CĂRȚI ROMANTICE

ÎNGERUL ÎNTUNERICULUI

SIDNEY SHELDON

TILLY BAGSHAWE

Partea întâi

capitolul 1

Los Angeles
1996

Primi apelul în jurul orei 9 p.m.

– Unitatea 8A73. Răspundeţi, vă rog.

– Mda, unitatea 8A73. Poliţistul de patrulă căscă la microfonul aparatului de emisie-recepţie. Fusese o noapte lungă şi plictisitoare, în care făcuse ture prin West Hollywood, iar acum abia aştepta să se vâre în pat. Ce este?

– Am fost sunaţi la 911. O femeie. Isterică.

– Probabil nevastă-mea, glumi el. Ieri am uitat de aniversarea noastră. Vrea să mă mănânce fript.

– Nevastă-ta e spaniolă?

– Nu.

– Atunci, nu-i ea.

El căscă din nou.

– Care-i adresa?

– Loma Vista, numărul 420.

– Drăguţ cartier. Ce s-a-ntâmplat, a uitat servitoarea să-i pună suficient caviar pe felia de pâine prăjită?

Operatoarea chicoti.

– Probabil, un VD.

„Violenţă domestică."

– Probabil?

– Doamna ţipa atât de tare, încât a fost greu să pricep ce zicea. Trimitem întăriri, dar voi sunteţi cel mai aproape. Cât de repede puteţi ajunge acolo?

Poliţistul de patrulă ezită. Mickey, partenerul lui, o ştersese înainte de încheierea turei, pentru a agăţa o altă târfă de pe Hollywood Boulevard. Mickey schimba prostituatele la fel de des cum alţi bărbaţi îşi schimbau şosetele. Ştia că n-ar trebui să-l acopere, însă Mickey era

atât de al naibii de fermecător, încât să-l refuzi era ca şi cum ai fi înotat împotriva curentului. „Ce să fac?“ Dacă recunoştea că era singur, amândoi o încurcau. Dar nici alternativa de a se duce singur la un VD nu era atrăgătoare. De obicei, soţii violenţi nu sunt cei mai mari fani ai LAPD[1].

„La dracu'!“

– Ajungem în cinci minute.

„Paraşuta lui Mickey ar fi bine să merite efortul.“

Casa de pe Loma Vista, numărul 420, se dovedi a fi o vastă proprietate în stilul specific misiunilor spaniole din anii '20, cocoţată pe Hollywood Hills. O poartă discretă, acoperită cu iederă, aflată într-un zid de vreo 5 metri înălţime nu dădea nici un indiciu despre opulenţa ascunsă dincolo de el: alei şerpuite spectaculoase şi grădini atât de enorme şi de perfect îngrijite, încât păreau a aparţine mai degrabă unui club renumit decât unei proprietăţi particulare.

Poliţistul de patrulă abia dacă remarcă frumuseţea domeniului. Pentru el, reprezenta scena crimei.

„Poarta deschisă. Uşa din faţă întredeschisă. Nu se văd semne de intrare forţată.“

Pretutindeni domnea o tăcere nefirească. Îşi scoase arma.

– Poliţia!

Nici un răspuns. În vreme ce ecoul propriei voci se stinse, de undeva de deasupra auzi un geamăt stins, asemănător sunetului scos de un ceainic care începe să fiarbă. Încordat, începu să urce scările.

„Dracu' să te ia, Mickey!“

– Poliţia! strigă el din nou, mai tare de această dată.

Geamătul se auzea dintr-unul dintre dormitoare. Năvăli înăuntru, cu pistolul scos din toc. „Ce dracu'?“ Auzi ţipătul unei femei, apoi pocnetul dureros al propriului craniu lovind duşumeaua. Parchetul era alunecos de parcă s-ar fi vărsat ulei pe el.

---

[1] Departamentul de Poliţie din Los Angeles

Dar nu din pricina uleiului era alunecos. Ci din cauza sângelui.

Detectivul Danny McGuire de la Criminalistică încercă să-și ascundă frustrarea. Vorbele servitoarei nu aveau nici un sens.

– *Pudo haber sido el diablo! El diablo!*[1]

„Nu e vina ei“, își aminti detectivul Danny McGuire. Sărmana femeie fusese singură în casă când îi găsise. Nu era de mirare că încă se manifesta isteric.

– *Esa pobre mujer! Quien podia hacer una cosa terrible como esa?*[2]

După șase ani petrecuți la Criminalistică, era nevoie de ceva cu adevărat grav pentru a-i întoarce stomacul pe dos detectivului Danny McGuire. Dar de data asta se întâmplase. În vreme ce studia carnagiul din fața lui, Danny era conștient că hamburgerul de la In-N-Out, pe care îl mâncase ceva mai devreme, se lupta să urce prin esofag într-o încercare disperată de a găsi calea spre libertate. Nu era de mirare că ofițerului care sosise primul i se făcuse rău. În fața lui se afla opera unui maniac.

Dacă n-ar fi existat marea de sânge care se scurgea în jos prin podeau de lemn, poate că ar fi arătat ca scena unui jaf. Dormitorul fusese răscolit, sertarele, deschise, casetele de bijuterii, golite, hainele și fotografiile, aruncate peste tot. Dar adevărata oroare se afla la piciorul patului. Două corpuri, al unui bărbat și al unei femei. Prima victimă, un bărbat mai în vârstă, în pijama, avea gâtul tăiat în mod repetat, cu o asemenea sălbăticie, încât capul îi era aproape complet desprins de trup. Fusese legat, imobilizat aproape ca un animal într-un abator, cu ceea ce păreau a fi funii de alpinism. Cel care îl ucisese legase cadavrul lui mutilat de trupul gol al celei de-a doua victime, o femeie. O femeie foarte tânără și foarte frumoasă, judecând după perfecțiunea pură a siluetei, cu toate că fața ei fusese lovită atât de tare, încât era greu de știut

[1] Ar fi putut fi diavolul! Diavolul! (în lb. spaniolă, în orig.)

[2] Biata femeie! Cine putea face un lucru atât de cumplit? (în lb. spaniolă, în orig.)

sigur. Oricum, o singură privire aruncată spre coapsele ei însângerate şi asupra zonei pubiene îi confirmă cu certitudine un lucru: fusese violată cu violenţă.

Acoperindu-şi gura, detectivul Danny McGuire se apropie şi mai mult de cele două corpuri. Mirosul de sânge proaspăt era copleşitor. Dar nu asta îl făcu să dea îndărăt.

– Adu-mi un cuţit, îi spuse el servitoarei.

Ea îl privi cu ochi goi.

– *Cuchillo*, repetă el în spaniolă. Acum! Şi cineva să cheme o ambulanţă. Ea respiră încă.

Cuţitul fu adus. Cu blândeţe, Danny McGuire începu să taie funiile cu care bărbatul şi femeia erau legaţi unul de celălalt. Atingerea lui păru s-o trezească pe femeie, care începu să suspine încet, părând să alunece alternativ din starea de leşin în cea de conştienţă. Danny se aplecă mult, astfel încât gura lui să fie aproape de urechea ei. Deşi fusese bătută rău, el nu se putu abţine să nu remarce cât de frumoasă era, cu părul negru şi sânii plini, cu pielea fină şi lăptoasă ca a unui copil.

– Sunt ofiţer de poliţie, şopti el. Eşti în siguranţă, acum. O să-ţi chemăm un doctor.

Când legăturile se slăbiră, capul bătrânului se clătină într-o manieră grotescă, sprijinindu-se de umărul lui Danny, ca o mască hidoasă de Halloween. Simţi că-i vine să vomite.

Unul dintre oamenii lui îl bătu pe umăr.

– Categoric, e un jaf, domnule. Seiful a fost golit. Bijuteriile au dispărut, la fel şi nişte tablouri.

Danny dădu din cap.

– Cum se numesc victimele?

– Casa îi aparţine lui Andrew Jakes.

„Jakes." Numele îi era familiar.

– E dealer de obiecte de artă.

– Iar fata?

– Angela Jakes.

– Fiica lui?

Poliţistul râse.

– Nepoata?

– Nu, domnule. E soţia lui.

„Ce prost sunt", se gândi Danny. „Sigur că e soţia lui. La urma urmelor, suntem la Hollywood." Bătrânul Jakes probabil că era plin de bani. În cele din urmă, funiile cedară.

„Până când moartea ne va despărţi", se gândi Danny în vreme ce Angela Jakes se rostogoli, desprinzându-se de cadavrul soţului ei şi căzându-i în braţe. Scoţându-şi trenciul, Danny i-l puse peste umeri, acoperindu-i goliciunea. Ea era din nou conştientă şi tremura.

– E-n regulă, spuse el. Eşti în siguranţă acum. Angela, nu-i aşa?

Fata dădu din cap, fără să rostească vreun cuvânt.

– Scumpo, poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?

Ea îşi ridică privirea spre el şi, pentru prima dată, Danny văzu cu adevărat cât de grave erau rănile ei. Ochii îi erau învineţiţi, unul fiind atât de umflat, încât era complet închis, şi avea răni pe toată partea de sus a corpului. Zgârieturi. „Probabil că s-a luptat cu toate forţele", se gândi Danny.

– Mi-a făcut rău.

Vocea îi era o şoaptă abia audibilă. Efortul de a vorbi păru s-o epuizeze.

– Nu te grăbi.

Făcu o pauză. Danny aşteptă.

– A spus că o să-l lase în pace pe Andrew dacă eu...

Zărind cadavrul însângerat al soţului ei, izbucni în suspine incontrolabile.

– Cineva să-l acopere, pentru numele lui Dumnezeu! se răsti Danny.

Cum putea s-o determine pe fată să spună ceva inteligibil, cu acea imagine oribilă chiar lângă ea.

– Nu putem, domnule. Nu încă. Tehnicienii legişti n-au terminat cu cadavrul.

Danny îi aruncă sergentului său o privire nimicitoare.

– Am zis să-l acoperiţi.

Sergentul păli.

– Domnule.

O pătură fu aruncată peste trupul lui Andrew Jakes, dar era prea târziu. Soţia lui arăta deja profund şocată,

legănându-se înainte și înapoi, cu ochii goi, și murmurând pentru sine. Danny nu era sigur ce spunea. Părea să zică: „Eu n-am nici o viață".

– A sosit ambulanța?

– Da, domnule. Tocmai a ajuns.

– Bine.

Detectivul Danny McGuire se îndepărtă pentru ca victima să nu-l audă, adunându-și oamenii aproape.

– Are nevoie de un doctor și de o evaluare psihiatrică. Ofițer Menendez, du-te cu ea. Ai grijă ca legistul să se ocupe mai întâi de ea și să fie examinată pentru viol, să se preleveze probe ADN, să se facă teste de sânge, tot ce e necesar.

– Desigur, domnule.

Mâine, detectivul Danny McGuire avea s-o interogheze pe Angela Jakes așa cum trebuia. Dar în noaptea asta ea nu era în stare să-i răspundă la întrebări.

– Și ia-o și pe servitoare cu tine când pleci, adăugă el. Nici nu-mi pot auzi gândurile cu văicăreala ei în urechi.

Un tânăr slab și blond, cu ochelari cu ramă de baga, intră în încăpere.

– Îmi cer scuze c-am întârziat, domnule.

Detectivul David Henning era probabil tocilarul desăvârșit, dar avea una dintre cele mai strălucite, mai logice și mai deductive minți din toată poliția. Detectivul Danny McGuire fu încântat să-l vadă.

– A, Henning. Bine. Sună compania de asigurare și fă-mi rost de un inventar al obiectelor sustrase. Apoi, verifică la casele de amanet și pe site-uri dacă apare ceva.

Henning dădu din cap.

– Și cineva să afle ce firmă de securitate se ocupa de domeniu. O casă ca asta ar trebui să aibă alarme și la veceu, dar se pare că, în seara asta, ucigașul nostru a intrat aici ca pe moșia lui.

Ofițerul Menendez rosti:

– Servitoarea a menționat că a auzit un zgomot puternic pe la ora 8 p.m.

– Un foc de armă?

– Nu. Am întrebat-o asta, dar a zis că a fost mai curând ca o piesă de mobilier care a căzut. Tocmai urca

scările, ca să vadă despre ce-i vorba, când doamna Jakes a oprit-o, spunându-i că se duce ea.

– Și apoi, ce s-a întâmplat?

– Apoi, nimic. Servitoarea a urcat la 8.45 p.m., ca să-i ducă bătrânului ceașca de cacao cu lapte, ca de obicei. Atunci i-a găsit și a sunat la 911.

„Cacao cu lapte?“ Danny McGuire încercă să-și închipuie viața de cuplu a soților Jakes. Își imagină un bătrân bogat, libidinos, relaxându-și membrele artritice în pat, în fiecare seară, alături de nevasta lui tânără, suplă și sexy – și apoi, așteptând ca servitoarea să-i aducă o ceașcă de cacao! Cum putea suporta Angela Jakes să fie atinsă de labele unei asemenea creaturi decrepite? Danny își închipui degetele osoase și pătate ale bătrânului mângâindu-i Angelei sânii, coapsele. Era absurd, dar gândul îl înfurie.

„Oare l-a mai înfuriat și pe altul?“ se întrebă Danny. „Suficient de tare încât să ucidă?“

Devreme în dimineața următoare, detectivul Danny McGuire se duse la Centrul Medical Cedars-Sinai. Se simțea entuziasmat. Era primul lui caz de crimă important. Victima, Andrew Jakes, era membru al înaltei societăți din Beverly Hills. Un asemenea caz avea să propulseze serios cariera lui Danny dacă își juca bine cărțile. Dar nu doar perspectiva avansării în carieră îl însuflețea pe Danny. Ci și perspectiva de a o vedea pe Angela Jakes din nou.

Ceva absolut imperativ legat de tânăra doamnă Jakes, ceva dincolo de frumusețea ei și de acel trup făcut pentru sex care fusese violat bântuise visele lui Danny cu o noapte în urmă. Toate dovezile circumstanțiale sugerau că fata era o parvenită nerușinată. Însă Danny se pomeni sperând că nu era. Că exista o altă explicație pentru căsătoria ei cu un bărbat suficient de bătrân pentru a-i fi bunic. Danny McGuire îi detesta pe vânătorii de avere. Și nu dorea să aibă vreun motiv pentru a o detesta pe Angela Jakes.

– Cum se simte pacienta?

Asistenta de serviciu aflată în fața salonului privat al Angelei Jakes îl privi suspicioasă pe Danny.

– Cine întreabă?

Danny îi arătă insigna și cel mai fermecător zâmbet irlandez.

– O! Bună dimineața, domnule detectiv.

Asistenta îi întoarse zâmbetul, privindu-i pe furiș mâna stângă, în căutarea unei verighete. Pentru un polițist, era neobișnuit de atrăgător: cu maxilare puternice, ochii albaștri de lapislazuli și o claie de bucle celtice dese pentru care prietenul ar fi făcut crimă.

– Pacienta e obosită.

– Cât de obosită? Pot să-i pun niște întrebări?

„Poți să-mi pui mie niște întrebări", se gândi asistenta admirând fizicul de boxer al lui Danny, care se ghicea pe sub cămașa simplă, albă, de la Brooks Brothers.

– Puteți s-o vedeți dacă o luați ușor. A primit niște morfină pentru că o durea fața. Osul stâng al obrazului i-a fost fracturat, iar unul din ochi e destul de grav vătămat. Dar e lucidă.

– Mulțumesc, spuse Danny. O să termin cât de repede pot.

Pentru un salon de spital, era foarte luxos. Tablouri în ulei de calitate atârnau pe pereți. Un scaun Wesley-Barrell tapițat se afla într-un colț, pregătit pentru vizitatori, iar o orhidee delicată se legăna într-un ghiveci de lângă fereastră. Angela Jakes ședea sprijinită pe două perne. Vânătăile din jurul ochilor trecuseră de la un vinețiu uniform la un curcubeu de culori. Cusăturile proaspete de pe frunte îi dădeau aspectul deconcertant al unui manechin folosit de un croitor, și, cu toate acestea, rămăsese surprinzător de frumoasă, atrăgătoare într-un mod cum Danny nu-și amintea să mai fi văzut vreo femeie vreodată.

– Bună ziua, doamnă Jakes. Își ridică iarăși insigna. Sunt detectivul McGuire. Nu sunt sigur dacă vă aduceți aminte. Ne-am întâlnit noaptea trecută.

Angela Jakes afișă un zâmbet slab.

– Sigur că îmi aduc aminte, domnule detectiv. Mi-aţi dat haina dumneavoastră. Lyle, domnul este poliţistul despre care îţi povesteam.

Danny se răsuci. Sprijinit de perete, complet încremenit, stătea probabil cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse Danny în viaţa lui, cu excepţia celor din filme. Înalt şi cu pielea măslinie, cu trăsăturile acviline perfecte ale unui vânător, cu părul ca pana corbului şi ochi albaştri, duri şi migdalaţi ca ai unei pisici siameze, el se încruntă dezaprobator la Danny. Purta un costum scump, iar când se urni, poliţistul se gândi la modul în care o pată de ulei se întinde pe suprafaţa unui lac, cu o mişcare lină şi fluidă, aproape vâscoasă.

Îl clasifică instantaneu: „avocat". Buza superioară i se arcui. Cu câteva excepţii onorabile, detectivul Danny McGuire nu era un admirator al avocaţilor.

– Cine sunteţi şi ce căutaţi aici? Doamna Jakes nu ar trebui să aibă deloc vizitatori.

– Lyle Renalto. Vocea bărbatului se auzi ca un tors de pisică. Apropiindu-se de patul Angelei Jakes, puse palma peste mâna ei cu aerul unui proprietar. Sunt un prieten de familie.

Danny se uită la cei doi tineri revoltător de atrăgători care se ţineau de mână şi trase concluzia inevitabilă: „Mda, sigur. Şi eu sunt regina din Saba. Prieteni de familie pe dracu'!"

– Lyle a fost avocatul lui Andrew, spuse Angela. Vocea îi era joasă şi răguşită, deloc asemănătoare cu şoapta înspăimântată din noaptea precedentă. Conchita l-a sunat noaptea trecută şi i-a spus ce s-a întâmplat, iar el a venit direct aici. Strânse recunoscătoare mâna lui Lyle Renalto, cu ochii plini de lacrimi. A fost uimitor.

„Pun pariu că a fost!"

– Dacă vă simţiţi în stare, doamnă Jakes, aş vrea să vă pun câteva întrebări.

Lyle Renalto rosti politicos:

– Nu acum, doamna Jakes este prea obosită. Dacă-mi transmiteţi mie întrebările, o să am grijă să răspundă la ele după ce se odihneşte.

Danny se enervă instantaneu.

– Nu cred că am vorbit cu dumneavoastră, domnule Renalto.

– Oricum ar fi, doamna Jakes tocmai a trecut prin nişte chinuri de nedescris.

– Ştiu. Iar eu încerc să-l prind pe responsabil.

– Dincolo de faptul că a fost martoră la uciderea soţului ei, a fost violată cu sălbăticie.

Danny îşi pierdea răbdarea.

– Ştiu ce s-a petrecut, domnule Renalto. Am fost acolo.

– N-am fost martoră la uciderea lui Andrew.

Amândoi bărbaţii se răsuciră pentru a o privi pe Angela, dar atenţia ei era în întregime concentrată asupra lui Danny. Cu un ridicol sentiment de triumf, acesta se apropie de patul ei, dându-l pe Renalto la o parte.

– Aţi vrea să-mi spuneţi la ce *anume* aţi fost martoră?

– Îngerule, nu trebuie să zici nimic, interveni avocatul.

Danny ridică o sprânceană, la auzul cuvântului de alint.

– „Înger" era numele cu care mă alinta soţul meu, explică doamna Jakes. Toţii prietenii lui obişnuiesc să-mi spună astfel. Nu că aş fi vreun înger. Zâmbi slab. Sunt sigură că, uneori, îi dădeam mari bătăi de cap lui Andrew.

– Mă îndoiesc foarte tare de asta, rosti Danny. Îmi vorbeaţi despre noaptea trecută. Despre ce s-a întâmplat.

– Da. Andrew era la etaj, în pat. Eu eram la parter, citeam.

– La ce oră se petrecea asta?

Ea se gândi.

– Pe la 8, cred. Am auzit un zgomot la etaj.

– Ce fel de zgomot?

– O bufnitură. M-am gândit că, poate, Andrew a căzut din pat. Avusese nişte crize în ultimul timp. În fine, Conchita a venit în fugă, fiindcă şi ea auzise zgomotul, dar i-am zis că o să urc eu. Andrew era un bărbat mândru, domnule detectiv. Dacă era... Căută cuvântul potrivit. Dacă era incapabil să se mişte, n-ar fi vrut ca servitoarea să-l găsească aşa. Ar fi dorit să vin eu.

– Deci, v-aţi dus singură sus?

Ea trase adânc aer în piept şi închise ochii încercând să facă faţă amintirii.

Lyle Renalto se apropie.

– Îngerule, te rog. Nu e nevoie să te necăjeşti.

– E-n regulă, Lyle, serios. Domnul detectiv trebuie să afle. Se întoarse din nou spre Danny. Am urcat singură. În timp ce intram în dormitorul lui, cineva m-a lovit din spate. Asta-i ultimul lucru pe care mi-l amintesc – durerea din cap. Când m-am trezit, el mă... mă viola.

– Îl puteţi descrie pe bărbat? întrebă Danny.

Ştia din experienţă că modalitatea cea mai bună de a-i calma pe martorii afectaţi emoţional era ca aceştia să se concentreze asupra faptelor. Dacă începeai cu prostii de genul „Ştiu că este neplăcut pentru dumneavoastră", zăgazurile lacrimilor se deschideau şi îi pierdeai cu totul.

Angela Jakes clătină din cap.

– Aş fi vrut să pot. Dar purta o mască... o cagulă.

– Dar conformaţia fizică?

– În cea mai mare parte a timpului, s-a aflat în spatele meu. Nu ştiu. Robust, cred. Nu era înalt, dar, cu siguranţă, era puternic. M-am luptat, iar el m-a lovit. A spus că, dacă nu-l las să-mi facă tot ce-mi făcea, îl va răni pe Andrew. Aşa că am încetat să mă mai lupt.

Lacrimile porniră să-i curgă pe obrajii umflaţi.

– Unde se afla soţul dumneavoastră în acest timp? A încercat să vă ajute? Să pornească alarma?

– El... O expresie confuză îi apăru pe chip. Se uită la Lyle Renalto, dar acesta îşi îndepărtă privirea. Nu ştiu unde se afla Andrew. Nu l-am văzut. Pe pat, poate? Nu ştiu.

– E-n regulă, spuse Danny simţind că nivelul anxietăţii ei creştea. Continuaţi. Aţi încetat să mai luptaţi.

– El mi-a cerut codul de la seif, iar eu i l-am dat. Apoi, m-a violat din nou. După ce a terminat, m-a lovit iarăşi, făcându-mă să leşin. Când mi-am revenit... primul lucru de care îmi amintesc sunteţi dumneavoastră, domnule detectiv.

Se uită în ochii lui Danny, iar el simţi un nod în stomac, uitând brusc următoarea întrebare. Lyle Renalto profită rapid de avantajul tăcerii.

– Conchita, menajera soţilor Jakes, mi-a spus că toate bijuteriile Angelei şi nişte miniaturi de preţ au fost furate. Aşa este?

Înainte ca Danny să-i poată răspunde că nu avea obiceiul să dezvăluie „prietenilor de familie" informaţii importante legate de anchetarea unei crime, Angela se răsti furioasă:

– Nu-mi pasă de afurisitele-alea de bijuterii! Andrew e mort! Mi-am iubit soţul, domnule detectiv.

– Sunt sigură că l-aţi iubit, doamnă Jakes.

– Vă rog, găsiţi-l pe animalul care a făcut asta.

Lui Danny îi reveni în minte imaginea scenei crimei: duşumeaua îmbibată cu sânge, capul aproape retezat cu totul al bătrânului, zgârieturile obscene şi dezgustătoare de pe coapsele, fesele şi sânii Angelei Jakes. Într-adevăr, „animal" era cuvântul potrivit.

La uşa salonului Angelei Jakes, nu se mai zărea nici urmă de asistenta cea drăguţă. În vreme ce Danny aştepta să vină liftul, Lyle Renalto se apropie şi i se adresă:

– Nu aveţi o părere foarte bună despre avocaţi, nu-i aşa, domnule detectiv?

Tonul avocatului trecuse de la ostilitate la afabilitate. Danny îl prefera pe cel ostil. Cu toate astea, era un comentariu neobişnuit de intuitiv.

– Ce vă face să credeţi asta, domnule Renalto?

Lyle zâmbi.

– Chipul dumneavoastră. Doar dacă nu cumva vă displace persoana mea.

Danny nu spuse nimic. Lyle continuă:

– Nu sunteţi singurul, să ştiţi. Tatăl meu îi ura cu pasiune pe avocaţi. A fost extrem de dezamăgit când am absolvit Facultatea de Drept. Vedeţi dumneavoastră, eu provin dintr-o familie de navigatori. După părerea tatei, era fie Academia Navală a Statelor Unite, fie nimic.

„De ce îmi zice asta?" se întrebă Danny.

Liftul sosi. Danny intră și apăsă butonul pentru parter, însă Lyle întinse un braț pentru a ține ușile. Trăsăturile sale de vedetă de film se înăspriră, iar în ochii lui ca de pisică licări un avertisment.

– Angela Jakes îmi este prietenă apropiată. N-o să vă las s-o hăituiți.

Danny își pierdu stăpânirea de sine.

– Aceasta este ancheta unei crime, domnule Renalto, nu un joc cu întrebări și răspunsuri. Doamna Jakes este martorul meu cheie. De fapt, în clipa aceasta, ea și servitoarea sunt singurele mele martore.

– Angela nu l-a văzut pe bărbat. V-a spus asta deja.

Danny se încruntă.

– Credeam că și domnul Jakes v-a fost prieten apropiat. M-aș fi gândit că ați vrea să-l găsim pe ucigașul lui.

– Sigur că vreau, se răsti Lyle.

– Sau poate că nu erați *atât* de apropiat de Andrew Jakes cum erați de soția lui. Așa stau lucrurile?

Cuvintele lui părură să-l amuze pe Lyle Renalto.

– Pentru un detectiv, aș spune că nu prea vă pricepeți să evaluați oamenii. Credeți că eu și Angela suntem amanți?

– Sunteți?

Avocatul zâmbi afectat.

– Nu.

Danny dori cu disperare să-l creadă.

– Aceasta este o infracțiune triplă, domnule Renalto, rosti el îndepărtând mâna avocatului de pe ușa liftului. Viol, jaf și crimă. Vă sugerez insistent să nu obstrucționați investigația interpunându-vă între mine și martoră.

– Este o amenințare, domnule detectiv?

– Numiți-o cum vreți.

Renalto deschise gura pentru a răspunde, dar ușile liftului se închiseră, răpindu-i satisfacția de a avea ultimul cuvânt. Judecând după zvâcnetul maxilarului și frustrarea ivită pe chipul lui frumos, nu era ceva ce i se întâmpla prea des.

– La revedere, domnule Renalto.

*

Cinci minute mai târziu, când se afla din nou pe Wilshire Boulevard, mobilul lui Danny sună.

– Henning. Ce-ai pentru mine?

– Nu prea multe, domnule. N-a apărut nimic la casele de amanet şi nici online.

Danny se încruntă.

– E încă devreme.

– Da, domnule. Am verificat şi testamentul lui Jakes.

Danny se lumină la faţă.

– Şi?

– Nevasta moşteneşte tot. Nu există alte rude. Nici cauze caritabile de care era interesat.

– Cât înseamnă totul?

– După plata taxelor, circa 400 de milioane de dolari.

Danny fluieră. „400 de milioane de dolari." Era un motiv serios de crimă. Nu că Angela Jakes ar fi fost suspectă. Sărmana femeie nici vorbă să se fi putut viola şi bate singură. Dar, chiar şi aşa, Danny îşi aminti de cuvintele pe care Angela le murmurase de câteva ori pentru sine, noaptea trecută: „Eu n-am nici o viaţă". Cu 400 de milioane în bancă, cu siguranţă avea o viaţă acum. Orice viaţă şi-ar fi dorit.

– Altceva? îl întrebă el pe sergent.

– Un singur lucru. Bijuteriile. Din seif au dispărut obiecte în valoare de puţin peste un milion de dolari şi caseta cu bijuterii a doamnei Jakes.

Danny aşteptă concluzia.

– Şi...?

– Nici una dintre piese nu era asigurată. Diamante care costă o sumă cu şapte cifre, iar tu nu le adaugi în poliţa de asigurare a casei? Pare ciudat, nu credeţi?

Chiar că părea ciudat. Dar mintea lui Danny nu era concentrată asupra omisiunilor din poliţa de asigurare a lui Andrew Jakes.

– Ascultă, spuse el, aş vrea să-l verifici pentru mine pe un tip numit Lyle Renalto. R-E-N-A-L-T-O. Zice că a fost avocatul bătrânului Jakes.

– Sigur, rosti detectivul Henning. Ce să caut mai exact?

Detectivul Danny McGuire spuse cu onestitate:

– Tocmai asta-i problema. Habar n-am.

capitolul 2

Marrakech, Maroc
1892

Fetiţa privi pe fereastra trăsurii la strada plină de mizerie şi de viaţă, de zgomot, de duhoare, de sărăcie şi de râsete, şi se simţi sigură de un lucru: avea să moară în acest loc. Fusese trimisă aici ca să moară.

Crescuse în lux, având parte de privilegii şi, mai presus de orice, de pace, într-un palat mare din deşert. Ca unica fiică a unui nobil şi a soţiei sale favorite, fusese numită Miriam, după mama marelui profet, şi Bahia, care însemna „cea mai frumoasă", iar din fragedă copilărie, nu avuse parte decât de laude şi de iubire. Dormea într-o cameră cu pereţi poleiţi cu aur, într-un pat de fildeş frumos sculptat. Purta mătăsuri ţesute în Ouarzazate şi vopsite în Essaouira cu ocru şi indigo şi roibă, aduse cu mare cheltuială din Orientul Apropiat. Avea servitoare care o îmbrăcau, care o îmbăiau, care o hrăneau, şi alte servitoare care o învăţau Coranul şi muzică, şi poezie, şi poezia străveche a strămoşilor ei din deşert. Era frumoasă şi pe dinăuntru, şi pe dinafară, copilul cu chip dulce şi cu fire încântătoare pe care orice părinte nobil şi l-ar dori, o piatră preţioasă mai valoroasă decât toate rubinele, şi ametistele, şi smaraldele care împodobeau gâturile şi încheieturile celor patru soţii ale tatălui ei.

Palatul, cu curţile sale răcoroase şi umbrite, cu fântânile şi cântecul păsărilor, cu farfuriile cu migdale îmbrăcate în zahăr şi vasele de argint pline cu ceai de mentă îndulcit, reprezenta întreaga lume a lui Miriam. Era un loc plăcut şi paşnic unde se juca mereu cu surorile şi cu fraţii ei, adăpostită de soarele dogoritor al deşertului şi de toate celelalte primejdii ale vieţii de dincolo de zidurile de piatră groase. Dacă n-ar fi existat acel cumplit eveniment neaşteptat, fără îndoială că Miriam şi-ar fi trăit tot restul zilelor în această binecuvântată închisoare aurită. Dar, la vârsta de zece ani, idilica ei copilărie se sfârşi brusc. Mama lui Miriam, Leila Bahia, îl părăsi

pe tatăl ei pentru un alt bărbat, plecând călare în deşert într-o noapte, şi nu se mai întoarse niciodată.

Tatăl lui Miriam, Abdullah, era un om bun şi onorabil, însă trădarea Leilei îl dobori. În vreme ce Abdullah se retrăgea tot mai mult în sine, neglijând să se mai ocupe de conducerea casei, celelalte soţii preluară frâiele. Dintotdeauna geloase pe mai tânăra şi mai frumoasa Leila, şi pe înclinaţia lui Abdullah de a o prefera pe copila lor, nevestele începură o campanie pentru a scăpa de Miriam. Conduse de Rima, ambiţioasa primă soţie a lui Abdullah, îşi convinseră soţul s-o trimită de-acasă pe fetiţă:

– Când va creşte, va ajunge asemenea unui şarpe, la fel ca maică-sa, şi ne va distruge pe toţi.

– Seamănă perfect cu ea.

– Am văzut-o deja făcând ochi dulci servitorilor tineri şi chiar lui Kasim, propriul frate!

Până la urmă, prea slab ca să le reziste şi cu inima prea frântă pentru a o privi în faţă pe fiica lui favorită – era adevărat, Miriam arăta exact ca Leila, chiar şi în arcuirea blândă a genelor –, Abdullah îi dădu ascultare Rimei. Miriam avea să fie trimisă să locuiască la unul dintre fraţii lui, Sulaiman, un bogat negustor de haine din Marrakech.

Copila plânse amarnic când trăsura ieşi uruind pe porţile palatului, iar ea părăsi, pentru prima şi ultima oară, singura casă pe care o cunoscuse vreodată. În faţă, nisipurile deşertului se întindeau aparent la nesfârşit, ca o pânză sumbră, dar frumoasă, cu nuanţe de portocaliu şi galben, trecând de la cel mai adânc ruginiu la cel mai palid alb-gălbui. Era un drum de trei zile până în oraş, iar până când meterezele străvechilor ziduri apărură în câmpul vizual, trecură doar pe lângă câteva colibe ale nomazilor şi pe lângă o caravană a negustorilor care-şi urmau trudnicul drum şerpuit prin pustietate. Miriam începuse să se întrebe dacă *exista* cu adevărat un oraş. Dacă nu cumva era un plan mişelesc, pus la cale de mamele ei vitrege, de a o abandona în deşert, aşa cum se întâmpla cu oamenii răi în poemele pe care mama ei obişnuia să i le citească. Dar apoi, brusc, ajunsese aici,

în acest furnicar de oameni, în această adunătură sălbatică de frumos şi urât, de minarete şi mahalale, de lux şi sărăcie, de nobili şi leproşi.

„Asta este", se gândi copila îngrozită, asurzită de zgomotul mâinilor repezite bătând în lemnul trăsurii în vreme ce trecea prin mulţime, încercând să-i vândă curmale sau chimion, sau păpuşi din lemn mici şi urâte. „Apocalipsa. Gloata. O să mă ucidă."

Dar Miriam nu fu ucisă. În schimb, nici 20 de minute mai târziu, şedea într-unul dintre numeroasele salonaşe frumos decorate din *riad*-ul[1] unchiului ei, aflat în apropierea bazarului, sorbind din ceaiul dulce de mentă asemenea celui pe care obişnuia să-l bea acasă, iar mâinile şi picioarele îi erau îmbăiate în apă de trandafiri.

Un omuleţ rotofei, cu cea mai profundă şi mai puternică voce pe care Miriam o auzise vreodată, intră cu mers legănat în cameră. Zâmbind, o ridică în braţe şi o acoperi cu sărutări.

– Bine ai venit, bine ai venit, draga mea copilă! bubui el. Fiica lui Abdullah, foarte bine, foarte bine, foarte bine. Bun venit, trandafir al deşertului. Bine ai venit, şi fie să prosperi şi să înfloreşti şi mai mult în umila mea casă.

În realitate, *riad*-ul unchiului Sulaiman era oricum, numai umil nu. Mai mic decât palatul tatălui ei, era totuşi asemenea peşterii lui Aladin, de o bogăţie somptuoasă, plină de frumuseţe şi rafinament, toate plătite din veniturile obţinute de pe urma înfloritoarei afaceri cu textile a fratelui mai tânăr. Iar Miriam *chiar* înflori acolo. Neînsurat şi fără copii, unchiul Sulaiman ajunse s-o iubească de parcă ar fi fost fiica lui. Tot restul vieţii sale, Sulaiman îi rămase recunoscător fratelui său, Abdullah, pentru că îi făcuse un dar atât de extraordinar şi de nepreţuit. Dacă era posibil, o iubea pe Miriam chiar mai mult decât o iubiseră părinţii ei, însă dragostea lui Sulaiman se manifestă altfel. Dacă Abdullah

[1] Locuinţă tradiţională marocană, cu grădină sau curte interioară (n.tr.)

și Leila o protejaseră pe fiica lor de primejdiile lumii exterioare, Sulaiman o încurajă pe Miriam să-i savureze și să-i exploreze minunățiile. Desigur, niciodată nu ieșea din *riad* neînsoțită. Gărzile o însoțeau pretutindeni. Dar, sub privirile lor atente, ea era liberă să hoinărească pe aleile pline de zumzăitul vibrant ale bazarului. Aici se întâlneau priveliști, și sunete, și mirosuri despre care citise în cărțile cu povești, care erau aduse în mod tainic la viață. Marrakech reprezenta un atac delicios asupra tuturor simțurilor, un oraș viu, care respira, pulsa și care umplea sufletul liniștit al lui Miriam de entuziasm și curiozitate. Pe măsură ce crescu, devenind o adolescentă tot mai frumoasă cu fiecare zi ce trecea, povestea ei de dragoste cu orașul se intensifică până într-atât, încât chiar și propunerea unei vacanțe pe coastă o umplea de iritare și de nerăbdare.

– Dar *de ce* trebuie să plecăm, unchiule?

Sulaiman hohoti cu râsul său bubuitor și plin de indulgență.

– Vorbești de parcă ar fi o pedeapsă, scumpa mea. Essaouira este foarte frumoasă și, în plus, nimeni nu vrea să stea în Marrakech în toiul verii.

– Eu vreau.

– Prostii. Căldura este insuportabilă.

– Eu o suport. Nu mă pune să plec, unchiule. Te rog. O să-mi petrec de două ori mai mult timp studiind dacă mă lași să rămân.

Sulaiman râse și mai tare.

– De două ori mai mult din nimic înseamnă tot nimic, scumpa mea.

Dar, ca de obicei când Miriam voia ceva cu adevărat, el cedă. Avea să se ducă singur pe coastă, pentru două săptămâni. Miriam putea rămâne singură acasă, cu gărzile și cu guvernanta.

Mai târziu, Jibril avea să-și amintească acest răgaz drept momentul în care a început viața lui.

Și cel în care s-a sfârșit.

Jibril, fiul de 16 ani al samsarului-șef al lui Sulaiman, era un flăcău fericit, prietenos, care părea să nu aibă nici

o problemă pe lumea asta. Cu o înfăţişare plăcută, păr castaniu buclat şi gata oricând să zâmbească, era şi un elev strălucit, cu un talent deosebit pentru matematică. Tatăl lui nutrea speranţe secrete că, într-o zi, Jibril avea să-şi fondeze propriul imperiu. Şi de ce nu? Marocul devenea tot mai cosmopolit, iar locuitorii săi, mai plini de resurse decât fuseseră vreodată. Nu aşa cum fusese pe vremea lui. Dacă dorea, băiatul putea avea lumea la picioare, iar viitorul, pe cât de luminos şi de strălucitor şi-l dorea.

Dar fără ştirea tatălui său, Jibril avea propriile speranţe secrete. Şi nici una dintre ele nu era legată de afaceri. Toate se învârteau în jurul incandescentei, radioasei şi absolut minunatei nepoate a lui Sulaiman, tânăra Miriam.

Jibril o întâlnise prima dată pe Miriam în ziua când aceasta sosise în *riad*, o copilă de zece ani înspăimântată. Atunci, având 13 ani şi fiind un băiat cumsecade, Jibril o luase pe Miriam sub aripa lui. Cei doi deveniseră repede prieteni şi tovarăşi de joacă, petrecând numeroase ore nesfârşite hoinărind prin bazar şi prin piaţetele oraşului, în vreme ce tatăl lui Jibril şi unchiul lui Miriam munceau îndelung în birourile companiei.

Jibril nu putea spune exact când se schimbaseră sentimentele lui faţă de Miriam. Probabil, înmugurirea timpurie a sânilor ei, la puţin timp după ce împlinise 12 ani, avea o legătură cu asta. Sau poate că exista un alt motiv, mai nobil. În orice caz, cândva după ce împlinise 15 ani, Jibril se simţi profund, fără speranţă şi obsesiv îndrăgostit de tovarăşa lui de joacă din copilărie. Ceea ce ar fi fost cel mai minunat lucru care se putea întâmpla, dacă n-ar fi existat o mică, dar incontestabilă problemă: Miriam nu era îndrăgostită de Jibril. Aluziile la sentimentele lui fură întâmpinate de Miriam cu hohote de râs.

– Nu fi ridicol! îl repezi ea trăgându-l de mână într-un fel care îl făcu pe Jibril să creadă că se va topi de dor. Tu eşti fratele meu. Şi, în afară de asta, eu n-o să mă mărit niciodată.

Amintirea fugii mamei sale și disperarea tatălui încă o bântuiau. Independența fericită a unchiului Sulaiman părea o alternativă de bun-simț, mult mai bună și mai sigură.

Jibril plânse de furie și de disperare. De ce se purtase mereu ca un frate față de ea? De ce nu văzuse mai devreme ce zeiță era? Cum va putea să repare vreodată răul făcut?

Apoi, într-o zi, se întâmplă. În timpul celor două săptămâni în care Sulaiman, unchiul lui Miriam, era plecat în vacanță la Essaouira. Când se întoarse în *riad*, după terminarea orelor de studiu, Jibril văzu fum revărsându-se pe ferestre. Fierbințeala se simțea de la 100 de metri distanță.

– Ce se petrece?

Tatăl lui Jibril, cu chipul și mâinile înnegrite de funingine, tuși răspunzându-i:

– A început în bucătărie. N-am văzut niciodată flăcări care să se întindă atât de repede. A fost un miracol că am reușit să-i scoatem pe toți de-acolo.

Personalul casei, o mulțime înspăimântată, se îngrămădise în jurul lor: unii arși și plângând, alții tușind violent. Pe lângă ei se strânsese un număr mare de vecini și trecători. În curând, se adună atâta lume, încât celor care cărau găleți de apă le era greu să-și croiască drum prin îmbulzeală.

Inima lui Jibril se strânse din cauza panicii.

– Unde-i Miriam?

– Nu-ți face griji, rosti tatăl lui. S-a dus la băi, azi-dimineață devreme. Nu e nimeni în casă.

Dar, chiar când termină de vorbit, o siluetă apăru la o fereastră de sus, fluturându-și brațele cu sălbăticie. Din pricina norilor de fum groși și înțepători, era greu să-ți dai seama cine era. Însă Jibril știu imediat.

Înainte ca tatăl lui sau altcineva să-l poată opri, el se năpusti în clădire. Fierbințeala îl izbi ca un pumn. Fumul negru îi umplu plămânii. Era ca și cum ar fi inhalat lame de brici. Jibril căzu în genunchi, orbit, total dezorientat. „Trebuie să mă ridic. Trebuie s-o găsesc. Ajută-mă, Allah!“

Iar Allah îl ajută. Ani mai târziu, Jibril descria că avusese senzația că o persoană nevăzută îl luase de mână și îl împinsese către casa scărilor construită din piatră. Nu știa cum reușise să ajungă la Miriam, în tot acel iad, cum o ridicase în brațe ca pe o păpușă de cârpe și o cărase în jos pe scări, scoțând-o în stradă. Se întâmplase un miracol. Nu exista alt cuvânt pentru asta. „Allah ne-a salvat pentru că vrea să fim împreună. Este destinul nostru."

Când Miriam deschise ochii și se uită în ochii salvatorului ei, rugăciunile lui Jibril primiră răspuns.

Îi iubea. Nu-i mai era ca un frate.

Când Sulaiman se întoarse acasă, la *riad*-ul lui pustiit, nu se gândea decât la draga lui Miriam și la cât de aproape fusese s-o piardă. Îl chemă pe Jibril în camera sa de lucru.

– Băiatul meu, îți datorez viața mea. Spune-mi cum te pot răsplăti. Ce dar îți pot oferi drept recompensă pentru eroismul tău? Bani? Bijuterii? O casă a ta? Spune-mi. Spune-mi și vei primi.

– Nu vreau bani de la dumneavoastră, domnule, rosti Jibril cu modestie. Vă cer doar binecuvântarea. Vreau să mă însor cu nepoata dumneavoastră.

Zâmbi, iar Sulaiman văzu iubirea care îi licărea în ochi. „Sărmanul băiat!"

– Îmi pare rău, Jibril. Sincer, îmi pare rău. Dar nu este posibil.

Zâmbetul lui Jibril se prefăcu într-o grimasă.

– De ce nu?

– Miriam e nobilă prin naștere, îi explică Sulaiman cu blândețe. Când tatăl ei mi-a încredințat-o pentru a avea grijă de ea, ne-am înțeles ca, într-o zi, ea să facă o alianță corespunzătoare clasei și statutului ei în viață. I-am ales deja un nobil. Este mai în vârstă decât Miriam, dar e respectat, cumse...

– NU! Jibril nu se putu abține. Nu puteți! Miriam mă iubește pe mine. Nu... nu va accepta.

Expresia de pe chipul lui Sulaiman deveni brusc neînduplecată.

– Miriam va face cum îi cer.

Jibril părea atât de deznădăjduit, încât bătrânul se îmblânzi.

– Am spus că îmi pare rău, şi chiar aşa este. Jibril, aşa este lumea făcută. Cu toţii suntem prizonieri, în moduri diferite. Dar tu trebuie s-o uiţi pe nepoata mea. Cere-mi altceva. Orice.

Jibril nu-i ceru. Cum ar fi putut? Nu-şi dorea nimic altceva. Încercă să-şi spună că încă mai avea timp să-l convingă pe Sulaiman. Bătrânul se putea răzgândi. Miriam era posibil să refuze căsătoria cu un bărbat căruia îi fusese promisă fără ştirea ei, însă, în sinea lui, Jibril ştia că era o speranţă zadarnică. Miriam îl iubea pe Sulaiman ca pe un tată şi nu ar fi adus niciodată dezonoarea asupra ei ori asupra familiei neascultându-l, mai ales într-o problemă atât de serioasă cum era căsătoria.

Nici măcar tatăl lui nu-l putea ajuta pe Jibril.

– Fiule, trebuie s-o uiţi pe fată. Crede-mă că vor fi o mulţime altele. Ai în faţa ta un viitor luminos, asigurat de banii lui Sulaiman, aşa că ia-i. Îţi vei putea permite o casă plină de neveste!

Jibril gândi cu amărăciune: „Nimeni nu înţelege". Şi, cu toate că Miriam încercă să-l liniştească asigurându-l că îl va iubi întotdeauna, indiferent cu cine se mărita, cuvintele ei reprezentau o alinare neînsemnată pentru băiat, care ardea de dorinţă pentru trupul ei cu intensitatea unui vulcan.

În cele din urmă, sosi ziua când toate speranţele lui Jibril se năruiră. Miriam fu măritată cu un şeic, Mahmoud Basta, un bărbat chel şi cu burtă, suficient de bătrân pentru a-i fi tată. Dacă era înnebunită de durere, o ascundea bine, păstrând o expresie senină pe tot parcursul ceremoniei şi mai târziu, când îşi luă rămas-bun de la al doilea ei cămin mult iubit.

Locuia împreună cu soţul ei aproape de oraş, în palatul familiei Basta, la poalele munţilor Atlas, iar Miriam putea să-l viziteze adesea pe unchiul ei Sulaiman. Cu ocazia acestor vizite, îl vedea uneori pe Jibril privind-o cu ochii duşi în fundul capului, din cealaltă parte a camerei, durerea fiindu-i întipărită pe chip ca o mască.

Când îl vedea, îi era milă de el și se simțea profund îndurerată. Dar îi părea rău pentru el, nu pentru sine. Mahmoud era un soț cumsecade, indulgent și decent. Când Miriam îi dărui un fiu, la sfârșitul primului an al căsătoriei lor, el plânse de fericire. De-a lungul următorilor cinci ani, îi mai oferi trei băieți și o fată, Leila. În timp, copiii lui Miriam ajunseră să umple golul lăsat de iubirea neîmplinită pentru Jibril. Privindu-i cum se joacă în vreme ce drăgăstosul lor tată veghea asupra lor, ea se simțea uneori vinovată că era atât de fericită, în timp ce Jibril încă mai avea inima frântă și decăzuse. Auzise de la prieteni că bea mult și că își petrecea zilele în barurile unde se fuma narghilea și în bordelurile din bazar, risipind toți bani pe care îi primise de la unchiul ei.

Ultima dată când Miriam îl văzu pe Jibril fu la înmormântarea soțului ei. Mahmoud, care niciodată nu-și ținuse în frâu dragostea pentru baclavale și dulcele vin marocan, muri din cauza unui atac de cord, la vârsta de 62 de ani. Miriam avea 40 de ani, evantaie de riduri fine în jurul ochilor și talia îngroșată, dar tot era o femeie frumoasă. Jibril, pe de altă parte, îmbătrânise groaznic. Cu trupul împuținat și cocârjat, cu vene sparte în ochii galbeni de om atins de viciul beției, arăta cu 20 de ani mai în vârstă decât avea în realitate, și era pe-atât de trist și de înveninat, pe cât fusese Mahmoud de fericit și de mărinimos.

Se apropie clătinându-se de Miriam, care stătea alături de fiul ei cel mare, Rafik. Ea își dădu imediat seama că era beat.

– Așa deci, rosti Jibril cu glas împleticit, bătrânul ticălos a crăpat în sfârșit, ai? Când pot să vin la tine, Miriam? Zi-mi. Când?

Miriam se făcu stacojie la față. Nu simțise niciodată o asemenea rușine. „Cum poate să ne facă așa ceva? Și mie, și lui însuși? Mai ales într-o zi ca asta."

Rafik făcu un pas în față.

– Mama este îndurerată. Cu toții suntem. Trebuie să pleci.

Jibril mârâi:

– Dă-te la o parte din calea mea!

– Eşti beat. Nimeni nu te vrea aici.

– Mama ta mă vrea. Mama ta mă iubeşte. Mereu m-a iubit. Spune-i, Miriam.

Miriam se răsuci spre el şi-i zise cu tristeţe:

– Astăzi, mi-am îngropat două iubiri. Pe soţul meu şi pe băiatul care ai fost cândva. Adio, Jibril!

În noaptea aceea, Jibril se spânzură de un copac din grădinile Menara.

Lăsă un bileţel pe care era scris un singur cuvânt: خان. „Trădat".

Cu ochii scăldaţi în lacrimi, fetiţa lăsă cartea jos. Citise povestea deja de o sută de ori, dar niciodată nu se plictisea de ea şi era impresionată de fiecare dată. Desigur, ea trăia în 1983, nu în 1892, şi citea cartea într-o casă de copii din New York sumbră şi friguroasă, nu într-un palat marocan. Dar tragica iubire dintre Miriam şi Jibril îi vorbea din alt secol.

Copila ştia cum te simţeai când erai lipsit de putere. Cum era să fii abandonată de mamă. Să fii tratată ca un obiect de către bărbaţi, un premiu care trebuia câştigat. Să fii împins prin viaţă ca un miel dus la măcelar, fără să ai nimic se spus în privinţa propriului destin.

– Te simţi bine, Sofia?

Băiatul o cuprinse cu un braţ protector, prietenesc. Era singurul căruia îi zisese despre carte, singurul care o înţelegea. Ceilalţi copii din orfelinat n-o înţelegeau. Îşi băteau joc de ea şi de povestea de iubire din vechea ei carte cu colţurile paginilor îndoite. Dar el nu era aşa.

– Sunt geloşi, îi spuse el. Din pricină că tu ai o istorie a familiei, iar ei n-au. Tu ai sânge regal în vene, Sofia. Asta te face deosebită. Specială. Iar ei te urăsc pentru asta.

Era adevărat. Sofia se identifica şi în altă privinţă cu povestea lui Miriam. În privinţa sângelui. Miriam era străbunica Sofiei. Undeva în ea, genele lui Miriam continuau să trăiască. Cartea pe care Sofia o ţinea în mâini,

bunul ei cel mai de preţ, nu conţinea o poveste inventată. Era adevărată. Era istoria ei.

– Mă simt bine, îi zise ea băiatului, îmbrăţişându-l în vreme ce trase peste ei pătura subţire din vâscoză.

Chiar şi acolo, lângă radiatorul din camera de recreere, era cumplit de frig.

„Nu sunt un nimeni", îşi spuse trăgând în piept aerul încălzit de lângă trupul prietenului ei. „Provin dintr-o familie nobilă, cu o tragică istorie romantică. Sunt Sofia Basta. Într-o zi, departe de-aici, o să-mi îndeplinesc destinul."

capitolul 3

Parker Center din centrul oraşului L.A. fusese cartierul general al celei de-a treia cea mai mare agenţie de aplicare a legii la mijlocul anilor '50. Celebră datorită serialului de televiziune *Dragnet*, din anii '60, comuna şi anosta clădire din beton şi sticlă de la numărul 150, pe North Los Angeles Street era, în 1996, plină de cea mai scumpă tehnologie de ultimă generaţie, ca nici într-o altă secţie de poliţie din ţară – de la scanere de recunoaştere a retinei, până la camere de luat vederi termice. Divizia numită Biroul Detectivilor era în mod special deosebit de bine echipată, cu birouri speciale, pline cu calculatoare, pentru investigarea crimelor, şi cu depozite ticsite cu dispozitive de supraveghere complicate.

Din nefericire, detectivul Danny McGuire era prea mic în grad pentru ca ancheta lui să fie considerată demnă de una dintre aceste încăperi. În loc de asta, cei şase oameni care se ocupau de investigarea asasinării lui Andrew Jakes stăteau înghesuiţi ca nişte sardele nervoase într-o grotă fără geamuri din pivniţă, având la dispoziţie doar un panou şi nişte instrumente de scris care pătau mâinile pentru a-şi pune la treabă instinctele detectivistice.

În faţa panoului ciobit, Danny mâzgăli câteva cuvinte: „Bijuterii. Miniaturi. Asigurare. Alarmă. Trecut/ Duşmani."

– Ce-aţi aflat?

Detectivul Henning vorbi primul:

– Am vorbit cu cinci bijutieri, inclusiv cu doi din Korea Town, după cum aţi sugerat, domnule. Toţi au spus acelaşi lucru. Bijuteriile familiei Jakes probabil că au fost demontate, iar pietrele fie au fost puse la diverse inele, fie vândute ca atare. Şansele să recuperăm un colier sau o pereche de cercei intactă sunt egale cu zero. Asta dacă nu cumva treaba a fost făcută de vreun drogat care nu ştie cum să procedeze.

– Ceea ce nu-i cazul.

– Ceea ce nu-i cazul, fu Henning de acord.

Una dintre puţinele certitudini pe care le aveau era că acela care intrase în vila soţilor Jakes era un profesionist familiarizat cu complexul sistem de alarmă al domeniului, şi capabil să-l dezactiveze de unul singur. De asemenea, acesta reuşise să imobilizeze două victime, violând-o pe una şi ucigând-o pe cealaltă, făcând o dezordine minimă într-un interval de timp înspăimântător de scurt. Angela Jakes era sigură că nu-l mai întâlnise niciodată pe atacatorul ei. Individul fusese mascat, însă ea nu-i recunoscuse nici vocea, nici felul în care se mişca. Cu toate astea, detectivul Danny McGuire era sigur că bărbatul pe care îl căutau avea cunoştinţe din interior despre familie. Nu era un jaf la întâmplare.

– În privinţa obiectelor de artă, situaţia arată puţin mai promiţător, spuse detectivul Henning.

Plin de speranţă, Danny ridică din sprânceană.

– Da?

– Jakes era dealer de obiecte de artă, după cum ştim, aşa că, fireşte, casa era ticsită cu tablouri de valoare, cele mai multe dintre ele fiind contemporane.

– O! interveni sarcastic alt ofiţer. Nu ştiu de unde tot scoţi asemenea informaţii valoroase, Henning. Eşti nepreţuit, omule.

Toată lumea râse. Statutul lui Henning de favorit al lui McGuire era o sursă permanentă de glume.

Henning ignoră întreruperea.

– Dacă ucigaşul ar fi avut cunoştinţe în materie de artă, ar fi luat cele două picturi de Basquiat care atârnau

în birou, sau tabloul de Koons dintr-una dintre camerele de oaspeţi.

– Poate că erau prea grele. Tipul era singur, îşi dădu cineva cu părerea.

– Suntem siguri de asta, nu? întrebă Danny.

– Da, domnule, rosti detectivul Henning. Criminaliştii au confirmat că în casă nu se afla decât o singură altă pereche de urme în afara celor ale familiei şi personalului. Dar, în orice caz, tablourile nu erau grele. Toate trei erau suficient de mici pentru ca un om să le poată căra, şi valorau împreună peste 30 milioane de dolari. Dar omul nostru a ales miniaturile, singurele antichităţi din colecţia lui Jakes.

– Erau valoroase? întrebă Danny.

– Totul e relativ. Fiecare valora vreo 200 000 de dolari, aşa că toate fac circa un milion. Sunt portrete de familie din secolul al XIX-lea, majoritatea europene. Există o piaţă destul de mică pentru aşa ceva, ceea ce face ca aceste obiecte să reprezinte cea mai bună şansă a noastră de a depista bunurile furate. Am obţinut numele unui expert local. Locuieşte în Venice Beach. Mă întâlnesc cu el în după-amiaza aceasta.

– Bine, rosti Danny. Altcineva?

Ceilalţi membri ai echipei raportară „progresele" făcute. Funiile de alpinism folosite pentru legarea cuplului erau o marcă banală şi ar fi putut fi cumpărate din orice magazin cu obiecte de camping sau de sport. Nodul făcut de ucigaş era complicat – o jumătate de ochi dublu –, un alt indiciu, de parcă mai aveau nevoie de vreunul, că se aflau în căutarea unui ucigaş profesionist. Altminteri, nu aveau vreo dovadă fizică de prea mare valoare. Probele de sânge şi de spermă nu se potriveau cu nimic din baza de date naţională.

– Despre trecutul lui Jakes ce-aţi aflat? Ceva care ne-ar putea ajuta?

Răspunsul scurt la întrebare fu unul negativ. Afacerile lui Andrew Jakes fuseseră perfect legale. Fusese un filantrop de seamă, ba chiar făcuse donaţii generoase pentru Asociaţia de Binefacere a Poliţiştilor de la LAPD.

„Știam eu că am auzit numele ăsta undeva. Ciudat că un tip atât de darnic ca el n-a lăsat nimic prin testament pentru cauze nobile“, se gândi Danny.

Bătrânul nu avusese dușmani și nici rude, apropiate sau îndepărtate, cu excepția fostei soții de care divorțase cu peste 25 de ani în urmă, și care acum locuia în Fresno și era fericită alături de actualul soț.

Ușa se deschise brusc. Ofițerul John Bolt, un roșcat timid și unul dintre cei mai tineri membri ai echipei lui Danny, se năpusti în încăpere, ținând strâns în mână o foaie. Toată lumea se uită la el.

– Avocatul doamnei Jakes tocmai a făcut o declarație de presă.

Amintindu-și de Lyle Renalto, Danny simți cum i se încordează umerii. Cercetările întreprinse de către detectivul Henning asupra lui Renalto nu dăduseră la iveală nimic ieșit din comun, însă suspiciunile lui Danny persistau.

– Nu ne mai ține în suspans, Bolt. Ce spune?

– Donează toți bani moșteniți de la soțul ei copiilor defavorizați.

– Cu siguranță, nu pe toți, opină Danny.

Bolt îi întinse hârtia.

– Fiecare sfanț, domnule. Peste 400 de milioane de dolari.

Citind declarația, Danny fu inundat de o ciudată senzație de euforie.

„Știam că nu i-a vânat averea. Pur și simplu, am simțit asta. Trebuie să mă încred mai mult în instinctele mele.“

O oră mai târziu, Danny opri în fața porților uriașei vile în stil Tudor din Beverly Hills. Canon Drive, 2020 era adresa pe care Angela Jakes o lăsase când se externase din spital. Era a unui prieten.

– Nu pot să mă întorc în Loma Vista, domnule detectiv, îi explicase ea lui Danny. Este prea dureros. O să stau la un prieten până când domeniul va fi vândut.

O servitoare în uniformă îl conduse pe Danny într-o cameră de zi primitoare, plină cu canapele bogat tapițate

și vaze mari din care frezii și crini răspândeau un parfum greu. Era o încăpere feminină, iar Angela Jakes părea să se simtă ca acasă. Îmbrăcată în jeanși, se apropie în picioarele goale de Danny, pentru a-l întâmpina. Trecuseră deja două săptămâni de la atac, iar vânătăile de pe chipul ei căpătaseră nuanța gălbuie a caiselor. Pentru prima dată, Danny îi putu vedea culoarea ochilor: un căprui bogat, lichid, ca al ciocolatei topite. Nici o femeie nu avea dreptul să fie atât de frumoasă.

– Domnule detectiv.

Zâmbind, îi strânse mâna. Danny își simți gura uscându-se.

– Aveți vreo veste? L-ați găsit?

– Nu încă.

O expresie de dezamăgire îi traversă fața în grabă, iar Danny se simți exagerat de necăjit. Angela Jakes era ultima femeie de pe lumea asta pe care și-ar fi dorit s-o dezamăgească.

– Încă suntem la începutul anchetei, doamnă Jakes, o asigură el. O să-l găsim.

Angela se așeză pe una dintre canapele și îi făcu semn lui Danny să ia și el loc.

– Vă rog, spuneți-mi Angela. Pot să vă aduc ceva? Niște ceai, poate?

– Nu, mulțumesc. Danny își slăbi nodul cravatei. „Mi se pare mie, sau e foarte cald aici?" Aș dori să vă mai pun niște întrebări, dacă se poate. În legătură cu căsnicia dumneavoastră.

Angela îl privi perplexă.

– Căsnicia mea?

– Cu cât avem o imagine mai clară a vieții voastre împreună, cu atât ne va fi mai ușor să ne dăm seama cine ar fi putut să fie făptașul. Și de ce.

Ea îi analiză cuvintele, dând gânditoare din cap.

– În regulă. Ce-ați dori să știți?

– Să începem cu începutul. Cum v-ați cunoscut?

– La un curs de artă de la UCLA.

Ochii i se luminară când își aduse aminte, iar Danny se gândi: „Dumnezeule, chiar l-a iubit!"

– Nu era un curs oficial sau ceva de genul ăsta. Doar un curs de seară pe care îl urmam. Când eram la liceu, mi-a plăcut arta. Nu că m-am priceput vreodată foarte bine.

Danny fu uimit să constate cât de puţină încredere în sine avea o femeie atât de superbă, dar Angela Jakes părea mereu să se subestimeze.

– Ce liceu aţi urmat? întrebă el pe un ton neutru.

– Liceul din Beverly Hills. De ce?

– Fără vreun motiv anume. Din curiozitate. Este un obicei rău pe care îl avem noi, detectivii.

– Desigur.

Zâmbi din nou. Stomacul lui Danny se întoarse precum o clătită.

– Andrew a venit la UCLA pentru a vorbi despre afacerile cu obiecte de artă. Cum să determini o galerie să-ţi ia în considerare lucrările, genul acesta de treburi. Ce-i atrage pe colecţionari. Era atât de deştept şi de amuzant! Între noi s-a produs un declic imediat.

Danny încercă să-şi imagineze cum „s-a produs un declic" între bătrânul Jakes şi o versiune mai tânără a Angelei. Nu era uşor.

– Avea soţul dumneavoastră duşmani de care să ştiţi?

– Nici unul.

Tonul ei fu hotărât, aproape sfidător.

– Sunteţi sigură?

– Foarte sigură. Andrew era un scump. Toată lumea îl iubea.

„Nu toată lumea." Danny încercă o altă pistă.

– În noaptea crimei, nu ştiu dacă vă amintiţi, aţi tot repetat ceva.

– Serios?

– Da. Aţi repetat aceleaşi cuvinte iarăşi şi iarăşi.

Ea îl privi cu ochi goi.

– „Eu n-am nici o viaţă." Aceasta este propoziţia pe care o spuneaţi. Vă puteţi gândi la vreun motiv pentru care repetaţi asta?

Ea ezită.

– Nu prea. Doar că, atunci când l-am cunoscut pe Andrew, el mi-a dăruit o viaţă. M-a salvat. Aşa că,

poate, spuneam că n-am o viață deoarece știam că era sfârșitul.

- Sfârșitul?

- Sfârșitul păcii și al fericirii pe care o cunoscusem cu Andrew. Dar nu-mi amintesc să fi rostit acele cuvinte, domnule detectiv. Nu-mi amintesc nimic, decât de Andrew și de sânge. Și de dumneavoastră.

- Ziceți că soțul dumneavoastră v-a salvat? De la ce? întrebă Danny.

Angela privi ciudat de fix în poala ei.

- Dintr-o situație nefericită.

Danny știa că ar trebui să insiste, dar nu putu s-o întristeze din nou. Era evident că ea nu dorea să vorbească despre asta. „O să-mi spună când se va simți în stare."

- Înțeleg. Dar dumneavoastră, doamnă Jakes?

- Eu?

- Există cineva care s-ar putea să vă urască pe dumneavoastră personal?

Angela Jakes se gândi câteva clipe.

- Nu m-am gândit niciodată la asta. Totuși, după cum vă puteți imagina, domnule detectiv, dată fiind diferența de vârstă dintre mine și Andrew - de peste 50 de ani -, unii oamenii probabil că s-au grăbit să mă judece. Știu că mulți din cercul lui Andrew nu aveau încredere în mine. Se gândeau că urmăresc banii lui. Îmi imaginez că și dumneavoastră ați crezut același lucru.

- Firește că nu, minți Danny evitând s-o privească în ochi.

- Am încercat să-l conving pe Andrew să nu mă treacă în testament, pentru a le dovedi oamenilor că mariajul nostru nu a fost niciodată din interes. Dar nici n-a vrut să audă de asta. A spus că negativiștii sunt niște oameni care caută gâlceavă și că nimeni n-ar trebui să cedeze în fața unor asemenea specimene.

- Acesta este motivul pentru care ați donat toți banii în scopuri caritabile? Pentru a le dovedi oamenilor că greșesc?

Ea ridică din umeri.

- Poate că și acesta a fost un motiv, în mod inconștient.

– Soțul dumneavoastră știa că intenționați să donați totul după moartea lui?

– Nu. Clătină din cap. I-ar fi rănit sentimentele. Andrew a vrut ca banii să-mi revină mie, iar eu am vrut ca el să fie fericit. Dar adevărul este că eu n-am nevoie de atâta bogăție.

Fără să vrea, Danny ridică o sprânceană. Angela Jakes râse, un râs cald, suav, ca mierea care se scurge dintr-o linguriță.

– Păreți neîncrezător, domnule detectiv. Dar, serios, ce Dumnezeu să fac eu cu 400 milioane de dolari? Îmi plac să pictez, îmi place să mă plimb prin canioane. Aceste lucruri nu costă milioane. E mult mai bine să ajungă la oameni care au nevoie de ele, cărora chiar le sunt de folos. Într-un fel, mă face să simt ca și cum ceea ce s-a întâmplat n-a fost complet în van.

Își coborî din nou privirea spre mâinile ei, iar Danny văzu că încerca să-și stăpânească lacrimile. Instinctiv, se întinse spre ea și își puse palma pe mâinile ei. Se simți rușinat să recunoască, dar această intimitate i se păru minunată. Electrică.

– Ce naiba se petrece?

Danny tresări. Vocea lui Lyle Renalto risipise vraja ca o piatră care trece printr-un parbriz.

– Ce căutați aici? vru avocatul să știe.

Aflat în pragul ușii, trăsăturile frumoase ale lui Renalto formau o mască furioasă, iar umerii îi erau împinși cu agresivitate în față. Purta un costum identic cu cel în care fusese îmbrăcat la spital, cu o cravată din mătase albastră, care se potrivea cu ochii lui. Danny se gândi că, în toată viața lui, nu fusese mai puțin încântat să vadă o persoană.

– Pun niște întrebări legate de o anchetă a poliției, replică el cu răceală. Și, ca de obicei, domnule Renalto, mă întrerupeți. Pot să vă întreb ce căutați *dumneavoastră* aici?

– Asta-i simplu, răspunse Lyle. Locuiesc aici. Nu v-a spus Angela?

Danny se răsuci spre Angela.

– *El* este prietenul la care locuiți? Nu ați menționat asta.

Ea ridică din umeri.

– N-ați întrebat. Lyle a fost suficient de amabil să-mi ofere un loc unde să stau până mă refac. După cum v-am spus, el a reprezentat un sprijin uriaș pentru mine, în toată această situație.

Lyle Renalto rosti politicos:

– Dacă ați terminat cu hărțuirea doamnei Jakes, domnule detectiv, aș fi încântat să vă conduc afară.

– Domnul detectiv McGuire nu mă hărțuiește, spuse Angela. A fost extrem de politicos.

– Hm, făcu Renalto deloc convins.

Ignorându-l, Danny zise:

– Mai am o singură întrebare pentru dumneavoastră, doamnă Jakes, dacă nu vă supărați. Ați menționat că l-ați cunoscut pe domnul Jakes la un curs de artă.

– Așa este.

– Pot să vă întreb cum vă numeați atunci?

Angela se uită nervoasă la Lyle Renalto.

– Numele meu? Nu înțeleg.

– Numele de fată, explică Danny. De dinainte ca dumneavoastră și domnul Jakes să vă căsătoriți.

– A! Ușurarea ei păru palpabilă. Pentru o clipă, m-am întrebat la ce Dumnezeu vă referiți. Pentru a treia și ultima oară, își aținti asupra lui Danny ochii ciocolatii. Ryman. Numele meu de fată era Ryman.

Încăperea era mică și cenușie și îți dădea o stare de claustrofobie, iar mirosul de mâncare chinezească veche era copleșitor. „Furtul obiectelor de artă nu este o afacere înfloritoare, așa cum o descrie presa", se gândi detectivul Henning.

Roeg Lindemeyer, un tăinuitor de obiecte de artă furate și, ocazional, informator al poliției, locuia într-o casă dărăpănată, aflată pe una dintre îngustele străduțe pietonale care coborau dinspre Ocean Avenue spre plajă. La câteva străzi spre nord, „cabanele" din anii '20, ca a lui Roeg, fuseseră renovate, devenind căsuțe moderne și cu aer tineresc, tipice părții de vest a orașului,

care se vindeau cu peste 700 000 de dolari. Dar aici nu era cazul. Aici era Venice Beach așa cum fusese odată: sărăcăcioasă. „Sala de expoziție" a lui Roeg Lindemeyer era sordidă și în paragină asemenea bârlogului unui drogat.

– Deci? Ai văzut vreuna dintre piesele astea?

Henning privi nerăbdător cum Lindemeyer frunzări fotografiile miniaturilor lui Jakes pentru firma de asigurări. Informatorul arăta ca un hobbit zbârcit, având în jur de 55 de ani și degetele înnegrite cu pete de tutun. Lăsă amprente pe fiecare poză.

– Cât face asta pentru tine?

Dezgustat, tânărul detectiv scoase din portofel două bancnote de 20 de dolari.

Lindemeyer mormăi:

– 100.

– 60 și n-o să te acuz de extorcare.

– S-a făcut.

Lacom, bărbatul mai în vârstă îndesă banii în buzunar și îi dădu înapoi fotografiile acum pătate.

– Deci? repetă detectivul Henning. Ai văzut sau n-ai văzut miniaturile-astea pe piața neagră?

– Nu.

– Asta-i tot? „Nu?" Asta-i tot ce-mi poți spune?

Lindemeyer ridică din umeri.

– Mi-ai pus o întrebare. Ți-am răspuns.

Henning se întinse după banii lui. Lindemeyer bătu în retragere.

– Bine, bine. Uite ce e, dom' detectiv, dacă ar fi fos' la vânzare, le-aș fi văzut. Îs singurul tip de pe Coasta de Vest care se mișcă în nișa asta, cu tâmpenii victoriene. Știi asta, și o știe toată lumea. Așa că tipu' vostru fie a plecat din oraș, fie nu le vinde. Asta-i informație bună, omule. Poate că le-a vru' pentru uzu' personal.

„Un psihopat ucigaș și violator căruia îi place portretistica obscură din secolul al XIX-lea?" Detectivul Henning nu credea asta.

– Poate că deja avea un cumpărător, gândi el cu voce tare. În cazul acesta, n-ar fi avut nevoie de serviciile tale.

– Poa' să fie așa.

– Știi vreun colecționar important care ar plăti pe cineva să i le aducă?
– Poa' să știu.
Lindemeyer se uită la portofelul sergentului. Avea să fie o după-amiază lungă și costisitoare.

– Puteți să-mi faceți o favoare și să verificați din nou?
Detectivul Danny McGuire îi adresă recepționerei același zâmbet fermecător pe care îl folosise în cazul asistentei de la Cedars, dar, de data aceasta, nu avu succes.
– N-am de ce să verific din nou. Am verificat deja.
Astăzi, „santinela“ Biroului de evidență a populației era o negresă care cântărea vreo sută de kilograme și care categoric n-avea nici un chef să înghită aiureli de la un irlandez tâmpit care-și imagina că este darul lui Dumnezeu pentru femei.
– N-avem înregistrări ale vreunei Angela Ryman. Nici Ryman cu „RY“, nici Reiman cu „REI“, nici o Angela Ryman. Nici naștere, nici căsătorie, nici deces, nici ajutoare sociale, nici taxe.
Mintea lui Danny era inundată de îndoieli. Una cât una, încercă să le alunge cu argumente logice.
„Poate că s-a născut în alt stat. Poate că ea și Jakes s-au căsătorit în Caraibe sau la Paris. Oamenii cu atâția bani nu se duc la primărie, ca noi, restul. Certificatul de căsătorie ar putea fi oriunde. Asta nu înseamnă nimic.“
Totuși, o jumătate de oră mai târziu, când intră în birourile administrației de la Liceul Beverly Hills, senzația de gol în stomac încă nu dispăruse.
– Am nevoie de informații despre o fostă elevă. Se sili să strecoare o doză de optimism în voce. Cred că a absolvit cu opt sau nouă ani în urmă.
Bărbatul de la birou zâmbi îndatoritor.
– Desigur, domnule detectiv. Cum se numea tânăra domnișoară?
– Angela Ryman.
Zâmbetul păli.
– Sunt aici de zece ani, dar numele acesta nu-mi spune nimic. Deschise un fișet metalic înalt și trase un sertar ce purta eticheta „Ru-Si“. Aveți cumva vreo poză?

Danny căută în servietă. Îi înmână bărbatului o fotografie a Angelei pe care ofițerii lui o luaseră din casa acesteia. Purta rochia de mireasă și era chiar mai radioasă decât de obicei – cu trăsăturile perfecte luminate de iubire și de bucurie, cu părul negru strâns la spate și lăsând descoperită fața albă ca laptele, cu ochii ciocolatii plini de vioiciune.

Funcționarul rosti:

– O, vai! Iată un chip pe care nu l-aș uita prea repede. Nu, îmi pare rău. Fata asta n-a fost niciodată aici.

– Mă doare!

Lyle Renalto o strângea pe Angela Jakes cu atâta putere de umeri, încât unghiile îi intraseră în carne.

– Îmi pare rău, îngerule. Îi dădu drumul. Dar trebuie să pleci de-aici. Acum, azi, înainte ca el să se întoarcă.

Angela începu să plângă.

– Dar n-am... n-am greșit cu nimic.

– Sigur că n-ai greșit, rosti Lyle mai blând. Eu știu asta. Tu știi asta. Însă McGuire nu va înțelege.

Angela ezită.

– Ești sigur că nu va înțelege? Pare un om atât de drăguț.

– Sunt sigur, spuse Lyle cu fermitate. Scoase o geantă din dulap și i-o dădu. Ia-ți niște haine. S-ar putea să nu avem prea mult timp la dispoziție.

Detectivul Danny McGuire se trezi la 5 dimineața. Se culcase la două și abia dacă dormise. Rotițele din mintea lui se învârteau cu o viteză infernală.

Angela Jakes îl mințise. În privința numelui și a educației. Oare în legătură cu ce altceva îl mai mințise?

Și de ce?

De ce să-l mintă în privința numelui și a trecutului său pe omul care încerca să-l prindă pe violatorul ei și pe ucigașul soțului ei? Pe bărbatul care încerca s-o ajute. Nu putea exista decât un singur motiv. Angela Jakes probabil că avea în trecutul ei ceva de care îi era

ruşine. O ruşine profundă. Gândul firesc apăru în mintea lui Danny:

Oare fusese prostituată înainte? Aceea era „viaţa nefericită“ de care o scăpase Andrew Jakes?

Era o poveste destul de frecventă în L.A.: fete tinere şi frumoase veneau din orăşele mici la Hollywood, visând să ajungă actriţe. Dădeau de vremuri grele. Se combinau cu oameni nepotriviţi...

Totuşi, ori de câte ori Danny îşi imagina acel chip angelic, acei ochi atât de plini de încredere şi de bunătate, nu-i venea să creadă că Andrew Jakes îşi culesese mireasa de pe Hollywood Boulevard. Nu crezuse nici că Angela Jakes vânase banii soţului ei, nici chiar atunci când toate dovezile conduceau spre o asemenea concluzie. „Am avut dreptate în legătură cu asta. Trebuie să mă încred mai mult în instinctele mele.“

Dar ce-i spuneau instinctele acum?

Asta era problema. Habar n-avea.

Cu o zi în urmă, după ce plecase de la liceu, condusese aiurea vreo oră, încercând să-şi dea seama ce avea de făcut în continuare. Pasul următor, în mod evident, era să se întoarcă la locuinţa lui Lyle Renalto şi să se confrunte cu Angela. Dacă ar fi fost vorba despre oricare alt martor, Danny n-ar fi stat deloc pe gânduri. Dar nu se putea hotărî s-o supună pe minunata doamnă Jakes unui interogatoriu dur, în faţa odiosului ei avocat, care, fără îndoială ar insista să rămână lipit de ea. Dacă ea chiar avea secrete vinovate – şi cine n-are? –, merita şansa de a le mărturisi în particular. Danny înţelegea. După toate cele prin care trecuse, îi datora măcar atâta delicateţe.

Aşa că, în loc s-o viziteze, Danny se întoarse la sediu pentru a discuta cu restul echipei. Numai că nu prea avu ce discuta. Toate pistele urmate de oamenii lui păreau să se fi dovedit fundături. Expertul în artă al lui Henning, cel din Venice Beach, venise cu o gogoaşă umflată despre miniaturi. Varianta legată de înşelarea firmei de asigurări părea tot mai puţin promiţătoare din moment ce singurii care puteau profita de pe urma unui furt înscenat erau soţii Jakes, iar el era mort şi ea donase

toţi banii. Doi dintre ofiţerii lui Danny verificaseră norocoasele fundaţii caritabile care beneficiaseră de pe urma generozităţii Angelei Jakes. Amândouă păreau perfect în regulă, având conturi strălucitor de transparente. Un sofisticat program de calculator verificase toate violurile violente petrecute în L.A. în ultimii cinci ani, căutând legături cu furturile de obiecte de artă ori de bijuterii, sau orice conexiune care i-ar fi putut lega pe suspecţii din acele cazuri de scena crimei din casa soţilor Jakes. „Nimic." Aceeaşi poveste şi din partea criminaliştilor. „Amprente: nimic. Analiza spermei: nimic."

Danny îşi puse nişte pantaloni de trening şi se duse clătinându-se în bucătărie, pentru a-şi pregăti o cană de cafea tare. Afară, încă era întuneric. Strada din suburbii străjuită de copaci din West Hollywood, unde Danny locuise în ultimii şase ani, era pustie şi tăcută ca un mormânt. „Oare Angela mai doarme încă?" Danny şi-o imagină – părul negru revărsându-se peste o pernă moale şi albă, superbul ei trup cald şi gol sub cearşaful lui Lyle Renalto. „Oare se află în camera de oaspeţi?" Doamne, spera că da.

Îşi aminti comentariul dispreţuitor făcut de Lyle la spital: „Pentru un detectiv, aş spune că nu prea vă pricepeţi să evaluaţi oamenii. Eu şi Angela nu suntem amanţi".

Detectivul Danny McGuire spera din tot sufletul că vorbele lui Renalto erau adevărate. Se uită la ceas: 5.20.

„Dacă mă duc acum acolo, o să-i găsesc dormind încă. Şi o să văd cu ochii mei în care paturi s-a dormit."

Se duse repede să facă duş.

Era 6 a.m. fix. Uşa fu deschisă de aceeaşi servitoare în uniformă care fusese de serviciu cu o zi în urmă. „Biata femeie. Cât de devreme trebuie să-şi înceapă treaba?" se întrebă Danny.

Servitoarea se uită la Danny şi-şi spuse: „Bietul bărbat. Cât de devreme trebuie să-şi înceapă treaba?"

– O caut pe doamna Jakes.

– Doamna Jakes nu este aici.

– În regulă. Uite ce e, ştiu că domnul Renalto îţi este şef şi ştiu că nu e deosebit de încântat să-i pun întrebări doamnei Jakes, mai ales la o oră atât de matinală, dar

este vorba de anchetarea unei crime. Aşa că te rog s-o trezeşti pe doamna Jakes. Şi pe domnul Renalto, dacă e nevoie.

– Nu, nu înţelegeţi. Dânsa nu este aici. A plecat aseară. Puteţi să intraţi şi să căutaţi prin casă dacă nu mă credeţi.

Din păcate, Danny o credea. Inima începu să-i bată neplăcut de nebuneşte.

– A plecat? Unde s-a dus?

– Nu ştiu. Avea o valiză. Domnul Renalto a condus-o la aeroport.

Lui Danny i se perindă întreaga carieră prin faţa ochilor. „Ieri ar fi trebuit să vin direct aici. I-aş fi prins pe amândoi. Acum, martora-cheie şi-a luat zborul spre Dumnezeu ştie unde."

– Dar Renalto? A plecat cu ea?

Servitoarea fu surprinsă de întrebare.

– Fireşte că nu. Domnul Renalto este aici. Doarme la etaj.

Danny trecu pe lângă ea, urcând câte două treptele scării cu balustrada sculptată cu înflorituri. Uşile duble din capătul coridorului dădeau în mod sigur spre dormitorul principal. Le deschise cu zgomot. Silueta adormită din pat nu se clinti.

– Gata, ticălosule! Ea unde e? Danny se năpusti spre pat. Şi ar fi bine să ai un răspuns al naibii de bun, fiindcă altfel te arestez pentru obstrucţionarea justiţiei în ancheta unei crime şi o să am grijă personal să nu mai practici niciodată avocatura în oraşul ăsta.

Înşfăcând cuvertura de mătase grea, Danny o smuci de pe pat. Şi îşi dori din suflet să n-o fi făcut.

capitolul 4

Cu doi ani în urmă...

Sofia Basta puse receptorul în furcă şi se strânse fericită în braţe. Soţul ei venea acasă. Avea să ajungă într-o oră.

„Soțul." Cât de mult îi plăcea să rostească acest cuvânt, să-l răsucească în minte și pe limbă, ca pe o bomboană delicioasă. Erau căsătoriți acum. Era căsătorită cu adevărat. Cu Frankie, singurul ei prieten din timpul anilor lungi, întunecați și disperați petrecuți la New York. Frankie, cel mai frumos, genial și perfect bărbat de pe pământ. Frankie, care ar fi putut avea pe oricine, o alesese pe ea, Sofia, să fie mireasa lui. În majoritatea dimineților, încă se trezea și căuta neliniștită verigheta, incapabilă să creadă cu adevărat cât noroc avusese. Însă apoi își amintea.

„Sunt Sofia Basta, strănepoata lui Miriam, o prințesă marocană. Sunt specială. De ce să nu mă fi ales?"

Apartamentul lor era modest, o locuință cu două camere în districtul poștal Beverly Hills, dar Sofia făcuse din ea un cămin cald și primitor, fiind încântată să creeze cuibul perfect în care Frankie să vină acasă. Pernuțe și cuverturi viu colorate împodobeau canapeaua din living, care era inundată întreaga zi de strălucitorul soare al Californiei. După 18 ani mohorâți și plini de nori petrecuți la New York, cât de tare iubea Sofia acel soare! Orașul sumbru, singurătatea din casa de copii. Viața Sofiei fusese un coșmar pe vremea aceea. Dar totul părea un vis acum, o poveste care i se întâmplase altcuiva.

Și ce mai poveste era!

Mama Sofiei, Christina, fusese dependentă de droguri și, uneori, prostituată, la fel de incapabilă să aibă grijă de copiii ei cum nu se pricepuse să aibă grijă de ea însăși. Dar nu fusese mereu așa. Christina Basta crescuse în puf, întâi în Maroc, iar apoi, la Paris, unde părinții o trimiseseră la un internat exclusivist. Înaltă și suplă ca o gazelă, cu pielea albă ca frișca și ochi veseli și iscoditori, imaginea vie a bunicii Miriam, Christina atrăsese repede atenția căutătorilor de modele care mișunau pe lângă Rue Du Faubourg, în căutare de noi talente. La 16 ani, Christina aproape că lucra cu normă întreagă. La 18 ani, locuia la New York, împărțind un apartament cu alte trei fete de la agenția cu care lucra și bucurându-se de nenumăratele plăceri pe care orașul le avea de oferit.

Extenuarea Christinei Basta fu rapidă și catastrofală. Se apucă mai întâi de cocaină. Apoi, trecu la heroină. La 20 de ani, după ce încălcase mult prea multe contracte, agenția renunță la ea. Înstrăinată de familie și prea mândră pentru a cere ajutorul, apelă la „iubiți" pentru a-și finanța dependența tot mai puternică – în realitate, erau dealeri de droguri și proxeneți care o atraseră tot mai adânc și mai adânc în iad.

Sofia și sora ei geamănă, Ella, fură rezultatul celei de-a treia sarcini a Christinei. Tânăra încercase să avorteze, la fel cum făcuse și în cazul celorlalți copii, dar procedura fusese făcută de mântuială și ambii copii supraviețuiseră. Născute la Berwind Maternity Clinic din Harlem și abandonate de mama lor în aceeași noapte, gemenele petrecuseră doar câteva săptămâni împreună, după care Ella, cel mai drăguț bebeluș dintre ele, fu adoptată de un medic angajat acolo și de soția lui. De atunci, Sofia își începu viața așa cum îi fusese destinat: singură.

Dar nu complet.

Pe când Sofia avea șase ani și locuia la orfelinatul St. Mary din Brooklyn, personalul căminului primi vestea, prin intermediul unei importante firme de avocatură de pe Madison Avenue, că mama Sofiei murise. Christina lăsase o „mică moștenire" pentru fiicele ei. Cum doctorul și familia lui se mutaseră, luând-o și pe Ella cu ei, se hotărâse ca moștenirea să-i revină Sofiei.

– Nu este foarte substanțială, explică avocatul spre marea dezamăgire a directoarei de la St. Mary. Totuși, s-ar putea să aibă valoare sentimentală atunci când copila va crește. Este vorba de o carte, un volum vechi. Și o scrisoare.

Era cartea care istorisea povestea de dragoste dintre Miriam și Jibril, iar câțiva ani mai târziu Sofia și Frankie aveau să petreacă multe ore fericite aplecați asupra ei. Scrisoarea era de la mama Sofiei și explica faptul că acea carte nu conținea o legendă, ci povestea adevărată a unora dintre strămoșii Sofiei, o relicvă a unui trecut despre care Sofia nu știuse nimic, și detalia circumstanțele nașterii ei.

Frankie văzuse scrisoarea. Sofia i-o arătase în adolescență. El era singurul în care avea încredere și singurul care înțelegea cartea, iar scrisoarea schimbă totul pentru orfana Sofia. Peste noapte, dintr-un nimeni, din progenitura nedorită a unei prostituate și a proxenetului ei, devenise cineva, cineva special, o prințesă marocană despărțită în mod tragic de frumoasa ei soră geamănă. Desigur, ceilalți copii din cămin își băteau joc de ea, spunându-i că acea carte era plină de rahaturi, că nu exista nici o soră geamănă și nici vreun exotic trecut împărătesc. Însă Frankie o ajută pe Sofia să privească dincolo de invidia și de zeflemeaua lor. El era stânca ei, salvarea ei, singurul ei prieten, iar cartea era bunul ei cel mai de preț.

Nici până în ziua de azi Sofia nu era sigură ce îl atrăsese pe Frankie la ea. Poate faptul că și el era orfan, un orfan adevărat, ca ea. Majoritatea copiilor din cămin aveau familii, doar că acestea nu erau capabile să aibă grijă de ei. Frankie și Sofia nu aveau pe nimeni. Dar, în alte privințe, erau complet diferiți. Dacă Sofia fusese mereu singură și fără prieteni, invidiată de fetele din cămin pentru frumusețea ei și hărțuită de băieți din același motiv, Frankie fusese adorat de toată lumea, atât de personal, cât și de copii. Frumos – „Dumnezeule, era atât de frumos!" –, amuzant și charismatic, te putea face să te simți special doar îndreptându-și ochii de un albastru înghețat în direcția ta.

Frankie își îndrepta adesea ochii în direcția Sofiei. Dar nu cu aceeași mină înspăimântătoare, ca de prădător, cum făceau ceilalți băieți. Atențiile lui Frankie erau cumva mai nobile, mai blânde și infinit mai prețioase decât avansurile alimentate de testosteron ale celorlalți. Sofia se simțea flatată, dar și frustrată. Tânjea după atingerea lui, însă el nu o atingea niciodată.

Ea începu să dispere că el n-o va atinge niciodată. Iar apoi, într-o zi, un miracol se întâmplă. Citeau cartea în camera de recreere, așa cum se întâmpla adesea. Frankie îndrăgea cartea aproape la fel de mult ca Sofia. Considera că povestea lui Miriam era minunat de romantică și o chestiona pe Sofia la nesfârșit despre istoria familiei sale

şi despre de mult pierduta soră geamănă, Ella. Dar, în ziua aceea, îi puse o altă întrebare. Cea mai minunată, neaşteptată şi nesperată întrebare. Şi, desigur, Sofia spusese da, iar Frankie îi promisese că, de îndată ce aveau să se căsătorească, el avea să fie cu ea fizic, aşa cum ar trebui să fie un bărbat şi soţia lui.

De atunci încolo, cel puţin în mintea ei, viaţa Sofiei Basta se transformase într-un basm. Ea şi Frankie se căsătoriră în ziua când ea împlini 18 ani şi se mutară din orfelinat într-o garsonieră mică din Harlem, unde, aşa cum promisese, Frankie făcu dragoste cu ea pentru prima oară. Fură cele mai fericite patru minute din viaţa Sofiei.

În următorii doi ani, Sofia lucră pe post de chelneriţă, în vreme ce Frankie se duse la şcoală. Era atât de deştept, încât ar fi putut deveni orice dorea – doctor, avocat, om de afaceri. Astfel că i se oferi un post în L.A. încă dinainte de a absolvi. Se mutară în California, împachetându-şi toate lucrurile într-un geamantan şi îşi luară rămas-bun de la New York cu mai multă bucurie decât o făcuse cineva vreodată.

Los Angeles era tot ce visase Sofia, ba chiar mai mult decât atât. De fapt, viaţa ei era acum atât de perfectă, încât se simţea vinovată când se plângea de ceva – cum ar fi faptul că Frankie trebuia să călătorească în interes de afaceri sau să stea până târziu la birou. Deşi toate astea probabil că erau legate de faptul că soţul ei dorea foarte rar să facă dragoste cu ea.

– Vreau să fie ceva special, explică Frankie. Şi nu va fi dacă îngăduim să devină o rutină.

Sofia încercă să-l convingă pe Frankie că, pentru ea, avea să fie special indiferent cât de des o făceau, dar nu reuşi să-l clintească. Sofia îşi spuse că n-ar trebui să îngăduie ca asta s-o deranjeze prea mult. Îşi arăta iubirea faţă de ea în atât de mult alte moduri – făcându-i fotografii intime, aprinzându-se de gelozie când alţi bărbaţi îi acordau atenţie, făcându-i mereu complimente în legătură cu hainele, parfumul şi felul în care îşi coafa părul. Avea să se rezolve şi partea sexuală, cu timpul.

Tocmai terminase de copt un rând de prăjituri și schimba așternuturile patului lor când auzi cheia lui Frankie răsucindu-se în broască. Țipând încântată, zbură în brațele lui.

– Iubito! O sărută pe creștet. Ți-a fost dor de mine?

– Sigur că mi-a fost. În fiecare secundă! De ce nu mi-ai spus mai devreme că zborul tău e azi. Aș fi venit la aeroport să te întâmpin.

– Știu că ai fi venit. Am vrut să-ți fac o surpriză.

Frankie se uită la tânăra soție care îl adora și se felicită încă o dată. Frumusețea Sofiei nu înceta niciodată să-l surprindă. După doar câteva zile în care fusese departe de ea, părea să fi devenit și mai minunată, și mai perfectă. Era un înger. Gândul că un alt bărbat ar putea s-o atingă îi stârnea lui Frankie gânduri ucigașe. Cu toate astea, știa absolut sigur că el nu va putea fi niciodată iubitul pe care ea și-l dorea. Era o problemă.

În acea noapte, în pat, simțindu-i frustrarea în timp ce stătea întinsă alături de el, Frankie o întrebă:

– Te gândești vreodată să te culci cu alți bărbați?

Sofia fu oripilată.

– Nu! Firește că nu! Mai degrabă, aș muri. Cum poți să mă întrebi așa ceva?

– Chiar ai *muri* mai degrabă?

O privi cu o intensitate cum ea nu mai văzuse vreodată. Sofia se gândi înainte de a-i răspunde, apoi spuse „da“, pentru că acesta era adevărul. N-ar putea trăi cu sine dacă l-ar înșela pe Frankie. El era viața ei acum, respirația trupului ei.

– Bine, zise Frankie. În acest caz, există un bărbat pe care vreau să-l cunoști. Un bărbat important.

Încet, își coborî mâna între picioarele ei. Sofia gemu neajutorată. Trecuse atât de multă vreme de când el n-o mai atinsese. „Te rog... te rog, nu te opri.“ Dar Frankie se opri, ridicându-și mâna și punându-și un deget pe buzele Sofiei. Ei îi veni să plângă.

– Vreau să fii drăguță cu acest bărbat. Să faci tot ce-ți spun eu să faci. Chiar dacă e greu.

– Sigur, iubitule. Întinse mâna spre el. Dar la ce te gândești?

– Nu-ţi face griji despre asta acum. O să aranjez eu lucrurile. Tu doar să faci ce-ţi cer.

Frankie se rostogoli peste ea. Spre surprinderea Sofiei, bărbăţia îi era tare. O vârî în ea şi, penetrând-o scurt de cinci sau şase ori, termină aproape instantaneu.

Pentru o vreme, nici unul din ei nu vorbi. Apoi, Sofia întrebă încet:

– Cum îl cheamă?

– Hm?

– Pe omul pe care vrei să-l cunosc. Cum îl cheamă?

În întuneric, Frankie zâmbi.

– Jakes. Numele lui e Andrew Jakes.

capitolul 5

Lyon, Franţa
2006

Matt Daley se uită la ceas. Îşi petrecuse ultima jumătate de oră şezând pe o canapea incomodă din camera de aşteptare cenuşie aflată adânc în măruntaiele sediului central al Interpolului, din Lyon. Clădirea care străjuia râul de pe Quai Charles de Gaulle era un altar dedicat funcţionalităţii urâte, un loc construit de birocraţi pentru birocraţi. „Visul erotic al unui analist de date", se gândi Matt remarcând absenţa totală a obiectelor de artă, ba chiar şi a unui covor colorat sau a unei vaze cu flori rătăcite în labirintul de coridoare pe care îl văzuse până acum. „Nu e de mirare că personalul pare atât de deprimat."

La drept vorbind, concluzia lui se baza pe analiza a doi oameni. Tânărul francez posomorât care îi dăduse permisul de vizitator, şi care îl condusese la biroul omului pe care traversase o jumătate de lume ca să-l vadă, şi secretara acelui bărbat, o femeie ale cărei trăsături asemănătoare unei securi de luptă emanau cam la fel de multă căldură ca o iarnă nucleară siberiană.

– Credeţi că mai întârzie mult? întrebă Matt.

Secretara ridică dispreţuitoare din umeri şi îşi îndreptă din nou atenţia spre ecranul calculatorului ei.

Matt se gândi la tatăl lui. Harry Daley nu fusese niciodată în Franţa, dar le admirase mereu pe franţuzoaice pentru ţinuta lor, pentru farmecul lor şi pentru că erau sexy. „Dumnezeule, această Rosa Klebb[1] i-ar fi spulberat toate iluziile!“

Gândul despre tatăl lui îl făcu să zâmbească. Dacă n-ar fi fost Harry Daley, el n-ar fi stat azi aici.

Harry Daley fusese un tată minunat şi un soţ chiar şi mai grozav. Harry şi Marie, mama lui Matt, fuseseră căsătoriţi timp de 40 de ani şi mereu reprezentaseră totul unul pentru celălalt. Cu un an în urmă, la înmormântarea lui Harry Daley, nenumăraţi prieteni zăboviseră la mormântul lui, depănând amintiri despre omul pe care Matt şi sora lui, Claire, îl iubiseră dintotdeauna.

În timpul ceremoniei, pe Matt îl apucă un râs necontrolat, groaznic când vorbele preotului croat „Domnul să-l odihnească în pace“ ieşiră cumva „Domnul să-l odihnească în pipi[2]“. Dat fiind faptul că Harry murise de cancer la vezică, şi lui Matt, şi surorii lui li se păru ilar.

Raquel, încântătoarea soţie sud-americană a lui Matt, nu văzu partea amuzantă.

– Dumnezeule, şuieră ea la urechea lui Matt, ce-i *în neregulă* cu tine? N-ai nici un pic de respect? Este *înmormântarea* tatălui tău.

– O, haide, iubito. „Domnul să-l odihnească în pipi“? E amuzant. Tata ar fi apreciat umorul. Imaginează-ţi ce-ar fi făcut Jerry Seinfeld cu o asemenea replică.

Raquel rosti tăios:

– Nu eşti nici pe departe Jerry Seinfeld, iubitule.

Cuvintele ei îl durură pentru că spuneau adevărul. Matt Daley era scriitor de comedie, dar, în ultimii ani, nu prea avusese succes. Frumos într-un fel băieţesc,

---

[1] Principalul duşman al lui James Bond în filmul *Din Rusia, cu dragoste* (n.tr.)

[2] Cuvintele eng. *peace* şi *piss* au o pronunţie asemănătoare (n.tr.)

cu o coamă bogată de păr blond și ochi de culoarea merelor verzi, cea mai distinctivă trăsătură a lui era zâmbetul contagios, o caracteristică facială care făcea ca toată fizionomia lui să arate ca într-un râs homeric. În perioada de început a relației lor, Raquel fusese atrasă de simțul umorului ce-l caracteriza pe Matt, și se simțise flatată când incidente amuzante din viața lor se regăsiseră în serialul de succes la care Matt lucrase pentru scurt timp, pe vremea aceea. Dar, după opt ani, noutatea dispăruse, la fel și speranța că onorariile de scenarist ale lui Matt aveau să le permită vreodată stilul de viață opulent de la Hollywood, după care Raquel tânjea. Matt lucra acum pentru o rețea de televiziune prin cablu, iar salariul lui le permitea să-și plătească facturile, dar nu și să-și ofere plăcerile mai rafinate ale vieții.

– Cu ce te mai freacă la cap, de data asta? întrebă sora lui Matt, Claire, care nu o agrea pe cumnata ei.

– Nu-i plac înmormântările, rosti Matt loial.

– Probabil se teme că cineva o să arunce lumina cerească asupra *ei* și că vom vedea cu toții cicatricile ultimei operații estetice pe care și-a făcut-o la ochi.

Matt rânji. O iubea pe Claire. O iubea și pe soția lui, dar chiar și el începea să-și dea seama cu durere că probabil sentimentul nu mai era reciproc.

După înmormântare, pe drumul de întoarcere în L.A., Matt încercă să construiască niște poduri peste prăpastia dintre el și Raquel.

– Sunt pe cale să încep lucrul la un nou proiect, îi spuse el. Ceva diferit. Un documentar.

Un foarte slab licăr de interes se ivi în ochii ei.

– Pentru cine?

– Pentru nimeni deocamdată, spuse Matt. Îl scriu fără să-mi fi fost comandat.

Licărul dispăru. „Exact ce ne trebuia", se gândi Raquel. „Alt scenariu de care nimeni n-are nevoie."

– E despre tatăl meu, insistă Matt. Tatăl meu biologic.

Raquel căscă. Sincer vorbind, uitase că Harry Daley nu fusese tatăl adevărat al lui Matt. Harry se însurase cu mama lui Matt pe când Matt era un țânc, iar Claire, un bebeluș în brațele ei.

– Am descoperit recent că a fost ucis cu peste un deceniu în urmă.

Dacă această veste fusese menită a o şoca pe Raquel sau măcar a-i stârni interesul... ei bine, dădu greş.

– În acest oraş, oamenii sunt ucişi în fiecare zi, Matthew. De ce ar vrea cineva să-şi piardă o oră în faţa televizorului pentru a afla despre decesul necunoscutului tău tată?

– A, dar tocmai asta-i chestia, rosti Matt înflăcărându-se în legătură cu subiectul. Nu era necunoscut. A fost un dealer de artă din Beverly Hills. Faimos, cel puţin în L.A. Şi foarte bogat.

De data asta, captă atenţia lui Raquel.

– Nu mi-ai pomenit niciodată de asta. Cât de bogat?

– Putred de bogat, spuse Matt. Vorbim de sute de milioane de dolari.

– *Sute de milioane?* Dumnezeule, Matt! icni Raquel ieşind periculos de mult de pe banda pe care mergeau. Ce s-a-ntâmplat cu toţi banii ăia?

– I-a primit văduva lui, rosti Matt nepăsător.

– Cum, pe toţi?! Dar tu şi Claire?

– Eu şi Claire? O, haide, iubito! Noi nu avuseserăm nici o legătură cu el de peste 30 de ani.

– Şi? Pupilele lui Raquel se dilatară de încordare. Sunteţi copiii lui, rude de sânge. Poate că ar fi posibil să contestaţi testamentul.

Matt râse.

– Pe ce temei? Erau banii lui şi dreptul lui să-i lase cui a dorit. Dar, oricum, nu despre asta-i vorba. Povestea este şi mai palpitantă.

Raquel făcu un efort să-şi imagineze ceva mai palpitant decât sute de milioane de dolari, dar se sili să asculte.

– Văduva, care avea puţin peste 20 de ani la vremea aceea, şi care a fost violată cu sălbăticie de cel care l-a ucis pe tatăl meu, a donat *toţi* banii copiilor defavorizaţi. Până la ultimul sfanţ. A fost cel mai important act caritabil din toată istoria oraşului. Dar abia dacă ştie cineva despre asta, pentru că, în loc să rămână şi să se bucure de toată gloria, tipa sare într-un avion şi dispare

la doar câteva săptămâni după crimă. Pur şi simplu dispare de pe faţa pământului şi nimeni nu mai aude niciodată nimic de ea. Este o nebunie, nu-i aşa? Nu crezi că-i o poveste grozavă?

Raquel nu dădea doi bani pe povestea stupidă a lui Matt. Ce fel de om nu ridica un deget pentru a-şi primi partea dintr-o avere de câteva sute de milioane de dolari? Se măritase cu un cretin.

– Cum se face că nu mi-ai vorbit niciodată despre asta?

Furia din vocea ei era inconfundabilă. Buna dispoziţie a lui Matt dispăru. „De ce se pare că o înfurii mereu?"

– Ca să fiu sincer, am cam uitat. Am auzit despre asta cu câteva luni în urmă, dar m-am gândit că l-aş întrista pe tata dacă aş manifesta prea mult interes, aşa că am lăsat-o baltă. Dar acum, că Harry a murit, îmi imaginez că n-ar strica să explorez povestea. În clipa asta, televiziunile sunt serios interesate de „istorii personale". Crima şi banii vând întotdeauna.

Străbătură restul drumului în tăcere. Până să ajungă acasă, două obsesii se născuseră. A lui Raquel era legată de o avere de 400 de milioane de dolari. Iar a lui Matt Daley, de crima nerezolvată a cărei victimă fusese tatăl lui biologic: Andrew Jakes.

În următoarele câteva luni, în vreme ce soţia lui petrecea degeaba ore întregi consultând avocat după avocat, vânând o portiţă care să le redea averea „lor", după cum considera ea acum bunurile lui Jakes, ceea ce începuse ca o cercetare în vederea realizării unui documentar devenise ocupaţia permanentă a vieţii lui Matt Daley. Ziua, scotocea prin bibliotecile şi galeriile din L.A., căutând orice informaţie despre Andrew Jakes pe care o putea găsi: despre afacerile lui, colecţia de artă modernă, proprietăţile imobiliare, prietenii, duşmanii, cunoştinţele, iubitele, interesele, animalele de companie, problemele de sănătate şi credinţele religioase. Noaptea, ascuns în biroul lui, ca un pustnic, Matt făcea cercetări online. Abia dacă mai dormea. Ca un pui de cuc care solicită

atenție, dosarul notat „Andrew Jakes“ devenea tot mai mare și mai gros cu fiecare zi care trecea, iar puținul care mai rămăsese din căsătoria lui Matt și Raquel muri încet de inaniție.

După o vreme, chiar și Claire Michaels deveni îngrijorată că fratele ei exagera.

– Ce speri să obții cu toate astea? îl întrebă ea în cele din urmă, într-o zi.

Aflată în bucătăria casei ei pline de viață, din Westwood, cu un bebeluș sprijinit pe un șold și cu un vas cu sos de roșii în mână, înconjurată de hărmălaia și harababura unei vieți de familie vesele, Claire îl făcea pe Matt să se simtă fericit și trist în același timp. Fericit pentru ea, trist pentru el. „Oare lucrurile ar fi stat altfel dacă eu și Raquel am fi avut copii?“

– Ți-am spus, zise el. Sunt pentru un documentar.

Claire păru sceptică.

– Cum merge scenariul?

Matt se strâmbă.

– Încă n-am ajuns în faza de scris.

– Așadar, în ce fază ești?

– De documentare.

– Cui i-ai prezentat ideea ta?

– Vrei să-mi fii impresar, cumva?

El încercă să glumească, dar, în sinea lui, știa că sora sa avea dreptate. Toți prietenii lui spuseseră același lucru. Misterul care înconjura uciderea tatălui său biologic devenise o dependență primejdioasă, un obicei primejdios, consumator de timp, care îl îndepărta de căsătoria lui, de munca lui, de viața „reală“. Totuși, cum putea Matt să renunțe, când ancheta făcută de LAPD avea atât de multe lacune, când atât de multe întrebări care băteau la ochi rămăseseră fără răspuns?

Conform dosarului oficial, Andrew Jakes fusese ucis de un intrus necunoscut, de un hoț profesionist care devenise violent. Nimeni nu fusese vreodată arestat pentru această crimă. Nici măcar nu existaseră suspecți. Între timp, văduva lui, Angela, părea să fi dispărut de pe fața pământului, la fel și bijuteriile, și portretele în miniatură furate din casa soților în acea noapte. Avocatul

el, Lyle Renalto, o dusese la aeroport, dar pretinsese că nu avea habar unde se dusese şi se pare că nici nu mai auzise de ea de-atunci. Poliţia îl chestionase în repetate rânduri, dar el nu-şi schimbase niciodată povestea. Existaseră zvonuri că doamna Jakes fusese văzută în Grecia, dar nimic nu fusese dovedit vreodată. Danny McGuire, detectivul care se ocupase de caz, demisionase nu mult după aceea, luând cu el toate suspiciunile pe care era posibil să le fi avut. Între timp, mostrele de spermă prelevate de criminalişti de la Angela Jakes în urma violului nu se potriviseră cu cele de la vreo altă crimă, nici de dinainte, nici de după. Nici cele câteva amprente neclare găsite la locul crimei din Loma Vista, numărul 420.

Matt îi spuse lui Claire:

– E ca şi cum, într-o zi, aceşti soţi îşi trăiau viaţa în casa lor frumoasă, plănuindu-şi viitorul, iar a doua zi, pac, totul a dispărut. Casa, banii, tablourile. Cuplul însuşi. După crimă, într-o seară, văduva se urcă într-un avion şi nu se mai aude niciodată nimic de ea.

– Da, Matt, ştiu povestea, zise Claire răbdătoare.

– Dar nu te înspăimântă? Ideea că toate astea – Matt arătă de jur împrejurul bucătăriei, spre nepoţii lui, spre manualele lor, spre toate rămăşiţele rezultate din viaţa plină şi ocupată a lui Claire – ar putea să nu mai existe mâine? Să dispară. Bătu din palme pentru a-şi sublinia cuvintele. Ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

Claire rămase tăcută vreme îndelungată. În cele din urmă, rosti:

– Îmi fac griji pentru tine, Matt. Cred că trebuie să stai de vorbă cu cineva.

Matt fu de acord. Chiar trebuia să stea de vorbă cu cineva.

Problema era că acel cineva locuia în Lyon, Franţa.

capitolul 6

Se uită la luminile albastre intermitente din oglinda retrovizoare şi verifică viteza pe care o avea. 65. Doar

5 kilometri la oră peste limită, pe o stradă practic goală de la periferia orașului.

„Meschini." Viteji din ăștia erau motivul pentru care poliția lyoneză avea un renume atât de prost. Coborând geamul pentru a-i trage un perdaf jandarmului exagerat de zelos, încruntarea i se transformă în zâmbet.

Ofițerul în chestiune era o femeie. O femeie extrem de atrăgătoare. Avea părul roșu – avea o slăbiciune pentru roșcate –, ochi albaștri și sâni plini, pe care nici măcar deloc flatanta uniformă de poliție nu reușea să-i ascundă întru totul. Perfect.

– De ce vă grăbiți, domnule?

„O, și vocea!" Joasă și răgușită, așa cum numai o franțuzoaică putea avea. Vocea îl dădu gata cu totul. Zâmbi arătându-și intenția de a flirta.

– De fapt, doamnă ofițer, am o întâlnire.

– O întâlnire? Nu mai spuneți. Sprâncenele superbei roșcate se ridicară. Și o să v-o strice dacă nu ajungeți acolo exact în secunda asta?

– De fapt, a stricat-o deja.

Aplecându-se pe geamul șoferului, o sărută cu pasiune pe buze.

– La ce oră ajungi acasă, la cină, iubitule? îl întrebă soția lui după ce, în cele din urmă, se desprinseră pentru a respira.

Danny McGuire rânji.

– Cât de curând voi putea, scumpo. Cât de curând voi putea.

15 minute mai târziu, intrând cu pași mari în sediul central al Interpolului, pentru că întârziase la întâlnire, Danny speră că nu va trebui să stea prea mult. Céline arătase atât de sexy în uniforma albastră strâmtă de ofițer, *officier de paix*, încât fusese dureros să se despartă de ea. Purtase uniformă în ziua în care de cunoscuseră, și tot așa îi plăcea cel mai mult și acum lui Danny să o vadă îmbrăcată.

În L.A., nu-și dăduse niciodată întâlnire cu cineva din cadrul poliției. Dar aici, în Franța, totul era altfel. Se mutase aici cu un deceniu în urmă, căutând o umbră.

Umbra era Angela Jakes. Nu o găsise niciodată. În loc de asta, Danny o găsise pe Céline, iubirea, cultura şi bucătăria franceze, o carieră frumoasă şi o viaţă cu totul nouă. Lyonul era acum casa lui Danny McGuire, iar el o iubea mai mult decât ar fi crezut cândva că este posibil.

Totul fusese atât de diferit când ajunsese aici.

Danny McGuire urâse Franţa. O urâse pentru că o asocia cu eşecul. Eşecul lui. Uciderea lui Jakes fusese un caz remarcabil în multe privinţe. Căci fusese primul şi singurul eşec total din cariera lui Danny McGuire. Nu-l găsise niciodată pe omul care îl ucisese pe Andrew Jakes într-un mod atât de sălbatic, de sadic, şi care o violase pe fascinanta lui soţie.

Danny nu avea să uite niciodată dimineaţa în care sosise la vila din Beverly Hills a lui Lyle Renalto, trăgând aşternuturile de pe pat pentru a-l găsi pe avocat într-o evidentă stare de excitare sexuală şi râzând de el. Angela Jakes plecase, fu Lyle Renalto încântat să-l informeze. Conform lui Lyle, copleşită de presiunea modului „agresiv" în care Danny o chestiona, ea decisese să înceapă o viaţă nouă peste ocean. Ascunzându-se în spatele discreţiei impuse de relaţia avocat–client, Lyle Renalto refuzase cu încăpăţânare şi cu fermitate să divulge poliţiei altă informaţie.

Cam pe-atunci, Danny McGuire luase pentru prima dată legătura cu Interpolul. Logându-se la I-24/7, baza globală de date a Interpolului, concepută pentru a-i ajuta pe poliţiştii ţărilor membre să-i depisteze pe suspecţi în străinătate, Danny dădu în cele din urmă de Angela Jakes în Grecia şi începu să comunice zilnic cu autorităţile din Atena, încercând să pună mâna pe ea, dar în zadar. Între timp, în L.A., celelalte piste dispăruseră una câte una, ca afluenţii unui râu secătuit. Ucigaşul lui Andrew Jakes dispăruse la fel ca soţia victimei şi ca obiectele de artă şi bijuteriile furate. Într-adevăr, tot ce rămăsese din viaţa împreună a soţilor Jakes era averea lui Andrew, care îşi găsise în siguranţă (şi neafectată de taxe) drumul spre cuferele a două orfelinate, ambele, fireşte, încântate s-o primească.

Superiorii lui Danny de la LAPD erau profund ruşinaţi. Curmaseră fără milă orice interes din partea presei faţă de cazul Jakes, aparent pentru a nu încuraja „crimele la indigo“, în realitate pentru a-şi ascunde propriile nereuşite. Cazul fu închis. Motiv: jaful. Atacator: necunoscut. Danny fu mutat de la Omucideri la Fraude, o retrogradare clară, şi i se spuse să uite de Angela Jakes dacă voia să-şi păstreze slujba.

Dar el nu putuse uita. „Cum ar putea să uite cineva un chip care îl urmăreşte neîncetat?“ Şi nici nu voia să-şi păstreze slujba. Dându-şi demisia din poliţie, îşi petrecu următorii doi ani cheltuind aproape toate economiile călătorind frenetic prin Europa, în căutarea Angelei. Lucrând ca persoană particulară, obţinu prea puţin sprijin preţios din partea forţelor de poliţie locale, aşa că fu nevoit să se bazeze pe detectivi particulari lipsiţi de scrupule pentru a-l ajuta să se ţină pe urmele ei. În cele din urmă, falit şi deprimat, ajunse în Franţa, unde o veche legătură din Lyon îi spuse că Interpolul făcea angajări şi îl sfătui să aplice pentru un post.

Încet, Danny îşi refăcu cariera distrusă. Intră ca membru junior într-o echipă tactică de criminalişti IRT (Interpol Response Team) şi îşi câştigă rapid reputaţia de a fi un analist şi un strateg strălucit şi original. IRT putea ajunge în 12 până la 24 de ore de la producerea unui incident în orice loc din lume, pentru a ajuta forţele poliţieneşti ale unei ţări membre. Adaptabilitatea, gândirea rapidă şi capacitatea de a lucra în echipă în condiţii nefamiliare reprezentau împreună cheia succesului unităţii sale. Danny McGuire excelă la fiecare nivel. Fu lăudat pentru vitejia şi abilitatea de a rezolva un caz de crimă din lumea bandelor corsicane. Nu mulţi poliţişti i-ar fi putut convinge pe oamenii din acea comunitate bine închegată să vorbească, însă Danny le cucerise inimile şi minţile, reuşind să obţină condamnarea a cinci dintre şefii de bande. După aceea, au fost uciderea cu toporul a unui şeic arab în Africa de Nord – acel caz nu fusese prea greu de rezolvat deoarece, îndatoritor, individul îşi lăsase amprentele prin tot apartamentul victimei – şi dispariţia unei regine a frumuseţii

în zona rurală a Venezuelei. Fata în chestiune era amanta unui bogat magnat rus cu afaceri în domeniul petrolier, iar cazul se dovedi grozav pentru Danny, care obținu o condamnare fără probleme. (Deși nu atât de grozav și pentru regina frumuseții. În cele din urmă, părți din corpul ei fură găsite în saci de gunoi, într-un motel din Maracay.)

Lui Danny îi plăceau munca și noutatea de a locui în Franța, așa că începu să simtă cum își recăpăta treptat încrederea în sine. Întâlnirea cu Céline și apoi căsătoria cu ea reprezentară cireașa de pe tort. Dar, cu toate triumfurile din ultima vreme, care îi asigurară o ascensiune rapidă în cadrul Interpolului, nu o uită niciodată pe Angela Jakes. „Cine a fost înainte de a se căsători cu soțul ei? De ce a fugit?" Știa că nu era posibil ca întrebările lui s-o fi pus pe fugă, după cum pretindea Lyle Renalto. Trebuia să fi existat un alt motiv. Iar întrebarea cea mai importantă era: „Cine o violase pe ea și îl ucisese pe soțul ei într-un mod atât de sinistru, de sângeros?" Concluzia oficială, că un jaf o luase razna în mod groaznic era în mod evident o prostie. Hoții de artă nu retează cu atâta forță gâtul unui bătrân, încât aproape să-i desprindă cu totul capul.

În cele din urmă, Céline fu cea care îl convinse pe Danny s-o lase baltă. Intuind că soțul ei simțea față de Angela Jakes mai mult decât interes profesional, îi spuse de-a dreptul că se simțea amenințată.

– Ea a plecat, îi spuse cu ochii în lacrimi, dar eu sunt aici. Nu-ți sunt de ajuns?

– Sigur că îmi ești, iubito, o asigură Danny. Tu ești totul pentru mine.

Dar, ani întregi după aceea, în visele sale, Angela Jakes tot îl vrăjea cu pielea ei albă ca laptele și cu ochii ciocolatii plini de reproș.

„Găsește-l pe animalul care a făcut asta."

Danny promisese că o va face, dar dăduse greș. Animalul încă era liber.

Totuși, treptat, Danny trecu peste asta. Căsătoria lui cu Céline era extraordinar de fericită. Cu două luni în urmă, când Danny fusese promovat șef al întregii divizii

IRT, conducând 28 de echipe care operau pe tot globul, atât în cazuri de crimă, cât și de dezastre naturale, avu impresia că descrisese un cerc complet, care începuse cu coșmarul din Loma Vista, numărul 420, și asasinarea lui Andrew Jakes. Și pe plan profesional, și pe plan personal, Danny McGuire își găsise în sfârșit pacea.

Apoi, primi primul e-mail.

Primul mesaj al lui Matt Daley fusese intitulat simplu, „Andrew Jakes“. Chiar și numai vederea celor două cuvinte pe ecran făcu să-i înghețe lui Danny McGuire sângele în vene. Daley dădea prea puține informații despre sine, spunând doar că era o „parte interesată“ și că avea „informații noi“ despre caz, pe care dorea să le discute personal cu Danny. Considerându-l un excentric, Danny nu-i răspunse. Dar e-mailurile continuară să sosească, apoi începură telefoanele la biroul lui Danny, la orice oră din zi și din noapte. În cele din urmă, Danny răspunse, comunicându-i domnului Daley că, dacă avea vreo informație nouă, ar trebui să o transmită criminaliștilor din LAPD. Însă Daley nu se lăsă păcălit. Insistând că *trebuia* să vorbească personal cu el, Matt Daley îl anunță că urma să ia un avion spre Lyon, în săptămâna următoare, și că „nu va pleca“ până când Danny nu va fi de acord să-l vadă.

Acum, respectându-și cuvântul, se afla aici. Mathilde, excelenta secretară a lui Danny, îl sunase cu o oră în urmă. Un „domn american blond“ ședea în fața biroului lui Danny, pretinzând că avea stabilită o întâlnire cu el și că era urgent. Ce dorea Danny să facă ea?

„Vreau să-l trimiți la plimbare. Vreau să-i spui să nu-mi mai amintească de Angela Jakes și să iasă dracului din viața mea.“

– Spune-i că sunt în drum spre birou. Dar că n-am mult timp. Va trebui să-mi spună repede ce are de spus.

– Domnule Daley. În tonul lui Danny McGuire nu era nici urmă de căldură. Ar fi mai bine să intrați.

Biroul lui McGuire era spațios și confortabil. Matt știa că fostul detectiv se descurcase bine după ce plecase din LAPD, însă fu surprins să descopere cât de bine.

Fotografii ale unei superbe tinere roşcate se aflau pretutindeni.

Matt luă alene una dintre ele.

– Soţia dumneavoastră?

McGuire dădu politicos din cap.

– Este foarte frumoasă.

– Ştiu. Iar acum se află acasă, aşteptându-mă. Danny se uită urât la el. Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule Daley?

Inima lui Matt începu să bată mai repede. „Cam asta a fost introducerea." Trase adânc aer în piept şi spuse:

– Puteţi redeschide ancheta uciderii lui Andrew Jakes.

Danny se încruntă.

– Şi de ce aş vrea să fac asta?

– Pentru că a apărut o dovadă nouă.

– Aşa cum v-am zis în e-mail, domnule Daley, dacă aveţi o dovadă relevantă, ar trebui să o puneţi la dispoziţia poliţiei din L.A. Cazul acesta nu mă mai priveşte şi nici nu se află în jurisdicţia mea.

– Lucraţi pentru Interpol, rosti Matt cumpătat. Întreaga lume este în jurisdicţia dumneavoastră, nu-i aşa?

– Nu este chiar atât de simplu, murmură Danny McGuire.

– Ba eu cred că este. Matt Daley se apleacă în faţă, fixându-l pe Danny cu o privire sfredelitoare. Era la fel de încăpăţânat în persoană cum fusese şi la telefon. LAPD nu dă doi bani pe asta. Au închis cazul şi au renunţat. Acesta este motivul pentru care v-aţi dat demisia.

Danny nu spuse nimic. Nu putea să-l contrazică.

Următoarele cuvinte ale lui Matt Daley făcură să-i îngheţe sângele în vene.

– Dacă v-aş spune că a mai existat o crimă?

Danny McGuire făcu un efort pentru a-şi menţine vocea calmă.

– Există multe crime, domnule Daley. În toată lumea, în fiecare oră a fiecărei zile. Noi, oamenii, suntem o specie violentă.

– Nu ca asta. Vârând mâna în geanta diplomat, Matt Daley scoase un dosar gros şi îl trânti pe biroul lui

Danny. Exact același mod de operare. Bătrân măcelărit cu violență, tânără soție violată, care lasă toți banii unor instituții caritabile, iar apoi, dispare.

Danny McGuire simți că i se usucă gura. Mâinile îi tremurau când atinse dosarul. „Poate fi adevărat? După tot acest timp, animalul a lovit din nou?"

– Unde?

Cuvântul se auzi ca o șoaptă.

– În Londra. Cu cinci ani în urmă. Numele victimei era Piers Henley.

capitolul 7

Londra
2001

Chester Square se află în inima districtului Belgravia, după Eaton Square și chiar lângă moderna Elizabeth Street. Clădirile sale clasice, cu stucatură albă sunt amplasate în jurul unei fermecătoare grădini particulare. Într-un colț al piațetei, biserica St. Mark este cuibărită pașnic sub un castan uriaș, străvechile clopote din bronz vestind fiecare oră și scutindu-i astfel pe locuitorii din zonă de efortul de a privi la ceasurile lor Patek Philippe. Din stradă, casele aflate în Chester Square par mari și confortabile.

Nu sunt așa.

Sunt enorme și somptuoase ca niște palate.

Un clișeu repetat adesea în Belgravia spune că nici un englez nu-și permite să locuiască în Chester Square. Ca majoritatea clișeelor, este adevărat. Roman Abramovici, oligarhul rus care deține clubul de fotbal Chelsea, a avut o casă aici, înainte să fugă cu tânăra lui amantă și să-i lase proprietatea soției sale. De-a lungul anilor, printre vecinii doamnei Abramovici s-au numărat două vedete de film de la Hollywood, un celebru fotbalist francez, fondatorul elvețian al celui mai mare fond

de hedging[1] european, un prinț grec, un magnat indian al software-urilor. Restul caselor din piațetă erau, fără excepție, deținute de bancheri americani.

Până în ziua în care unul dintre acei bancheri americani, deprimat de prăbușirea investițiilor sale, și-a vârât în gură țeava unui rar pistol Bersa Thunder și a apăsat trăgaciul. Moștenitorii săi au vândut casa unui baronet britanic. Și așa s-a făcut că Sir Piers Henley a devenit primul britanic care a deținut o casă în Chester Square, timp de mai bine de 25 de ani.

De asemenea, a fost și prima persoană ucisă acolo.

Inspectorul Willard Drew de la Scotland Yard îi dădu femeii o cană cu ceai dulce și încercă să nu se holbeze la buzele ei pline, senzuale, când sorbi din ceașca aburindă. Sub halatul de baie pe jumătate desfăcut, petele de sânge încă erau clar vizibile pe coapsele ei albe și ușor pistruiate. Violul fusese deosebit de violent. Dar nu atât de violent precum crima.

În vreme ce inspectorul Drew o chestiona pe femeie la parter, sus, în dormitor, oamenii lui culegeau creierii soțului ei de pe covorul persan. Dormitorul principal arăta ca un tablou proaspăt pictat de Jackson Pollock. O explozie de sânge, de furie, de nebunie animalică avusese loc în acea încăpere, ceva ce inspectorul Drew nu mai văzuse niciodată. Exista un singur cuvânt care putea descrie scena: „carnagiu".

Inspectorul Drew spuse:

– Putem face asta mai târziu, doamnă, dacă este prea mult pentru dumneavoastră acum. Poate după ce vă veți reveni din șoc?

– N-o să-mi revin niciodată, domnule inspector. Mai bine discutăm acum.

Ea îl privi în ochi când vorbi, lucru pe care inspectorul Drew îl găsi deconcertant. „Frumoasă" era un calificativ nepotrivit pentru această micuță roșcată. Era sexy.

---

[1] Fond de investiții cu număr limitat de investitori (cel mult 100), care este administrat agresiv și deține atât poziții sigure, cât și poziții speculative. (n.tr.)

Dureros de sexy. Era toată numai piele albă ca laptele şi moliciune de catifea, şi feminitate tremurătoare, vulnerabilă, o lady desăvârşită. Singurul lucru care nu se potrivea cu restul era vocea. Sub halatul de baie Frette de 400 de dolari, această femeie era cockney[1] până în măduva oaselor.

Inspectorul Drew rosti:

– Dacă sunteţi sigură că puteţi, aş vrea să începem cu stabilirea câtorva detalii de bază.

– Pot.

– Care este numele întreg al decedatului?

Lady Tracey Henley trase adânc aer în piept.

– Piers... William... Arthur... Gunning Henley.

Piers William Arthur Gunning Henley, singurul fiu al răposatului Sir Reginald Henley, baronet, se născuse într-o familie cu o avere modestă, provenită din agricultură.

Până să împlinească 30 de ani, devenise unul dintre cei mai bogaţi oameni din Anglia.

Fără să fi obţinut vreodată succese remarcabile la şcoală – directorul de internat de la Eton îl descrisese ca fiind „un pierde-vară fermecător" –, Piers avea în schimb un talent instinctiv pentru afaceri. Mai precis, poseda acea rară alchimie care îi permitea să simtă *exact* când o companie aflată în dificultate se afla la limita cea mai de jos, dacă se va redresa, când şi cât de bine. Cumpărase prima sa afacere falimentară, o mică firmă provincială de brokeraj din Norfolk, la vârsta de 22 de ani. Toată lumea, inclusiv tatăl lui, se gândise că era nebun. Când Piers vânduse afacerea, şase ani mai târziu, avea birouri la Londra, Manchester, Edinburgh şi Paris şi, în acel an, raportase un profit înainte de impozitare de 28 de milioane de lire.

Fusese un succes mic pentru Piers Henley, dar important. Îl învăţase să aibă încredere în instinctele lui.

---

[1] Locuitor cu accent specific din zona East End a Londrei, cândva locuită de muncitori şi de emigranţi, acum plină cu clădiri de birouri (n.tr.)

De asemenea, îi sporise și apetitul pentru risc. Pentru riscul calculat. În următorii 35 de ani, Piers cumpără și vându peste 15 afaceri, păstrând două: fondul lui de hedging, Henley Investments, și Jassops, un lanț de bijuterii de lux, brand pe care Piers îl revitalizase total, astfel că ajunsese să întreacă Asprey și Graff. De asemenea, achiziționă (și mai târziu scăpă de ea) o soție, Caroline, și făcu doi copii: o fiică, Anna, cu soția, și un fiu, Sebastian, cu amanta. Amândoi copiii și mamele lor căpătară case confortabile și alocații generoase. Însă Piers nu avea nici timpul, nici înclinația pentru a cultiva o viață de familie. Și nu era nici pe departe interesat de noțiunile convenționale despre romantism.

Cel puțin nu până la aniversarea a 60 de ani, când o întâlnire întâmplătoare cu o tânără pe nume Tracey Stone îi schimbă viața pentru totdeauna. Pentru petrecerea de ziua lui, Sir Piers (moștenise titlul de baronet cu o lună în urmă, la moartea tatălui său), închirie un salon particular la Groucho Club, în Soho. O adevărată Mecca pentru persoanele de succes din media și domeniul literar, Groucho era un local exclusivist, dar cu toate astea reușea să păstreze un soi de aer englezesc ponosit, neglijent, pe care Piers îl prețuise întotdeauna. Îi amintea de copilăria lui, de grandoarea apusă de la Kingham Hall, domeniul familiei Henley, unde tablouri de Constable și Turner atârnau pe pereți, dar căldura nu era niciodată pornită, iar covoarele erau găurite de molii.

Sir Piers Henley aprobă locul de desfășurare, dar lista de invitați îl deprimă. Secretara lui, Janey, o întocmise, ca de obicei. Privind în jur la aceleași chipuri, personalități din industrie și finanțe însoțite fie de prima soție, cea cu chipul încremenit din pricina operațiilor estetice, fie de cea de-a doua nevastă, frumoasă, dar hrăpăreață, Piers se gândi, posomorât: „Când a îmbătrânit atât de mult toată lumea? Când au devenit toți atât de plictisitori?“ Când exact trădase prietenia adevărată pentru așa ceva? Contacte și cunoștințe de afaceri.

Tocmai când medita la această importantă întrebare, o chelneriță îi vărsă în poală supa-cremă de homar

fierbinte. Sir Piers Henley avea să rămână până la sfârşitul vieţii sale cu cicatrici livide pe interiorul coapselor. Şi ori de câte ori se uita le ele, mulţumea stelei sale norocoase.

Petrecerea de la Groucho fusese pentru Tracey Stone prima zi de lucru în calitate de chelneriţă, dar şi ultima. În vreme ce Sir Piers Henley ţipă şi sări în picioare, Tracey căzu în genunchi, îi desfăcu cureaua şi îi coborî pantalonii mai repede decât o prostituată plătită. Apoi, fără măcar un „Îmi permiteţi, milord?“ îi şterse zona inghinală şi goli o carafă de apă cu gheaţă pe organele genitale expuse ale baronetului. Apa rece fu minunată. Faptul că stătea în mijloc la Groucho Club, în faţa a jumătate din societatea londoneză, în fundul gol fu... şi mai minunat. În ciuda durerii mistuitoare de pe coapse şi scrot, Sir Piers Henley îşi dădea seama că se simţea mai viu în acele câteva momente decât se simţise cu totul în ultimii 15 ani. Tocmai când se ruga pentru întoarcerea tinereţii, a vieţii, a entuziasmului... pleosc, o frumoasă fată îi căzuse în poală. Sau, mai degrabă, o frumoasă fată îi turnase în poală o supă fierbinte ca lava, dar ce rost avea să despice firul în patru? N-ar fi putut fi mai încântat.

Tracey Stone se apropia de 30 de ani, avea părul roşcat scurt şi ţepos, ochi de un căprui întunecat şi o siluetă zveltă, băieţească, arătând scandalos de sexy în uniforma negru cu alb de chelneriţă. „Este ca un băţ de chibrit uman“, se gândi Piers, „trimis să-mi reaprindă cheful de viaţă.“

Şi Tracey chiar asta făcu.

Când tânăra fu de acord să iasă la o întâlnire, prietenele ei se gândiră că era nebună.

– Are vreo sută de ani, Trace.

– Şi face parte din lumea bună.

– Are scula ca un cârnăcior de cocktail ars, mulţumită ţie.

– E dezgustător.

Şi prietenii lui Piers erau la fel de scandalizaţi.

– E mai tânără decât fiica ta, bătrâne.

– E *chelneriţă,* Piers. Şi nici măcar una bună.

– O să te lase fără un sfanț.

Nici unul dintre ei nu asculta. Tracey și Piers știau că prietenii lor greșeau. Pe Tracey n-o interesau banii lui Piers. Iar pe Piers nu-l interesa absolut deloc dacă părinții lui Tracey erau niște cockney get-beget. Ea trezise la viață o parte din el pe care o crezuse moartă de mult. Pe măsură ce rănile dintre picioarele lui începură încet să se vindece, singurul lucru la care se gândea era să se culce cu ea.

La prima lor întâlnire, Piers o duse pe Tracey la cină la Ivy. Râseră în hohote în timpul mesei de trei feluri delicioase, dar apoi Tracey sări într-un taxi înainte ca Piers să apuce măcar s-o sărute pe obraz.

La a doua întâlnire, se duseră la teatru. Mare greșeala. Tracey se plictisi. Piers se plictisi. Alt taxi fu chemat, iar Piers se gândi: „Am pierdut-o".

În dimineața următoare, la 7 a.m., se auzi soneria apartamentului lui Piers din Cadogan Gardens. Era Tracey. Avea o valiză.

– Trebuie să te întreb ceva, rosti ea direct. Ești homosexual?

Piers își frecă ochii somnoroși.

– Dacă sunt...? *Poftim?* Nu! Nu sunt homosexual. Ce Dumnezeu te-a făcut să crezi că sunt homosexual?

– Îți place teatrul.

Piers râse zgomotos.

– Asta-i tot? Asta-i dovada ta?

– Asta și faptul că n-ai încercat niciodată să mi-o tragi.

Piers o privi fără să-și creadă urechilor.

– N-am încercat niciodată...? Dumnezeule mare, femeie! Nu m-ai lăsat niciodată să mă apropii la mai puțin de un kilometru de tine. Și, apropo, să știi că *nu-mi* place teatrul.

– Atunci, de ce ne-am dus acolo?

– Încercam să te impresionez.

– N-a funcționat.

– Da, am observat. Tracey, draga mea, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să „ți-o trag", după cum atât de poetic te-ai exprimat. Dar nu mi-ai dat niciodată ocazia.

Trecând pe lângă el şi intrând în hol, Tracey lăsă valiza din mână şi închise uşa în urma ei.

– Îţi dau acum ocazia.

Când făcură dragoste, Piers se simţi ca niciodată înainte. Tracey avea păr mătăsos, carne fragedă, sâni delicioşi şi adâncimi umede, calde şi delicioase, care tânjeau după el cum nici o femeie nu tânjise după el vreodată. La final, el o ceru imediat de soţie. Tracey râse.

– Nu fi atât de fraier. Eu nu sunt genul care se căsătoreşte.

– Nici eu nu sunt, spuse Piers cu sinceritate.

– Atunci, de ce m-ai cerut? Trebuie să încetezi să-mi ceri să fac lucruri care nici măcar pe tine nu te bucură. Este un obicei prost.

– Te-am cerut pentru că te vreau. Şi pentru că eu obţin întotdeauna ceea ce vreau.

– Ha! Serios? Nu şi de data asta, Domnia Ta, rosti Tracey sfidătoare. Pe mine nu mă interesează.

Piers n-ar fi putut-o iubi mai mult nici dacă ar fi fost turnată în platină.

Se căsătoriră şase săptămâni mai târziu.

Primele 18 luni ale căsătoriei soţilor Henley fură extraordinar de fericite. Piers îşi vedea de afaceri ca de obicei, iar Tracey nu se plânse niciodată de orele lungi petrecute la birou sau de obiceiul de a răspunde la telefon în mijlocul cinei, aşa cum făcuseră alte femei cu care avusese relaţii. Piers habar n-avea cu ce îşi ocupa soţia lui timpul. La început, presupusese că se ducea la cumpărături, dar, când primi lista cu tranzacţiile lunare, văzu că Tracey nu cheltuise aproape nimic, cu toate că avea un card platinum nelimitat şi o alocaţie în bani gheaţă generoasă. La un moment dat, o întrebă:

– Ce faci când eu sunt la birou?

– Fac filme porno, Piers, replică ea impasibilă. Asta luni, miercuri şi vineri. Marţi, jafuri armate. Joi e ziua mea liberă.

Piers rânji şi se gândi: „Sunt cel mai norocos bărbat din lume". O luă în braţe şi o duse în pat.

Tracey era partenera sexuală perfectă – mereu dornică, mereu inventivă, fără să-i ceară să facă dragoste în serile când era prea obosit sau prea stresat de muncă. Singurul nor pe cerul senin al căsniciei lor era că, după spusele lui Tracey, ea nu putea avea copii.

– Mă tem că nu e nimic de făcut în privința asta. Echipamentul meu este defect, îi spuse ea pe un ton impasibil.

– Care parte a echipamentului?

– Nu știu. Tot, bănuiesc. De ce? Nu ești puțin cam prea bătrân, iubitule, ca să te gândești să schimbi scutece?

Piers râse.

– Nu *eu* le-aș schimba. În plus, *tu* nu ești bătrână. Nu vrei să ai un copil al tău?

Tracey nu voia. Dar, indiferent cât de mult îi repetă asta, soțul ei n-o crezu. Anul următor, Piers își târî tânăra soție la toate clinicile de fertilitate de pe Harley Street, punând-o să facă tot felul de fertilizări in vitro, dar fără succes. Hotărât să „gândească pozitiv", cumpără o casă mare de familie în Belgravia și angajă un decorator de interioare din Paris pentru a amenaja camerele copiilor, una pentru un băiețel, alta pentru o fetiță, iar a treia într-un galben neutru.

– Asta pentru ce-i? În caz că nasc un iepure? îl tachină Tracey.

Ea își aminti ce-i spusese el în seara în care o ceruse de soție. „Eu obțin mereu ceea ce vreau." Din păcate, se părea că Sir Piers Henley își găsise nașul cu Mama Natură.

– Copiii dumneavoastră. Inspectorul Willard Drew își îndepărtă cu forța ochii de la sânii lui Tracey, susținuți în mod ispititor de un sutien La Perla din dantelă de culoarea piersicii. Pentru o femeie atât de subțire, Lady Henley era remarcabil de bine dotată și părea să aibă probleme enorme în a-și ține halatul strâns în cordon. Dorm în altă parte, în noaptea aceasta?

Chipul ei frumos se întunecă.

– N-avem copii. Din cauza mea. Eu n-am putut.

Inspectorul Drew se îmbujoră.

– O! Îmi pare rău. Am văzut dormitoarele de la etaj şi am presupus...

Tracey ridică din umeri.

– E-n regulă. De ce n-aţi fi presupus? Mai aveţi şi alte întrebări?

– Una singură.

Deja îl ajutase incredibil de mult dându-i descrieri detaliate ale bijuteriilor furate – Lady Henley ştia multe despre bijuterii, monturi, carate, claritate, orice – şi despre atacator. Purtase mască în timpul atacului, aşa că nu-i văzuse faţa, dar îl descrise ca fiind solid, îndesat, cu o cicatrice pe dosul palmei stângi, cu o voce gravă şi un accent ciudat, pe care nu-l putea identifica. Având în vedere chinul prin care tocmai trecuse, îşi amintea multe. Era sigură că nu-l mai întâlnise niciodată înainte.

– S-ar putea să fie o întrebare dificilă, rosti inspectorul Drew cu blândeţe, dar avea soţul dumneavoastră duşmani? Exista cineva care să fi ajuns să-l urască?

Tracey râse, scoase un hohot plin, răguşit, de barmaniţă, iar inspectorul Drew se gândi cât de amuzantă trebuia să fi fost căsătoria cu ea. Cu câteva ore în urmă, Sir Piers Henley probabil că se considerase unul dintre cei mai fericiţi oameni de pe pământ.

– Doar câteva mii. Bărbatu' meu avea mai mulţi duşmani decât Hitler, domnule inspector.

Inspectorul Drew se încruntă.

– Cum aşa?

– Piers a fost un om bogat. Îmbogăţit prin forţe proprii. Era în afacerea cu fondu' de 'edging. Nimănui nu-i place un *„hedgie"*. Nici tipilor care-şi renovează bucătăriile, nici partenerilor, nici competitorilor, nici măcar investitorilor, în cea mai mare parte a timpului, indiferent câţi bani faci pentru ei. Este o lume în care câinii se mănâncă între ei, domnule inspector, iar Piers era un doberman afurisit, cu colţi ascuţiţi. Tracey Henley spusese asta cu mândrie. Oamenii îl urau. Şi nu doar din cauza fondului. Dacă vreţi să intrăm în detalii personale, ar fi tipul pe care l-a împiedicat să cumpere casa asta făcând o ofertă mai mare, dealerul auto căruia nu i-a plătit Astonul pentru că nu i-a plăcut cum s-a uitat la mine, toţi

cei pe care nu i-a primit la clubul White's – e o listă lungă, vă spun. Şi apoi mai sunt fosta nevastă, fosta amantă. Actuala amantă, dacă e să mă întrebaţi pe mine.

Inspectorul Drew găsi extrem de greu de crezut ideea că un bărbat însurat cu Tracey Henley ar putea să caute plăcere sexuală în altă parte. Conform declaraţiei sale, avea 32 de ani, dar arăta cu un deceniu mai tânără.

– Piers avea o armată de duşmani, continuă Tracey. Dar avea o singură prietenă.

– O? Şi cine era aceasta?

– Eu.

Pentru prima dată în acea noapte, Tracey Henley dădu frâu liber lacrimilor.

capitolul 8

Danny McGuire îşi ridică privirea din dosarul aflat în faţa lui, arătând de parcă tocmai ar fi văzut o fantomă. Îl citise în tăcere totală, timp de 20 de minute.

– Cum aţi aflat de acest caz?

– Am citit pe internet. Am devenit interesat de cazul Jakes şi... am dat peste acesta. Uciderea lui Henley a făcut mare vâlvă în Anglia. Au apărut multe articole în presă, la vremea aceea.

– Care este exact interesul dumneavoastră în cazul Jakes, domnule Daley? întrebă Danny. Nu mi-aţi spus niciodată în e-mailurile trimise.

– Sunt scriitor. Mă fascinează întrebările fără răspuns.

Suspicios, Danny îşi îngustă ochii.

– Sunteţi jurnalist?

– Nu, nu, nu, sunt scenarist. De televiziune. În general, comedie.

Danny fu surprins. Făcu semn din cap spre dosar.

– Nu prea e nimic de râs aici.

– Nu, fu Matt de acord. Dar am şi o legătură personală cu cazul. Andrew Jakes a fost tatăl meu.

Danny făcu un efort să priceapă. „Avusese Andrew Jakes copii?" Fu nevoie de câteva momente pentru a-şi aduce aminte. Da, corect. Existase o primă soţie,

cu decenii înainte ca el s-o întâlnească pe Angela. Unul dintre juniorii din echipa lui verificase acea pistă, dar, fireşte, nu găsise nimic semnificativ. Exista un copil? „Bănuiesc că da."

– Nu l-am cunoscut, explică Matt. Jakes şi mama au divorţat când eu aveam doi ani. Tatăl meu vitreg m-a adoptat şi ne-a crescut pe mine şi pe sora mea, Claire. Dar, biologic, sunt un Jakes. Vedeţi vreo asemănare de familie?

O imagine a lui Andrew Jakes, cu capul retezat încărunţit legănându-i-se pe piept, trecu prin mintea lui Danny. Se cutremură.

– Nu prea, nu.

– Când am aflat că tata fusese ucis, am devenit curios. Şi, odată ce am început să citesc despre caz, m-a captivat. Zâmbi. Ştiţi ce dependenţă poate crea un mister nerezolvat.

– Ştiu, recunoscu Danny.

„Şi cât de dureros este. Tipul ăsta pare drăguţ, dar e la fel de nerăbdător ca un labrador cu un băţ. N-ar mai părea atât de fericit dacă ar fi văzut carnagiul din acel dormitor. Corpurile legate unul de altul. Capul lui Jakes atârnându-i de gât ca un yo-yo legat de un elastic."

– Când am citit despre cazul Henley, am încercat să iau legătura cu dumneavoastră, însă am aflat că plecaserăţi din L.A. Am încercat să-i contactez direct pe cei de la Scotland Yard, dar nu m-au ajutat prea mult. N-au vrut să stea de vorbă cu un scriitor american excentric, la fel cum n-au vrut nici cei de la LAPD. Matt Daley zâmbi din nou, iar Danny se gândi ce chip cald şi deschis avea. Voi, poliţiştii, categoric ştiţi cum să strângeţi rândurile când daţi de belea.

„Asta-i adevărat", se gândi Danny amintindu-şi de anii pe care-i petrecuse el însuşi în pribegie, când implorase ajutor pentru găsirea Angelei Jakes, înainte de a lucra pentru Interpol. I se părea că trecuse o viaţă de om de-atunci.

– În sfârşit, mi-a luat ceva vreme să dau de dumneavoastră. Nu mi-a venit să cred când am descoperit că lucraţi la Interpol. Că sunteţi cu adevărat într-o poziţie care v-ar permite să mă ajutaţi.

Danny McGuire se încruntă.

– Hai să nu ne pripim. Sunt de acord că aceste cazuri prezintă similarităţi. Dar, pentru ca divizia mea să fie implicată, pentru ca Interpolul să autorizeze deplasarea unei echipe, trebuie să fim solicitaţi direct de un membru al poliţiei din ţara respectivă.

Matt se apleca nerăbdător spre el.

– Nu e vorba de „similarităţi". Aceste crime sunt copii la indigo. Ambele victime erau bărbaţi bătrâni, bogaţi şi cu neveste mult mai tinere. Amândouă soţiile au fost violate şi bătute. Ambele averi au fost donate unor instituţii caritabile. Nu au existat condamnări. Nu au existat piste.

Danny McGuire simţi cum ritmul inimii începe să i se accelereze.

– Chiar şi aşa, rosti el poticnindu-se, agăţându-se de un fir de pai. Ar putea fi o coincidenţă.

– Pe naiba ar putea fi! Tipul a folosit chiar acelaşi nod la funia cu care le-a legat pe victime una de alta.

„O jumătate de ochi dublu." Danny McGuire îşi sprijini capul în palme. Nu era adevărat ce se întâmpla. Nu după zece ani.

– Uitaţi ce e, ştiu că aveţi nişte proceduri pe care trebuie să le urmaţi, spuse Matt Daley. Protocolul şi toate cele. Dar maniacul ăsta e încă liber. De fapt, anunţă el jucându-şi atuul, se află în Franţa.

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă Danny cu asprime. Cum aţi putea să ştiţi asta?

Matt Daley se lăsă pe spate în scaun.

– Am două cuvinte pentru dumneavoastră, rosti el încrezător. Didier Anjou.

capitolul 9

Saint-Tropez, Franţa
2005

Lucien Desforges se plimba cu paşi energici pe Rue Mirage. „Viaţa e frumoasă!", decise Lucien, Era o zi superbă

de primăvară târzie în Saint-Tropez, cu semne de vară pretutindeni. Pe fiecare parte a drumului care ducea din La Route des Plages spre faimosul Club 55, boboci de un roz strălucitor deja se deschideau îndrăzneţi în tufişurile de dafini, revărsându-se ca nişte fântâni florale peste pereţii văruiţi cu alb ai caselor. Lucien fusese adesea frapat de acei pereţi văruiţi cu alb. Părea discordant să existe exterioare atât de umile pentru vilele atât de somptuoase, fiecare ticsită cu tot luxul pe care banii îl puteau cumpăra.

Lucien se îndrepta tocmai spre una dintre aceste vile, una pe care mulţi locuitori din Saint-Tropez o considerau cea mai măreaţă dintre toate: Villa Paradis.

„Cumplit nume", se gândi Lucien. „Apropo de vulgar. Dar, în fond, la ce să te aştepţi din partea unui fost star pop şi idol de matineu, un copil al străzilor din Marsilia, care s-a descurcat fantastic, miraculos de bine? Cu siguranţă, nu la bun-gust."

Villa Paradis era proprietatea unuia dintre clienţii lui Lucien. Unul dintre cei mai buni, mai importanţi şi mai profitabili clienţi. Adevărat, nu era întotdeauna cel mai confortabil client. Continuase să rămână asociat cu crima organizată, mediul în care crescuse, mafioţi de două parale din Marsilia cu înclinaţii către extorcare, fraudă şi chiar mai rău, lucru care îi dăduse nenumărate dureri de cap lui Lucien de-a lungul anilor, la fel ca şi incapacitatea lui de a-şi ţine scula în pantaloni (sau, dacă tot o scotea, măcar să şi-o protejeze cu Durex). Dar, până la urmă, Lucien Desforges era avocat de divorţuri. Şi dacă exista un lucru pe care proprietarul renumitei Villa Paradis să-l facă bine, costisitor, public şi repetat, acela era să divorţeze.

La cafeaua de dimineaţă luată mai devreme, la Le Gorille, Lucien râsese zgomotos când îşi dăduse seama de faptul că uitase de cât de multe divorţuri se ocupase pentru acest client anume. Fuseseră patru sau cinci? Lucien făcuse atâţia bani din onorariile primite de la acest om, încât pierduse socoteala. „*Que Dieu bénisse l'amour!*"[1]

---

[1] Dumnezeu să binecuvânteze dragostea! (în lb. fr., în orig.)

Tastând codul cunoscut pe interfonul de la poartă, Lucien se întrebă cât ar putea scoate din această ultimă desfacere a căsătoriei. Clientul lui se însurase cu actuala soție în urmă cu doar câteva luni, astfel că divorțul nu avea să fie la fel de profitabil ca acelea din trecut. „Măcar dacă bătrânul țap ar fi avut un copil cu ea. Atunci, chiar că ar fi fost o afacere." Dar, în vreme ce porțile se deschiseră, iar albastrul cristalin al Mediteranei licări în fața lui ca un vis azuriu, Lucien își aminti că niciodată nu trebuie să cauți la dinți calul de dar.

Important era că Didier Anjou divorța. Din nou!

Avea să fie o zi frumoasă.

Căsătoria debutase atât de bine. Ceea ce era straniu, dat fiind faptul că toate celelalte căsătorii ale lui Didier Anjou începuseră foarte, foarte rău.

Prima fusese Lucille. „*Ah, la belle Lucille!*" Cât de mult o dorise! Cât umblase după ea! Didier avea 20 de ani la vremea aceea și juca în primul lui film, *Entre les draps*, În așternut, adică exact locul unde Danny tânjea să se afle împreună cu Lucille Camus. Lucille avea 44 de ani, era măritată și juca rolul mamei lui Didier în film. Regizorul o implorase să accepte rolul. Avusese mereu o slăbiciune pentru Lucille.

Probabil că acesta fusese motivul pentru care se însurase cu ea.

În 1951, Jean Camus era omul cel mai puternic din cinematografia franceză. Era un Walt Disney parizian, un Louis. B. Mayer din Lumea Veche, un om care putea crea sau distruge cariera unui tânăr actor doar dând din capul său cu o chelie strălucitoare, sau strâmbând din mustața neagră înspicată cu alb. Jean Camus îl distribuise personal pe Didier Anjou în rolul principal masculin din *Entre les draps*, scoțându-l pe frumosul băiat din obscuritatea totală și propulsându-l într-o lumea a fanteziei plină de faimă și avere, de limuzine și lux... și în care se afla Lucille.

Decenii mai târziu, privind retrospectiv, Didier se consolă cu faptul că nu prea avusese de ales. Lucille Camus era o zeiță, trupul ei fiind un templu care

cerea – nu, *poruncea* – să fie venerat. Acei sâni mari, de matroană, acele buze obscen de pline, mereu întredeschise, mereu ademenitoare, invitând... Didier Anjou nu se putuse abţine să n-o seducă pe Lucille Camus, tot aşa cum nu putea respira pe coate sau înota prin stâncă. *„Elle était une force de la nature!"*[1]

Desigur, dacă s-ar fi limitat la seducere, lucrurile poate că s-ar fi rezolvat mai bine. Din păcate, după trei săptămâni de relaţie, Didier o lăsă pe Lucille însărcinată.

– Nu văd care e problema, se apără Didier nedumerit, ferindu-se de un alt vas de porţelan pe care Lucille îl aruncase furioasă spre capul lui. *Cherie*[2], te rog. Spune că e al lui Jean. Cine să ştie?

– Toată lumea va şti, cretinule, imbecilule!

Didier se apleca la timp pentru a evita o farfurie care îi rată milimetric traheea.

– Jean e infertil.

– O!

– Da. O!

– Atunci va trebui să scapi de el.

Lucille fu oripilată.

– Un avort? Ce crezi că sunt, un monstru?

– Dar, *cherie*, fii practică!

– *Jamais! Non*, Didier. Există o singură soluţie. Trebuie să te însori cu mine.

Divorţul soţilor Camus fu bârfa anului la Cannes. Cu o sarcină vizibilă, Lucille Camus se mărită cu iubitul ei de jucărie şi, vreme de câteva luni minunate, Didier fu cu adevărat faimos. Dar, când copilul muri, Jean Camus îşi luă înapoi nevasta distrusă de durere, iar rândurile comunităţii cinematografice se strânseră în jurul lor. În următorii opt ani, până la moartea lui Jean, Didier Anjou nu putu obţine în Franţa nici măcar un rol într-o reclamă la detergenţi. La 23 de ani, era eliminat.

Abia la 30, lucrurile începură, în sfârşit, să se îmbunătăţească. Didier se căsători a doua oară, cu Hélène Marceau, o frumoasă şi inocentă moştenitoare din

---

[1] Era o forţă a naturii! (în lb. fr., în orig.)

[2] Iubito (în lb. fr., în orig.)

Toulouse. Hélène era virgină şi nu dorea să se culce cu Didier până nu se căsătoreau. Asta îi conveni lui Didier de minune. Se culcă fără oprelişti cu cine se nimeri cât timp o curtă, abia aşteptând ziua când avea să pună stăpânire pe strâmta *chatte*[1] a lui Hélène şi pe contul bancar gras. Ce să-şi dorească mai mult de-atât?

Nunta fu o minunăţie, cea mai fericită zi din viaţa lui Didier. Asta până când veni noaptea şi, când ajunseră în sfârşit singuri, în patul conjugal, Didier descoperi de ce mireasa lui se sfiise atât de tare să se culce cu el. Sărmana Hélène avea organele genitale grotesc deformate – un secret pe care îl păstrase de la naştere. Toată demonstraţia de inocenţă, de teamă de sex fusese o păcăleală, un complot. Căţeaua îl prinsese în capcană!

Fusese o căsătorie nefericită de la început, dar Didier rămase totuşi cu Hélène vreme de cinci ani. Fireşte, o înşelă în permanenţă, sustrăgând şi ultimul frac din averea ei pentru a-l investi în producţii particulare de filme, toate menite să-i asigure ascensiunea ca vedetă. Hélène ştia ce urmărea soţul ei, dar, cu toate astea, îl iubea fără să se poată abţine. Danny avea acest efect asupra femeilor. În fiecare zi, Hélène se ruga cu ardoare ca Didier să vadă lumina şi să-i întoarcă dragostea în ciuda nefericitului ei defect fizic. Însă acest lucru nu se întâmplă niciodată. La 35 de ani, faimos pentru a doua oară în viaţă şi bogat pentru prima dată, Didier Anjou divorţă în cele din urmă de Hélène Marceau. Era din nou disponibil.

Urmă Pascale, o altă moştenitoare, care îl făcu pe Didier şi mai bogat şi îi dărui doi fii, dar care avea o părere regretabil de inflexibilă despre escapadele extraconjugale.

Una dintre aceste aventuri, Camille, deveni a patra *madame* Anjou, în anul în care Didier împlini 50 de ani. La 30 de ani, tânăra şi fascinant de frumoasa Camille, top modelul zilei, îi aminti lui Didier de el însuşi la aceeaşi vârstă. Perfectă fizic, egoistă, ambiţioasă, nesătula. Dar, după trei ani de căsnicie, Camille se combină

[1] Păsărică (în lb. fr., în orig.)

cu fiul adolescent al lui Didier, Luc. Cu ajutorul lui Lucien Desforges, Didier îi lăsă pe amândoi fără nici un sfanţ şi jură să nu se mai însoare niciodată.

Se retrase la Saint-Tropez, unde deveni legendar pentru vanitatea lui şi mai ales pentru vasta colecţie de peruci pe care o avea într-un dressing special din Villa Paradis, spre amuzamentul prostituatelor rusoaice care îi încălzeau patul. Absolut nimeni, şi cu atât mai puţin avocatul lui, nu se aşteptase ca Didier Anjou să-şi ia o altă soţie.

Dar, cu patru luni în urmă, bătrânul poznaş tocmai asta făcuse, căsătorindu-se în secret cu o rusoaică de care nici unul dintre prietenii lui nu auzise vreodată, darămite s-o cunoască. Numele ei era Irina Minchenko, iar presupunerea generală era că fusese una dintre prostituate, care reuşise cumva să-l păcălească pe Didier s-o ia de nevastă.

Presupunerea generală era greşită. Având în jur de 35 de ani, aristocratică şi educată, Irina era ea însăşi bogată. Şi chiar dacă ar fi fost săracă, era mult prea frumoasă şi prea deşteaptă pentru a fi fost prostituată. Din ziua în care se întâlniseră, la o petrecere în casa cuiva din Ramatouelle, Didier se îndrăgostise.

Îşi duse noua mireasă în Tahiti, pentru a-şi petrece luna de miere într-o cabană de pe o plajă izolată. Pentru prima dată în viaţa lui, Didier Anjou nu dori ca media să-l urmărească. Îi spuse lui Lucien, care-i devenise deja prieten:

– Irina este prea deosebită pentru a fi împărţită cu restul lumii. Ori de câte ori văd pe cineva, bărbat sau femeie, chiar şi numai uitându-se la ea, simt că-mi vine să-l omor. E o nebunie ce-mi face!

„Indiferent ce i-a făcut Irina, acum s-a sfârşit" se gândi Lucien ironic, ocolind vila pentru a ajunge la terasa din spate. La doar două săptămâni după ce se întorseseră din luna de miere, Didier Anjou îl sunase, pur şi simplu urlând de supărare şi furie.

– Vreau să divorţez! ţipase el la telefon. Vreau s-o termin pe căţeaua aia, mă auzi? N-o să-i dau nici măcar un sfanţ!

Asta se întâmplase seara trecută. Era de sperat că Didier avea să fie mai calm în această dimineață. Era prea devreme pentru răcnete.

Din păcate, când Lucien Desforges intră în living pe ușile franțuzești, țipetele fură asurzitoare. Însă nu Didier urlă.

Ci el însuși.

capitolul 10

Danny McGuire se uită vreme îndelungată la Matt Daley. Sau, mai degrabă, privi în gol vreme îndelungată. Figura piezișă, genială, plină de speranță a lui Matt doar se întâmpla să fie în cale.

Desigur, Danny știa de uciderea lui Didier Anjou. Ca toată lumea din Franța, aflase de ea de la televizor și citise în ziare. Toate, de la *Le Monde* la *Le Figaro*, publicaseră articole despre trecutul romantic și plin de peripeții al lui Anjou și speculaseră că, probabil, vreun soț furios sau un creditor care nu-și primise banii comandase uciderea bătrânului crai. Dar prea puține fuseseră scrise despre ultima soție a idolului de matineu, ci doar că era rusoaică și că se bănuia că se întorsese în țara natală, după crimă. Danny era sigur că nu auzise nimic de vreun viol. Îi spuse asta lui Matt Daley.

– Nu s-a făcut o plângere oficială, fu Matt de acord. Dar blogurile vuiesc că doamna Anjou a fost agresată sexual de ucigaș și că tipul care a ajuns primul la scena crimei i-a găsit pe cei doi legați unul de celălalt. Problema este că, din nou, văduva nu mai e prin preajmă, pentru a fi interogată. A dispărut.

– Da, însă doar s-a întors în Rusia. Nu a dispărut precum celelalte.

Matt ridică din umeri.

– Asta spun ziarele. Dar cine știe care e adevărul? Poliția de-aici e atât de coruptă, încât primăria din Chicago pare la fel de cinstită precum Corpul Păcii.

Danny râse. Dar era haz de necaz, iar presimțirile sale nu erau deloc optimiste. Dacă ucigașul lui Andrew

Jakes încă mai era liber, continuând cu crimele sale cumplite, atunci moartea a doi oameni nevinovaţi era pe conştiinţa lui Danny McGuire. Iar văduvele, frumoasele tinere care dispăruseră atât de convenabil la doar câteva săptămâni după asasinate? Dacă şi ele erau moarte, atunci avea chiar şi mai mult sânge pe mâini. Acest om, acest animal avea să devină tot mai îndrăzneţ cu fiecare lovitură de succes. Danny nu putea să stea cu mâinile în sân şi să nu facă nimic, permiţându-i să atace din nou. Pe de altă parte, ce-i zisese lui Matt Daley era adevărat. Nu doar ezitarea lui de a redeschide răni vechi şi dorinţa de a nu o supăra pe Céline îl reţineau. Dacă poliţia locală nu solicita ajutorul Interpolului, Danny nu putea face nimic în mod oficial.

Îi spuse lui Matt Daley:

– Nu putem fi siguri că e acelaşi individ. Nu ştiu despre Sir Piers Henley, dar la Didier Anjou există o listă lungă de oameni care îl voiau mort.

– Sunt de acord că nu putem fi siguri, rosti Matt încordat. Acesta este motivul pentru care trebuie să redeschidem cazul. Sau să deschidem un nou caz cercetând toate cele trei crime împreună. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le cunoaştem. Tot ce vă pot spune este că simt până în măduva oaselor că e vorba despre un singur individ, un dement nenorocit, şi că ne apropiem de el.

„Deja mă include şi pe mine. Presupune că am acceptat deja", se gândi Danny McGuire.

– O să dau niste telefoane la Scotland Yard şi la poliţia franceză locală. Să văd ce pot afla. Dar nu pot să vă promit nimic.

Dacă Matt era dezamăgit, o ascunse bine.

– Înţeleg. Ştiu că probabil sună ciudat, dat fiind faptul că tata ne-a abandonat pe mine şi pe sora mea şi toate astea. Dar aş vrea să văd că i se face dreptate. M-am gândit că, dacă aveţi aceste informaţii, poate că v-ar fi de folos.

– Ce veţi face acum? întrebă Danny. Vă întoarceţi în State?

Matt se uită neîncrezător la el.

– Să mă întorc în State? La naiba, nu! De ce aş face asta? După cum v-am spus, cred că ucigaşul se află aici, în Franţa. Am un zbor spre Nisa, la ora 6 în după-amiaza asta. Cred că o să ajung la Saint-Tropez până la 10.

– Aveţi grijă, îl avertiză Danny. Dacă mafia a fost implicată în moartea lui Didier Anjou, s-ar putea să vă puneţi în primejdie.

– Doar nu credeţi cu adevărat că a fost o lovitură a mafiei? Să fim serioşi. Este doar o treabă de mântuială a poliţiştilor, calea minimei rezistenţe.

– Nu ştiu, spuse Danny. Nu ştiu nimic concret în acest moment, şi nici dumneavoastră nu ştiţi, domnule Daley. Bârfele de pe bloguri nu rezolvă un caz de crimă. În plus, chiar dacă aveţi dreptate şi între cele trei asasinate există o legătură...

– Şi există. *Ştiţi* că există.

– ... poliţia locală franceză nu apreciază intervenţia unui străin pe teritoriul său şi amestecul în anchetele sale. Mai ales dacă e vorba de un american.

Matt îşi desfăcu larg braţele într-un gest inocent.

– Nu vă faceţi griji în privinţa mea. Zâmbi. O să-mi exercit farmecul şi o să-mi fac pe plac.

Mai târziu în acea după-amiază, în barul de la Plecări al aeroportului din Lyon, Matt Daley încercă să-şi exercite farmecul asupra soţiei sale.

– O să mai stau aici o săptămână, iubito, cel mult zece zile. O să-ţi aduc nişte lucruşoare frumoase de la Chanel, ce zici de asta?

– Nu vreau *lucruşoare!* mârâi Raquel. Vreau partea noastră din bani! Nu-ţi dai seama că, în fiecare zi care trece, blestematele alea de instituţii caritabile cheltuiesc banii *noştri?* Nu pot să duc lupta asta de una singură, Matt, şi nu pot lupta fără bani. Marţi are loc o întâlnire a avocaţilor în Beverly Hills. Mă aştept să fii acolo!

– Dar, iubito, uciderea lui Anjou...

– N-o să ne plătească facturile, se răsti Raquel. Vorbesc serios, Matt. Dacă marţi nu eşti acasă, nu te mai deranja să vii deloc.

*

În cealaltă parte a orașului, acasă, alături de Céline, Danny McGuire zăcea întins pe pat, cuprins de euforia de după sex.

– Cum au decurs lucrurile azi? îl întrebă soția lui. Întâlnirea cu americanul acela... hărțuitorul tău! Până la urmă, ce-a vrut?

– Hm? A, nimic. Întinzând mâna, Danny îi mângâie sânul. E un tip de la televiziune care face un documentar despre LAPD. Nu a fost nimic important.

Din câte își amintea Danny, era prima dată când o mințea. Vina i se cuibări în suflet, grea ca plumbul.

În acea noapte, în vreme ce Céline McGuire dormea, Danny stătu treaz, gândindu-se la chipul perfect al Angelei Jakes.

capitolul 11

Matt Daley privi pe fereastra castelului medieval al lui Hélène Marceau, simțindu-se rătăcit într-un basm cu zâne. Nu era doar casa. Era întregul Eze, un sat ridicol de pitoresc aflat pe culmea unui deal, la mai puțin de 30 de kilometri de Monte Carlo. Nici măcar Walt Disney nu l-ar fi putut desena mai bine, cu turlele și turnulețele sale, cu străzile pietruite sinuoase, cu felinarele cu gaz și ghivecele cu flori, și talmeș-balmeșul de căsuțe ciudate ale meșterilor artizani. „E perfect. Decorul gata pregătit pentru *Frumoasa și bestia*“, se gândi Matt.

Cu 20 de ani în urmă, Hélène Marceau ar fi fost o Belle minunată. Chiar și acum, la 50, fosta soție numărul doi a lui Didier Anjou era o femeie atrăgătoare. Cu silueta ei zveltă, cu osatura fină a chipului și ochii strălucitori de culoarea smaraldului, Hélène încă putea face capetele să se întoarcă după ea. Desigur, toată lumea în Eze cunoștea zvonul că Hélène avea o problemă „acolo jos“. Dar asta nu păruse s-o împiedice să mai aibă doi soți după Didier, ambii bogați. Doar mobila din această cameră probabil că valora o sumă cu șase cifre.

– Îmi pare rău că nu vă pot ajuta mai mult, domnule Daley. Engleza lui Hélène era perfectă. Însă eu și Didier

nu am mai avut nici o legătură de ani întregi. Am citit în ziare de moartea lui, ca toată lumea.

Matt oftă. Spre marea furie a lui Raquel, se afla în sudul Franței de nouă zile deja, și avea mare nevoie de o pistă. Orice pistă. Sorbi din ceașca lui de *thé au citron*[1].

– V-ați despărțit în condiții neplăcute?

– Didier m-a părăsit, domnule Daley. Imediat ce mi-a cheltuit și ultimul bănuț.

– Înțeleg. Deci, v-ați despărțit în condiții neplăcute.

Hélène zâmbi.

– Am divorțat, domnule Daley. Este foarte adevărat că, pe vremea acea, Didier nu era în fruntea listei cu persoane cărora să le trimit felicitări de Crăciun. Dar eu nu sunt genul care să poarte ranchiună. Timpul a trecut. M-am măritat din nou. Mi-a părut rău când am auzit ce i s-a întâmplat lui Didier. Nimeni nu merită să-și sfârșească viața așa.

O privire aruncată spre chipul lui Hélène Marceau îi spuse lui Matt că era sinceră. Femeia nu-i dorise moartea lui Didier Anjou și era evident că nu avusese nimic de-a face cu uciderea acestuia. Același lucru era valabil și pentru celelalte foste soții. Matt le găsise pe toate. Lucille Camus era acum o octogenară fragilă și abia dacă era capabilă să-și amintească propriul nume, darămite să pună la cale uciderea unui bărbat pe care nu-l mai văzuse de câteva decenii. Pascale Anjou se recăsătorise cu un magnat grec cu afaceri în domeniul imobiliarelor, și era mult prea bogată ca să-i mai pese de el. Camille, a patra *madame* Anjou, încă trăia fericită cu Luc, fiul înstrăinat al lui Didier, la o fermă din Pirinei. Fusese sincer îndurerată când Matt îi spusese despre uciderea lui Didier. Vestea încă nu ajunsese la ei, într-o zonă atât de izolată.

Nu că Matt ar fi avut vreodată prea multă încredere în teoria că soțiile s-ar fi putut răzbuna, care i se părea la fel de neîntemeiată ca legătura cu mafia, asupra căreia poliția insista cu încăpățânare. El era sigur că același om care îi ucisese pe tatăl lui și pe Sir Piers Henley era

[1] Ceai de lămâie (în fr., în orig.)

vinovat şi pentru moartea lui Didier Anjou. Însă Danny McGuire avea dreptate. Aveau nevoie de mai mult decât de similarităţi pentru a construi un dosar solid care să redeschidă ancheta crimelor, sau pentru a realiza un documentar cât de cât decent. Matt trebuia să cerceteze fiecare aspect.

Desigur, singura fostă soţie cu care *chiar* voia să stea de vorbă era încă de negăsit. Poliţia susţinea că Irina Anjou se întorsese acasă, în Rusia, având tot dreptul să facă asta după ce dăduse declaraţia în calitate de martoră. Dar nimeni nu părea să ştie exact unde se dusese, care era familia ei, sau orice altceva despre ea. Toate întrebările lui Matt despre Irina primiseră drept răspuns ridicări plictisite din umeri din partea poliţiei din Saint-Tropez şi a celor câtorva localnici care o întâlniseră. Un singur bărbat era dispus să stea de vorbă cu el despre Irina Anjou. Despărţindu-se de Hélène, Matt Daley se duse să se vadă cu el.

Situată chiar în inima aglomeratului port din Saint-Tropez, Café Le Gorille era *locul* de unde să vezi şi unde să fii văzut. Savurându-ţi cafeaua de dimineaţă în vreme ce superiahturile intrau în port şi privindu-le galeş pe ocupantele lor încântătoare ieşind pe punte în cămăşile lor Cavalli de mătase şi în bikini Eres, aproape că îţi puteai imagina că faci parte din lumea lor. Privilegiat. Bogat. De neatins. Şi totul la preţul unei cafele cu lapte şi al şederii timp de o oră pe unul dintre scaunele de răchită cam inconfortabile, care îţi făcea dosul coapselor să arate de parcă ai fi stat pe un aparat de făcut vafe.

Lucien Desforges îl recunoscu imediat pe Matt Daley. Nu pentru că l-ar fi ştiut, ci pentru că Matt avea acea expresie onestă, încrezătoare, imbecilă care le este comună americanilor nedeprinşi să călătorească. „Cât de ciudat“, se gândi Lucien, „ca o naţiune atât de confuză când se află în străinătate să aibă o încredere nestrămutată în faptul că oamenii o îndrăgesc.“

– Domnule Daley.

– *Monsieur* Desforges. Mulţumesc că aţi acceptat să ne întâlnim.

Lucien Desforges se gândise de două ori înainte să accepte această întâlnire. Nu mai avusese deloc de-a face cu poliţia de când ofiţerii pur şi simplu ignoraseră spusele lui despre violarea Irinei Anjou. „Analizăm infracţiunile pe rând", îi zisese lui Lucien detectivul idiot care se ocupa de crimă, fără să facă vreun efort pentru a consemna detaliile declaraţiei sale. Dacă doamna nu a raportat violul – şi se pare că n-o făcuse –, acesta nu exista oficial. Mai puţin deranj, mai puţină hârţogărie şi toată lumea era fericită.

Toată lumea mai puţin Lucien Desforges, care încă mai avea coşmaruri din cauza celor văzute la Villa Paradis în acea dimineaţă cumplită. Sângele care era pretutindeni, pe pereţi, pe covor, pe canapele. Oribilele răni de pe gâtul şi faţa lui Didier. Irina, goală şi lovită, legată de trupul măcelărit al soţului ei. Adevărul era că nu mai voia să vorbească despre asta, nici cu acest tânăr american insistent, nici cu altcineva. Dar, în cele din urmă, curiozitatea învinsese. Matt Daley îi spusese că tatăl lui fusese ucis cu acelaşi sadism ca şi sărmanul Didier. Existase un viol şi în acel caz, iar Daley părea convins că exista o legătură între cele două crime. Atât de convins, încât renunţase la slujba lui şi traversase jumătate din lume pentru a face cercetări.

– Nu ştiu cât de mult vă pot ajuta, i se confesă Lucien.

– Probabil că mai mult decât poliţiştii, asta-i sigur. Tipii ăia ridică lipsa de interes la un alt nivel, zise Matt.

Pe chipul lui Lucien Desforges se întipări o grimasă dură.

– Au dat greş cu acest caz. Ucigaşul a dispărut, iar ei nu ştiu nimic. Nouă, francezilor, nu ne place să ni se amintească de eşec. Mai ales de către americani. Cu ce pot să v-ajut?

Matt scoase un pix şi un carneţel. Ca majoritatea scriitorilor, avea în permanenţă un pix şi un carneţel la el, în caz că vedea sau auzea ceva amuzant, care putea fi folosit ca material de lucru. Investigarea unei crime nu semăna foarte tare cu scrierea unui scenariu pentru

un serial de comedie, dar necesita totuşi o atenţie scrupuloasă în privinţa detaliilor.

– Vreau informaţii despre Irina.

– Ce vreţi să ştiţi? Le-am declarat poliţiştilor că a fost violată. Biata de ea avea contuzii peste tot, pe coapse şi sâni, şi urme de strangulare în jurul gâtului. Era isterică atunci când am găsit-o. Dar nimeni nu dă doi bani pe asta.

– Eu dau, rosti Matt. Vreau să ştiu mai multe despre ea, despre cine era. Cine este. Cei doi aveau de gând să divorţeze, nu-i aşa?

Desforges încuviinţă.

– Cât de prost stăteau lucrurile între ei doi?

– Presupun că destul de rău.

– Vreau să zic că nici una dintre fostele soţii ale lui Didier nu dorea ca el să moară. Dar Irina dorea?

Lucien Desforges sorbi din cafea.

– Eu sunt avocat de divorţuri, domnule Daley. Din experienţa mea, majoritatea femeilor îşi doresc la un moment dat ca soţii lor să moară. Oricum, un lucru pot să vă spun cu certitudine. Este exclus ca Irina Anjou să fi avut de-a face cu asasinarea lui Didier. Violul... tot ce a suferit ea... Clătină din cap ca şi cum ar fi încercat să alunge amintirea. Acest om, acest animal nu este normal. E *fou*, nebun, psihopat. *Détraqué.*

Matt remarcă felul în care sângele invadă obrajii avocatului şi aşteptă până când bărbatul îşi veni în fire.

– Didier a dorit să încheie căsătoria. Acesta este motivul pentru care m-am dus la vilă în ziua aceea, ca să discutăm despre divorţ. Era furios pe Irina dintr-un motiv anume, dar n-am aflat care era acela.

– Cunoaşteţi ceva despre trecutul ei?

Lucien Desforges clătină din cap.

– Nu prea. Era rusoaică, abia sosită aici. N-am întâlnit-o niciodată până în ziua aceea. Căsătoria lor a surprins pe toată lumea. Dar am înţeles că era bogată. Nu avea nevoie de banii lui Didier. Ceea ce nu înseamnă că nici alţii n-aveau. Didier Anjou a avut o companie dubioasă până la sfârşitul vieţii lui. Era „prietenos“ cu mulţi dintre membrii de vază ai mafiei din Marsilia.

– Aşa am auzit şi eu.

– Indivizii ăia nu glumesc. Dacă Didier i-a înşelat cu ceva, ei sunt în mod clar în stare să-l fi ucis şi să-i fi violat nevasta. Sunt nişte animale.

O chelneriţă brunetă drăguţă veni să-i ia comanda lui Matt, zâmbind cochet la auzul francezei sale bâlbâite.

– Pare să-i placă de dumneavoastră, spuse Lucien după ce fata se îndepărtă, legănându-şi în mod sugestiv şoldurile.

– Serios?

Matt se întoarse şi se uită după ea, răsucindu-şi nefericit verigheta.

– De ce nu-i cereţi o întâlnire.

– Nu pot. Sunt însurat.

Cuvintele lui părură să-l amuze enorm pe francez.

– Şi ce-i cu asta? Râse zgomotos. Eu sunt hiperglicemic, dar tot îmi place îngheţata.

Era o replică bună. Într-o altă viaţă, Matt şi-ar fi notat-o. În condiţiile date însă, cârmi conversaţia înapoi la subiectul principal.

– Ce credeţi că s-a întâmplat cu Irina? Văduvele din celelalte două cazuri pe care le investighez au dispărut la scurt timp după atacuri şi nu s-a mai auzit nimic de ele.

Lucien ridică din umeri.

– Nu mă surprinde. Îmi imaginez că au dorit să lase totul în urmă, toate amintirile cumplite, şi s-o ia de la capăt. N-o puteţi învinovăţi pe Irina Anjou că a plecat din Franţa.

Matt se încruntă.

– Dumneavoastră aţi putea-o învinovăţi. Aţi putea spune că a luat banii şi a fugit.

Lucien Desforges păru sincer surprins.

– O, nu! De asta chiar că n-o poate acuza nimeni. Să ştiţi că Didier nu era atât de avut cum credea lumea. După patru divorţuri, puţini bărbaţi mai sunt. Dar, înainte să plece, Irina a golit contul comun pe care îl avea cu Didier şi a donat toţi banii în scopuri caritabile.

Matt văzu cum i se face pielea de găină pe antebraţe şi simţi cum i se ridică părul de pe ceafă.

– Sunteţi sigur?

– Foarte sigur, rosti Lucien. Face au Monde cred că se numeşte instituţia caritabilă. Ceva legat de chirurgie, în Paris, pentru tratarea despicăturii vălului palatin. Îi ajută pe copii.

capitolul 12

Danny McGuire mări viteza benzii de alergat, sperând că durerea din picioare i-ar putea distrage gândurile. Nu reuşi.

La sediul Interpolului exista o sală de gimnastică echipată complet, dar Danny prefera să frecventeze Sport Vitesse de pe Rue de La Paix. În parte pentru că, din când în când, simţea nevoia să scape de ceilalţi ofiţeri de la Interpol. Oricât de mult îi plăcea să conducă Divizia IRT, organizaţia în sine era mult prea ermetică şi tributară birocraţiei, un veritabil altar închinat formalismului. Dar motivul principal era că benzile de alergat de la club erau toate orientate cu faţa spre geamurile uriaşe ce înfăţişau traficul orelor de vârf, care îi amintea de L.A. Lui Danny îi plăcea să locuiască în Franţa, îi plăceau ritmul mai lent al vieţii, istoria, arhitectura, mâncarea. Dar existau anumite momente când îi era dor de Statele Unite, de *Monday Night Football* şi de aripioarele picante. Întâlnirea cu Matt Daley îi stârnise din nou nostalgia, amplificând-o.

Lui Danny McGuire îi plăcea de Matt Daley. Îi plăceau onestitatea lui, simţul umorului, tenacitatea. Dar îşi dorea din toată inima ca Matt Daley să nu fi reuşit să dea de el.

Din clipa în care Matt ieşise din biroul lui, Danny nu se mai gândise decât la cazul Jakes şi la celelalte două crime asemănătoare. După ce Matt îl sunase foarte entuziasmat din Saint-Tropez, pentru a-l anunţa că şi Irina Anjou lăsase toţi banii soţului ei unei instituţii caritabile care se ocupa de copii, Danny prezentase în cele din urmă subiectul superiorilor săi.

– Căsătorii în cadrul cărora există o mare diferență de vârstă între soți, violuri, sălbăticia crimelor, legarea victimelor una de cealaltă. Chiar și numai acestea sugerează un tipar. Dar faptul că toate cele trei văduve s-au făcut nevăzute după evenimente și că toate și-au donat averile unor instituții caritabile pentru într-ajutorarea copiilor, inclusiv Irina Anjou... ne impune să facem o verificare, nu-i așa, domnule?

Directorul adjunct, Henri Frémeaux, clipi cu o expresie indescifrabilă întipărită pe fața lui grasă. La aproximativ 65 de ani, total chel și cu un soi de burtă care i-ar fi dat un aer vesel unui om cu ceva simț al umorului, Henri Frémeaux reprezenta tot ce-i displăcea lui Danny McGuire la Interpol: era servil, neînduplecat și îngust la minte în mod intenționat. Dar era și extrem de inteligent, perseverent în rezolvarea problemelor, cu o logică de primă clasă. Dar nu de asta ajunsese Henri Frémeaux în vârful Interpolului. Ci datorită respectării slugarnice a regulilor.

– Ce țară membră ne-a cerut ajutorul? îl întrebă pe Danny direct. Nu-mi amintesc ca pe biroul meu să fi ajuns vreo solicitare de acest gen.

– Nu, domnule. N-a ajuns încă. Am primit informația dintr-o sursă particulară.

Sprâncenele directorului adjunct se ridicară încet.

– O sursă particulară?

– Da, domnule.

– Domnule director secund McGuire. După cum se pare că trebuie să vă reamintesc neapărat, Interpolul nu este precum alte agenții de aplicare a legii. Scopul nostru este să funcționăm ca o legătură administrativă între agențiile de aplicare a legii din țările membre, oferindu-le asistență în privința comunicării și a bazei de date.

Danny oftă.

– Da, domnule. Am citit manualul. Dar, dacă acest ucigaș este în libertate, pregătindu-se să atace din nou, nu avem datoria de a acționa?

– Nu. Datoria noastră este clară: oferirea de asistență în privința comunicării și a bazei de date țărilor membre,

atunci *când ni se solicită acest lucru*. A fost făcută vreo solicitare în legătură cu aceste crime?

Danny ar fi putut la fel de bine să-i vorbească unui zid. Aceeaşi poveste se repetă şi la Scotland Yard. Inspectorul-şef Willard Drew fusese un simplu inspector pe vremea când se ocupase de anchetarea uciderii lui Henley. Răspunse telefonului dat de Danny cu o răceală arctică.

Da, Tracey Henley părăsise ţara. Nu, autorităţile nu ştiau unde se afla în prezent, dar nici nu o consideraseră suspect în acel caz. Nu, nimeni nu fusese acuzat de uciderea lui Sir Piers Henley, în ciuda faptului că fuseseră interogaţi peste 80 de posibili suspecţi. Nu, inspectorul-şef Drew nu dorea câtuşi de puţin să redeschidă cazul „pentru că un mic star de film francez fusese mătrăşit de vreun mafiot local".

Danny înţelese atitudinea defensivă a lui Willard Drew. Şi el se simţise la fel după ce ucigaşul lui Andrew Jakes scăpase. Eşecul era la fel de usturător ca sarea pe o rană deschisă. Dar el se simţea şi frustrat din această pricină.

Poliţia franceză se arătă chiar şi mai refractară, fiind necesare câteva zile până să-l sune înapoi pe Danny. Ofiţerul izbucni în râs când el sugeră o legătură cu crimele din L.A. şi Londra, considerând ideea „fantezistă", iar dovezile lui Matt Daley, „circumstanţiale în cel mai bun caz". Nimeni nu dorea să redeschidă acest caz şi să ridice capacul acestei oribile, violente şi însângerate cutii cu viermi. Pe tot globul, sunetul unei spălări colective pe mâini era asurzitor.

Sudoarea se prelingea pe spinarea lui Danny, adunându-se la baza şirei spinării, în vreme ce picioarele sale se mişcau ritmic pe banda de cauciuc de sub el. În vreme ce alerga, îndoielile începură să se furişeze din nou în mintea lui. Da, poliţia franceză era leneşă, iar cea britanică, exagerat de autoprotectoare. Dar, oare, aveau dreptate? Multe lucruri legate de cele trei crime nu se potriveau. Baza de date I-24/7 a Interpolului era cea mai mare şi cea mai sofisticată din lume, având colecţii bogate de amprente, fotografii ale suspecţilor, liste

cu persoane căutate, mostre de ADN şi documente de călătorie. Numai lista cu documente de călătorie pierdute şi furate conţinea peste 12 milioane de înregistrări. Dar, după o căutare exhaustivă, Danny nu găsise alte crime care să se potrivească măcar vag cu cazul Jakes. Nu avu mai mult noroc nici cu cazurile Henley şi Anjou. Dacă *exista* cu adevărat un singur ucigaş, de ce aşteptase atât de mult între atacuri? Şi de ce alegea victime în zone atât de diferite? Ce făcuse între crime? Din ce trăia? Toţii ucigaşii în serie de care Danny ştia lucrau pe un anumit teritoriu, aveau o zonă familiară în care comiteau crimele şi se limitau la ea. Asasinii profesionişti circulau, dar se concentrau asupra ţintelor pe care le aveau, nu-şi pierdeau vremea violând persoanele inocente aflate în preajmă.

Şi mai erau şi alte discrepanţe în crimele „la indigo" ale lui Matt. Didier Anjou şi Andrew Jakes fuseseră ucişi cu cuţitul. Sir Piers primise un glonţ în cap. Din casa lui Henley şi a lui Jakes se furaseră bijuteriile, dar nu şi din a lui Didier Anjou, în ciuda faptului că avea o colecţie vastă etalată la vedere, pe masa lui de toaletă din dormitor. Şi ce era cu obiectele de artă furate de la Jakes? Miniaturile victoriene rare. Care era legătura cu mobilul crimei?

Epuizat, Danny încetini banda la ritm de plimbare, permiţând inimii să bată mai domol. Matt Daley era în drum spre Los Angeles. Săptămâna viitoare cândva, Danny va trebui să-l sune pentru a-l pune neoficial la curent cu „progresele" făcute. Ce glumă! Nu avea nimic, cu excepţia unui număr: trei.

„Trei victime. Andrew Jakes, Sir Piers Henley, Didier Anjou. Trei ţări. Trei soţii dispărute. Angela Jakes, Tracey Henley, Irina Anjou. Trei."

Nici pe departe găselniţa secolului.

Instinctiv, Danny simţi cum cheia rezolvării misterului o constituia violarea tinerelor soţii. Undeva în spatele acestor crime se afla cineva care ura femeile. O bestie violentă, motivată sexual.

Se gândi la propria soţie, Céline, şi fu cuprins de un val de repulsie şi de dezgust împletite cu frică. Dacă

ei i s-ar întâmpla ceva, orice, el nu știa ce-ar face. Se gândi pentru a nu știu câta oară la frumoasa Angela Jakes și la celelalte femei, Tracey și Irina. Erau în viață, trăiau pe undeva vieți noi, discrete, așa cum doreau atât de tare să creadă poliția din L.A., din Londra și Saint-Tropez? Sau erau și ele moarte, cadavrele lor putrezind în morminte nemarcate, victime tăcute ale celui mai nemilos și mai viclean dintre ucigași?

Daley intră pe aleea din fața casei sale simțindu-se la fel de încordat ca un adolescent la prima întâlnire. Fusese plecat aproape trei săptămâni, cea mai lungă perioadă în care fusese despărțit fizic de Raquel, de când se căsătoriseră. În ciuda supărării ei – de când refuzase să se întoarcă acasă, cu o săptămână în urmă, pentru întâlnirea cu avocații ei, nu mai luase legătura cu el nici măcar o dată și refuzase să-i răspundă la telefoane sau la e-mailuri –, Matt fu surprins să constate că îi era dor de ea. Despărțirea îi întărise hotărârea de a pune lucrurile în ordine în căsătoria lui.

„Am neglijat-o", își spuse el. „Nu-i de mirare că-și pierde atât de mult timp căutând oala imaginară cu aur în biroul avocatului ei. De ce n-ar face-o, dacă eu stau închis în birou toată ziua, sau dau ocol pământului încercând să rezolv aceste crime?"

Prin minte îi trecu gândul că, dacă ar reuși să rezolve cazul, cu ajutorul lui Danny McGuire, dacă l-ar găsi pe criminal și l-ar aduce în fața justiției, Raquel ar putea fi din nou mândră de el. Apoi, ar scrie un scenariu despre caz, l-ar vinde unui studio important și ar obține mai mulți bani decât ar putea visa vreodată Raquel. Era o fantezie frumoasă, dar, între timp, trebuia să petreacă mai multă vreme cu ea. Și o va face. Acum, că era din nou acasă, avea să rezolve problemele dintre ei.

Înăuntru, casa era cufundată în întuneric. Matt își alungă dezamăgirea. „E devreme încă, își spuse el. O să se întoarcă în curând." Măcar, în felul acesta va avea timp să facă un duș și să se schimbe după zborul lung. Locurile la clasa economică în avioanele de la

Air France fuseseră clar proiectate de un pitic contorsionist, iar pe Matt îl durea cumplit noada.

La etaj, dormitorul era neatins, o dovadă a lungilor săptămâni în care fusese plecat. Matt își trânti valiza pe cuvertura de un roz pal și începu să se dezbrace. Abia atunci, văzu plicul sprijinit de veioza de pe noptieră. Numele lui era pe fața plicului, așternut de scrisul de mână cu bucle ample al lui Raquel.

Matt simți un nod în gât.

„Încetează să te gândești la ce-i mai rău. Poate că este un mesaj de bun venit."

Dar, chiar în timp ce scotea scrisoare și o desfăcea, știa că nu era așa.

Bubuitul fu cel care îl trezi. Era asurzitor. Zăcând întins pe dușumea, cu o mică băltoacă de salivă pătând carpeta aspră de culoarea piersicii în fața lui, primul lui gând fu: „Cineva încearcă să-mi demoleze casa. În timp ce eu sunt înăuntru". Al doilea gând: „N-are decât".

Raquel divorța de el. El o făcuse să plece, iar ea nu avea să se mai întoarcă vreodată. În clipa aceea, prea puține lucruri păreau preferabile zdrobirii mortale instantanee sub un maldăr gigantic de moloz a rămășițelor unui cămin cândva fericit.

BANG, BANG, BANG! Nu era o bilă de demolare. Era un pumn. Care bătea în ușă. Un pumn furios.

– Deschide, Matt! Știu că ești înăuntru.

Vocea îi era familiară, însă Matt n-o putu identifica. Dar, după două sticle de vin amestecate cu resturile dintr-o sticlă de votcă rămasă de la ultimul revelion, lui Matt îi era greu să-și localizeze și picioarele. Încercă să-și ridice capul de pe podea și se împinse în brațe, reușind să ajungă în genunchi. Dormitorul începu să se rotească în jurul său, în vârtejuri de culoarea piersicii. I se făcu greață.

BANG, BANG, BANG!

– Vin! Iisuse!

Matt coborî scările împleticindu-se, agățându-se de balustradă ca un paraplegic într-o casă săltăreață. Fiecare

pas era o tortură, dar trebuia să oprească gălăgia. Deschise uşa din faţă.

– O! Tu eşti.

Claire Michaels strâmbă din nas când un damf de alcool o izbi în faţă. Fratele ei arăta de parcă ar fi îmbătrânit cu zece ani.

– Raquel m-a părăsit.

– Ştiu, rosti Claire pe un ton neutru. A trecut pe la mine ca să-mi lase un teanc de facturi neplătite pe care să ţi le dau „în caz că vei catadicsi vreodată să vii acasă", după cum s-a exprimat.

– Ce-o să mă fac? suspină Matt deznădăjduit. O iubesc, Claire. Nu pot trăi fără ea.

– Aiurea! rosti sora lui trecând pe lângă el şi intrând în hol. Du-te sus şi fă un duş, iar eu o să-ţi pregătesc micul dejun. Poţi să-mi povesteşti despre Franţa. A şi, Matt... Bea o găleată cu apă de gură când te duci sus, vrei? Gura ta miroase a ceva mort de două săptămâni.

Micul dejun pregătit de Claire fu delicios. Clătite proaspete cu afine, nuci şi sirop de arţar, omletă cu somon afumat şi un vas mare cu cafea columbiană tare. După aceea, Matt chiar se simţi din nou pe jumătate om.

– A înaintat deja actele pentru divorţ, ceea ce probabil că e un fel de record mondial de viteză, îi spuse el lui Claire posomorât. Vrea jumătate din tot.

– Mai puţin din facturi.

– Mai puţin din facturi. Pe care categoric nu pot să le plătesc. Când o să-mi taie cardurile de credit în jumătate, o să am grijă să-i trimit partea ei. Zâmbi slab. Ce naiba o să mă fac?

Claire începu să strângă farfuriile.

– Poţi oricând încerca să munceşti. Ştii, să-ţi iei o slujbă? Este chestia aia care înseamnă să te duci într-un birou şi să faci lucruri pentru alţi oameni, iar ei să te plătească pentru asta. E chiar captivant.

– Ha, ha, făcu Matt. Am o slujbă. Fac un film.

– O! Sprâncenele lui Claire se ridicară într-o expresie sarcastică. Pricep, Ingmar Bergman. Şi cum merge marea operă? Ţi-ai văzut visul cu ochii în Franţa?

– A fost grozav. Ochii lui Matt se luminară pentru prima dată în acea dimineață. Îi povesti surorii lui despre întâlnirea cu Danny McGuire și despre neașteptata întorsătură a cazului uciderii lui Didier Anjou – că Irina lăsase averea soțului ei unei instituții caritabile, la fel cum făcuseră și celelalte două văduve. Știu că este același criminal, individul care l-a ucis pe tatăl nostru. Și sunt foarte sigur că și McGuire știe asta, deși e rezervat în a face prea multe promisiuni.

Claire se încruntă.

– Andrew Jakes nu a fost „tatăl nostru“. Tata a fost tatăl nostru. Jakes a fost doar un nenorocit de donator de spermă.

Matt fu luat prin surprindere de furia ei.

– În regulă. Poate că asta a fost. Dar nu merita ca un psihopat să-i reteze capul și să scape nepedepsit.

– Și dacă merita? rosti Claire umplând mașina de spălat vase a lui Matt pe fondul unor clinchete zgomotoase. Poate că era un ticălos nenorocit. Poate că toți erau. Se întoarse spre fratele ei. Deja ți-ai distrus căsătoria, Matt. Mama e supărată pe tine. *Eu* sunt supărată pe tine. Ești lefter. Nu crezi că-i vremea să renunți la această goană după cai verzi pe pereți și să-ți faci ordine în viață? Dacă poliția din trei țări și Interpolul n-au reușit să rezolve aceste crime, ce te face să crezi că tu vei izbuti?

– Sunt mai deștept decât ei?

Matt rânji, atrăgându-și o privire plină de dispreț din partea lui Claire. Știa că ea avea dreptate. Trebuia să-și găsească o slujbă plătită, și asta repede, dacă voia să supraviețuiască divorțului și să aibă un acoperiș deasupra capului. Putea lucra însă în continuare la documentarul său și putea ține legătura cu Danny McGuire. Dar nu putea îngădui ca acele crime nerezolvate să-i distrugă viața.

Telefonul sună. Amândoi îl priviră fix, gândind același lucru: „Raquel“.

– Păstrează-ți calmul, îl sfătui Claire. Nu țipa la ea. Și nu plânge.

Tremurând, Matt ridică receptorul.

– Alo?

Vocea lui Danny McGuire se auzi îndepărtată, dar entuziasmul şi adrenalina se desluşiră la fel de limpede ca sunetul unui clopot.

– A avut loc o altă crimă. Noaptea trecută, la Hong Kong.

– E tipul nostru?

– Acelaşi mod de operare, spuse Danny. Viol, trupurile legate unul de altul, victima: un bătrân bogat. Miles Baring.

Matt rămase tăcut câteva clipe. Avu nevoie de un răgaz ca să înţeleagă pe de-a-ntregul spusele lui McGuire. Ucigaşul nu doar că era în libertate. Devenea mai îndrăzneţ şi mai activ. Abia trecuseră două luni de la ultima lovitură, dar iată că se manifestase din nou, de partea cealaltă a lumii. Era aproape ca şi cum ştia că cineva îl urmăreşte, că cineva găsise în sfârşit piesele risipite din puzzle şi îi păsa suficient cât să le aranjeze pentru a forma o imagine coerentă. „După zece ani lungi, joacă pentru un public", se pomeni Matt gândind. „Joacă pentru mine."

– Unde este văduva?

Entuziasmul din vocea lui Danny McGuire era inconfundabil.

– Asta-i partea cea mai grozavă. Poliţia din Hong Kong a pus-o sub pază. L-am sunat pe tipul care se ocupă de anchetă şi i-am spus ce s-a întâmplat cu celelalte neveste. Lisa Baring n-o să plece nicăieri.

Matt închise năucit telefonul.

– Cine a fost? întrebă Claire. Înţeleg că n-a fost Raquel.

– Nu, rosti Matt. Trebuie să mă duc să împachetez.

– Să împachetezi? Claire îl privi disperată. Matthew! Ai auzit măcar un cuvânt din tot ce ţi-am spus?

Matt se apropie de sora lui şi o sărută pe obraz.

– Am auzit. Şi sunt de acord cu tot. Ai perfectă dreptate şi-ţi promit că o să-mi caut o slujbă de îndată ce mă întorc din Asia. Până atunci, cum stai cu timpul? Ai putea să mă duci până la aeroport?

Partea a doua

capitolul 13

Hong Kong nu semăna cu nimic din ce văzuse Matt Daley până atunci. Și se considera un om de lume. Nu în stil James Bond, evident. Nimeni n-ar fi putut spune că Matt Daley era sofisticat, cu atât mai puțin plin de finețe. În majoritatea zilelor, considera că era o realizare să-și amintească totuși că era cazul să iasă din casă purtând șosete din aceeași pereche. Dar nici nu era vreun băiat de fermă din Vestul Mijlociu, care nu avusese niciodată de-a face cu alte culturi. Crescuse într-un orășel de provincie, dar locuise în New York și călătorise mult în Europa și America de Sud după ce împlinise 20 de ani. Cu toate astea, vederea orașului Hong Kong îl umplu pe Matt de o reală admirație. Centrul, principalul district comercial al insulei era ticsit cu zgârie-nori atât de imposibil de înalți, încât făceau ca Manhattan să arate precum Lilliput. Lan Kwai Fong, cartierul vieții de noapte și al felinarelor roșii, strălucea și țipa, și puțea, străzile sale înguste fiind ticsite cu unele dintre cele mai ciudate specimene omenești: pitici care făceau jonglerii, dansatori fără brațe, travestiți orbi care se prostituau și omniprezenții militari americani aflați în permisie pe țărm, privind totul cu ochi mari, fascinați. Lui Matt, peisajul îi aminti puțin de Venice Beach multiplicată de o mie de ori. De fapt, întregul Hong Kong era așa. *Intensificat.* Iarba din Noile Teritorii era atât de verde, încât strălucea ca în desenele animate. În New York și Londra, străzile comerciale erau aglomerate. Aici erau ticsite, infestate, însuflețite de oameni ca un cadavru pe care forfotesc viermii. Matt avu impresia covârșitoare că acesta era un loc unde totul se întâmpla în exces. Zgomotele erau mai puternice, mirosurile, mai tari, luminile, mai strălucitoare, iar zilele, mai lungi, parcă fără sfârșit. Ce New York? Hong Kong era adevăratul „oraș

care nu doarme niciodată". După o săptămână, Matt încă nu se putea decide dacă îl iubea sau îl ura.

Nu că asta conta. Nu se afla aici în vacanță. Avea de dus la îndeplinire o misiune.

Păruse o propunere atât de simplă când vorbise la telefon cu Danny McGuire. Divizia lui Danny de la Interpol „ajuta activ" poliția chineză din Hong Kong. În fapt, asta însemna doar puțin mai mult decât schimbul de informații între cele două organizații. Nu se punea problema trimiterii unei echipe de intervenții în teritoriu sau ceva de genul acesta. Dar măcar McGuire avea acum acceptul Interpolului de a se ocupa de caz, inclusiv de crimele anterioare care „erau relevante". Treaba lui Matt era să zboare la Hong Kong, să se întâlnească acolo cu Lisa Baring, văduva ultimei victime, și să afle tot ce se putea. Apoi, avea să-i transmită informațiile lui Danny, neoficial, desigur.

– Dacă șefii mei ar afla că folosesc contacte civile în teritoriu, sau că mă amestec în ancheta locală a unei țări membre, aș încurca-o mai rău decât un delfin nimerit într-o plasă de prins ton.

Ignorând sfaturile insistente ale lui Claire de a fi prudent, Matt se urcă plin de speranțe în zborul Qantas spre Hong Kong. Până acum, speranțele nu dădură vreun semn că s-ar împlini. Să ia legătura cu Lisa Baring se dovedea a fi o misiune imposibilă. Miles Baring, soțul ei, fusese un Donald Trump al orașului Hong Kong, iar uciderea lui și atacul sexual asupra uimitor de tinerei sale soții erau pe prima pagină a ziarelor din insulă. Interesul presei față de acest caz era stimulat și de lipsa aproape totală de informații disponibile.

Poliția din Hong Kong era o instituție foarte ermetică și deloc dispusă să organizeze conferințe de presă doar pentru a satisface curiozitatea unui public cu înclinații lubrice. Miles și Lisa Baring își păziseră mereu cu mare grijă intimitatea, iar doamna Baring în mod evident nu vedea nici un motiv de a renunța la acest obicei doar pentru că soțul ei fusese măcelărit cu sânge-rece. Aflată la adăpost în spitalul Queen Elizabeth de pe Gascoigne Road, ea nu dăduse nici o declarație

publică și se părea că nici n-avea intenția s-o facă. Mulțumită și avertizărilor primite de la Interpol, clădirea spitalului era înconjurată de poliție înarmată. Vizitatorii celorlalți pacienți erau monitorizați strict, dar nici oamenii de la livrare sau personalul medical nu puteau intra și ieși fără a fi verificați zilnic. Iar în ceea ce o privea pe doamna Baring, singurii oameni care aveau acces la ea erau medicii ei și comisarul-șef Liu, cel care se ocupa de ancheta locală.

Fiindcă nu se putea folosi de numele lui Danny McGuire sau să pretindă că avea vreo legătură cu Interpolul, Matt apelă la încercatele și verificatele trucuri telefonice. Era un reporter de la emisiunea 60 *Minutes*, care scria un articol despre minunata eficiență a lui Liu și a echipei sale.

Încercă să pretindă că este un atașat de la ambasada americană care îi făcea o vizită unei concetățene aflate la necaz. (Lisa Baring era americancă prin naștere, newyorkeză dacă era să dea crezare ziarelor.)

Sau un avocat aflat în posesia unor documente vitale pe care numai doamna Baring avea permisiunea să le semneze.

Răspunsul fu întotdeauna același: „Nu erau permiși vizitatori".

Inițial, Matt se cazase într-o micuță casă de oaspeți din Peak. Însă proprietăreasa îi ceruse să plece după ce o mașină fără însemne, cu geamuri fumurii, începuse să stea zi și noapte în fața clădirii, dispărând numai după ce Matt pleca. Matt îi spuse lui Danny McGuire despre mașină.

– Crezi că e posibil să fiu supravegheat de chinezi?

Danny păru îngrijorat.

– Nu știu. E posibil, cu toate că nu-mi pot da seama de ce. Fii atent, Matt. Adu-ți aminte că ucigașul poate fi un localnic. Atâta vreme cât Lisa Baring se află în Hong Kong există șansa ca el să fie în preajmă, așteptând s-o determine să plece, așa cum a făcut și cu celelalte.

– Crezi că le-a păcălit pe celelalte văduve să plece?

– Cred că e posibil, da. Poate că a avut un complice, cineva care le-a ademenit pe femei să renunțe la siguranța

propriilor case şi la protecţia poliţiei, pentru a le putea ucide şi pe ele.

Matt nu era convins.

– Dacă voia să le omoare pe soţii, de ce nu le-a ucis de la început? De ce să se complice cu două crime separate?

– Nu ştiu, rosti Danny. Poate că, din punctul lui de vedere, nu se complică. Poate că îi face plăcere.

Matt se cutremură.

– Tot ce ştim cu siguranţă despre tipul ăsta este că-i primejdios ca naiba şi că nu glumeşte. Dacă bănuieşte că eşti pe urmele lui, s-ar putea să fii în mare primejdie.

Matt se mută la Marriott, un hotel mare şi cu înfăţişare neutră aflat în centrul oraşului, iar maşina neagră dispăru. Ocazional, avea senzaţia că era urmărit la DRL, metroul din Hong Kong, sau în drum spre Starbucksul aflat lângă spitalul unde Lisa Baring încă se afla sub pază armată. Dar nu vedea niciodată pe nimeni şi nici nu avea ceva concret de raportat lui Danny.

Cu banii aproape la limită şi fără să aibă nici măcar perspectiva de a asta de vorbă cu doamna Baring, Matt se gândea serios să ia un avion spre casă, în ciuda faptului că nu aflase nimic, când primi un mesaj de pe adresa personală de Gmail a lui Danny McGuire.

„Şterge-l imediat ce-l citeşti“, scrisese Danny. „Liu mi l-a trimis astăzi. M-am gândit că s-ar putea să-ţi ofere nişte indicii.“

Documentul din e-mail făcu inima lui Matt să-i bubuie în piept.

Depoziţie

Lisa. S. Baring
16/09/2006, spitalul Queen Elizabeth,
Hong Kong

Confirm prin aceasta că numele meu este Lisa Baring şi că sunt soţia lui Miles Baring, decedat. Confirm că m-am aflat cu decedatul în noaptea morţii

sale, 04/09/2006, la adresa Prospect Road, numărul 117, Hong Kong. Confirm că declaraţia de mai jos este adevărată şi prezintă derularea completă a evenimentelor conform cunoştinţelor şi amintirilor mele.

Eu şi Miles eram acasă, ca de obicei. Anita, bucătăreasa noastră, gătise pentru cină pui cu orez, la care am băut o sticlă de vin roşu. N-aş spune că vreunul din noi era ameţit. După cină, ne-am dus în dormitorul de la etaj, unde ne-am uitat la televizor – la CNN, o emisiune despre afacerile la nivel global – şi am făcut dragoste. Am stins luminile în jurul orei 10.30 p.m. şi amândoi am adormit.

M-am trezit şi am văzut un bărbat mascat care ţinea un cuţit la gâtul meu. L-am zărit pe Miles dând să apese butonul de panică de lângă pat, dar bărbatul a ţipat la el să se oprească sau îmi va tăia gâtul. Miles a făcut ce i-a cerut. Bărbatul m-a legat întâi pe mine cu o funie şi m-a aşezat pe duşumea. A spus că, dacă vreunul din noi scoate un sunet, ne va ucide. Miles l-a întrebat ce vrea, dar el n-a răspuns. În schimb, s-a îndreptat spre Miles. Miles a încercat să se lupte cu el, dar atunci bărbatul l-a înjunghiat.

Ştiu că eu am ţipat. N-am ştiut dacă şi Miles ţipă, ci doar că era înjunghiat iarăşi şi iarăşi. A fost o mulţime de sânge. Eram sigură că unul dintre servitori trebuia să fi auzit deja ceva, dar nimeni nu a venit. Probabil că am leşinat.

Când mi-am revenit, bărbatul mă viola. M-a tăiat cu cuţitul pe spinare, pe fese şi pe picioare. Miles zăcea sângerând pe podea. Nu ştiu dacă era mort sau nu. Cred că era. După aproximativ cinci minute, bărbatul a încetat să mă violeze. Nu cred că a ejaculat. A scos o armă pe care n-o văzusem înainte. Îmi amintesc că m-am gândit că era ciudat că alesese un cuţit pentru a ne supune, deşi avea o armă la el. Am presupus că avea să mă ucidă, dar, în schimb, s-a apropiat şi a tras un glonţ în capul lui Miles, de aproape. Abia s-a auzit. Apoi, a târât corpul lui Miles lângă mine şi ne-a legat împreună, cu aceeaşi funie. Mi-a acoperit gura cu bandă adezivă. Şi a plecat.

Nu l-am văzut furând sau încercând să fure ceva din cameră. Nu ne-a întrebat nici pe mine, nici pe Miles de seif. Nu am idee ce s-a întâmplat după ce a plecat din încăpere, cum a ieşit din casă. Am zăcut pe duşumea alte cinci ore, până când una dintre servitoare, Joyce, ne-a descoperit, în dimineaţa următoare devreme, şi a anunţat poliţia.

Confirm că nu l-am recunoscut pe bărbatul care ne-a atacat, nici după voce, nici după vreo altă caracteristică fizică. Confirm că sistemul nostru de securitate cu infraroşu fusese oprit, dar nu ştiu când sau cum s-a întâmplat asta.

Semnat:
Lisa S. Baring

Matt citi declaraţia iarăşi şi iarăşi, mintea lui clocotind de întrebări. Atât de multe din cele spuse de Lisa Baring nu aveau sens. De ce servitorii nu auziseră nimic ori nu-l văzuseră pe bărbat după ce intrase în casă? Probabil că mulţi dintre ei fuseseră în casă în acea noapte. Cum putea fi oprit un sofisticat sistem de alarmă fără ca nimeni să-şi dea seama? De ce Miles Baring, un bărbat inteligent, care se apropia de 80 de ani, hotărâse să se măsoare fizic cu un atacator înarmat, în loc să apese butonul de panică? Probabil că avusese ocazia să-l apese cât timp soţia lui era legată. De ce, după cum spusese Lisa Baring, atacatorul folosise un cuţit, deşi avea o armă cu amortizor?

Matt Daley nu dormi în noaptea aceea. În schimb, zăcu privind tavanul din camera sa de hotel, mintea lui refuzând să ia o pauză. Îşi dădu seama că începea să se gândească la acest ucigaş ca la o umbră ireală, ca la un personaj dintr-un thriller la modă. Dar, desigur, individul nu era o umbră. Era un om în carne şi oase, în ciuda oribilelor crime pe care le comisese. Lisa Baring îl cunoştea pe acel om, nu după nume, ci într-un mod mult mai intim, mai real. Lisa Baring îl atinsese, la fel cum Angela Jakes, Tracey Henley şi Irina Anjou îl atinseseră înaintea ei. Îi auzise vocea, îi mirosise respiraţia

și sudoarea, îi simțise greutatea pe trupul ei, înăuntrul ei. Pentru Matt, poate că el părea o enigmă, o fantomă. Dar pentru Lisa Baring, era real, foarte real.

„Trebuie să reușesc. Cumva, trebuie s-o întâlnesc pe Lisa Baring.Trebuie să ajung la ea înaintea lui."

Inspectorul Liu închise ochii și numără până la zece. Nu îi plăcuseră niciodată femeile occidentale. Erau prea pline de ele, prea încăpățânate, prea arogante. Nu-și putea imagina de ce Miles Baring nu-și alesese o chinezoaică, mai docilă, mai maleabilă, ca soție. Cu siguranță, i-ar fi făcut lui Liu treaba mai ușoară.

– V-am spus de ce, doamnă Baring, repetă el răbdător. Viața dumneavoastră s-ar putea să fie în primejdie.

Lisa Baring continuă să-și împacheteze lucrurile într-o valijoară Louis Vuitton, ignorându-l. În acea dimineață, doctorii o externaseră din spital, iar acum, pentru prima dată după câteva săptămâni, era în picioare și îmbrăcată, purtând hainele aduse de menajera ei din Hong Kong, Joyce: jeanși Hudson, care îi scoteau în evidență picioarele lungi, o bluză albă din muselină de la Chloé și balerinii ei Lanvin favoriți. Părul negru îi era legat la spate, într-o coadă lejeră, iar diamantele simple de la Tiffany îi străluceau în urechi și la gât, luminându-i chipul atât de natural și minunat cum n-ar fi putut-o face nici un machiaj. Inspectorul Liu știa că ea avea cam 35 de ani, dar, privind-o acum, îi venea greu să creadă asta. Pielea ei strălucea ca a unei adolescente. Din păcate, era și încăpățânată ca o adolescentă.

– Apreciez grija dumneavoastră, domnule Liu, spuse ea pe un ton degajat, dar n-am nici o intenție să-mi trăiesc restul vieții ca o prizonieră, privind peste umăr. Nu doresc protecția poliției.

– Aveți nevoie de ea, doamnă Baring.

– Oricum ar fi, o refuz. Nu o doresc. Vă sunt recunoscătoare pentru ofertă, dar răspunsul meu este nu.

Deși faimos pentru calmul său, inspectorul Liu fu cuprins de o rară furie adevărată.

– Nu este vorba doar de siguranța dumneavoastră, doamnă Baring. După cum știți, am înțeles de la Interpol

că acela care v-a violat și v-a ucis soțul a mai violat și ucis și altădată. Aproape sigur, va încerca s-o facă din nou. Iar noi avem datoria de a împiedica să se întâmple acest lucru, de a le proteja pe viitoarele posibile victime. Cu siguranță, înțelegeți asta.

Chipul perfect al Lisei păru îndurerat.

– Firește că pricep asta. Domnule inspector, nimeni nu este mai dornic decât mine ca acest ticălos să fie adus în fața justiției sau să fie împiedicat să mai facă rău. După cum v-am mai zis, dacă încearcă în vreun fel să ia legătura cu mine sau dacă se întâmplă ceva câtuși de puțin suspect, o să vă anunț imediat. Dar, între timp, trebuie să mi se îngăduie să-mi trăiesc viața așa cum consider potrivit. Eu și Miles avem o casă de vacanță în Bali. E retrasă și sigură. O să stau acolo până când se încheie nebunia mediatică de-aici.

Inspectorul Liu își îndreptă trupul de 1,65 metri și rosti autoritar:

– Îmi pare rău, doamnă Baring, dar mă tem că este absolut exclus.

15 minute mai târziu, într-o limuzină cu geamurile negre, care se îndrepta spre aeroportul Chek Lap Kok, Lisa Baring se gândi în treacăt la nefericitul polițist chinez. Părea un om drăguț și, cu certitudine, îi voia binele. Însă, în ultimele trei săptămâni, Lisa văzuse destui polițiști cât să-i ajungă o viață. Orașul Hong Kong era plin de amintiri cu Miles și cu ceea ce se întâmplase, plus că era în permanență tulburată de presa care încerca să-i doboare ușa. Trebuia să scape.

Pe North Satellite Concourse, aeronava G6 a familiei Baring o aștepta. La vederea sa, o lacrimă apăru în ochii Lisei. Miles iubise acel avion. Fusese mândria și bucuria lui.

– Bun venit, doamnă. Kirk, pilotul, o întâmpină pe Lisa la bord. Îmi pare atât de rău de cele întâmplate. Dacă pot face ceva, orice...

Lisa puse o mână pe brațul lui.

– Mulțumesc, Kirk. Dar tot ce vreau este să plec de-aici.

– Decolăm imediat, o asigură el. Faceți-vă comodă.

„Să mă fac comodă", se gândi Lisa în vreme ce motoarele avionului se treziră la viață urlând. Nu era greșit să stea comod, în vreme ce Miles zăcea mort pe vreo lespede undeva, cu trupul mutilat de cuțit și de glonț? Lacrimi proaspete îi apărură în ochi. „Nu-mi pot îngădui să mă gândesc la Miles. Trebuie să alung aceste gânduri. Nimic n-o să-l aducă înapoi."

Însă era mai ușor de spus decât de făcut. În timp ce avionul se ridica printre nori, amintirile despre soțul ei erau pretutindeni. În turnul de birouri al lui Miles, aflat lângă uriașa clădire a Băncii Chinei, care arăta ca un copilaș ascunzându-se sub aripa protectoare a mamei lui. „Măcar dacă l-ar fi putut proteja, măcar dacă l-ar fi putut proteja ceva." Trase storurile, însă Miles era și în avion, peste tot. Scaunele tapițate cu piele cafenie, moale, pe care le alesese cu atâta dragoste când fusese vorba despre decorarea avionului. Scaunul lui, aflat alături de al Lisei, încă purta o urmă slabă a trupului său. Chiar și ochii lui blânzi, care o priveau din portretul de pe perete. „Bietul, sărmanul Miles. Ce crimă a comis el, în afară de faptul că era bogat și fericit? Cui i-a făcut el rău? Cui a făcut oricare din noi rău?" Miles încercase s-o facă și pe Lisa fericită. Dar nici măcar extraordinarul Miles Baring nu putea reuși imposibilul.

Abia când începură să coboare, ea își dădu seama. „Ne-am petrecut luna de miere în Bali." Brusc, i se păru greșit să se afle aici. O lipsă de respect. Dar era prea târziu acum. Îi spusese inspectorului Liu că va fi în Bali. Până când cazul era rezolvat, iar presa își pierdea interesul față de uciderea lui Miles, aceasta trebuia să fie închisoarea aleasă de ea.

Se gândi că, până la urmă, asta fusese toată viața ei: o serie de închisori. Unele dintre ele fuseseră luxoase – ca aceasta. Altele, cu mult timp în urmă, fuseseră friguroase și întunecate, și pline de singurătate. Dar, atât cât își putea aminti, ea nu fusese niciodată liberă.

Iar acum, știa că nici nu va fi vreodată.

În vreme ce închise ochii, o amintire îi veni în minte. Sau poate că nu era o amintire. Poate că era un vis.

„Italia. Fericire. O plajă caldă."
Se lăsă purtată de gânduri.

Positano era frumos. Atât de frumos, încât aproape că îl iertă pentru Franța.

Hotelul era vechi și distins. Clientela era exclusivistă, bogată dar nu ostentativă, în general formată din aristocrați europeni.

– Te atrag titlurile nobiliare, nu-i așa, draga mea? o tachină el.

Ei îi plăcea când o tachina. Îi amintea de zilele de altădată.

– Ce n-ai face pentru o coroană pe căpșorul ăla drăguț al tău, nu? Și ți s-ar și potrivi. Aș spune că te-ai născut pentru asta.

Se aflau la un bar de lângă o piscină, sorbind din martini și privind soarele care apunea. Ea se gândi: „Aș vrea să putem face asta mai des. Să ne relaxăm pur și simplu". Barmanul îi zâmbi flirtând când îi umplu din nou paharul. Era frumos, cu pielea măslinie și părul negru, iar ochii migdalați îi erau zburdalnici. Pentru o clipă, se panică, temându-se că soțul ei văzuse zâmbetul și că se va supăra. Era ciudat cum o putea face să se simtă în siguranță, dar, în același timp, se temea de el. Însă el nu observase nimic. De fapt, părea mai interesat de bărbatul în vârstă care juca șah cu fiica lui, la capătul îndepărtat al barului.

Își terminară băuturile și se întoarseră în camera lor, în vreme ce soarele dispărea la orizont. Odată ajunși înăuntru, soțul ei încuie ușa și se dezbrăcă, la fel de nepăsător de goliciunea lui ca un sălbatic. Și de ce n-ar fi fost, având acel trup. Michelangelo însuși n-ar fi putut sculpta unul mai reușit.

– Am văzut că barmanul se uita la tine.

Se apropie de ea, iar ea simți cum părul de pe antebrațe i se zburlește.

– Eu... nu știu ce vrei să spui, se bâlbâi ea. Nimeni nu s-a uitat.

El o împinse în pat.

– Nu mă minţi. Ţi-a plăcut când s-a uitat la tine, nu-i aşa? L-ai dorit.

– Nu-i adevărat!

Mâinile se strânseră în jurul gâtului ei.

– *Este* adevărat. L-ai dorit şi pe bătrânul de la capătul barului? Hm? Cu genunchiul, îi despărţi picioarele. Hai să fim sinceri, el e mai mult genul tău. Bătrân şi bogat.

– Încetează! îl rugă ea. Tu eşti cel pe care îl doresc. Singurul.

Dar ultimul lucru pe care ea îl voia era ca el să înceteze. Era excitat pentru prima dată de luni întregi. Întinse o mână spre el, încleştându-şi degetele în spinarea lui, trăgând de bikini disperată să-l tragă în ea. „Te rog, Doamne, fă-l să facă dragoste cu mine acum! A trecut atât de mult timp." Dar, după un sărut îndelung, el făcu ce făcea întotdeauna. O strânse în braţe ca într-un cocon şi aşteptă până când ea căzu într-un somn agitat, plin de frustrare.

Fu o aşteptare lungă. În cele din urmă, mişcarea ritmică a pieptului ei îi dădu de veste că acum se putea mişca. Se dădu jos din pat şi ieşi pe coridorul hotelului. Afară era întuneric beznă, însă el ştia încotro se îndreaptă. În spatele clădirii principale, pe lângă terenurile de tenis, spre clădirea joasă unde se aflau camerele angajaţilor.

Două bătăi. Uşa se deschise.

– Aproape că renunţasem să te mai aştept.

– Îmi pare rău. N-am putut scăpa.

Îl sărută cu pasiune, pe gură, pe barmanul cu ochi migdalaţi.

– Hai să ne vârâm în pat.

Vila soţilor Baring, Mirage, aflată pe coasta nordică a insulei, era idilică şi atât de izolată cum oricine şi-ar fi dorit. O perfectă îmbinare de lux şi simplitate, cu piscina sa în trepte, pereţi albi şi parchet întunecat în stil colonial, Villa Mirage era mărginită de-o parte de junglă deasă, iar de cealaltă, de oceanul strălucitor. Cu toate astea, Lisa îşi luase precauţii suplimentare, angajând paznici care să patruleze non-stop de-a lungul perimetrului şi două gărzi de corp înarmate în casă, pe lângă menajera,

omul bun la toate şi majordomul care locuiau tot anul în vilă. Nu crezuse nici măcar o clipă avertizările inspectorului Liu despre întoarcerea atacatorului pentru a o răpi sau a-i face rău. Aşa ceva era inimaginabil. Dar în privinţa atenţiei presei, lucrurile stăteau altfel. În absenţa oricărei informaţii sau a unui suspect asupra căruia să-şi concentreze furia, presa chineză se apucase s-o denigreze pe mult mai tânăra soţie americană a lui Miles Baring. Parcă, peste noapte, în minţile celor mai obişnuiţi cetăţeni din Hong Kong, Lisa se transformase din victimă inocentă în femeiuşcă avidă de bani. Ştia din propria experienţă amară că paparazzii nu aveau să se dea îndărăt de la nimic pentru a-i face pe furiş o poză pe care ziarele aveau s-o prezinte denaturând adevărul, ca şi cum ea îşi făcea de cap în Bali. Că nu-l jelea pe Miles. Lisa nu avea de gând să îngăduie aşa ceva.

Când ajunse la vilă, era târziu şi era obosită.

– Cred că o să mă duc direct în pat, dacă nu te superi, doamnă Harcourt.

– Desigur, doamnă. O să-l trimit pe Ling să vă aducă nişte lapte cald.

Karen Harcourt, menajera de la Villa Mirage, era scundă, dolofană şi mămoasă. Avea părul cenuşiu coafat în bucle mici şi îi amintea mereu Lisei de bunicuţa din desenele animate *Tweety Pie.*

„Dacă aş fi avut o mamă ca ea, poate că viaţa mea ar fi fost cu totul altfel. Dar măcar dacă aş fi avut o mamă."

– Mulţumesc!

La etaj, dormitorul Lisei fusese pregătit pentru sosirea ei. Patul din mahon cu baldachin fusese înfăţat şi drapat cu o plasă de ţânţari cu ochiuri fine. Lumânări Diptyque aruncau o lumină caldă în cameră şi o umpleau cu un parfum de gardenii liniştitor. Uşile balconului erau deschise, îngăduindu-i Lisei să audă foşnetul uşor al valurilor care se spărgeau de ţărmul de dedesubt. Singurul lucru dureros erau fotografiile ei împreună cu Miles înrămate în argint, care încă se mai aflau pe masa de toaletă din lemn de tec. „Doamna Harcourt s-a gândit probabil că aş vrea să le văd. Să mă agăţ de amintiri." Lisa le vârî într-un sertar şi suspină.

Se răsuci și încremeni. Lângă ușă se afla un bărbat care pândea în umbră. Lisa nu-i putu vedea fața, dar nici nu avea nevoie. Era un bărbat. Un străin. În dormitorul ei. Țipă din toți rărunchii:

– Ajutor! Paza! Ajutați-mă!

Bărbatul păși în lumină.

– Vă rog, nu mai țipați. Nu mă aflu aici pentru a vă face rău.

Vocea Lisei deveni și mai puternică.

– Un intrus! AJUTOOOR!

El se apropie de ea.

– Serios, nu vreau să vă sperii. Vreau doar să vorbim. Eu...

Se prăbuși fără viață pe dușumea. În spatele lui, menajera Lisei tremura ca o frunză. Lisa se holbă la tigaia grea, pătată cu sânge, pe care femeia o ținea în mână, și leșină instantaneu.

capitolul 14

Bărbatul de pe podea zăcea nemișcat. Sângele îi curgea dintr-o rană de la ceafă, unde îl lovise menajera. Cele două gărzi de corp se năpustiră tardiv în cameră, tocmai când Lisa începea să-și vină în fire. Unul dintre bărbați spuse:

– O să sun la poliție!

– Nu. Lisa fu surprinsă de fermitatea vocii ei. Fără poliție. E mort?

Una dintre gărzi îngenunche lângă trupul bărbatului și se apleca spre el.

– Nu, doamnă. Respiră.

Bărbatul de pe podeaua dormitorul ei avea pielea deschisă la culoare și era blond. Nu era cel care îl ucisese pe Miles. Ar fi putut să-și dea seama de asta doar auzindu-i vocea. Dar cine era el și ce căuta aici?

– Cât de grav este rănit? Are nevoie de un doctor?

Bodyguardul puse mâna pe încheietura bărbatului.

- Pulsul îi este puternic. Dar ar trebui să-l vadă cineva, pentru orice eventualitate. Contuziile pot fi periculoase.

Lisa dădu din cap.

- O să-l chem pe Frank.

Doctorul Francis McGee era un vechi prieten al soților Miles, care locuia într-o vilă aflată de cealaltă parte a golfului. Frank se pensionase, dar mintea încă îi era ascuțită. Și, mai important, se putea avea încredere în el că va păstra o discreție totală.

Doamna Harcourt se apropie, grăbită.

- Trebuie să-i oprim imediat sângerarea. Eu pot să-l bandajez, dar o să am nevoie de ajutor ca să-l ridic.

Când Frank McGee sosi, 40 de minute mai târziu, bărbatul era sprijinit de perne, în unul dintre apartamentele pentru oaspeți din Villa Mirage. Rana de la cap fusese curățată și bine bandajată. În vreme ce el își tot pierdea și își recăpăta cunoștința, cele două gărzi stăteau la ușă, privindu-i cu atenție fiecare mișcare.

- Nu era înarmat, îi spuse Lisa doctorului. Dar n-am știu la momentul acela. A apărut pur și simplu în dormitorul meu, iar eu am țipat. Doamna Harcourt nu a vrut decât să-l transforme într-un bărbat inofensiv.

- Nu trebuie să-mi dai explicații, draga mea. După părerea mea, cei care intră prin efracție într-o locuință merită tot ce pățesc.

Doctorul McGee desfăcu bandajele și privi rana. Apoi, ridică pleoapele bărbatului și îi lumină ochii. Mâinile doctorului aveau pete apărute din cauza ficatului și erau străbătute de vene groase și noduroase, dar Lisa observă cât de ferme erau când el lucra.

- O să supraviețuiască. O să-i pun niște copci mai târziu, dar acum trebuie să se odihnească. Totuși, cineva o să trebuiască să-l supravegheze peste noapte. Dacă începe să vomite sau să sângereze pe nas, chemați-mă imediat. Ești sigură că nu vrei să chemăm poliția?

- Foarte sigură. Îmi datorează niște răspunsuri înainte de a-l da pe mâna altcuiva.

Abia după plecarea lui Frank McGee, Lisa își dădu seama cât de epuizată era. Oare chiar în acea dimineață

părăsise spitalul din Hong Kong, lăsându-l baltă pe furiosul inspector Liu? Parcă se întâmplase cu săptămâni în urmă. Tânjea să se bage în pat, dar era hotărâtă să se afle lângă patul potențialului ei atacator atunci când acesta avea să se trezească. Ghemuindu-se într-un fotoliu aflat într-un colț al camerei, sub privirile atente ale paznicilor, se acoperi cu un pled de cașmir și adormi instantaneu.

– Iisuse! Capul meu!

Bărbatul blond era treaz. Amețită, Lisa se uită la ceas. Era 5 a.m. „Dimineață."

– Cu ce m-ai lovit? Cu o nicovală?

Era american. Dintr-un anume motiv, Lisa nu remarcase asta seara trecută.

– Cu o tigaie. Și nu *eu* te-am lovit, ci menajera mea.

Bărbatul ridică mâna și își atinse bandajele.

– Menajera ta are forță nu glumă. Mă simt ca și cum aș fi făcut zece runde cu Andre Ward.

– Habar n-am cine-i individul, rosti Lisa cu asprime. Dar ceea ce ai făcut de fapt a fost o rundă cu o bunicuță de 72 de ani.

Bărbatul zâmbi timid.

– Asta-i cam jenant.

– Aș spune că jena este ultima dintre grijile tale. O doză de răceală se strecură în vocea Lisei. Cine ești? Și ce naiba căutai aseară în casa mea?

Bărbatul întinse o mână.

– Matt Daley. Încântat să te cunosc.

– N-am de gând să-ți *strâng mâna!* Încercai să mă jefuiești – Lisa se cutremură – sau mai rău. Dă-mi un motiv bun ca să nu pun să fii arestat și aruncat în închisoare, în clipa asta.

Matt nu se putu abține să nu admire felul în care sânii ei plini se ridicară indignați din decolteul bluzei Chloé și felul cum i se îmbujorau obrajii când era agitată. „Este frumoasă. La fel ca și celelalte."

– Pentru că ești într-o mare primejdie, rosti el solemn. Și nu din partea mea. Doamnă Baring, știu că n-ai niciun motiv pentru a avea încredere în mine. Dar omul

care l-a ucis pe soțul dumitale, omul care ți-a făcut rău a mai ucis înainte. Iar soțiile victimelor sale au tendința deconcertantă de a dispărea...

– Da, știu, știu. Lisa își flutură nepăsătoare mâna. Inspectorul Liu mi-a spus. Vrea să mă țină sub cheie până îl prind pe tipul ăsta. Dar cum poliția din... – sunt patru țări deja? – pare să nu fi reușit să-l prindă pe acest individ în peste un deceniu, ideea de a aștepta să se întâmple asta nu mi s-a părut tocmai atrăgătoare.

Matt zâmbi. Nu era sigur la ce se așteptase din partea Lisei Baring. Dacă era să fie sincer, se gândise că era un soi de soție-trofeu docilă și fără minte, genul preferat de bătrânii bogați. Însă ea nu era nici pe departe așa. Era aprigă și pătimașă, și avea o limbă ascuțită. Dacă avea vreun punct slab pe undeva, reușea de minune să și-l ascundă. Îi plăcea de ea.

Lisa îl privi suspicioasă.

– Încă nu mi-ai răspuns la prima întrebare. Cine ești? Și de ce te interesez eu și siguranța mea? Ești reporter?

– Nu, deloc. Sunt o victimă, cumva. La fel ca dumneata. Omul care l-a ucis pe soțul tău l-a omorât și pe tata.

Sângele se scurse din obrajii Lisei Baring. „Oare e posibil?"

– Cine a fost tatăl tău?

– Un bărbat pe nume Andrew Jakes. Matt închise ochii. Un val de greață și de amețeală îl cuprinse. Se lăsă din nou pe perne. Nu mă simt prea bine.

Lisa îi ceru unei servitoare să aducă un pahar cu apă. I-l oferi lui Matt.

– Bea asta.

Matt sorbi încet din apă și începu să-și revină. Lisa, pe de altă parte, încă părea să fie în stare de șoc. În cele din urmă, îl întrebă:

– De unde ai știut că o să fiu aici? În Bali.

– N-am știut, spuse Matt. Credeam că încă ești în spitalul din Hong Kong. Dar nimeni nu a vrut să mă lase să mă apropii de tine acolo și, cum știam că tu și soțul tău aveți o casă în Bali, am venit să caut indicii.

– Ce fel de indicii?

– Ceva care să vă lege pe tine sau pe Miles de celelalte victime. Speram că s-ar putea să vii aici, până la urmă. Ca să scapi de circul mediatic. Dar nu mă aşteptam să fii în vilă seara trecută. Asta-i adevărul.

Lisa nu avea absolut nici un motiv să-l creadă. Şi totuşi se pomeni că-l crede. Pe chipul lui exista onestitate, o francheţe care te făcea să ai încredere în el. Era un sentiment de care Lisa Baring aproape că uitase că era capabilă.

– Şi ai găsit ceva?

Matt păru nedumerit.

– Indicii?

– Nu. Îşi frecă amărât capul. O bătrânică m-a pocnit în cap cu o tigaie înainte să apuc să caut ceva.

– Poliţia ştie că eşti aici? Interpolul?

Matt fu luat prin surprindere. Nu se aşteptase la o asemenea întrebare directă, la obiect. Nu dorea s-o mintă, nu părea corect, dar Danny McGuire îl pusese să jure că nu va pomeni de legătura dintre ei, iar o promisiune era o promisiune.

– Nu.

– În regulă, domnule Daley. Lisa Baring se ridică. Încearcă să te odihneşti. Amândoi am avut o noapte lungă. O s-o rog pe doamna Harcourt să-ţi aducă nişte mâncare, mai târziu. Dacă te vei simţi în stare, poate că vom discuta mai mult la cina din seara asta.

Ochii lui Matt se lărgiră.

– Mă laşi să stau aici?

– Deocamdată.

Lisa se îndreptă spre gărzile de la uşă.

– Dacă are nevoie să folosească baia sau altceva, unul dintre voi să-l însoţească. Să nu-l scăpaţi din ochi.

Matt se ţinu strâns de balustradă în timp ce coborî scările. Capul nu-l mai durea atât de tare, dar încă era nesigur pe picioare. Vila emana linişte şi pace, la fel ca şi hotelul Aman din Maroc, unde el şi Raquel îşi petrecuseră luna de miere. De când sosise în Asia, abia dacă se gândise la Raquel şi la divorţ, îşi dădu seama Matt, simţindu-se vinovat. Poate că funcţiona mecanismul

de autoapărare. Negarea. De ce să-și facă griji pentru lucruri pe care nu le putea schimba? Genul ăsta de lucruri. Știa că, până la urmă, va trebui să se ducă acasă și să facă față circului. Dar aici, în acest loc magic, idilic, ca din altă lume, problemele lui conjugale abia dacă păreau reale.

– Te simți mai bine?

Matt înghiți în sec. Lisa se schimbase într-o rochie ușoară, simplă, din bumbac alb. Purta sandale fără toc, din sfoară împletită, iar părul îi era adunat în creștetul capului, într-o coroană de bucle răvășite. Efectul era că dădea senzația unei femeie inocente și versate, pure și ademenitoare. Raquel era o femeie foarte frumoasă, însă frumusețea ei însemna sexualitate nerușinată, agresivitate, sfidare, un aspect frapant care avea nevoie de fuste scurte și mult machiaj pentru ca efectul să fie deplin. Lisa Baring era exact contrariul. Exista o expresie prea des folosită, dar Lisei i se potrivea perfect: era o frumusețe naturală.

– Mult mai bine, mulțumesc, rosti Matt.

Lisa se așeză la unul dintre capetele unei lungi mese simple, de stejar, pe care se aflau produse proaspete locale: calmar sotat în usturoi, papaia proaspătă, feliată și *roti gambang* cald, o pâine indoneziană cu semințe delicioasă.

Îi făcu semn lui Matt să se așeze.

– Ți-e foame?

– Acum, îmi este. Arată incredibil.

– Servește-te.

Era prietenoasă, ospitalieră chiar, dar tot exista o urmă de îngrijorare. Care probabil era inevitabilă date fiind circumstanțele, dar Matt făcu tot ce-i stătea în puteri pentru a o alunga.

– Nu te învinovățesc că te îndoiești de motivele mele, spuse el umplându-și farfuria cu pâine și fructe de mare care miroseau delicios. Și eu aș fi precaut în locul tău. Dar îți jur că îmi doresc ce-ți dorești și tu.

– Ce anume?

– Să aflu adevărul, presupun. Și să-l prind pe acest ticălos, oricine ar fi el.

Lisa umplu două pahare cu vin roşu dintr-o carafă de pe masă şi îi întinse unul lui Matt.

– Nu sunt sigură că eu cred în „adevăr". De parcă ar exista unul singur. Adevărul fiecăruia e altul, nu-i aşa?

Vinul era excelent, tare şi cu aromă de struguri. Matt îl plimbă gânditor prin gură, bucurându-se de gusturile diferite de pe cerul gurii, înainte de a răspunde.

– Nu sunt de acord. Cred că adevărul este adevărul. Oamenii se mint pe sine, atât tot. Văd ceea ce vor să vadă.

– Şi *tu* ce vezi? îl întrebă Lisa cu viclenie.

„Văd o femeie inteligentă, superbă, apetisantă, pe care aş dori s-o bag în pat în clipa asta." Era clar că evita subiectul asasinării soţului ei. Poate că era totuşi prea devreme ca să vorbească despre asta. Prea dureros.

– Văd o femeie care face pe dura, dar care de fapt se simte îngrozită.

Cuvintele lui părură s-o amuze.

– Ai o vedere cu raze X minunată, domnule Daley. Însă mă tem că n-a nimerit-o. Nu sunt nici dură, nici nu mi-e frică. Doar că pun un picior în faţa celuilalt încercând să trec de la o zi la cea care vine pe urmă.

– Şi ce înseamnă „pe urmă" pentru tine, după toate astea? întrebă Matt. Nu poţi să te ascunzi în Bali pentru totdeauna.

Pe chipul Lisei apăru o expresie nostalgică.

– Nu, presupun că nu. Dar nu-mi place să mă gândesc la viitor.

– Te rog, spune-mi Matt.

– Se-ntâmplă lucruri, Matt, lucruri pe care nu le poţi controla. Lucruri rele. Nimeni nu-şi poate controla destinul. Am aflat pe calea cea grea că asta-i doar o iluzie. De ce să-ţi faci planuri frumoase, doar pentru a le vedea distruse de durere şi de moarte, transformate în praf?

Privindu-i ochii căprui trişti, Matt simţi o nevoie copleşitoare de a o proteja, de a o linişti, de a face ca totul să fie bine. Danny McGuire recunoscuse că simţise ceva similar faţă de Angela Jakes după uciderea tatălui său, dar că asta îl împiedicase să o reţină pe Angela, să descopere adevărul înainte ca ea să plece în Europa

și să scape pentru totdeauna de el. Matt Daley nu dorea să facă aceeași greșeală cu Lisa Baring.

– Cât de multe ți-a dezvăluit inspectorul Liu despre celelalte crime?

Lisa se încruntă.

– Chiar trebuie să vorbim despre asta?

– Ăsta-i motivul pentru care mă aflu aici, nu-i așa? Motivul pentru care m-ai lăsat să stau. De fapt vrei să știi adevărul.

Lisa nu replică. Era neplăcut să fie psihanalizată de acest străin blond atrăgător, mai ales că avea dreptate. În schimb, răspunse la prima întrebare a lui Matt:

– Liu nu mi-a spus prea multe. Doar că au mai fost comise niște crime într-un mod similar, că Interpolul crede că ar putea fi vorba de un ucigaș în serie și că viața mea s-ar putea să fie în primejdie. N-a intrat în detalii.

– Bine. O s-o fac eu.

În următoarea oră, Matt îi povesti tot ce știa despre uciderea tatălui său și despre asasinatele cărora le căzuseră victime Sir Piers Henley și Didier Anjou. El și Lisa terminară prima carafă cu vin, iar ea ceru încă una. Lisa ascultă calmă relatarea, vădind prea puține emoții sau nici una. Când Matt isprăvi în cele din urmă, zise:

– Nu sunt sigură că este același om.

– Ce vrei să spui? Sigur că este același.

– Se poate să fi fost același om în cazul atacurilor anterioare. Dar nu sunt sigură că persoana pe care o descrii este individul care l-a ucis pe Miles.

– Ce te face să zici asta?

Lisa rupse un colț de pâine și îl cufundă gânditoare în vin.

– Anumite aspecte. Cum ar fi partea cu donarea banilor unor instituții caritabile. Miles n-a lăsat un sfanț pentru acte caritabile, iar eu nici măcar n-am început să mă gândesc la ce voi face cu moștenirea mea. Dar, mai important, toată povestea asta miroase un pic prea mult a un soi de complex Robin Hood, nu crezi? Să iei de la bogați și să dai săracilor?

În mod bizar, această idee nu-i venise în minte lui Matt. Dar părea atât de evidentă odată ce Lisa îi dăduse glas.

– Posibil, da.

– Nu știu nimic despre individul care m-a violat. Însă un lucru îți pot spune: nici vorbă să fie Robin Hood.

Odată cu pomenirea violului, o tăcere grea se lăsă în jurul mesei, ca un nor de rușine aproape vizibil. Matt se pomeni dorindu-și să o fi cunoscut pe această femeie mai bine, suficient de bine pentru a o putea cuprinde în brațe, ca s-o liniștească, s-o asigure că nimic din cele întâmplate nu era vina ei. Însă, fiindcă lucrurile stăteau altfel, el schimbă subiectul.

– Povestește-mi despre Miles, te rog. Despre căsătoria voastră.

Lisa zâmbi, dar era un zâmbet trist.

– Adică să-ți zic dacă m-am măritat cu un bărbat cu 30 de ani mai mare decât mine din dragoste sau pentru banii lui? Tu ce părere ai?

Matt se înroși. Asta dorea, dar nu-și dăduse seama că o exprimase atât de evident.

– Îmi pare rău. N-am vrut să te jignesc.

– E-n regulă, rosti Lisa. Putem fi cinstiți unul cu celălalt. Nu l-am iubit pe Miles. Acesta-i adevărul. Dar l-am plăcut. Era un om bun și se purta frumos cu mine. Am ajuns la un moment al vieții în care prețuiesc bunătatea. Am fost norocoasă că m-a ales.

„Vorbește despre asta cu atâta pasivitate", se gândi Matt. „«M-a ales.» Ca și cum ar fi fost o căsătorie aranjată, iar ea nu a avut nimic de spus în această privință."

– Cum v-ați întâlnit voi doi?

– La o conferință în Shanghai, cu aproximativ un an în urmă.

– Un an? Matt păru surprins. Deci, n-ați fost prea mult timp împreună?

Lisa își făcu de lucru cu șervetul sub masă.

– Nu. Am fost căsătoriți nouă luni. Totul s-a întâmplat foarte repede. Povestea noastră de dragoste. Miles era un om deosebit și foarte atent cu mine.

– Nu era așa cu toată lumea?

– Ba da, în ultimii ani. Dar cred că, pe vremea când era mai tânăr, a fost mai lipsit de scrupule, puțin mai ambițios. A avut o primă soție, înainte ca eu să mă nasc, și copii. Nu cred că s-a purtat foarte frumos cu ei. Dar, până să ne întâlnim, se schimbase considerabil.

Matt se gândi la Andrew Jakes. Ce soț mizerabil fusese pentru mama lui, cum îi abandonase pe el și pe Claire fără urmă de remușcare, dar cum, în ultimii ani, se transformase într-un partener grijuliu față de Angela.

– Bănuiesc că oamenii se schimbă.

– Da, se schimbă. Dar trecutul nu poate fi schimbat, iar de justiție nu se poate scăpa. Cu toții trebuie să ispășim păcatele trecutului. Cu toții trebuie să plătim prețul.

Era o afirmație atât de ciudată, încât Matt nu fu sigur cum să reacționeze. Oare spunea că Miles Baring *meritase* cumva ce i se întâmplase? Cu siguranță, nu. Durerea ei față de pierderea soțului părea sinceră și vorbea despre el cu afecțiune și respect evidente. Dar despre ce „preț", despre ce „ispășire" vorbea ea? Poate că amândoi băuseră prea mult vin.

În orice caz, Matt fu recunoscător când servitoarea veni să strângă farfuriile și să aducă niște cafea decofeinizată și o bucată de *pandan* de un verde strălucitor, o prăjitură locală cu orez, întrerupând tăcerea neplăcută. Sorbind din cafele, vorbiră despre alte lucruri, fiecare bucurându-se în mod evident de compania celuilalt. Lisa îi puse lui Matt o sumedenie de întrebări despre copilăria lui. Păru fascinată de faptul că Andrew Jakes o abandonase pe mama lui și își exprimă fățiș neîncrederea că el, mama lui și Claire putuseră avea vieți atât de fericite după aceea. Totuși, când Matt o întrebă despre copilăria ei, ezită să vorbească. Crescuse în New York, dar nu fusese deosebit de fericită acolo. Avusese o soră, dar pierduseră legătura cu mult timp în urmă. Cam asta fusese tot ce reușise să scoată de la ea.

Remarcând că Matt își masa ceafa, ea spuse:

– Îmi pare rău pentru lovitura pe care ai încasat-o. Aș vrea tare mult să rămâi aici, până te refaci.

– Şi cum rămâne cu gărzile tale? întrebă Matt glumind pe jumătate. O să mă supravegheze tot timpul când fac pipi, sau ai încredere în mine să mă pot duce singur la baie?

Lisa rânji.

– Am încredere în tine. Vei sta aici în calitate de oaspete.

– Eşti sigură că vrei să renunţi la intimitatea ta? întrebă Matt, mai serios acum. Aş fi încântat să găsesc o casă de oaspeţi sau un hotel local. Nu vreau să fiu un intrus. Adică, evident că, practic, *sunt* un intrus...

Lisa râse.

– Sunt sigură. Nu plănuiesc să plec de-aici prea curând. Mi-ar prinde bine compania ta. Şi cine ştie? Poate că, împreună, vom rezolva acest mister, vom găsi veriga lipsă care face legătura între aceste crime oribile... dacă există vreuna.

– Dacă eşti cu adevărat sigură, rosti Matt, aş fi încântat. Mulţumesc!

– Bine. Lisa Baring zâmbi. Miles obişnuia mereu să spună că două capete judecă mai bine decât unul singur.

În acea noapte, în vreme ce stătea întins în pat, Matt privi ventilatorul din tavan rotindu-se şi se gândi că viaţa lui părea să se rotească la fel de repede. „Cum Dumnezeu am ajuns să stau aici, într-o vilă luxoasă din Bali, ca oaspete al probabil celei mai interesante şi mai atrăgătoare femei pe care am întâlnit-o vreodată? Şi cât de ironic este că un ucigaş sadic, omul care l-a ucis pe tata şi care a violat-o pe această femeie, e posibil să fi jucat rolul de Cupidon?"

Ar fi trebuit să-l sune pe Danny McGuire, la Lyon, şi să-l informeze despre evoluţia lucrurilor. Şi avea s-o facă. Dar nu încă. Matt Daley dorea s-o mai păstreze puţin pe Lisa Baring pentru el. Să-şi dea seama din ce pricină acei ochi inteligenţi erau atât de trişti în pacea şi liniştea acestei insule magice.

„Gândeşte-te că asta-i o vacanţă", îşi spuse el cufundându-se în somn, în aşternutul din bumbac egiptean

moale. „O vacanţă mult aşteptată." Raquel, divorţul, Danny McGuire şi orice altceva legat de viaţa din afara insulei păreau minunat de îndepărtate.

Pentru prima dată după luni întregi, Matt Daley adormi fericit şi entuziasmat de ceea ce era posibil să-i aducă ziua următoare.

capitolul 15

Doamna Joyce Chan. Începerea interogatoriului: 9 a.m.

Chinezoaica durdulie clipi nervoasă, privindu-l pe inspectorul Liu. Se temea de poliţişti în general, iar de acesta, în special. El avea un aer important şi se tot încrunta lovindu-şi piciorul stâng de piciorul scaunului într-un mod iritant. Joyce ştia că nu făcuse nimic rău, însă asta nu conta neapărat când era vorba de poliţia din Hong Kong. Dacă aveau nevoie de un ţap ispăşitor şi o alegeau pe ea, nu putea face nimic în privinţa asta.

Inspectorul Liu *era* într-o dispoziţie proastă. Însă asta nu avea nici o legătură cu Joyce Chan. De fapt, spera că menajera casei soţilor Baring avea să-i ofere pista de care avea nevoie cu disperare pentru rezolvarea acestui caz. Fiindcă Lisa Baring era atât de încăpăţânat de necooperantă, inspectorul Liu făcuse prea puţine progrese în ancheta pentru prinderea celui care îl ucisese pe Miles Baring, eşec care începea să-l jeneze nu doar pe Liu, ci şi pe superiorii săi. Nu era deloc exagerată afirmaţia că inspectorul Liu ajunsese s-o urască pe văduva lui Miles Baring, cu aroganta ei frumuseţe vestică şi cu refuzul ei de a se supune autorităţii lui. Oricare femeie zdravănă la cap ar fi fost recunoscătoare pentru protecţia poliţiei, date fiind circumstanţele. Şi oricare femeie cu adevărat îndurerată ar fi *dorit* să rămână şi să ajute poliţia să-l prindă pe omul responsabil de moartea soţului ei, nemaivorbind de faptul că o violase. Faptul că Lisa Baring nu făcuse nimic din toate astea, ci se dusese la vila din Bali, în afara jurisdicţiei inspectorului Liu, îl făcuse s-o urască şi mai mult. Lisa Baring figura ca unică

beneficiară în testamentul soțului ei. Acesta era un motiv suficient de important. După cum singură recunoscuse, fusese prezentă la crimă. Asta însemna că avusese la dispoziție și ocazia. Firește, nu se violase singură. Dar oare nu știa mai multe despre „atacatorul" ei decât îi mărturisise? Și, dacă da, se temea de el sau îl proteja?

Inspectorului Liu tare i-ar fi plăcut s-o silească pe Lisa Baring să se întoarcă la Hong Kong și să-i răspundă la aceste întrebări. Dar, dacă nu o aresta, și nu avea nici un motiv s-o facă, mâinile lui erau legate.

Așa că avea nevoie de Joyce Chan.

– De când lucrați în casa de pe Prospect Road, numărul 117, doamnă Chan?

Sudoarea se prelinse pe obrajii dolofani ai menajerei.

– Mult timp. Domnul Baring cumpărat casa 1989. Eu lucrat acolo doi an mai târziu. Mult timp.

– Și care erau îndatoririle dumneavoastră?

Doamna Chan îl privi nedumerită pe inspectorul Liu.

– Treaba. Ce treabă făceați?

– A! Eu răspunde toate servitoarele de la etajele cu dormitoare. Etajul unu și doi. Ele schimbă așternuturi, fac curat. Eu organizez.

– Înțeleg. Deci, erați supraveghetoare. Nu făceați dumneavoastră curat.

Ea dădu energică din cap, încântată să-i dea un răspuns corect.

– Supraveghetoare. Da. Doar uneori fac curat pentru doamna Baring. Lucru special.

Inspectorul Liu ciuli urechile ca o căprioară adulmecând primejdia în bătaia vântului.

– Ce fel de „lucru special"?

Mâinile doamnei Chan tremurară. Murmură:

– Lucru intim.

Cu întârziere, Liu își dădu seama că sărmana femeie era îngrozită. Încercă s-o liniștească.

– Nu sunteți în nici un fel de primejdie, doamnă Chan. Toate astea sunt informații foarte utile, vă asigur. Este posibil să ne ajute să-l prindem pe bărbatul care l-a ucis pe domnul Baring. Înțelegeți?

Ea dădu din cap fără să zică nimic.

– Ce fel de curăţenie intimă făceaţi pentru doamna Baring?

Servitoarea se foi.

– Doamna Baring avea un prieten. Uneori, vizita ziua.

– Un prieten? Vreţi să spuneţi un bărbat?

Joyce Chan dădu din cap.

– După, îi plăcea eu face curat. Doar eu.

Inspectorul Liu abia îşi putu stăpâni entuziasmul. Asta era mai mult decât bârfele după care erau înnebunite tabloidele. Era fapt cert. Minunata Lisa Baring avea un amant!

– Şi l-aţi întâlnit vreodată pe acest bărbat? Pe „prietenul“ doamnei Baring?

Doamna Chan clătină din cap.

– Dar probabil că l-aţi văzut. Mi-l puteţi descrie?

– Niciodată văzut.

Inspectorul Liu se încruntă.

– Trebuie să-l fi văzut. Aţi spus că o vizita în timpul zilei. Cine îi dădea drumul în casă? Venea cu maşina. Ce maşină avea?

Dar servitoarea repetă cu mai multă fermitate:

– Niciodată văzut. Niciodată. Doar doamna zice după să vin şi curăţenie totul.

Inspectorul Liu o mai perpeli pe doamna Chan alte 30 de minute, dar fântâna revelaţiilor părea să fi secat. Da, doamna Baring avea un iubit, dar nu ceruse o curăţenie „specială“ în ziua crimei sau în săptămâna anterioară. După spusele lui Joyce Chan, doamna şi domnul Baring cereau adesea să fie lăsaţi singuri.

După ce Joyce Chan părăsi sala de interogatorii, inspectorul Liu rămase să se gândească vreme îndelungată. Era vremea unei alte discuţii cu îndatoritorul american de la Interpol.

Mulţi oameni descriu insula Bali ca fiind un paradis. Însă pentru Matt Daley era mai mult decât atât. Bali era un loc al magiei, al vindecării, al transformării. Îl aduse înapoi la viaţă.

Când Lisa Baring îi ceruse să rămână, Matt presupusese că avea să stea la Villa Mirage câteva zile, până când rana de la cap i se vindeca de-a binelea. Că avea să afle tot ce se putea despre noaptea crimei și despre Miles și Lisa – dacă exista ceva care îi transformase în ținte, dacă exista o legătură cu celelalte victime pe care nu o văzuse înainte și care îi putea ajuta să dea de urma criminalului. Apoi, avea să-i dea raportul lui Danny McGuire de la Interpol și să se îndrepte spre Los Angeles, ca să rezolve problemele care se adunaseră acasă.

Dar, pe măsură ce el și Lisa petreceau tot mai mult timp împreună, ceva ciudat începu să se petreacă. Matt se pomeni că-i păsa din ce în ce mai puțin de caz și din ce în ce mai mult de Lisa. Cu toate că nu îndrăzni s-o întrebe, era destul de sigur că și ea simțea același lucru. Aici, în împrejurimile idilice ale vilei, zilele se transformară în săptămâni, săptămânile, în luni, iar ei doi abia dacă părăsiră de câteva ori proprietatea. Servitorii erau trimiși la fermele locale și în sate după mâncare. Cărțile și alte obiecte de lux erau comandate online. Era cea mai lungă perioadă petrecută de Matt închis într-o casă, dar nu se simțise prizonier. De fapt era chiar pe dos – se simțea liber.

Danny McGuire încercase să-l contacteze cu insistență, bombardându-l cu e-mailuri și telefoane, însă Matt nu se putuse sili să citească sau să răspundă la mesaje. Chiar încetase să răspundă apelurilor surorii lui, Claire, sau altor apeluri ocazionale primite de-acasă. Dacă deschidea ușa realității, viața de dincolo de bulă, de idilic, avea să fie sfărâmată. Iar Matt nu era pregătit pentru asta. Nu încă.

Villa Mirage era o lume în sine, un ecosistem miniatural infinit de orbitor. Dimineață, Matt și Lisa lucrau, Matt (oficial cel puțin) la documentarul lui, iar Lisa la munții de documente generați deja de averea lui Miles. Bali îi permitea să respire ferită de poliție și de presă, dar mai erau fonduri de administrare, și avocați pentru problemele fiscale, și companii ipotecare de care trebuia să se ocupe, plus acționarii diverselor firme ale lui Miles. Din fericire, Lisa avea excelente calități de secretară.

Una dintre puţinele informaţii pe care Matt reuşise să le afle despre viaţa ei de dinainte de Miles era că fusese cândva asistentă la un birou de avocatură din L.A.

Atât Matt, cât şi Lisa începură curând să trăiască pentru după-amiezi, când plecau amândoi să exploreze plăcerile nemărginite ale domeniului Mirage. Uneori, Lisa angaja ghizi locali să-i conducă prin jungla deasă care înconjura vila, o lume clocotind de viaţă exotică şi uneori primejdioasă. În vreme ce ghizii le arătau primejdiile potenţiale – un şarpe-coral aici, o viperă verde dincolo, un păianjen telamonia dungat – şi le vorbeau despre flora care îţi tăia răsuflarea, Matt şi Lisa ascultau fermecaţi, ca nişte copii scăpaţi într-o stranie Narnia tropicală. Alteori, se duceau la pescuit în lagună sau înotau într-unul dintre lacurile vulcanice adânci, ascunse la picioarele stâncilor. Lui Matt îi plăcea nespus s-o vadă pe Lisa înotând. Era o femeie subţire, dar trupul ei zvelt era puternic şi atletic, iar ea aluneca prin apă cu graţia şi iuţeala unei vidre tinere. Şi mai era şi altceva când ea înota. Bucurie. Încântare. O lipsă de inhibiţii pe care rareori o vedea la ea cu alte ocazii. Într-o după-amiază, o întrebă despre asta.

– Mi-a plăcut întotdeauna apa.

Stând pe o stâncă şi ştergându-şi părul ud cu un prosop, Lisa era luminoasă. Pielea proaspătă, plină cu stropi de apă strălucea ca a unei adolescente, iar ochii scânteiau de lumină şi de viaţă.

– Există o senzaţie de libertate în toate astea. Tăcerea. Impresia de imponderabilitate. Nimeni nu te poate atinge aici. Nimeni nu-ţi poate face rău. Aşa îmi imaginez că este moartea.

– Moartea? Asta-i un gând cam morbid, nu-i aşa?

– Serios? Râse legându-şi prosopul în jurul coapselor, în stil turcesc. Nu mi se pare. Mereu am considerat moartea drept o evadare. Nu mă înspăimântă.

Matt mai auzise oameni spunând asta, dar fusese întotdeauna sceptic. Cum era posibil să nu fie cineva speriat de moarte? Cu siguranţă, instinctul fundamental al omenirii era dorinţa de supravieţuire. Să te agăţi de viaţă era ca respiraţia, o caracteristică de bază a firii

omenești, un defect sau o calitate, în funcție de cum priveai lucrurile, pe care toți oamenii o au. Dar, când Lisa dădu glas gândului, i se păru cumva diferit. Vedea pe chipul ei că ea chiar credea asta. O aură de pace ciudată și fatalistă exista acolo unde ar fi trebuit să fie teamă. O invidia.

– Norocul tău, rosti el vârându-și hainele într-un rucsac înainte de a se întoarce la vilă. Îmi imaginez că această convingere îți este de mare ajutor. Te ajută să te împaci cu moartea lui Miles.

Din primele zile petrecute împreună, când o bombardase cu întrebări despre căsătoria și trecutul ei, fără să ajungă absolut nicăieri, Matt încetase să o mai chestioneze pe Lisa despre crimă și soțul ei. Printr-un acord tacit, numele lui Miles Baring nu mai fusese menționat între ei. Auzindu-l acum, Lisa păru șocată.

– Nu prea, rosti ea îndurerată. Hai să intrăm. Mi-e foarte frig.

Matt ar fi preferat să-și fi mușcat limba. Detesta când această umbră de tristețe o învăluia pe Lisa, și detesta și mai tare când vina era a lui. Reîntorși la vilă, se uscară și se îmbrăcară, și băură niște ceai fierbinte și dulce, pe verandă. Lisa se schimbase în niște blugi tăiați și un tricou alb, simplu. Desculță, cu părul încă umed lipit de față și cu genunchii strânși la piept, arăta mai degrabă ca o adolescentă decât ca o femeie matură, și cu atât mai puțin ca o femeie care trecuse printr-o asemenea nenorocire. Cu o tresărire, Matt își dădu seama că, la un moment dat în timpul lungilor și fericitelor zile petrecute la Mirage, începuse să-și privească viața într-un nou mod – *înainte* de Lisa Baring și *după* Lisa Baring. Se întâmplase fără ca el să-și dea seama, dar acum era îndrăgostit de ea.

Înainte de Lisa, Matt fusese pierdut. Și nu era vorba doar despre decizia lui Raquel de a-l părăsi, cu toate că fusese o lovitură grea pentru el. Erau multe alte lucruri, lucruri pe care nu avusese vreme să le analizeze până acum, aici, în pacea profundă a junglei din Bali. Cariera lui ratată. Moartea tatălui vitreg. Faptul că nu putuse avea copii cu Raquel. Că nu-l cunoscuse pe Andrew

Jakes, bărbatul care îi dăduse viață, dar care apoi îl abandonase, aparent fără nici un fel de remușcare sau regret. Investigarea asasinării lui Jakes și faptul că devenise atât de obsedat de acest documentar, abia acum Matt își dădu seama, fuseseră modul lui de a se detașa de durere. Însă Lisa Baring îi arătase o cale mai bună.

După Lisa, era ca și cum o povară pe care nici măcar nu știuse că o poartă îi fusese ridicată de pe umeri. Matt se simțea plin de speranță, fericit, însuflețit. Indiferent ce ascundea viitorul, indiferent de rezultatul anchetei făcute împreună cu Danny McGuire pentru descoperirea tainicului asasin, faptul că era cu Lisa îl făcea pe Matt să-și dea seama că *avea* un viitor, un viitor clocotind de oportunități cum jungla clocotea de viață. Din ce în ce mai mult, Matt se pomeni sperând că viitorul lui avea să includă prezența Lisei.

Cu toate astea, existau anumite probleme. Deocamdată, între ei nu se petrecuse nimic fizic. Uneori, Matt avea impresia că o simțea privindu-l în timp ce stătea la computerul lui sau citea o carte pe sofa. Dar, ori de câte ori își ridica privirea, atenția ei era îndreptată în altă parte. Totuși, un nor de atracție reciprocă nerostită părea să plutească între ei.

Cu o săptămână în urmă, în timp ce pescuiau pe lacul de pe domeniul Mirage, Lisa își pierduse echilibrul pe mal, iar Matt îi cuprinsese instinctiv talia cu un braț. Lisa încremenise. Însă, după o clipă de ezitare, nu obiectase, îngăduindu-și să se relaxeze treptat, lipită de trupul lui Matt. Fusese nemaipomenit. Matt tânjea să treacă mai departe, dar știa că nu era indicat s-o grăbească.

„Trebuie să am răbdare. S-o las pe ea să se apropie de mine. Tocmai și-a pierdut soțul. Și a fost violată."

Asta era o altă problemă. Lisa nu vorbise niciodată despre noaptea în care Miles fusese ucis, iar ea, violată. Ca și cum, refuzând să vorbească despre asta, putea face faptele să dispară. Spre rușinea lui, Matt se complăcuse în acea tăcere. Și el voia să uite trecutul. Însă acest ucigaș *nu* era doar o parte a trecutului. Era în libertate, urmărind și așteptând, plănuindu-și următoarea crimă.

Matt venise în Bali pentru a căuta indicii, indicii care să-l ajute la descoperirea unui ucigaş în serie, dar îngăduise ca iubirea lui pentru Lisa şi fericirea de a se afla în compania ei să-l distragă. Acum, privind-o pe Lisa sorbind din ceai, se forţă să-şi aducă aminte: „Bărbatul pe care îl caut a violat-o şi a terorizat-o pe Lisa. Şi, dacă e să mă iau după celelalte crime, următorul lui pas va fi s-o răpească. S-o facă să «dispară» precum Angela Jakes, Tracey Henley şi Irina Anjou".

Lisa era în primejdie. Iar Matt încă n-avea habar cum sau unde, sau când putea apărea primejdia. Îi trecu prin minte că nici perspectivele lui nu păreau prea roz. Omul acesta, oricine era el, avea cumplitul obicei de a se debarasa de bărbaţii care aveau legături cu femeile care îi cădeau victime. Însă gândul la siguranţa Lisei era cel care îl tortura pe dinăuntru.

„Nu pot s-o pierd. Nu mai pot pierde încă o persoană pe care o iubesc. Dacă s-ar întâmpla, mi-aş pierde minţile."

Inspectorul Liu porni magnetofonul când Jim Harman începu să vorbească. Un englez care crescuse în Hong Kong, fiul unor expatriaţi bine situaţi, Jim avea propria afacere cu electronice şi sisteme de supraveghere pe insulă. Supervizase personal instalarea sistemului de alarmă pe proprietatea Baring din Prospect Road.

– Îţi spun un lucru, amice, îi zise el ferm inspectorului Liu. N-a fost nimic în neregulă cu acel sistem de alarmă.

Înalt şi slab, cu un chip ca de nevăstuică şi ochi mici şi distanţaţi, Jim Harman era pregătit să-şi apere cu vehemenţă reputaţia.

– L-am instalat eu însumi, şi are mai multe autoprotecţii decât afurisita aia de Casă Albă, scuze pentru limbaj.

Liu întrebă calm:

– Atunci, cum îţi explici faptul că ucigaşul domnului Baring a reuşit să treacă de el?

– N-a trecut de el, rosti Jim Harman pe un ton calm. Cineva i-a dat drumul înăuntru.

– Și de ce ar fi făcut asta?

Harman ridică din umeri.

– Eu mă ocup de electronice, nu sunt detectiv, inspectore. Dumneata să-mi spui. Dar singura explicație este că cineva a oprit intenționat sistemul, l-a lăsat pe tip să intre, iar apoi, l-a pornit din nou.

– Și cine știa cum să facă asta?

Pentru prima dată, englezul cu față de nevăstuică păru perplex.

– Tocmai asta-i treaba. Nimeni. Eu și domnul Baring eram singurii care știam ce să facem cu sistemul ăla de securitate. N-are nici un sens.

După terminarea interogatoriului, inspectorul Liu luă metroul până la Wan Chai, în partea de nord a insulei, ca să mănânce de prânz. Trenurile metroului erau curate și veniră la timp, o raritate în Hong Kong. Plimbarea îl calmă pe Liu și îl ajută să gândească.

„N-are nici un sens", spusese Harman. Dar avea sens. Posibilitățile erau clare și satisfăcător de limitate: fie Miles Baring o învățase pe soția lui cum să dezactiveze sistemul de securitate, fie Miles însuși îl dezactivase, deschizându-i ușa cu naivitate ucigașului său.

„A fost cineva pe care îl cunoștea? A fost amantul Lisei? Era amantul Lisei un prieten al soțului ei?"

Se întâmplaseră și lucruri mai ciudate. Inspectorul Liu ieși de la metrou clipind ca o cârtiță nemulțumită în soarele strălucitor din Wan Chai. Telefonul îi sună în aceeași clipă.

– Liu.

– Domnule. Era cineva din echipa de supraveghere, un mic grup de elită car fusese detașat în Bali pentru a o supraveghea pe frumoasa și încăpățânata doamnă Baring. Astăzi, am făcut niște fotografii reușite ale vilei, cu ajutorul teleobiectivelor.

– Deci, încă n-a părăsit domeniul?

– Nu, domnule.

Villa Mirage, casa balineză de vacanță a soților Baring, era atât de izolată, încât era aproape complet inaccesibilă și extraordinar de greu de pozat. Liu încercase, dar nu reușise să plaseze microfoane în locuință,

deoarece măsurile de securitate ale doamnei Baring erau excepţionale. Nici unul dintre oamenii lui nu izbutise să se apropie de ea. Sperase să aibă mai mult succes dacă avea noroc ca ea să iasă la o plimbare cu maşina, însă, deocamdată, ea trăise într-o izolare totală. Era ca şi cum fiecare acţiune, sau inacţiune, a ei fusese anume gândită pentru a-i provoca lui frustrări.

– Avem nişte veşti bune, domnule. Se pare că un bărbat locuieşte în casă, cu doamna Baring.

Liu aproape că se sufocă.

– Un bărbat?

– Da, domnule. Un occidental. În această dimineaţă, au luat micul dejun pe terasă. Păreau... – detectivul căută cuvântul potrivit – ... intimi.

Dacă inspectorul Liu ar fi fost un alt gen de om, ar fi sărit în sus de bucurie. „Amantul Lisei Baring! L-a strecurat acolo.“ Era greu de crezut că cineva putea fi atât de nesăbuit. Cu siguranţă ea ştia că poliţia o supraveghea încă. Inspectorul Liu nu fusese niciodată îndrăgostit şi spera că nici nu va fi vreodată. În ce hal îi prostea dragostea pe oameni!

Nu aveau nevoie decât de nişte dovezi fizice. Dacă amprentele acestui bărbat sau nişte ADN era găsit în casa soţilor Baring, ar fi avut suficiente probe pentru a-i aresta pe amândoi. Danny McGuire de la Interpol îl avertizase că era probabil ca ucigaşul să stea aproape de doamna Baring. Că, atâta vreme cât o avea sub supraveghere pe Lisa Baring, avea momeala.

Problema era că inspectorul Liu n-o mai „avea“ pe Lisa Baring. Trebuia să intre în vilă.

capitolul 16

Singur la masa dintr-un colţ al unei cafenele liniştite, Danny McGuire culegea fulgii de pe *pain au chocolat* care se afla în faţa lui şi aştepta sosirea echipei sale. După ce inspectorul Liu ceruse formal ajutorul Interpolului, şeful lui Danny, directorul adjunct, Henri Fremeaux, autorizase cu reticenţă formarea unei mici forţe

de intervenţie care să dedice „nu mai mult de opt ore pe săptămână" coroborării probelor pentru cazul cu nume de cod Azrael.

– Este dintr-un poem, îi explicase Danny lui Frémeaux la sediu. Azrael este îngerul morţii, dar tipul ăsta se consideră un soi de salvator. Cu toate actele astea caritabile, îmi imaginez că ucigaşul nostru suferă puţin de un complex mesianic.

Frémeaux îl privi nedumerit. Poezia nu-l interesa. Îl interesau statisticile, faptele şi rezultatele. Era bine ca Danny să poată justifica folosirea oamenilor, şi asta cât mai rapid, dacă voia să beneficieze în continuare de sprijinul agenţiei.

Prin „mică forţă de intervenţie", Henri Frémeaux înţelegea alţi doi oameni. Danny îi alese pe Richard Sturi, un statistician german care avea o personalitate la fel de puternică precum croasantul pe care Danny îl mânca acum, dar şi straniul har de a vedea tipare semnificative, reale în şiruri indescifrabile de numere, şi pe Claude Demartin, un specialist în criminalistică. Pentru munca de detectiv propriu-zisă va trebui să se bazeze pe el şi pe Matt Daley, „cârtiţa de teren" din Hong Kong.

Până acum, Daley fusese cea mai mare dezamăgire a lui. Păruse atât de entuziasmat şi de dedicat la început. Într-adevăr, dacă n-ar fi fost Matt Daley, investigaţia Azrael n-ar fi demarat niciodată. Dar, după o primă săptămână în care nu avusese succes în Hong Kong, Matt îi trimisese lui Danny doar un e-mail scurt în care îi comunica faptul că „îşi arunca plasa într-o zonă mai îndepărtată" şi dispăruse la o plimbare prin Asia de Sud-Est. După câteva săptămâni în care nu primise răspunsuri la e-mailuri şi la apelurile telefonice – cu excepţia unui mesaj vocal lăsat în toiul nopţii, prin care Matt îl asigura pe Danny că era „OK" şi „lucra la asta" –, Danny renunţase oficial să-l mai caute. Inspectorul Liu îi arunca ocazional frânturi de informaţii, dar, ca majoritatea şefilor de poliţie locali, omul din Hong Kong era mai interesat să afle date de la Interpol decât să le transmită pe cele deţinute de el. După cum Henri Frémeaux îi amintea în mod repetat lui Danny:

– Este cazul chinezilor, McGuire. Treaba noastră este doar să-i sprijinim şi să le oferim tot ce putem.

Tocmai când se gândea la asta, Richard Sturi apăru purtând costumul său obişnuit, cu cravată, şi strângând laptopul aşa cum strânge un copil păturica alături de care se simte în siguranţă. Ochii lui Sturi clipiră nemulţumiţi pe chipul rotund, ca de bufniţă, atunci când intră în „neobişnuitul" loc de întâlnire ales de directorul secund McGuire. Întâlnirile în particular ale echipei erau neobişnuite la Interpol şi deloc apreciate, însă Danny era hotărât să creeze legături în interiorul micii echipe şi să-i stimuleze pe oameni să vină cu idei, lucru cam dificil în atmosfera sufocantă de la sediu. Câteva momente mai târziu, Claude Demartin sosi şi el, tot într-o ţinută formală, dar fiind francez, spre deosebire de Sturi, n-avea nimic împotriva întâlnirilor în cafenele. Îşi comandă o cafea cu lapte şi un *croque-monsieur*[1] înainte de începerea discuţiei.

– În clipa asta, nu avem nimic concret de la Hong Kong, începu Danny. Avem însă un dosar uriaş cu cazul Jakes, pe care cred că l-aţi văzut amândoi, şi pe care l-aţi încărcat în baza I-24/7. Richard, aşa este?

Statisticianul german dădu agitat din cap. Părea să facă totul într-o stare de încordare continuă şi avea permanent expresia unui om pe cale să fie târât în faţa plutonului de execuţie de la Gestapo şi împuşcat rapid.

– Pentru a folosi la maximum timpul de care dispunem, sugerez să ne concentrăm asupra cazurilor Henley şi Anjou, pentru a vedea dacă reuşim să găsim ceva ce le-a scăpat anchetatorilor locali.

– Poliţia locală cooperează? întrebă Claude Demartin după ce sorbi ultima gură de cafea.

– Pe scurt, nu. Trebuie să ne mişcăm cu grijă şi să încercăm să nu deranjăm prea multe capete pătrate. Este mult orgoliu profesional în joc. Până acum, tipul ăsta a scăpat de trei ori nepedepsit pentru crimă şi se pare că va scăpa şi a patra oară, la Hong Kong. Frémeaux deja caută un pretext pentru a ne desfiinţa, iar dacă-i

[1] Sendviş cu brânză şi şuncă la cuptor (n.tr.)

supărăm pe cei de la Scotland Yard sau de la LAPD, sau vreo altă poliţie locală, îl va avea sigur. Înţelegeţi ce spun?

Cei doi dădură din cap.

– Bine. Deci, ce avem până acum? Ucigaşul nostru este bărbat. Ţintele lui sunt bărbaţi bogaţi şi în vârstă, care au soţii tinere. Cel puţin parţial, motivul lui este sexual. Şi comite crimele cu o sălbăticie neobişnuită. Aţi vrea să adăugaţi ceva?

Claude Demartin păru că vrea să spună ceva, dar se răzgândi.

– Ce-i? îl imboldi Danny.

– Eu sunt criminalist. Nu sunt expert în treburile astea.

– Nu vreau experţi. Vreau idei, teorii. Mergeţi pe mâna instinctelor.

Richard Sturi tresări vizibil.

– În regulă, începu Demartin. Aş zice că este un om sofisticat.

– Pentru că?

– E umblat prin lume. Probabil că vorbeşte câteva limbi. Crimele au avut loc pretutindeni pe glob.

Danny dădu încurajator din cap.

– Bine.

Demartin începu să turuie.

– De asemenea, le plănuieşte cu meticulozitate. Şi pare că se pricepe să neutralizeze sisteme de securitate complicate. Mă face să suspectez că este inginer electronist sau vreun soi de expert în IT.

Aspectul securităţii îl deranjase mereu pe Danny. Gândindu-se la cazul Jakes, îşi aminti că sistemul de alarmă al proprietăţii de pe Loma Vista, numărul 420, fusese extrem de sofisticat, o culme tehnologică a zilelor sale. Reşedinţa din Londra a soţilor Henley avea un sistem Banham simplu, dar de încredere, iar casa din Saint-Tropez a lui Didier Anjou era înconjurată de camere CCTV, toate oprite în mod suspect în noaptea crimei. Conform inspectorului Liu din Hong Kong, Miles Baring avea un sistem de securitate care ar fi putut rivaliza cu cel de la Fort Knox. Totuşi, în toate cele

patru cazuri, un om reuşise să intre şi să iasă nevăzut din casele victimelor.

Un ucigaş cu abilităţi tehnice neobişnuite era o posibilitate. Dar mai exista una, mai simplă, una care îl bântuise pe Danny încă de pe vremea când se ocupa de cazul Jakes.

– Poate că cineva din casă îl cunoştea pe criminal, rosti el cu voce tare. Cineva l-a lăsat să intre. Un servitor sau ceva de genul ăsta.

– Sau soţiile. Claude Demartin declară cu îndrăzneală ceea ce Danny nu era în stare să spună. Iată o teorie. Acest ucigaş, acest tip sofisticat, inteligent le ia în vizor pe tinerele soţii plictisite ale victimelor. Le vrăjeşte, le câştigă încrederea, poate că le seduce sexual. Apoi, după ce ele au căzut pradă farmecelor sale, le înşală convingându-le să doneze toţi banii soţului în scopuri caritabile.

– Şi apoi ce? întrebă Danny sceptic. Le sparge casele?

– De ce nu? Dar are deja cunoştinţe din interior despre case, codurile de securitate, amplasarea camerelor de luat vederi etc. Îşi ascunde identitatea cu ajutorul unei măşti... probabil că face ceva cu vocea pentru ca femeile să nu-l recunoască. Îi ucide pe soţi. Le violează pe soţii. Apoi, se întoarce mai târziu, oferindu-le soţiilor un umăr pe care să poată plânge. După ce banii ajung în conturile instituţiilor caritabile, le convinge pe neveste să dispară împreună cu el. Odată îndepărtate în siguranţă de la locul faptei, le ucide şi pe ele, scapă de cadavre şi pune la cale următoarea lovitură.

Toţi cei trei bărbaţi rămaseră tăcuţi. Teoria lui Demartin era exagerată în multe privinţe. Presupunând că ucigaşul se deghiza când dădea spargerea, chiar era posibil ca o femeie să nu-şi recunoască amantul? Părea greu de crezut. Şi nu l-ar fi dibuit poliţiştii pe ucigaş în deghizarea lui de „umăr pe care să se plângă"? Cu siguranţă, dacă vreun tânăr bărbat alunecos, probabil frumos, s-ar fi învârtit în jurul victimelor...

Danny încremeni.

Existase un astfel de bărbat. Alături de Angela Jakes. Învăluind-o ca un miros urât.

„Lyle Renalto."

Demartin vorbea din nou, bucurându-se de nou-descoperitul rol de Sherlock Holmes. Captiv în laboratorul criminalistic de la Interpol, rareori avea şansa de a-şi lăsa imaginaţia să zburde.

– Sau ne-am putea gândi la alte variante. Ce ziceţi de asta? Ucigaşul *nu* îşi ascunde identitatea. Soţiile ştiu foarte bine cine este el şi îl lasă intenţionat în casă. Nevestele nu sunt victimele lui. Sunt complice.

Danny McGuire se gândi la cumplitele răni pe care le avusese Angela Jakes după viol. Când o văzuse prima oară era bătută atât de groaznic, legată de cadavrul soţului ei, încât crezuse că e moartă. Clătină din cap.

– Nu. Nici vorbă. N-a fost nimic înscenat la acele violuri. Oricum, nu la cel anchetat de mine. Nici într-un milion de ani, ăla n-a fost sex consimţit.

Claude Demartin ridică o sprânceană. Americanii puteau fi cumplit de pudici când venea vorba de sex.

– Eşti sigur? Unora dintre femei le place sexul dur.

– Nu atât de dur, rosti Danny.

„Nu acelei femei. Era atât de dulce şi de blândă. Un înger."

Demartin ridică din umeri.

– Nu uita că, la fiecare crimă, erau în joc sute de milioane de dolari. Oamenii tolerează durerea extremă pentru a obţine sume enorme de bani.

– Dar nici una dintre văduve nu a păstrat banii. Toate i-au donat.

– Cu excepţia Lisei Baring.

– Cu excepţia Lisei Baring. Deocamdată.

Tăcerea se lăsă din nou. Teoria lui Demartin era plauzibilă. Un ucigaş. „Poate Lyle Renalto?" Le vrăjea pe soţii. Obţinea acces liber. Îi ucidea pe soţi. Deturna fondurile. Desigur, tot mai rămâneau nişte întrebări. Şi nu cea din urmă era: „De ce?"

Danny spuse:

– Motivul rămâne totuşi o problemă.

Richard Sturi râse zgomotos. Era primul sunet scos de 15 minute bune, iar Danny şi Claude Demartin se răsuciră şi-l priviră surprinşi.

– Este *motivul* o problemă? Totul este o problemă. N-aveți nici măcar o fărâmă de dovadă clară pentru a susține ceva din tot ce-ați spus.

Tonul german era disprețuitor. Colegul lui francez se zbârli instantaneu.

– Bine, Albert Einstein. Să auzim ce ai tu de zis despre crime.

Fără o vorbă, Richard Sturi scoase laptopul Sony subțire din geantă și îl puse pe masă. În vreme ce îi mângâie drăgăstos capacul, Danny avu imaginea bruscă a lui Blofeld, din filmele *Austin Powers*, împreună cu pisica sa.

– Asta este doar o analiză inițială. O privire generală.

Danny McGuire și Claude Demartin priviră cu respect ecranul. Graficele apărură luminoase, unul câte unul, într-o gamă de culori stridente. Roșie pentru crima Jakes, albastră pentru cazul Henley, verde pentru Anjou și violet pal pentru Baring. Existau linii care reflectau perioadele, arătând timpul scurs între data căsătoriei și moartea soțului și între deces și dispariția soției. Mai erau grafice cu bare prin care se analiza totul de la diferența de vârstă în fiecare cuplu până la distanța geografică dintre locurile crimelor. Richard Sturi își făcuse tema și încă altceva pe deasupra. În cele din urmă, pe ecran apăru, cu galben, alt set de grafice, dar fără nici un titlu.

Danny arătă spre ele.

– Ce sunt astea?

– Previziuni. Nu presupuneri, sper că înțelegi. Sturi se uită la Demartin cu o expresie care oscila între compasiune și dispreț. Probabilități matematice pe baza puținelor fapte *cunoscute*. Am realizat un profil al criminalului în funcție de datele pe care le avem. Liniile galbene prezic următoarea lui mișcare probabilă din punct de vedere statistic.

Danny înghiți în sec.

– Vrei să zici următoarea crimă?

– Exact. Consider că modalitatea cea mai eficientă de a ajuta o țară membră să-l prindă pe acest individ ar fi să-i anticipăm următoarea mișcare și să ne pregătim pentru ea. Desigur, nu putem spune *cine* exact va fi următoarea

victimă. Dar putem deduce vârsta acelei persoane, averea, locaţia geografică şi, foarte probabil, data căsătoriei. Există numeroşi factori care pot fi determinaţi statistic şi care ne zic cum se va comporta criminalul pe viitor, pe baza modului cum s-a comportat în trecut.

Danny se uită la liniile galbene zimţate şi, dintr-un anumit motiv, se gândi la Vrăjitorul din Oz. „O să-l găsim în felul acesta? Urmând drumul din cărămizi galbene al lui Sturi? Poate că am avut mereu răspunsurile, asemenea lui Dorothy şi prietenilor ei. Numai că n-am ştiut unde căutăm."

Sub grafice se aflau numere, pagini întregi de numere. Analize statistice a orice, de la probe ADN la datele transferurilor bancare, la date comparative legate de instituţiile caritabile pentru copii şi la datele de naştere ale celor patru victime. O mare de numere care nu reuşea decât să-l ameţească pe Danny.

Richard Sturi trase concluzia:

– După părerea mea, ar fi o utilizare ineficientă a timpului şi a resurselor limitate pe care le avem dacă ne-am concentra pe *cine* ar putea fi criminalul şi *de ce* face ceea ce face. Pur şi simplu, nu avem suficiente dovezi concrete pentru a răspunde la respectivele întrebări. Aceste date ne spun *cum* operează, *când* şi *unde* ucide. Uitaţi aici. Sturi trecu atât de repede de la o imagine la alta, încât Danny nu văzu decât un curcubeu neclar. Ritmul cu care comite crimele pare să crească rapid.

– Nu doar „pare", rosti Danny. Nu s-a întâmplat nimic vreme de cinci ani după cazul Jakes, dar uciderea lui Baring a avut loc la mai puţin de un an după moartea lui Didier Anjou.

– Aha. Dar tu presupui că asasinarea lui Sir Piers Henley a fost prima după a lui Andrew Jakes.

Demartin făcu ochii mari.

– Crezi că a mai avut loc o crimă între ele? Una de care nu ştim?

– Nu cred nimic. Nu e treaba mea să gândesc. Dar, statistic, este posibil, da. Probabil în America de Sud, în 1998 sau la începutul anului 1999. Mă ocup de asta.

– Iisuse! Danny fluieră. Bine. Continuă.

– Ucide la un interval de doi până la trei ani, mergând spre est în jurul globului, schimbându-și identitatea și, posibil, înfățișarea între lovituri. Este extrem de inteligent și e un manipulator abil. Diferența de vârstă dintre victime și soțiile lor scade cu o medie de cinci ani la fiecare crimă.

– Victimele sunt tot mai tinere?

– Nu. Nevestele sunt tot mai în vârstă. La fel, desigur, și ucigașul nostru.

Danny se gândi la asta, agățându-se de ceva care îi scăpase până acum. Treaba cu vârsta părea semnificativă, dar nu știa de ce. După o lungă tăcere, întrebă:

– Crezi că soțiile sunt moarte?

Richard Sturi ezită.

– Probabil. Nu există nici un motiv plauzibil, cel puțin nici unul care să-mi vină în minte, pentru care le-ar ține în viață.

– Cu excepția Lisei Baring, spuse Demartin din nou.

„Cu excepția Lisei Baring." Cât de mult își dorea Danny ca Matt Daley să fi ajuns mai departe cu Lisa Baring. Își alesese un moment al naibii de prost să dispară.

– Bine. Diviziunea muncii. După cum știți, ni s-au alocat doar opt ore pe săptămână din timpul oficial de lucru pentru a ne ocupa de Azrael. Cu toții avem și alte cazuri care ne solicită atenția, așa că nu vreau să vă supraîncarc. Richard, doresc ca tu să continui cu ceea ce faci. Dar nimic nu intră direct în baza de date I-24/7. Orice statistici și previziuni legate de această investigație ajung întâi la mine. Ai înțeles?

Neamțul ridică o sprânceană, dar își exprimă consimțământul dând din cap. Să întârzii introducerea datelor în sistemele Interpolului era un demers extrem de neregulamentar. Dar nu la fel de nepermis cum era nesupunerea în cazul unei solicitări directe din partea unui ofițer superior.

– Claude, deocamdată vreau să te concentrezi asupra aspectelor criminalistice. Vezi dacă polițiilor locale nu le-a scăpat ceva la analiza spermei, a sângelui sau a amprentelor.

– Da, domnule. Dacă nu te superi că te întreb, dumneata cu ce te vei ocupa?

– Eu o să fac nişte cercetări în Los Angeles, spuse Danny. Există acolo un om cu care aş vrea să vorbesc din nou. Un avocat pe nume Lyle Renalto.

Inspectorul Liu nu reuşi să dea de directorul secund Danny McGuire. După spusele secretarei lui McGuire, o matroană franţuzoaică refractară, pe nume Mathilde, McGuire se afla la o întâlnire şi nu era de aşteptat să se întoarcă la birou „ceva vreme". Asta era sprijinul permanent promis de Interpol. Iritat, Liu lăsă un mesaj.

Doamna Baring avea un amant despre care ei bănuiau că era implicat în asasinarea soţului. Aşa că şi doamna Baring era acum suspectă în anchetă. Ea se afla încă în Bali, iar dovada fotografică sugera că acest bărbat stătea împreună cu ea. Putea directorul secund McGuire să trimită o echipă de intervenţie a Interpolului pentru a-i ajuta pe Liu şi pe oamenii lui să obţină acces în vilă şi, în caz că era necesar, să-i aresteze pe suspecţi? Autorităţile indoneziene nu îi erau de nici un ajutor.

După ce închise telefonul, Liu se uită la ceas. 4 p.m. ora din Hong Kong. Dacă nu primea nici o veste de la McGuire până dimineaţă, avea să se ocupe singur de problemă.

Céline McGuire nu era o femeie fericită.

Nu era fericită pentru că deliciosul *boeuf bourguignon* pe care se chinuise să-l pregătească pentru soţul ei devenise o masă vâscoasă şi carbonizată pe fundul cratiţei. Nu era fericită pentru că se coafase şi îşi pusese cea mai frumoasă rochie degeaba. Nu era fericită pentru că toate scuzele lui Danny ca să justifice întârzierea aveau să fie minciuni, dar ea era prea înspăimântată ca să-i arunce în faţă adevărul: Angela Jakes se întorsese în vieţile lor.

Uneori, Céline o asemăna pe Angela Jakes cu o amantă. „Cam jalnic să fii geloasă pe o femeie cu care soţul tău nu a făcut niciodată dragoste, şi nici nu va face, pe o femeie care, aproape sigur, este moartă." De data asta, Céline o considera pe Angela mai degrabă

o dependență, ca de alcool sau de amfetamine, sau de o linie albă și strălucitoare de cocaină proaspăt preparată. După cinci ani fericiți, Danny cedase tentației. Minciunile dependentului începuseră deja: „Frémeaux m-a ținut într-o ședință." „Mathilde lipsește, este bolnavă, așa că am o grămadă de hârțogăraie de completat." „Divizia IRT va fi supusă unui control, luna viitoare. Va trebui să fac niște ore suplimentare."

Céline verificase fiecare poveste, dar știuse dinainte ce va descoperi. „Dacă voiai să minți cu nerușinare, Danny, n-ar fi trebuit să te însori cu un detectiv." Nici măcar nu avusese curajul să-i spună că o nouă investigație - Azrael - fusese autorizată, cu atât mai puțin că el conducea echipa. Dar, dacă minciunile lui Danny erau ilar de transparente, și tacticile lui Céline erau la fel de ridicole. Mese simandicoase. Seri în care aveau întâlniri. Haine sexy. Ca și cum ar fi avut vreo șansă în fața dependenței lui. În fața Angelei.

– Îmi cer scuze c-am întârziat. Danny năvăli pe ușă, cu un vraf de dosare sub un braț și cu o servietă care dădea pe dinafară sub celălalt. N-ai gătit, nu-i așa?

– Tu ce părere ai? se răsti Céline privind peste umăr la resturile mâncării cu carne de vită, care fumegau.

Danny se arătă îndurerat.

– Îmi pare rău, scumpo. Ar fi trebuit să-mi spui.

– Ar fi trebuit să-ți spun? *Eu* ar fi trebuit să-ți spun? Trecu ca o furtună pe lângă el, o fulgerare furioasă de mătase roșie, înșfăcându-și haina din cuierul de lângă ușă, în drum spre ieșire. Naiba să te ia, Danny. Și la dracu' și cu Azrael!

Înainte ca Danny să mai poată rosti vreun cuvânt, ea deja ieșise pe ușă.

„Azrael. Deci, știe deja. Rahat!"

Vru instinctiv să se ducă după ea, dar știa din experiență că, atunci când Céline era *atât* de furioasă, avea nevoie de spațiu. Orice ar fi spus el acum n-ar fi fost decât gaz pe focul mâniei sale. Obosit, își puse hârtiile pe masa din bucătărie. Fusese o după-amiază lungă, epuizantă, de eforturi inutile. Își petrecuse cea mai mare parte a timpului la telefon, apelând la toți cei pe care

îi cunoştea pentru a-l ajuta să dea de Lyle Renalto. Dar nimeni nu-l mai văzuse şi nu mai auzise de individ din 1997. Se părea că, în acel an, îşi dăduse demisia de la cabinetul de avocatură, la doar 12 luni de la uciderea lui Andrew Jakes şi la zece după dispariţia Angelei. În acelaşi an în care Danny însuşi părăsise oraşul.

După spusele colegilor lui, Lyle ar fi trebuit să ocupe o poziţie nouă în New York – oraşul său de baştină –, însă Danny nu găsise nici urmă de el în arhivele publice pe care le verificase. Facturi de telefonie şi utilităţi, biroul de înmatriculări pentru autovehicule, administraţia asigurărilor sociale – nu exista nimic nicăieri. Desigur, abia începuse căutările. Însă jucătorii-cheie din ancheta Jakes aveau strania tendinţă de a se evapora când Danny dorea să stea de vorbă cu ei. Vechile sentimente de frustrare, de neajutorare şi de disperare începuseră deja să revină. În L.A., în anii '90, Danny se simţise de parcă adevărul pe care îl căuta era un săpun ud – îl avea în mână pentru o clipă, dar în clipa următoare îi aluneca printre degete. Aşa avea să fie şi cu Azrael?

Se întrebă pentru un moment cine îi dezvăluise lui Céline că începuse acea investigaţie, dar renunţă la gând. Serios, ce mai conta? Ar fi trebuit să-i spună el. Acum, ea nu avea să înţeleagă niciodată, nu avea să-l ierte niciodată. „Doar dacă nu rezolv rapid cazul. Doar dacă nu reuşesc, de această dată, să-l prind pe ticălos şi să pun capăt acestui coşmar o dată pentru totdeauna."

După o cină încropită rapid dintr-o baghetă cu brie şi jambon însoţită de un Sam Adams rece ca gheaţa – francezii făceau multe lucruri bune, dar berea nu era unul dintre ele –, începu să parcurgă vraful de hârtii. Trei erau note interne despre bugete, una era despre o pistă într-un caz din Bogotá la care lucra divizia lui, iar a cincea era de la mama lui, care locuia în L.A. şi care îl întreba dacă nu uitase de aniversarea de 90 de ani a bunicii lui (nu uitase). Însă al şaselea şi ultimul mesaj, cel de la inspectorul Liu, fu cel care făcu să i se zburlească lui Danny părul de pe braţe.

Lisa Baring avea un amant. Brusc, teoria fantastică a lui Demartin nu mai părea deloc exagerată. Oare

În toți acești ani fusese Lyle Renalto folosind un nume și o identitate diferite? Firește, acum era mai în vârstă, se apropia de 50 de ani deja, dar probabil că încă era suficient de atrăgător pentru a ademeni în mrejele sale tinere neveste singure și plictisite.

Liu spunea că stă la vila din Bali a soților Baring. Dacă era adevărat, dacă exista chiar și cea mai mică șansă să fie adevărat, nu puteau să-l lase să scape din nou.

Se gândi să-l sune pe Liu, dar se decise că asta mai putea aștepta. Dacă Renalto, sau oricine o fi fost, tocmai strângea bagajele lui și pe ale Lisei? Dacă o lua de-acolo pentru a o putea ucide, așa cum făcuse și cu celelalte? Liu îi ceruse să intervină în sprijinul lui pe lângă poliția balineză, iar Danny exact asta avea să facă. Formă numărul centralei Interpolului.

– Am nevoie de autorizare pentru o operațiune în Bali. Fă-mi legătura cu șeful poliției din Jakarta.

Inspectorul Liu își verifică telefonul BlackBerry. Încă nici o veste din Lyon. Interpolul n-avea decât să se ducă la dracu', și la fel și indonezienii.

„Asta este ancheta mea. M-am săturat să tot cer voie."

Convorbirea cu Indonezia nu decurse bine. Poliția locală nu solicitase sprijinul Interpolului și nu știa nimic despre crimele lui Azrael.

Poliția din Hong Kong deja crease neplăceri hărțuind cetățeni aflați pe teritoriul indonezian. După ce ignorase politețea elementară, inspectorul Liu avea acum tupeul să le ceară cooperarea, solicitându-le să emită un mandat de arestare în ciuda faptului că nu avea nici o dovadă a vreunei activități criminale în care să fie implicat cineva de la Villa Mirage.

Inspectorul Liu (și Interpolul) n-aveau decât să-și vâre cererile acolo unde soarele nu strălucește.

Amărât, Danny se întoarse la lunga listă cu lucruri pe care le avea de făcut, deși n-avea nici un chef de ele. Poate că ar trebui s-o sune pe Céline? Încă nu se întorsese acasă, ceea ce nu-i era caracteristic. După o ceartă, ieșea de obicei ca o furtună și lipsea câteva ore, apoi

se întorcea acasă și, după câteva pahare de vin, era gata de o partidă de sex de împăcare pasională.

Împingând hârtiile la o parte, un fax se desprinse din vraf. Danny observă că și acesta era tot de la biroul lui Liu din Hong Kong. Cum de nu-l văzuse mai devreme? Conținea o fotografie scanată. Era în alb-negru și încețoșată. Era evident că fusese făcută de la distanță. Înfățișa un bărbat și o femeie pe un balcon, îmbrățișându-se. Danny se uită de aproape la bărbat, cercetând puținul pe care îl putea vedea din trăsăturile sale pentru a găsi vreo asemănare cu Lyle Renalto. Era imposibil. Calitatea pozei era prea proastă. Totuși, *exista* ceva familiar în acea imagine. Forma capului, ținuta bărbatului care întindea mâna spre femeie – probabil, doamna Baring –, felul în care păreau întinse trăsăturile faciale, aproape ca și cum pe chipul lui urma să apară un zâmbet uriaș...

Danny simți un nod în gât.

„O, Dumnezeule! Nu. Nu se poate."

Tremurând, apucă telefonul.

capitolul 17

Matt Daley ședea lângă piscină, bucurându-se de apusul soarelui și sorbind din ginul cu apă tonică perfect preparat de doamna Harcourt, când telefonul lui mobil sună. Numărul lui Danny McGuire apăru pe ecran.

„La naiba!" se gândi Matt. Se simțea vinovat față de McGuire. Vinovat că nu răspunsese la apelurile lui, vinovat că nu-i spusese despre Lisa. Nu-și putea explica pe deplin tăcerea lui, nici măcar șieși. Doar că relația cu Lisa i se părea atât de personală și atât de prețioasă, încât se temea că, odată întredeschisă ușa spre lumea exterioară, ecluzele se vor deschide, iar visul avea să se spulbere.

Însă, la un moment dat, tot trebuia să stea de vorbă cu McGuire. În primul rând, un ucigaș dement încă era în libertate, un maniac care trebuia prins atât pentru binele Lisei, cât și al tuturor. Întărindu-se în vederea reproșurilor la care se aștepta, răspunse la telefon.

– Danny, salut! Îmi pare rău că am fost atât de greu de găsit.

– Ascultă-mă cu foarte mare atenţie, Matt. Vocea lui Danny McGuire părea mai degrabă încordată decât furioasă. Trebuie să pleci de-acolo. Imediat! Eşti în Bali şi stai în vila Lisei Baring.

Râsul pieri de pe buzele lui Matt. „De unde naiba ştia Danny McGuire?"

– Intenţionam să-ţi spun.

– Ce să-mi spui? Că sunteţi amanţi?

Pentru prima dată, o notă furioasă se strecură în vocea lui McGuire.

– Să-ţi spun unde mă aflu, rosti Matt rigid. Că am făcut cunoştinţă cu ea. Şi să ştii că nu suntem amanţi.

„Deocamdată."

– Nu pe mine trebuie să mă convingi, zise Danny, ci pe inspectorul Liu. Chinezii o consideră pe Lisa Baring suspectă în uciderea soţului ei, ştiai asta?

Matt râse zgomotos.

– Asta-i o nebunie. Lisa n-a avut nimic de-a face cu moartea lui Miles, asta e sigur.

– Serios? Sau vrei tu să fie sigur?

Era o seară caldă, însă Matt simţi brusc o rafală de aer rece. Danny continuă:

– A avut amanţi, Matt. Cel puţin unul de care ştie poliţia. Poate mai mulţi.

– Rahat!

– Matt, ascultă-mă! Aducea bărbaţi în casă, pentru a face sex în timp ce Miles era la lucru.

– Te înşeli.

„Trebuie să te înşeli."

– E chiar mai rău de-atât. Liu crede că eşti unul dintre ei. Oamenii lui v-au urmărit pe amândoi la vilă. Vă supraveghează de câteva săptămâni deja. Ne-am înţeles să fii discret, în schimb tu ai ajuns să fii suspect.

– Suspect? se enervă Matt. Asta-i ridicol! Nici măcar nu mă aflam în Hong Kong când Miles Baring a fost ucis.

– Ştiu foarte bine, spuse Danny. De aia îţi zic acum toate asta, în loc să mă grăbesc să te arestez, aşa cum

intenţionează Liu şi oamenii lui. Dar nici tu nu te-ai străduit să nu ajungi în această situaţie, amice.

– Nu-mi vine să cred că poliţia chineză ne-a spionat, rosti Matt indignat.

Auzindu-l, lui Danny îi sări ţandăra.

– Alo, este vorba de ancheta unei crime! Nu eşti acolo în vacanţă. Sau ai uitat?

Matt nu uitase, dar cu siguranţă dorise asta. Îşi dorea să uite tot ce tocmai auzise, mai ales minciunile pe care McGuire i le spusese despre Lisa. Dorea s-o ducă pe Lisa departe, foarte departe, s-o protejeze şi s-o iubească, şi niciodată să nu mai trebuiască să se gândească la moarte sau la durere, sau la trădare. Încercă să rămână calm.

– Tu n-o cunoşti pe Lisa, bine? Eu o cunosc. Nu l-ar fi înşelat niciodată pe Miles. Pur şi simplu, nu este genul ăsta de om.

Practic, îl auzi pe Danny McGuire dându-şi ochii peste cap.

– Haide, omule...

– Şi, chiar dacă a făcut-o, ce-i cu asta? Vocea lui Matt se ridică disperată. Asta n-o face ucigaşă.

– Nu, n-o face. Dar ar putea-o face complice.

– La ce, la violarea ei?

– Poate că n-a fost viol. Poate că a fost sex consimţit.

– Retrage-ţi cuvintele! rosti Matt încet.

– Îmi pare rău, spuse Danny desluşind durerea şi furia din vocea lui Matt. Nu zic că asta cred *eu*.

– Aşa sper.

– Încă n-am habar de ce s-a petrecut în noaptea aceea. Dar Liu o are pe Lisa în colimator, şi are un motiv serios pentru asta. Ea *a avut* un iubit – încă îl mai are, din câte ştim. Era singura persoană care a avut de câştigat financiar de pe urma morţii lui Miles. A dat dispoziţii personalului să nu urce la etaj în noaptea atacului. Era singura persoană, cu excepţia soţului ei, care ştia cum să oprească alarma. Şi, apropo, *a fost* oprită mai devreme în acea zi, dacă vrei să vorbim despre fapte. Cine l-a ucis pe Miles Baring a avut ajutor din interior.

Matt nu voia să audă asta.

– Dacă Liu ar fi avut suficiente dovezi, ar fi arestat-o deja pe Lisa. Însă n-a făcut-o. Se agață de orice pai pentru că n-are altceva. Tot așa cum nici tu n-ai avut nimic când anchetai uciderea tatălui meu.

Era o lovitură sub centură, însă Danny nu avu încotro și o încasă. Tot ce dorea era ca Matt Daley să plece din Bali înainte ca toată povestea asta să le explodeze în față. Dacă cineva făcea legătura între Matt Daley și Danny McGuire, de operațiunea Azrael avea să se aleagă praful, și la fel și de cariera lui Danny.

– Îți amintești ce mi-ai spus în ziua în care ne-am cunoscut, în biroul meu din Lyon? întrebă Danny.

– Ce ți-a trebuit atât de mult, ticălos care pierde timpul? glumi Matt.

– După aia. Ai zis: „Soțiile. Ele sunt cheia". Îți amintești asta?

– Nu și Lisa.

– De ce nu și Lisa? îl provocă Danny. Pentru că ești îndrăgostit de ea?

„Da!"

– Nu. Firește că nu.

– De când o cunoști pe această femeie, Matt? De o lună? De două? Nu ți-a trecut prin minte că poate se folosește de tine?

– Hm, stai să mă gândesc, rosti Matt. Ea este o milionară superbă, iar eu sunt un fost scriitor de comedii care și-a ieșit din formă, falit și în curând divorțat. Mda, îmi dau seama de unde ai tras concluzia asta. Categoric, se folosește de mine.

Danny zâmbi. Daley era enervant, dar umorul lui sec încă funcționa.

– Mă refeream la faptul că te folosește pentru a obține informații. Știi la fel de multe ca poliția despre aceste crime, dacă nu chiar mai multe. Dacă iubitul Lisei s-a aflat în spatele lor...

– Nu s-a aflat.

– De unde știi?

– Pentru că n-are nici un iubit. N-ai auzit nici un cuvânt din ce ți-am zis?

Exasperarea lui Danny ieși la iveală.

– Dă-mi voie să-ţi explic. Dacă nu pleci din vila aia – presupunând că, între timp, iubitul iubitei tale nu te hăcuieşte în pat –, oamenii lui te vor aresta şi te vor arunca într-o închisoare chinezească împuţită, iar eu *nu*, repet, *nu* voi veni călare să te salvez.

– Bine, spuse Matt îmbufnat şi închise telefonul.

– Hei. E totul în regulă? Te-am auzit ţipând.

Lisa se apropie de piscină. Purta un chimonou lung, de un bleumarin-închis, legat cu un cordon în talie, iar părul lung îi era liber, periat, fiind clar pregătită de culcare. Matt se lumină când o văzu. „E un înger. Îngerul meu. Nu trebuie s-o îngrijorez cu prostia asta."

– Totul e în regulă. Matt se sili să zâmbească. N-ai de ce să-ţi faci griji. A fost doar o neînţelegere cu un prieten.

– Cineva de-acasă?

„Acasă. Nu aici era acasă?"

– Cam aşa ceva.

Lisa apăsă un comutator, iar focul se aprinse în vatra de piatră. Flăcările aşternură o caldă strălucire portocalie pe pielea ei.

– Pot să stau cu tine?

Zâmbetul lui Matt se lărgi.

– Desigur. Bătu cu palma pe locul de lângă el. Nevoia de a întinde mâna şi de a o atinge deveni atât de puternică, încât era de nesuportat. Ai lucrat?

– Am încercat. Zâmbi cu timiditate. Să fii executorul testamentar al cuiva presupune o muncă mai dificilă decât s-ar crede. Numerele fac să mi se împăienjenească ochii. Se pare că nu mă pot concentra.

Rămaseră în tăcere câteva clipe, privind dansul flăcărilor.

– Aveau un şemineu de genul ăsta în Positano, murmură Lisa vag. Lui Miles îi plăcea atât de mult, încât a pus să se construiască unul la fel aici.

Matt nu spuse nimic. Nu voia să vorbească despre Miles sau să audă despre vacanţele lui cu Lisa. Nu acum. Apoi, brusc, Lisa izbucni:

– Mă tot gândesc la ce s-a întâmplat. La viol.

Matt îşi ţinu respiraţia. După luni întregi, era prima dată când ea vorbea despre noaptea atacului şi era pentru prima dată când el o auzise rostind cuvântul cu „v".

– Vrei să vorbeşti despre asta? Nu trebuie s-o faci dacă nu vrei.

Ridicându-şi genunchii la piept, Lisa se sprijini de el, petrecându-şi braţul acoperit de mătase pe după talia lui. Niciodată nu se mai apropiase fizic atât de mult de el, nu din proprie iniţiativă. Matt închise ochii, pierdut în căldura ei, în parfumul de iasomie şi paciuli, în mângâierea diafană a părului ei. Oare se simţise vreodată aşa cu Raquel? Atât de disperat de dor, atât de bolnav de dorinţă? Dacă da, el nu-şi amintea. De fapt, în clipa asta abia dacă şi-o putea aminti pe soţia lui.

Când Lisa vorbi, vocea ei fu joasă, dar fermă:

– Vreau să vorbesc despre asta. Trebuie. Trebuie să vorbesc despre asta cu tine.

Mai târziu, Matt Daley avea să facă eforturi pentru a-şi aminti toate detaliile acelei nopţi. Lisa care dezvăluia tot ce avea pe suflet legat de viol. Nervoasă la început, cu o voce stranie şi poticnită, dar devenind tot mai sigură pe măsură ce frica se transforma în furie. Îi spuse cum bărbatul o lovise şi o strangulase, supunând-o la perversiuni oribile în vreme ce Miles privea. Cum ea încercase să se detaşeze, să-şi separe psihicul de atacurile sălbatice asupra trupului său. Cum a ştiut tot timpul că individul avea să-i facă rău lui Miles, dar, cu toate astea, cât de şocată, cât de îngrozită fusese când văzuse arma.

Cuvintele se revărsară tot mai repede, un bulgăre de durere prinzând viteză şi mărindu-se în vreme ce se rostogolea prin cumplita istorisire. Apoi, brusc, bulgărele explodă, furia se consumă, iar lacrimile începură să curgă. Suspină în braţele lui Matt:

– N-ar fi trebuit să facă asta. Ştia că nu voiam să facă asta. I-am spus să se oprească, l-am implorat! Dar ce puteam să fac? Ce putere aveam? Ce putere am avut vreodată?

Era incoerentă, cuvintele fiindu-i un complex amestec de emoţii – în parte durere, în parte furie şi în parte

vină. Această ultimă parte îl tortura pe Matt cel mai tare, deşi ştia că era ceva comun ca victimele violurilor să se simtă vinovate, de parcă puteau fi învinovăţite cumva pentru ceea ce li se întâmplase. Ultimul lucru de care Lisa avea nevoie era ca inspectorul Liu sau Danny McGuire să o implice în asta cu teoriile lor aiuristice. Trebuia s-o apere de aşa ceva.

Ea plânse timp de ceea ce lui i se părură ore în şir. Şi Matt plânse – pentru ea, pentru el, pentru lumea violentă şi bolnavă care îngăduia ca asemenea orori să i se întâmple unei femei frumoase şi nevinovate precum era Lisa. Cândva în timpul acelei lungi îmbrăţişări înlăcrimate, ultimele bariere dintre ei căzură, ultimele reţineri dispărură.

Matt nu-şi putea aminti cine pe cine dezbrăcase sau cine iniţiase primul sărut. Tot ce-şi amintea era că i se dăruise Lisei cu trup şi suflet, cedând aşa cum nu mai cedase niciodată în faţa unei femei. Iar Lisa i se dăruise la fel de complet, dorinţa şi dorul ei fiind la fel de intense ca ale lui. Fu minunat când făcură dragoste. Ea era frumoasă, mătăsoasă, şi caldă, şi pasională. Făcură dragoste lângă piscină, apoi în apă. După aceea, Matt o şterse ca pe un copil şi o duse pe braţe în dormitor, iar ea îl imploră s-o facă iarăşi, şi iarăşi, şi iarăşi. Asta era cel mai minunat dintre toate. Dorinţa Lisei, foamea ei erau o surpriză minunată după lungile săptămâni de rezervă şi incertitudine. Fu ca şi cum Matt deschisese o uşă, iar o altă femeie preluase complet controlul trupului Lisei: o femeie cu apetit sexual de nestăvilit, libertină, complet lipsită de inhibiţii.

Matt gemu de plăcere când ea îl gustă, apoi îl călări, plină de pasiune şi gâfâind când explodă într-un alt orgasm. Când atinse plăcerea maximă, îşi înfipse unghiile în spinarea lui, trăgându-l în ea ca şi cum ar fi vrut să-l termine, să-l posede cu totul. Matt i se supuse bucuros, pierzându-se în acel moment. Amuzanta, rezervata, serioasa femeie pe care ajunsese s-o cunoască în ultimele câteva săptămâni dispăruse, fiind înlocuită de această creatură magnifică, de această sălbăticiune lacomă şi disperată.

Matt pierdu șirul orelor pe care le petrecură explorând fiecare trupul celuilalt. Tot ce știa era că, atunci când primele razele ale zorilor se strecurară printre jaluzele, ei tot mai erau treji, unul în brațele celuilalt. Iar la puțin timp după aceea, el se cufundă într-un somn profund, delicios, total satisfăcut.

Când se trezi, lumina strălucitoare a soarelui îi înțepă ochii precum un acid. Acoperind-o protector pe Lisa cu cearșaful, Matt își ridică brațul pentru a-și feri ochii. Probabil că doamna Harcourt trăsese jaluzelele pentru a le transmite că trebuia să deretice în cameră.

- Karen, vrei, te rog, să le închizi? rosti Matt cu voce răgușită. Noi, ăăă... am stat târziu noaptea trecută.

O voce masculină răstită strigă ceva în indoneziană, iar Matt își dădu brusc seama: „Ăsta nu-i menajera". Înainte de a apuca să spună sau să facă totuși ceva, șase polițiști înarmați înconjurară patul, cu armele scoase.

- Lisa Baring?

Lisa se răsuci. Apoi deschise ochii. Apoi țipă.

- Lisa Baring. Avem un mandat de arestare.

- Sub ce învinuire? vru Matt să știe.

Ofițerul chinez se uită la el și zâmbi. După care îl lovi pe Matt cu arma în obraz. Lumea se scufundă în întuneric.

capitolul 18

Lisa Baring se uită cu atenție la bărbatul care ședea în fața ei. Ultima dată când îl văzuse pe inspectorul Liu, se aflase în salonul de la spitalul Queen Elizabeth. Cu acea ocazie nu îl prea băgase în seamă, ceea ce se dovedise a fi o mare greșeală. Și-l amintea pe Liu doar ca fiind scund, greu de definit fizic și politicos. În ciuda frustrării lui atunci când ea refuzase protecția poliției, o tratase cu respectul cuvenit unei paciente, unei victime violate și văduvei unui bărbat important și puternic.

Astăzi, el arăta altfel. Transformat. Așezat în spatele biroului laminat din camera de interogatorii zugrăvită în alb simplu, de la sediul central al poliției din Hong

Kong, fața lui rotundă, părul negru strălucitor și mâinile mici, cu manichiură îngrijită erau la fel cum și le amintea ea, la fel și costumul ieftin, și cravata din poliester subțire. Dar felul lui de a fi se schimbase complet. Trăsăturile placide de dinainte păreau să se fi însuflețit brusc, gura prinsese viață, iar ochii îi străluceau din pricina a ceva ce Lisa nu putea defini exact. „Excitare? Cruzime?" Limbajul trupului era agresiv, cu picioarele depărtate, cu mâinile întinse larg pe birou, cu torsul și capul aplecate în față. „Crede că deține controlul și îi place asta."

– Vă întreb din nou, doamnă Baring. De cât timp dumneavoastră și bărbatul cu care erați când ați fost arestată sunteți amanți?

– Și o să vă răspund din nou, domnule inspector. Numele lui este Matt Daley. Și chiar nu este treaba dumneavoastră.

Știa că îl provoca. Probabil că nu era cea mai inteligentă metodă de a proceda în condițiile date, dar părea că nu se putea abține. Era atât de arogant, de *necioplit*. Iar lucrurile pe care le sugera despre Matt erau pur și simplu revoltătoare.

Era ciudat cât de încrezătoare se simțea, date fiind circumstanțele. Când se trezise în dimineața aceasta, în dormitorul ei de la Mirage, și descoperise șase bărbați cu armele ațintite spre capul ei, amintirile uciderii lui Miles fuseseră atât de vii, încât crezuse sincer că va leșina. Dacă Matt n-ar fi fost acolo s-o liniștească, probabil că ar fi făcut-o. „Dragul de Matt!" Cum putea crede cineva că era amestecat în toate astea? Se întrebă unde era el acum și se rugă să nu fie agresat. Nu avusese timp să înțeleagă ce se întâmplase între ei cu o noapte în urmă, în vreme ce erau urcați cu forța într-un avion, înghesuiți într-o mașină de poliție și debarcați aici fără nici un fel de ceremonie, ea pomenindu-se în această sumbră cameră de interogatorii dintr-o clădire turtită aflată în centru, cu respingătorul inspector Liu bombardând-o cu întrebări ca niște săgeți otrăvite.

Închizând ochii, Lisa aproape că simți trupul dur și minunat al lui Matt Daley lipit de al ei. Valul de dorință

fu atât de puternic, încât se îmbujoră. Dar existau şi alte sentimente. Teamă. Vină. Era atât de greu să descâlcească tot ce simţea, în timp ce îngrozitorul Liu îi sufla în ceafă. Totuşi, nu era atât de speriată cum credea că va fi.

„Pentru că nu mai sunt singură. Acum, îl am pe Matt. Matt mă va salva."

Uşa se deschise.

– Lisa, draga mea. Am venit cât de repede am putut.

Nu era Matt Daley, dar tot era un soi de salvare. John Crowley, avocatul Lisei, era director asociat la Crowley & Rowe, una dintre cele mai de vază firme de avocatură din Hong Kong. La circa 45 de ani, înalt, brunet şi cu o înfăţişare distinsă, John Crowley radia în mod cert autoritate. Avea butoni cu monogramă, purta un costum făcut la comandă, care costa mai mult decât câştiga inspectorul Liu într-un an, şi mirosea a aftershave Floris şi a siguranţă de sine. Lisa băgă de seamă felul în care Liu se micşoră vizibil în prezenţa lui.

– John! Cum ai ştiut unde să mă găseşti? Nu m-au lăsat să sun.

– Ştiu, spuse Crowley luând loc fără să fie poftit. Una dintre numeroasele încălcări ale protocolului din partea inspectorului Liu. Am fost contactat de unul dintre prietenii tăi, domnul Daley.

Lisa făcu ochii mari.

– I-au dat deja drumul lui Matt?

– Fireşte. De îndată ce a scos paşaportul, a devenit clar că nici măcar nu se afla în ţară în noaptea în care a fost ucis Miles. Orice sugestie că ar fi implicat e pură fantezie. La fel ca şi orice sugestie a implicării tale. John Crowley se uită nerăbdător la ceasul Cartier vintage. Domnule inspector Liu, pe baza cărui temei mi-aţi reţinut clienta?

– Avem autoritatea necesară.

Liu îi înmână nişte hârtii, aparent mandate, toate în chineză. John Crowley le privi ca şi cum se gândea dacă să le folosească pentru a-şi şterge nasul, apoi le dădu deoparte cu un gest imperios.

– A fost doamna Baring pusă sub acuzare?

– Încă nu. Se află aici pentru a răspunde la nişte întrebări. Există nişte discrepanţe, discrepanţe serioase, între declaraţiile doamnei Baring despre cele petrecute în noaptea crimei şi declaraţiile personalului său.

John Crowley se răsuci spre Lisa.

– Când ai fost arestată? La ce oră?

– În dimineaţa asta. Pe la 10, cred. Nu sunt sigură. Dormeam când au intrat peste noi.

Crowley se uită din nou la ceas.

– Asta a fost cu nouă ore în urmă. Ceea ce înseamnă că domnul inspector Liu mai are maximum trei ore pentru a termina cu întrebările. Dacă nu te pune sub acuzare până atunci, eşti liberă să pleci.

Inspectorul Liu se încruntă la avocat. Bănuia că Danny McGuire de la Interpol era cumva implicat în asta. Că, în loc să-l sune înapoi, McGuire luase problema în propriile mâini şi sunase la ambasada americană, preferând să aibă de-a face cu expatriaţi decât cu poliţia chineză locală. Interpolul era de presupus a fi imparţial, însă McGuire, Crowley, Lisa Baring şi Matt Daley erau cu toţii americani. Americanii aveau felul lor de a-şi ţine spatele.

– După cum bine spuneţi, domnule Crowley, timpul este limitat. Aşa că aş aprecia dacă aţi înceta să-l irosiţi. Doamnă Baring... Liu se întoarse spre Lisa. La spitalul Queen Elizabeth, mi-aţi zis că nu ştiţi ca soţul dumneavoastră să aibă rude în viaţă, pe care să le contactăm. De fapt, după cum bine ştiţi, Miles Baring a avut o fiică din prima căsătorie, Alice.

– Adevărat. Dar Miles nu ţinea legătura cu ea şi nici ea cu el. După divorţ, fosta soţie s-a mutat înapoi în Europa, iar el a pierdut orice legătură cu ea şi cu copilul.

– Un om cu posibilităţile soţului dumneavoastră putea foarte uşor să ia măsuri pentru a le găsi sau putea lăsa instrucţiuni să fie găsite după moartea lui. Iar domnul Baring *chiar* făcuse astfel de aranjamente – nu-i aşa? – înainte de a vă întâlni.

– Eu... habar n-am, se bâlbâi Lisa.

– Dumneavoastră aţi fost cea care l-a convins nu doar să vă ia de soţie, dar şi să vă lase întreaga avere la moartea lui. Nu-i aşa, doamnă Baring?

Lisa deschise gura pentru a vorbi, însă John Crowley interveni:

– Deja v-a spus că nu ştia nimic despre ce stipula testamentul lui Miles înainte de a-l cunoaşte. Nu este neobişnuit ca bărbaţii să-şi schimbe testamentele în favoarea soţiilor, după ce se căsătoresc.

– Neobişnuit *este*, domnule Crowley, ca văduvele îndurerate să mintă în mod repetat poliţia care încearcă să-l prindă pe ucigaşul soţului, replică Liu. Doamnă Baring, aţi declarat că nu ştiţi cum să opriţi sistemul de securitate de pe Prospect Road. Totuşi, camerista dumneavoastră, Joyce Chan, afirmă că domnul Baring v-a explicat în numeroase ocazii cum se face.

– Eu... e posibil ca el să fi încercat. Nu sunt prea bună la treburi tehnice.

– De ce le-aţi cerut servitorilor să nu urce la etaj în noaptea în care soţul dumneavoastră a fost ucis?

– Nu-mi amintesc.

– Pentru a-l putea primi pe amant?

– Nu!

– Negaţi că aveaţi un amant?

– Da, neg. Sigur că neg.

John Crowley făcu tot posibilul pentru a deturna întrebările şi a-i pune beţe-n roate, dar Liu continuă să insiste, susţinând că amantul exista, că Lisa îl ajutase să intre în casă, şi cerându-i iarăşi şi iarăşi să-i spună numele lui. Erau atât de mulţi, că nu-şi putea aminti? Cu câţi bărbaţi se culcase înainte de Miles? Dar în timpul căsătoriei? Cu câţi bărbaţi se culcase de la moartea lui Miles, în timp ce se presupunea că-l jeleşte? Sau Matt Daley era singurul? Cum îl cunoscuse pe domnul Daley? Probabil că îl invitase să i se alăture în Bali, ceea ce însemna că îl cunoştea dinainte.

Până să se scurgă cele trei ore, iar inspectorul Liu s-o elibereze cu condiţia de a nu părăsi insula şi de a „coopera pe deplin“ la desfăşurarea anchetei lui, Lisa era epuizată emoţional şi fizic. Dar reuşise să nu-i spună

nimic lui Liu despre trecutul lui Matt. În fond, și Matt era o victimă. Dacă dorea să vorbească despre uciderea tatălui său sau despre preocuparea lui față de celelalte crime era decizia lui.

John Crowley o luă pe Lisa de braț în timp ce ieșeau din clădire. Biata femeie încă tremura.

– Te-ai descurcat foarte bine. Încearcă să nu-ți faci prea multe griji în privința asta. Mă îndoiesc serios că te vor acuza de ceva.

Lisa clătină din cap.

– S-a uitat la mine cu atâta ură. Ca și cum eu *am vrut* să se întâmple asta. Ca și cum eu *am vrut* ca Miles să moară. N-am vrut nimic din toate astea. Pur și simplu, s-au întâmplat. Poate că trebuiau să se întâmple, nu știu. Dar n-am putut face nimic pentru a le împiedica.

John Crowley se uită curios la ea. Părea o exprimare bizară... cel puțin. De ce ar fi trebuit să se întâmple uciderea lui Miles? Dar, după cât o perpelise Liu pe Lisa, poate că era un miracol că ea mai era în stare să alcătuiască o propoziție.

– Trebuie să te odihnești. Pot să te duc acasă?

Lisa îl privi cu ochi goi. „Acasă?" Unde era asta? Cu siguranță nu în casa de pe Prospect Road.

– Ai zis că Matt Daley te-a sunat să-ți spună despre mine. Știi unde se află?

– Sunt aici!

Chipul transpirat, obosit, cumsecade al lui Matt apăru din marea de fețe asiatice care aglomerau trotuarele chiar și la această oră târzie a serii. Lisa simți că niciodată în viața ei nu fusese mai fericită să vadă pe cineva. Căzu în brațele lui.

– Te simți bine? șopti el strângând-o cu putere. Ți-au făcut rău?

– Nu. Sunt în regulă.

Îl sărută fără să facă vreun efort să-și ascundă afecțiunea de față cu John Crowley. Avocatul alungă un val de gelozie irațional. Nu avea multe cliente la fel de atrăgătoare ca doamna Baring și îi făcuse plăcere să fie cavalerul ei pe cal alb în această după-amiază.

Matt rosti:

– Dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Crowley. Mulţumesc că aţi venit atât de repede.

– N-aveţi pentru ce. Mulţumesc că m-aţi contactat. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile. Totul a decurs bine astăzi. Cred că Liu se agaţă de orice fir de pai. Dar ai grijă să nu-i mai furnizezi muniţie, adăugă el adresându-i-se Lisei. Rămâi în Hong Kong, nu face valuri şi păstrăm legătura. Dacă poliţia te mai contactează, dă-mi de veste imediat.

– Desigur.

Matt îl privi pe John Crowley urcând într-un taxi. Ochii i se îngustară, suspicioşi.

– Arată al naibii de bine pentru un avocat.

Lisa râse. Petrecându-şi braţele pe după gâtul lui Matt, îşi lipi uşor buzele de ale lui.

– Eşti gelos?

– Groaznic de gelos.

Se sărutară din nou, iar Lisa se minună de cât de fericită se simţea, cât de în siguranţă. În trecut, avusese parte de suficientă gelozie masculină, iar până acum, asta nu însemnase decât durere. Protejată în braţele lui Matt, putea privi în urmă, constatând că îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii sub un întunecat nor de spaimă, aşteptând ca gelozia unui bărbat să explodeze, devenind furie şi violenţă, aşteptând să fie rănită. Acceptase pentru că doar asta ştia. Şi din cauza secretului, a secretului care nu doar că îi distrusese ei viaţa, ci terminase atât de multe alte existenţe. Secretul pe care îl cunoştea un singur om, şi pe care Matt nu trebuia să-l afle absolut niciodată.

Matt îi cuprinse chipul în mâini.

– Pari atât de tulburată. Din pricina inspectorului Liu?

– Da, minţi ea. Vrea cu tot dinadinsul să mă acuze.

– N-o să reuşească, o asigură Matt. Nu atâta vreme cât sunt eu prin preajmă. Ascultă, Lisa, ştiu că nu e tocmai momentul potrivit. Şi ştiu că noaptea trecută a fost ceva neaşteptat pentru amândoi. Dar trebuie să-ţi spun. Nu am mai simţit niciodată ce simt acum. Eu...

Lisa puse un deget pe buzele lui.

– Nu aici. Liu şi oamenii lui probabil că se vor năpusti pe uşă în orice clipă.

Avea dreptate. O stradă aglomerată în faţa unei secţii de poliţie nu era locul potrivit unde să-şi declare iubirea nepieritoare. Matt întinse un braţ. Un taxi opri instantaneu.

– La Peninsula.

Lisa ridică o sprânceană. Peninsula era cel mai mare hotel din Hong Kong. Şi-l permiteau acum, că autorităţile deblocaseră conturile lui Miles şi îi permiseseră Lisei să aibă acces la bani. Dar asta nu însemna în nici un caz să nu faci valuri.

– M-am gândit că, dacă tot suntem de fapt sub arest la domiciliu, putem foarte bine să stăm într-o cuşcă aurită, spuse Matt. Vreau să fii fericită.

Lisa ştia totul despre cuştile aurite.

– Voi fi fericită oriunde, rosti ea cu sinceritate, atâta timp cât sunt cu tine.

„Măcar dacă aş putea să rămân cu el pentru totdeauna. Măcar dacă aş putea să-i spun adevărul."

Dar ştia că nu o va face niciodată.

Apartamentul era generos. Exista un mic living cu mobilier deosebit şi două băi mari cu marmură de-o parte şi de alta a uriaşului dormitor dublu, care oferea o spectaculoasă panoramă a portului. După un duş fierbinte şi un sendviş adus de room-service, Lisa se simţi suficient de întremată pentru a discuta cu Matt despre interogatoriul luat de inspectorul Liu.

– Avea informaţii noi. Probabil că a vorbit cu Joyce Chan. Cred că a speriat-o să-i spună nişte lucruri.

– Cine-i Joyce Chan?

– Menajera casei de pe Prospect Road. Ea este singura care i-ar fi putut băga lui Liu în cap ideea că aveam o relaţie.

„Deci, de aici a pornit zvonul", se gândi Matt amintindu-şi conversaţia aprinsă purtată cu Danny McGuire. „O bârfă rău intenţionată a unei servitoare."

– Căţea nenorocită!

– O, nu! Lisa păru oripilată. Nu, nu, doamna Chan e minunată. Niciodată n-ar face intenționat ceva care să mă rănească.

– Atunci, de ce Dumnezeu a zis așa ceva?

– Pentru că era speriată, rosti Lisa. Și pentru că este adevărat.

– N-am fost întru totul cinstită cu tine.

Trecuseră 20 de minute, iar ei doi se aflau în pat. Goi, unul în brațele celuilalt... părea momentul potrivit pentru confidențe.

– Am vrut. Dar n-am știut cu ce să încep.

– E-n regulă.

Matt îi mângâie liniștitor părul. Adevărul era că nici el nu fusese pe deplin cinstit cu Lisa. Ea încă nu știa nimic despre legătura lui cu Interpolul și cu Danny McGuire. În tot timpul ăsta, își împărțise casa, iar acum, patul cu un informator al poliției. Dacă asta nu era trădare, atunci el nu știa ce ar putea fi.

Încordată, bălmăjind cuvintele, Lisa îi povesti lui Matt despre relația ei. Existase un singur amant, nu un șir întreg, cum sugerase McGuire. Negase relația în fața poliției pentru a-l proteja pe tânărul implicat. Nu-l iubise niciodată, și nici el pe ea, dar o ajutase să aline singurătatea căsătoriei sale cu Miles.

– Pe vremea când eu și Miles ne dădeam întâlniri, aveam relații intime. N-a fost cea mai pasională legătură din lume – Miles era mult mai în vârstă –, însă făceam dragoste. Dar, după ce ne-am căsătorit, lucrurile s-au schimbat. Miles era bun cu mine și afectuos. Însă m-a pus pe un piedestal în mintea lui. De parcă aș fi fost un lucru pur, de neatins. Relațiile dintre noi erau... rare.

Pentru o clipă, Matt se simți înrudit cu Miles Baring. Lisa era incredibil de apetisantă. Totuși, în același timp, era *atât* de perfectă, *atât* de bună, încât înțelegea nevoia de a o considera Sfânta Fecioară, ceva ce trebuia venerat, nu pângărit.

– Atunci, a fost o nevoie sexuală? Relația cu tipul ăsta?

Lisa se îmbujoră și se uită în altă parte.

– Mă urăşti?

Matt o trase mai aproape, inspirându-i mirosul cald.

– Nu te-aş putea urî niciodată. Tu eşti totul pentru mine.

Lisa păru îndurerată.

– Nu spune asta.

– De ce nu? Este adevărat. Ştii că este adevărat. Cred că l-aş putea urî pe *el*, dar asta-i o altă problemă. Şi, cu siguranţă, nu cred că ar trebui să-l protejezi pe el în detrimentul tău.

– Trebuie să-l protejez, rosti Lisa.

– De ce?

– De-aia. E datoria mea. Ne-am promis să nu dezvăluim identitatea celuilalt.

– Mda, dar asta era înainte ca Miles să fie ucis, iar tu, violată. Asta a cam schimbat lucrurile, nu crezi? Este evident că Liu bănuieşte că el a fost implicat.

Lisa clătină din cap, cuprinsă de o nefericire tăcută.

– Nimic nu poate schimba o promisiune. Să încalci un legământ este greşit. Este greşit.

Se îndepărtă, rostogolindu-se în celălalt capăt al patului.

– Cât de bine îl cunoşti pe acest tip? întrebă Matt, simţind cum sângele i se răceşte în vene.

Şi dacă inspectorul Liu şi Danny aveau dreptate? Nu în privinţa faptului că Lisa era complice la uciderea soţului ei – asta era ridicol –, ci a faptului că amantul ei era ucigaşul. Era limpede că el încă avea un soi de influenţă asupra ei.

Lisa îi răspunse întoarsă cu faţa la perete.

– Cât de bine poţi să cunoşti pe cineva?

„Alte ghicitori."

– Cât de bine ne cunoaştem noi doi, dacă tot a venit vorba?

Ecourile cuvintelor lui Danny McGuire nu erau prea plăcute. Oare purtaseră acea conversaţie chiar seara trecută? I se părea că trecuse o viaţă de-atunci.

– Spune-mi numele lui, Lisa.

– Nu pot. Îmi pare rău.

Matt rosti cu amărăciune:

– N-ai încredere în mine.

Lisa se răsuci spre el și se ridică în cot, sânii ei magnifici ajungând pe cearșaful Frette dintre ei.

– Am încredere în tine, Matt, zise ea indignată. N-ai idee cât de mult înseamnă asta pentru mine. Măcar eu sunt sinceră, ceea ce nu pot spune despre tine.

– Ce vrei să zici?

– Telefonul de seara trecută. Mi-ai răspuns ceva la repezeală când te-am întrebat de el. Dar n-a fost nici o „neînțelegere cu un prieten", nu-i așa? A fost vorba de mine.

Matt suspină.

– Bine. Da, așa este.

După tot acest timp, era o ușurare să recunoască. Îi spuse despre Danny McGuire, că se ocupase de ancheta inițială legată de uciderea lui Andrew Jake, iar apoi se mutase la Interpol, însă Matt îl găsise și îi povestise despre celelalte asasinate, al lui Didier Anjou și al lui Piers Henley.

– Toate celelalte văduve au dispărut, după cum știi, dar tu erai în siguranță la spitalul Queen Elizabeth. Am venit aici ca să aflu tot ce pot și să-i raportez lui McGuire.

Lisa deveni palidă ca moartea.

– Și ai făcut-o? I-ai raportat? O, Dumnezeule! De-asta te-ai culcat cu mine? Ca să încerci să scoți mai multe informații de la mine, să mă faci să-ți mărturisesc?

– Nu! Matt clătină cu vehemență din cap. Aceasta-i motivul pentru care am venit aici, dar, după ce te-am cunoscut, totul s-a schimbat. Nu l-am sunat pe McGuire nici măcar o dată, jur! A fost unul dintre motivele pentru care era atât de furios pe mine aseară. Că l-am lăsat baltă.

Lisa își strânse genunchii la piept, cu cearșaful înfășurat în jurul ei. Se gândi la vorbele lui Matt.

– Și care a fost celălalt motiv?

Matt înghiți în sec. Unde merge mia merge și suta. Putea foarte bine să-i zică acum.

– Vorbise cu Liu. Mi-a spus că îl înșelai pe Miles și că el crede că ai putea fi complice la crimă.

Lisa gemu.

– Știu, știu. I-am zis că bate câmpii și că tu n-ai nimic de-a face cu asta. Dar a vrut să te părăsesc, să plec de la Mirage și să vin acasă. Liu avea poze cu noi doi împreună. El a adunat doi și cu doi și i-a dat cam o mie. Cred că Danny era îngrijorat că, dacă voi fi arestat, se va afla că noi doi lucrăm împreună. Tipii de la Interpol nu sunt prea încântați ca amatorii să se amestece în cazurile lor. Danny putea da de belea sau, în cel mai fericit caz, să i se ia cazul.

– Deci știai că eu l-am înșelat pe Miles, rosti Lisa. Știai și nu te-a deranjat?

– Nu știam. McGuire mi-a spus că o făceai, dar nu l-am crezut. Nu se potrivea cu Lisa pe care o cunosc.

„Lisa pe care o cunoști!" Era atât de tulburător, atât de patetic cumva, încât Lisa nu știu dacă să râdă sau să plângă.

Matt spuse:

– Te iubesc atât de mult. Nu-mi pasă ce s-a întâmplat înainte ca noi doi să ne întâlnim.

– Ar trebui să-ți pese, Matt. Trecutul...

– E trecut. Știi, aseară, Danny McGuire mi-a pus aceeași întrebare pe care mi-ai pus-o și tu: cât de bine te cunosc de fapt? Cât de bine mă cunoști tu pe mine? Și știi care e răspunsul?

– Care?

– Răspunsul este că știm ceea ce avem nevoie să știm. Știm că ne iubim unul pe celălalt. Asta e suficient.

Lisa îi mângâie cu tandrețe obrazul.

– Nu crezi asta cu adevărat, nu-i așa?

– Ba da. Cred.

– Și dacă trecutul cuiva e un coșmar? Dacă este mai rău decât ți-ai putea imagina? Dacă este de neiertat?

– Nimic nu este de neiertat. Matt întinse mâna spre ea. Nu sunt îndrăgostit de trecutul tău, Lisa. Sunt îndrăgostit de tine.

Făcură dragoste mai reținut decât în noaptea precedentă. Mai puțin exploziv, dar cu mai multă tandrețe, mai multă apropiere. Dacă Matt avusese vreo îndoială legată de sentimentele Lisei, i se evaporă la atingerea

mâinii ei, la mângâierea buzelor ei pe pielea lui, pe păr, la auzul cadenței blânde, ca un cântec de leagăn al vocii ei. „Te iubesc, Matt. Te iubesc."

După aceea, Matt sună la room-service și ceru două whisky-uri. Era foarte târziu, trecut de 1 noaptea, însă mințile amândurora clocoteau.

Matt vorbi primul:

- Hai să fugim împreună.

Lisa râse. Adora umorul lui Matt. De când îl cunoscuse, râsese mai mult decât își amintea s-o fi făcut vreodată, în ciuda circumstanțelor disperate.

- Vorbesc serios. Hai să plecăm.

- Nu putem, spuse Lisa punându-și un deget pe buzele lui Matt.

- Sigur că putem. Putem face tot ce vrem.

- Șșșt.

Lisa se ghemui lipită de el, pleoapele grele începând în sfârșit să se închidă.

- Vorbesc serios, zise Matt.

- Și eu la fel. Acum, dormi.

Până să deschidă Lisa ochii, Matt era deja la birou, lucrând la laptop. Avusese grijă s-o roage pe doamna Harcourt să trimită calculatoarele lui și al Lisei cu avionul personal al familiei Baring, împreună cu o valijoară cu haine și alte obiecte necesare. Acestea sosiseră la Peninsula în timpul nopții.

Lisa îl privi lucrând, gol cu excepția unui mic prosop alb legat în jurul taliei. „Este atât de frumos", se gândi ea cu o strângere de inimă. Nu o frumusețe de fotomodel, ca a unora dintre bărbații pe care îi cunoscuse de-a lungul anilor, ci o frumusețe sexy în felul său cald, iubitor, neobișnuit. Își îngădui câteva clipe de fantezie: ea și Matt căsătoriți, fericiți, departe de Hong Kong, departe de restul lumii. În siguranță. Liberi. Împreună.

Surprinzând-o că se uita la el, Matt își ridică privirea și zâmbi.

- Micul dejun?

Lisa surâse.

- Sigur. Mor de foame.

Comandară salată de fructe proaspete, croasanţi cu cafea fierbinte şi o porţie de bacon crocant pentru Matt. Lisa mâncă în pat, dar Matt rămase lipit de ecran.

– Ce faci acolo? îl întrebă ea în cele din urmă, întinzând ce mai rămăsese din miere pe ultimul croasant şi muşcând cu lăcomie din el.

– Ţi-am spus noaptea trecută, rosti Matt. Plănuiesc evadarea noastră.

– Şi eu ţi-am zis noaptea trecută, spuse Lisa. Nu putem pur şi simplu să dispărem împreună. Inspectorul Liu mi-a dat drumul cu condiţia să rămân în Hong Kong. Îţi aminteşti ce a spus John Crowley, aseară? Să nu-i ofer muniţie. Este vital să facem totul ca la carte.

Matt închise laptopul.

– La naiba cu John Crowley!

– Matt, haide. Treaba asta cu gelozia iubitului e drăguţă, recunosc, dar treaba asta este serioasă.

– Ştiu că este. Lisa, poliţia chineză încearcă să-ţi pună în cârcă uciderea lui Miles. Deja, i-au făcut pe cei de la Interpol să înghită această teorie, că tu şi misteriosul tău iubit aţi pus la cale toată povestea asta. Dacă Liu nu te-a pus sub acuzare încă, asta nu înseamnă că n-o va face.

– Dar nu are nici o dovadă.

– Sigur că are o dovadă. E circumstanţială şi este de rahat, dar s-au obţinut condamnări şi cu mai puţin de-atât, crede-mă. Dacă tu continui să nu divulgi numele acestui bărbat...

– Am mai trecut prin asta, rosti Lisa exasperată.

– Ştiu. Nu încerc să te fac să te răzgândeşti. Pur şi simplu, subliniez faptul că nu-l au pe el, dar *te au* pe tine. Iar pasărea din mână e mai bună decât cea de pe gard. Liu ştie că poliţia americană, britanică şi franceză nu s-au ales decât cu o mână de pene. N-o să-ţi dea drumul până n-o să aibă ceva serios.

Lisa ezită. Nu că ideea de a fugi cu Matt n-ar fi fost atrăgătoare. Era minunată, o fantezie, un vis. Dar nu se putea. „Sau se putea?“

– În fiecare zi în care stăm aici, suntem ţinte sigure, spuse Matt. Fie pentru Liu, fie pentru ucigaş, oricine ar fi el. Asta vrei?

„Nu. Ai dreptate. Nu asta vreau. Dar în viața mea nu e vorba despre ce vreau eu. Este vorba despre ceea ce trebuie să fac. Datoria mea. Destinul meu."

– Dacă fug, voi părea vinovată.

– Și acum *pari* vinovată, îngerule. Mă tem că asta este o parte a problemei. Tabloidele te urăsc deja.

– Mulțumesc mult!

Lisa încercă s-o ia în glumă, dar râsul i se stinse în gât. Matt se apropie de pat și o sărută.

– Nu fac decât să fiu realist.

– Știu. Lisa dădu la o parte tava cu micul dejun. Nu-i mai era foame. Deci, ce facem? Ipotetic vorbind, ce facem cu acest măreț plan de evadare al tău. Unde să mergem?

Înșfăcând laptopul de pe birou, Matt îl aduse pe pat. Deschise o hartă a lumii.

– Tu să-mi spui.

Își dorise să aleagă ceva special, un loc legat de care Lisa avea amintiri frumoase. Dar, când se trezise în dimineața aceea, își dăduse seama că încă nu știa mai nimic despre viața Lisei de dinainte de a-l întâlni pe Miles. Era americancă crescută la New York. Părinții ei muriseră amândoi, iar ea nu avea familie, cu excepția unei surori de care se înstrăinase demult. Era evident că umblase mult prin lume. Conversația ei era presărată cu referiri la Europa și la Africa de Nord. La un moment dat, avusese o slujbă în Asia, ocazie cu care îl cunoscuse pe Miles. Însă asta era tot. Dacă avea rădăcini pe undeva, Matt nu știa de ele.

– Unde crezi că ai fi fericită?

„Unde aș fi fericită? Am fost în atât de multe locuri minunate. Roma, Paris, Londra, New York. Am stat la soare pe o plajă din Malibu și am înotat în Mediterana când am fost pe Riviera Franceză. Dar am fost vreodată fericită cu adevărat?"

– Locul care are o semnificație specială pentru tine... în afară de State, bineînțeles. Nu cred că ar fi cea mai deșteaptă mișcare pentru oricare dintre noi dacă ne-am întoarce acolo.

Lisa privi harta, fără ca mintea ei să poată găsi ceva. Apoi, brusc, răspunsul îi fu clar, limpede ca lumina zilei. Drăgăstoasă, mângâie ecranul cu degetul.

– Maroc. Aş vrea să mergem în Maroc.

capitolul 19

– Nu sunt deloc încântat de asta, McGuire. Absolut deloc.

Henri Frémeaux nu părea încântat. Dar Henri Frémeaux nu părea niciodată încântat.

– Înţeleg, domnule.

– Rostul nostru este să oferim *asistenţă* şi să *înlesnim comunicarea.* Ce parte din asta nu înţelegi?

– Înţeleg, domnule.

– Serios? Atunci, de ce am primit un telefon extrem de neplăcut de la şeful poliţiei din Hong Kong, care m-a informat că echipa Azrael le-a obstrucţionat ancheta, le-a creat dificultăţi, a fost indisponibilă şi că... – îşi consultă notiţele – inspectorul Liu nici măcar nu este sunat înapoi după ce nu i se răspunde la telefon?

– Cu tot respectul, domnule, Liu mi-a cerut să-i „ofer asistenţă" luând legătura cu autorităţile indoneziene. Tocmai făceam asta când el s-a decis să rezolve singur problema şi să aresteze un cetăţean american nevinovat, posibil doi. Legalitatea acestei acţiuni a fost în cel mai bun caz dubioasă.

– Nu mă aflu aici pentru a judeca felul în care chinezii din Hong Kong îşi fac treaba! ripostă Frémeaux furios. Sarcina mea este să mă asigur că noi, Interpolul, facem treaba *noastră.* Aceste protocoale există cu un motiv, să ştii.

„Mda", se gândi Danny, „ca să-i satisfacă pe conţopiştii constipaţi ca tine".

Totuşi, înţelegea iritarea lui Henri Frémeaux. Până acum, echipa Azrael nu obţinuse vreun rezultat, exceptând strălucitoarea analiză statistică a lui Richard Sturi. Dar, cum nu se întrezărea perspectiva vreunei arestări la orizont, şi aceasta era considerată prea academică.

De asemenea, Azrael consumase enorm de mult timp și resurse, mult mai mult decât cele opt ore alocate cu zgârcenie de Frémeaux. Era în principal vorba de timpul lui Danny McGuire, cu toate că Danny tocmai îl trimisese pe Claude Demartin în Aix-en-Provence, cu misiunea de a descoperi indicii, respectiv de a se ocupa mai atent de puținele probe ADN prelevate după uciderea lui Didier Anjou. „Slavă Domnului că Frémeaux nu știe de asta încă. Sau despre implicarea lui Matt Daley în fiascoul de la Hong Kong. Atunci, chiar că am fi în rahat până-n gât."

– O să-ți dau o lună, McGuire, mârâi Henri Frémeaux. Asta presupunând că nu mai primesc telefoane din partea țărilor membre cu plângeri legate de atitudinea ta.

– N-o să se mai întâmple, domnule. Garantez.

– Dacă nu văd vreun progres tangibil la sfârșitul acestei perioade – iar prin „tangibil", mă refer la ceva care să justifice banii cheltuiți alergând după propriile cozi –, s-a terminat cu Azrael.

Danny McGuire se întoarse descurajat în biroul său. Céline abia dacă îi mai vorbea. La serviciu, divizia lui, care mereu îi fusese extrem de loială, începea să se sature de timpul pe care îl petrecea ocupându-se de Azrael, misiune pe care majoritatea o considera cea mai aiuristică alergare după cai verzi pe pereți. Când demarase toate astea, îl considerase pe Matt Daley un partener, un american de-al lui care dorea la fel de mult ca și el prinderea ucigașului lui Andrew Jakes – după cum Danny încă se mai gândea la acesta. Dar, acum, până și Matt îl părăsise, aparent vrăjit de frumoasa doamnă Baring, ultima dintre văduve. Trecuse multă vreme de când Danny McGuire nu se mai simțise atât de singur. Din anii de peregrinări ce urmaseră după dispariția Angelei Jakes.

Inițial, își concentrase întreaga energie în găsirea lui Lyle Renalto, fiind incapabil să renunțe la ideea că avocatul Angelei Jakes era o piesă-cheie a acestui puzzle. Claude Demartin fusese cel care avansase teoria „amantului-asasin", deși sămânța neîncrederii lui Danny

în Lyle Renalto fusese sădită cu mai bine de un deceniu în urmă, când se întâlniseră prima oară, lângă patul de spital al Angelei. Însă, după săptămâni de săpături intense, de căutări în bazele de date ale tuturor țărilor care aveau legătură cu Azrael, dar și ale tuturor orașelor mari din SUA, nu se alesese cu absolut nimic. Prima referire oficială la Lyle Renalto era o declarație de impunere înregistrată în Los Angeles cu doar un an înainte de uciderea lui Andrew Jakes. Înainte de asta nu exista nimic. Și la un an după crimă, puf, dispăruse din nou, ca și cum n-ar fi existat niciodată.

Cuvintele Angelei Jakes din noaptea crimei îi reveniră în minte lui Jakes. „Eu n-am nici o viață." Nici Lyle Renalto n-avea o viață. Oficial, nici Angela, nici Lyle nu aveau nici trecut, nici viitor. Căutând un tipar, Danny începu să verifice trecutul celorlalte văduve ale victimelor, Tracey Henley și Irina Anjou. În ambele cazuri, situația era la fel. Existau certificate de căsătorie, dar nu și certificate de naștere. Nici o rudă nu apăruse pentru a solicita căutarea acestor femei dispărute, sau măcar pentru a declara oficial dispariția lor. Nici ele se pare că nu „avuseseră o viață" înainte sau după cumplitele crime care ajunseseră să le definească.

– O, iată-te! am încercat să dau de tine toată dimineața.

Mathilde, secretara lui Danny, se năpusti asupra lui din clipa în care intră pe ușă. Recită lunga litanie de cereri și întrebări despre timpul lui Danny, despre miriadele de alte cazuri ale IRT pe care le neglijase, și înșiră numele diverșilor colegi care doreau să-i pună pielea-n băț. Când ea isprăvi în cele din urmă, Danny se îndreptă spre biroul lui personal. De parcă tocmai și-ar fi adus aminte, Mathilde strigă în urma lui:

– A, și te-a sunat Claude Demartin. Zice că are vești și vrea să-l suni cât mai repede posibil.

La Peninsula, lucrurile începură să se deruleze cu viteza fulgerului. În fiecare dimineață, aproape în fiecare oră, Lisa Baring avea același gând: „Trebuie să opresc asta. Nu putem să fugim pur și simplu". Însă entuziasmul lui Matt, încrederea lui erau atât de puternice

și atât de molipsitoare, încât ea se lăsă atrasă în vâltoare, îngăduindu-și să creadă imposibilul: că, poate, împreună cu el *putea* să evadeze. Să scape de destinul ei. Să fie fericită.

Matt își petrecea cea mai mare parte a dimineții luând legătura pe Skype cu diverși oameni. Decizând că era prea riscant să zboare cu avionul, plănuise un traseu care implica doar folosirea vapoarelor și a trenurilor, făcând rezervări pe nume false și transferând bani în mod anonim, prin DigiCash, din contul Alpha Offshore al Lisei. Matt spera că, măcar în Asia, o mită consistentă se va dovedi o alternativă acceptabilă la un act de identitate cu poză. Planul era ca Matt să plece primul, la primele ore ale dimineții. Presupunând că erau urmăriți permanent de oamenii inspectorului Liu, ideea era ca plecarea lui Matt să îndepărteze echipa de supraveghere de la hotel. El avea apoi să scape de ei la metrou și să se îndrepte spre port. Asta trebuia să-i ofere Lisei suficient răgaz pentru a ieși din hotel, la ora 6 dimineața, într-o uniformă albastră, lungă până la genunchi, cum purtau toate cameristele de la Peninsula – sperând să nu fie remarcată.

Lisa îl întrebă pe Matt:

– Cum o să obținem o uniformă? Îi dăm una în cap vreunei sărmane fete?

– Nu. O rugăm frumos. Dacă nu izbutim așa, încercăm cu o bancnotă de 50 de dolari și cu o fotografie cu autograf a lui Matt LeBlanc.

Lisa râse în hohote.

– Crezi că glumesc. *Prietenii tăi* sunt încă în mare vogă aici. Sigur pe el, scoase un teanc de fotografii publicitare dintr-un sertar. Ai fi uimită să afli cât de mult sunt apreciate de prietenii noștri chinezi. Cum sunt țigările în închisoare.

Lisa clătină din cap.

– Deci, marele nostru plan de evadare începe cu Joey Tribbiani?

– Îhâm. Ai puțină încredere, Lisa. Știu ce fac.

După evadarea Lisei, următoarea etapă era îmbarcarea pe o navă de pescuit până pe continent, unde

un „intermediar“ – domnul Ong – acceptase să le organizeze călătoria, prin Marea Chinei de Sud și strâmtoarea Sunda, spre Cape Town. De acolo, o lungă serie de trenuri de noapte aveau să-i ducă spre nord. Avea să dureze cel puțin o lună până să ajungă la Casablanca.

– Simplu, spuse Matt, ceea ce o făcu pe Lisa să râdă din nou, pentru că, desigur, planul era oricum numai simplu nu.

În realitate, era plin de primejdii la fiecare cotitură. Însă încrederea lui Matt era de neclintit, iar fantezia, prea dulce și perfectă pentru a-i rezista.

„O să locuim incognito în vreun *riad* liniștit, privind păsărelele zburând în jurul fântânii din curte. Nu va fi decât pace, și calm, și frumusețe. El nu mă va găsi niciodată. Nebunia se va sfârși.“

La 9 seara în ziua de dinaintea plecării, Matt lăsă la recepție un plic sigilat în care se aflau bani. Chiar dacă fugea ca să-și scape viața, Matt Daley nu era genul de om care să dispară fără să-și achite nota de plată. La etaj, în apartamentul lor, el și Lisa băură câte un ultim whisky și se culcară pentru a prinde câteva ore de somn.

Alarma era programată să sune la ora 2 a.m. Pentru ca planul să funcționeze, Matt trebuia să plece înainte de 3 a.m.

Claude Demartin mersese pe autostradă vreme de cinci ore înainte de a ieși pe șoseaua spre Aix-en-Provence. Ocolind străvechiul oraș, opri în cele din urmă în fața unui complex industrial aflat într-o clădire cu înfățișare comună, de mici dimensiuni.

Aflat între autostradă și calea ferată, Laboratoire Chaumures era o instituție de medicină legală la care apelau toate forțele de poliție din sudul Franței. Cu două zile mai devreme, Danny McGuire primise un telefon de la unul dintre specialiști, care îi confirmă că laboratorul făcuse, într-adevăr, analizele probelor de ADN prelevate în cazul crimei și violului Anjou, cu un an în urmă.

– Dar aceste analize nu se aflau în dosarul poliției, zise Danny.

Criminalistul oftă.

– Nu. Mă tem că e ceva tipic. Dacă nu există vreun proces sau perspectiva gloriei însoțite de bani mulți, atitudinea poliției din Saint-Tropez față de păstrarea probelor este caracterizată în cel mai bun caz printr-o atitudine de „lasă-mă să te las".

36 de ore mai târziu, Claude Demartin se întâlnea cu specialistul față în față. Numele lui era Albert Dumas. Având puțin peste 50 de ani, înalt, slab și osos, cu un halat alb atât de apretat, încât simțeai că te tai doar uitându-te la el, și cu o pereche de ochelari rotunzi cu ramă de sârmă cocoțați pe vârful nasului ca de rozător, Demartin îl recunoscu instantaneu ca fiind un coleg criminalist tocilar. Cei doi se plăcură imediat.

– Intră, domnule detectiv. Dumas strânse entuziasmat mâna lui Claude Demartin. Cred că vei fi încântat de ce-am găsit.

Înăuntru, laboratorul era o sală gigantică, plină cu separeuri din sticlă înșirate de jur împrejur. Unele dintre ele erau birouri simple, cu mobilier IKEA. Altele erau camere de studiu, cu table albe, bănci și indicatoare cu laser, plus bancuri de microscoape îngrijit aranjate de-a lungul pereților din spate.

Albert Dumas îl conduse pe Claude Demartin într-unul dintre aceste separeuri, unde un vraf de hârtii scoase la imprimantă era aranjat ordonat, lângă un computer de pe birou.

– Așadar, poliția locală nu are la dosar aceste date? întrebă Claude.

– Așa mi-a spus șeful meu. Nu pot afirma că am fost surprins.

– Dar voi aveți propria arhivă independentă?

Dumas păru ofensat.

– Firește. Avem analize de spermă, de păr, de sânge, amprente. Totul e aici. Le-am comparat cu datele celorlalte cazuri pe care ni le-ați trimis.

– Și...?

– Vestea proastă este că proba de sânge pe care ne-ați trimis-o e de nefolosit.

Claude se încruntă. „Asta trebuia să mă încânte?"

– Probele din cazul Henley au fost clar contaminate cumva, în laboratorul de la Scotland Yard.

– Dar cele din cazul Jakes?

Albert Dumas frunzări hârtiile.

– La locul faptei din Los Angeles nu s-a găsit alt sânge decât al victimelor. Același lucru e valabil și în cazul Anjou.

– Deci, n-avem nimic?

– Nu e chiar așa. Cazul din Hong Kong a fost puțin mai promițător. Au existat trei mostre distincte prelevate din casa familiei Baring. Dar sângele care nu provenea de la victime mă tem că era de grupa standard 0.

– Ceea ce limitează grupul de suspecți la circa 40 de procente din populația globului, rosti sec Claude Demartin. Minunat. Și care e vestea bună?

– A, bine. Dumas se lumină. La început, am crezut că nu exista nici una. Majoritatea amprentelor erau compromise, așa că n-am găsit potriviri clare, iar rezultatele analizelor de spermă au fost contradictorii.

– În ce fel contradictorii?

– Atât doamna Henley, cât și doamna Jakes avuseseră contacte sexuale cu soții lor, în nopțile respective, iar în cazul violului doamnei Baring n-a existat ejaculare. Am trimis datele la biroul directorului secund McGuire, azi-dimineață la prima oră, în timp ce veneai încoace, dar, din păcate, nu s-au potrivit cu ale nici unui agresor sexual aflat în baza de date a Interpolului.

Demartin așteptă un „dar". „Te rog, fă să fie un «dar»."

– Dar, spuse Albert Dumas îndatoritor, acum câteva ore, m-am gândit la celelalte probe fizice. Existau numeroase fire de păr prelevate de la locul faptei din Hong Kong. Așa ceva nu s-a găsit nicăieri altundeva. Doar în casa Baring.

Claude Demartin își aminti vag.

– Chinezii le-au testat la vremea respectivă, dar n-au găsit nimic. Iar tipii ăia știu ce fac. Laboratoarele lor criminalistice sunt printre cele mai bune din lume.

– Adevărat. Dar probele din cazul Anjou nu au fost niciodată introduse în vreo bază de date a poliției. N-au

putut să studieze decât ce aveau, şi n-aveau acces la datele noastre.

Claude simţi familiarul freamăt de entuziasm care îl cuprindea mereu atunci când un caz era pe cale să fie rezolvat. Comportamentul uman era plin de erori şi de discrepanţe. Dar probele criminalistice, dacă erau folosite aşa cum trebuie, nu minţeau niciodată.

Albert Dumas rânji.

– Sunt în măsură să-ţi spun, cu certitudine de sută la sută, că unul dintre firele de păr găsite în dormitorul domnului Baring – articolul 0029076 din dosarul de probe al inspectorului Liu – are un ADN care se potriveşte exact cu cel al spermei prelevate de la doamna Anjou.

Îi înmână lui Claude Demartin hârtia cu pricina.

– A fost acelaşi bărbat, şopti Claude entuziasmat. Acelaşi ucigaş.

Albert Dumas se încruntă.

– Asta tu decizi, domnule detectiv. Eu nu mă pot hazarda să-mi dau cu presupusul.

– Dar rezultatele...

– Ne spun doar că bărbatul care a inseminat-o pe Irina Anjou în 16 mai 2005 este bărbatul al cărui păr a fost găsit în dormitorul lui Miles Baring. Doar atât este fapt dovedit ştiinţific. Restul ţine de conjunctură.

Claude Demartin porni la fugă spre maşina lui.

– Fă-mi legătura cu Danny McGuire. Spune-i că sunt Claude Demartin. Am nişte veşti.

În clipa în care capul lui Matt Daley atinse perna, acesta se simţi extrem de moleşit. Să arate încredere era una. S-o simtă era o cu totul altă poveste. Stresul punerii la punct a paşilor şi a etapelor planului de evadare pentru el şi Lisa probabil că fusese mai epuizant decât crezuse.

„Odată ce vom fi departe de locul acesta, în Maroc, voi putea s-o protejez. Vom avea parte de un nou început, doar noi doi. Slujbe noi, vieţi noi, identităţi noi."

Se simţea vinovat faţă de sora lui, Claire, şi de mama lui. În ultimele două luni, nu fusese dispărut doar

pentru Danny McGuire. Lăsase baltă viaţa de-acasă. Viaţa lui trecută, după cum începea să se gândească la ea. De dinainte de a o întâlni pe Lisa. De dinainte de a renaşte. Avocatul lui de divorţ îi lăsa zilnic mesaje, tonul e-mailurilor şi al mesajelor vocale devenind tot mai disperat. Dacă Matt nu semna hârtia asta sau aia, dacă nu apărea la audierea asta sau aia, Raquel avea să obţină totul.

„Totul şi nimic", se gândi Matt. „N-are decât. Lisa are destui bani pentru amândoi, iar nouă oricum nu ne trebuie prea mulţi."

Deja aproape că adormise când mobilul lui sună. Danny McGuire. Obosit, apăsă tasta „ignoră", iar apoi închise aparatul cu totul.

Ultimul lucru pe care şi-l aminti fu cum degetele fine ale Lisei îi mângâiau cu blândeţe părul.

„Salut! Aţi dat de Matt Daley. Vă rog să lăsaţi un mesaj."

Lui Danny McGuire aproape că îi venea să plângă. *Nu* „dăduse" de Matt Daley. Nimeni, se pare, nu putea să dea de Matt Daley. Obsesia lui pentru Lisa Baring îl făcuse de negăsit.

> *Matt, sunt Danny. Avem dovada criminalistică fermă care îl plasează pe amantul Lisei Baring la locul faptei în cazul Anjou. Auzi asta? Cine a violat-o pe Irina Anjou ne-a lăsat, în mod convenabil, un fir de păr în dormitorul iubitei tale. Aşa că ai avut dreptate. Există o legătură între crime. Dar şi eu am avut dreptate. În clipa asta, eşti într-o mare primejdie. Trebuie să pleci dracului de lângă femeia aia şi să mă suni imediat. Te rog, Matt. Sună-mă!*

Danny închise telefonul.

Cu inima grea, formă numărul inspectorului Liu.

Matt Daley avu nişte vise oribile. Se trezi cuprins de panică. „Unde mă aflu?"

Totul îi părea nefamiliar. Patul. Camera. Până şi mirosul din aer îi era străin, dens şi umed, şi greu ca o pătură îmbibată de ploaie. Se ridică în şezut. Încet, amintirile îi reveniră, ca nişte obiecte îndepărtate ivindu-se dintr-o ceaţă deasă.

„Peninsula. Planul de evadare. Trebuie să mă scol."

Se apropie împleticindu-se de fereastră şi trase jaluzelele. Lumina zilei inundă camera. Dar nu avea galbenul palid al zorilor. Era strălucirea orbitoare a mijlocului dimineţii. Ceva cumplit se întâmplase. Dormise adânc şi nu auzise deşteptătorul. Dar cum?

Capul îi zvâcnea dureros. „Whisky-ul..." Fusese drogat? Răsucindu-se, se uită la patul gol.

Lisa Baring dispăruse.

Partea a treia

capitolul 20

Hotelul era magnific. Avea un hol somptuos, coridoare pe a căror duşumea erau aşternute covoare din catifea roşie, un spectaculos spa cu temă romană şi un apartament mai mare decât majoritatea celor din Manhattan. Şi mai grozavă decât orice altceva era priveliştea spre portul Sydney, dincolo de care se vedea faimoasa clădire a operei, ridicându-se ca o corabie măreaţă, cu velele în vânt pe fundalul cerului.

Lisa dorise mereu să vină în Australia. Dar nu în felul acesta.

– Ce s-a-ntâmplat?

În pantaloni Ralph Lauren de in şi cu o cămaşă de mătase albastră, era la fel de frumos ca întotdeauna. Cu mai mulţi bani de cheltuială decât avusese înainte, căpătase gusturi scumpe în privinţa hainelor şi a ceasurilor, care pe alţii ar fi părut ţipătoare, dar lui îi stăteau bine. La urma urmelor, lui totul îi stătea bine.

– Nimic. Sunt obosită.

„Am obosit să mă uit peste umăr. M-am săturat de coşmaruri, de singurătate, de înşelăciuni."

Lisa stătea lângă fereastră. Venind în spatele ei, el începu să-i maseze umerii.

– Te-a epuizat tot sexul ăla cu Matt Daley?

– Încetează! se răsti ea. Este un om drăguţ, bine? Şi, în afară de asta, tu mi-ai spus să mă apropii de el.

Era adevărat. El îi zisese Lisei Baring să se apropie de american, pentru a afla ce ştia. Era clar că inspectorul Liu bâjbâia în întuneric, ca toţi ceilalţi detectivi cu care avusese de-a face. Însă Daley era altfel. El nu gândea ca un detectiv, ci ca o fiinţă umană, ca fiul cuiva. Chiar şi numai asta îl făcea primejdios.

– Te-ai îndrăgostit de el, nu-i aşa?

– Nu fi ridicol, rosti Lisa.

Nu voia să vorbească despre Matt. Nu aici. Nu cu el. Se mângâie cu gândul că, odată cu plecarea ei, măcar Matt avea să fie în siguranță. În cele din urmă, o va uita. Apoi, va putea să se întoarcă în L.A. și la viața lui, continuând de unde o întrerupsese. Ce n-ar da să poată face și ea același lucru...

Se răsuci spre el.

– Uite ce este, am făcut ce mi-ai cerut. Cu Miles. Cu Matt Daley. Am banii, îi pot transfera oriunde dorești. Dar cum rămâne cu respectarea părții tale din înțelegere? Când pot să-mi văd sora?

– În curând.

– În curând? Când? Mi-ai promis!

El o înșfăcă violent de gât. Lisa scânci de frică. Cum de fusese vreodată atrasă de el? Cum de avusese încredere în el?

– Când se va termina. Atunci. Când toți vinovații vor fi pedepsiți.

„Vinovații. Cine sunt vinovații? Chiar a fost Miles vinovat? Merita să moară? Dar ceilalți, bărbații pe care i-ai măcelărit de-a lungul anilor? Dar sărmanele lor soții?"

A fost o vreme când crezuse că Miles *era* vinovat. Când privise lumea așa cum o privea *el*. Însă întâlnirea cu Matt Daley schimbase toate astea. Matt o trezise dintr-o transă, o adusese la realitate. Dar era deja prea târziu.

El o eliberă, iar Lisa se dădu îndărăt, lovindu-se cu spatele de perete în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji. Când întinse iarăși mâna spre ea, Lisa se chirci de frică, însă, de data aceasta, atingerea lui fu blândă, ștergându-i lacrimile.

– Nu plânge, îngerul meu. Doar încă o dată, promit, și se va termina. Ți-ar plăcea să mergi în India?

– Nu! suspină Lisa. Te rog. Nu pot. Nu vreau.

– Ba da, o vei face... Îi mângâie părul. Doar că, întâi, trebuie să te odihnești, asta-i tot. După cum ai spus, ești obosită. Dar știi că mă vei ajuta până la urmă. Ne vom ajuta unul pe celălalt. Nu uita că sora ta se bazează pe tine.

*

Danny McGuire viră la dreapta pe Cliffwood, bucurându-se de adierea vântului pe chipul său şi de căldura soarelui din L.A. pe ceafă, în vreme ce maşina decapotabilă pe care o închiriase urca în viteză dealul. Trecuse atât de mult de când nu mai condusese prin L.A., iar ultimele amintiri de-aici fuseseră atât de dureroase, încât uitase complet cât de mult îl iubise cândva. Mai ales Brentwood era magnific în lumina soarelui, cu străzile sale curate şi late mărginite de copaci înfloriţi, de toate dimensiunile şi culorile, cu plăcutele sale case în stil spaniol având curţile îngrijite şi gărduleţe albe, cu autobuzele sale şcolare galbene şi cu locuitorii săi zâmbitori şi plesnind de sănătate.

„Trebuie s-o aduc pe Céline aici", se gândi el, „de îndată ce va suporta să se uite din nou la mine". De când cu vestea cea bună adusă de Claude Demartin de la Laboratorul Chaumures, se strânseseră nu doar relaţiile cu inspectorul Liu din Hong Kong, ci şi cele cu forţele de poliţie franceze şi britanice. Chiar şi şefii de la LAPD erau brusc dornici să dea uitării trecutul şi să se implice în Operaţiunea Azrael. Drept rezultat, Henri Frémeaux îi acordase în cele din urmă lui Danny un buget pe jumătate decent, mai mulţi oameni şi mână liberă ca să-şi dedice cea mai mare parte a timpului acestei anchete, vreme de şase luni. Danny era încântat, dar Céline izbucnise în lacrimi când îi spusese, mai ales când o anunţase că vrea să înceapă cu o deplasare de o lună în Statele Unite.

– Deci, aşa începe? O lună acum, şase săptămâni altă dată... Şi cu noi cum rămâne, Danny? Cu căsnicia noastră?

Se străduise din răsputeri să-i explice. Un criminal dement era în libertate. Vieţi erau în primejdie. Dar răspunsul ei fusese mereu acelaşi: „Lasă pe altcineva să le salveze. Tu poţi să salvezi alte vieţi aici, în Lyon, aşa cum ai făcut-o în ultimii cinci ani. Poţi să ne salvezi pe noi". Nici măcar nu-l condusese la aeroport.

Cotind la stânga pe Highwood, Danny îşi alungă din minte problemele conjugale. Se ducea să-l vadă pe Matt Daley, acasă la sora acestuia, şi să afle direct

de la sursă tot ce putea despre Lisa Baring. Dispariţia Lisei era pe prima pagină a ziarelor din Hong Kong, iar acum, toată presa chineză relata făţiş că este suspectă în uciderea soţului ei. Danny McGuire era rezervat în privinţa judecăţilor. Tot ce ştia în clipa asta era că Lisa Baring reprezenta o legătură – *legătura* – cu ucigaşul Azrael. Şi că Matt Daley era legătura cu Lisa Baring.

– Probabil că eşti McGuire. Cred că ar fi mai bine să intri.

Claire Michaels îi deschisese uşa având o expresie neîncrezătoare pe chip. Era blondă, la fel ca şi fratele ei, şi avea aceleaşi trăsături sincere, însufleţite, cu toate că în clipa asta era încruntată.

– Mulţumesc că mi-aţi îngăduit să vin.

Îl conduse în living.

– Matt e sus, se îmbracă. O să coboare într-un minut. Dădu să plece, apoi se răzgândi. Uite ce e, îi spuse ea lui Danny, lacrimi furioase apărându-i în ochi. Povestea asta cu femeia aia Baring l-a distrus de tot! Nu mai este el însuşi. De când s-a apucat de documentarul ăsta tâmpit, s-a schimbat, dar, după ce a întâlnit-o pe Lisa Baring, a luat-o razna de-a binelea. Aproape că şi-a pierdut căsnicia, casa, iar acum, şi inima. Cred sincer că nu mai poate îndura şi altceva.

– Înţeleg, domnişoară Daley.

– Michaels. Sunt doamna Michaels, se răsti Claire. Sunt măritată. Şi nu cred că înţelegi *cu adevărat*, domnule McGuire. Matt are nevoie să uite tot ce-i legat de cazul ăsta stupid. Are nevoie să-şi refacă viaţa. De ce nu poţi să-l laşi naibii în pace?

În clipa aceea, Matt intră în încăpere. Danny nu-l mai văzuse de când se întâlniseră în Lyon, cu un an în urmă. Slab ca un ţâr, cu ochii, cândva veseli, duşi în fundul capului, chipul pământiu şi părul blond încărunţit pe la tâmple, Matt arăta ca şi cum îmbătrânise cu 20 de ani. Nu era de mirare că sora lui era îngrijorată.

– Bună, Danny.

Îşi strânseră mâinile. În ciuda aspectului fragil, Matt părea încântat să-l vadă.

– Bună, Matt.

Cei doi copii ai lui Claire năvăliră în cameră, ţopăind pe lângă picioarele lui Matt ca nişte căţeluşi şi încercând să atragă atenţia unchiului lor. Matt se întoarse spre Danny.

– Hai să stăm în chioşc. Oricum, acolo am majoritatea dosarelor şi este mai multă linişte. Nu vom fi deranjaţi.

În următoarele două ore, făcură schimb de informaţii. Danny îi povesti lui Matt despre ultimele descoperiri ale Interpolului. Despre probele de ADN, despre golul din trecutul soţiilor violate şi, mai recent, despre depunerile unor mari sume de bani în conturile a două instituţii caritabile pentru copii din Hong Kong.

– Nu ştim sigur dacă sunt banii lui Baring. Avem mari probleme în descoperirea originii fondurilor. Dar, date fiind momentul şi sumele implicate, pare probabil.

Ultima veste păru să-l întristeze enorm pe Matt.

– Odată ce banii au fost transferaţi, nu mai are nici un motiv s-o cruţe. O va ucide la fel cum le-a ucis şi pe celelalte! Ochii lui se umplură de lacrimi. Cum de-am adormit? De ce n-am auzit ceva, de ce n-am simţit ceva? El a luat-o, Danny. A luat-o direct din patul meu. Of, Doamne!

Danny se strădui din răsputeri să-l calmeze pe Matt.

– Hai să nu ne pierdem cu firea. În primul rând, nu ştim sigur dacă e vorba de banii Lisei. În al doilea rând, nu ştim sigur dacă văduvele celelalte sunt, de fapt, moarte. Nu avem nici un cadavru.

Matt ridică din sprânceană, dar Danny continuă:

– În al treilea rând, tu presupui că Lisa a fost răpită. Dar e mult mai rezonabil să presupunem că a plecat de bunăvoie.

– Nu.

Matt clătină din cap.

– Dar, Matt, rosti Danny logic, ţi s-au pus droguri în băutură, nu? Ea trebuie s-o fi făcut. Avea nevoie ca tu să fii inconştient ca să poată pleca.

– Nu! Matt lovi cu pumnul fragil în masa de cafea. Partea raţională a creierului său ştia că McGuire avea

dreptate. Dar inima lui nu-l lăsa să creadă asta, sau cel puţin nu-l lăsa să recunoască adevărul cu voce tare. M-a iubit. N-ar fi plecat de bunăvoie.

– Nu spun că a vrut să plece, ci că a fost necesar să plece. Poate că a fost constrânsă. Poate că acest individ o are la mână cu ceva.

Matt privea în gol.

– Urma să fugim împreună. În Maroc.

Danny îl privi năuc.

– Ce urma să faceţi?

– Liu încerca să-i pună crima în cârcă, murmură Matt. Trebuia să fugim. Să dispărem.

– Şi cu mine cum rămânea? Te ascundeai şi de mine? Eu nu încerc să pun nimic în cârca nimănui. Tot ce vreau este adevărul. Să aflu cine a comis aceste crime sălbatice, să *ştiu* ce s-a întâmplat cu acele femei. Ce e posibil să i se întâmple Lisei Baring chiar în clipa aceasta.

– Nu face asta! Matt îşi acoperi urechile cu palmele şi închise strâns ochii, legănându-se înainte şi înapoi ca un copil autist. Nu suport!

„Poate că sora lui are dreptate", se gândi Danny îngrijorat. „Poate, chiar a luat-o razna." Apoi, îşi aminti cum fusese el în zilele întunecate de după dispariţia Angelei Jakes. În ciuda temerilor lui Céline, Danny McGuire nu o iubise niciodată pe Angela Jakes aşa cum era clar că Matt Daley o iubea pe Lisa Baring. Dar gândurile sumbre că Angela era torturată, abuzată sau ucisă tot îl aduseseră pe Danny în pragul unei căderi nervoase. Era de mirare că Matt era atât de disperat?

– E-n regulă, rosti el încet. O s-o găsim. Dar trebuie să lucrăm împreună. Şi trebuie să-mi promiţi că n-o să faci nici o prostie.

– O prostie? Cum ar fi?

– Cum ar fi să dispari din nou. Cum ar fi să te duci s-o cauţi singur. Un lucru ştim sigur despre acest individ, acest ucigaş: că este extrem de primejdios. Lasă vitejiile pe seama profesioniştilor... atât pentru binele Lisei, cât şi al tău.

Matt îşi sprijini capul în palme.

– Nu pot să nu fac nimic. Nu pot să stau locului în vreme ce ea... ea...

Vocea i stinse, iar el gemu. Danny rosti:

– Nu-ţi cer să nu faci nimic. Îţi cer să mă ajuţi. Ajută-mă s-o ajut.

– Cum?

– Vorbind. Danny porni reportofonul. Povesteşte-mi despre Lisa Baring, Matt. Spune-mi tot ce ştii.

Mai târziu în acea zi, întors în camera sa de hotel din Santa Monica, Danny McGuire stătea întins în pat, mâncând o pungă mare de chipsuri Lay şi introducând tot ce-i spusese Matt în fişierele cazului Azrael.

Mai târziu, avea să-i ceară lui Richard Sturi să se ocupe de acele date, pentru a vedea dacă se încadrau în tiparele statistice. Danny avea o admiraţie enormă pentru Sturi, pentru felul în care neamţul putea să ia informaţia brută şi să-i dea viaţă şi sens, ca un olar care creează artă dintr-un bulgăre de lut. Însă Danny McGuire respecta şi ceea ce Richard Sturi ar fi respins ca fiind o prostie superstiţioasă. Respecta instinctul. Intuiţia. Mai ales pe a lui însuşi.

Ce anume din ce-i spusese Matt Daley astăzi era important? Dintre toate detaliile, care îi reţinuseră atenţia? Fără să se gândească, Danny începu să tasteze:

„New York. Maroc. Soră."

Venise în L.A. în primul rând ca să caute informaţii directe despre locul unde se afla Lyle Renalto. Dar întâlnirea de astăzi cu Matt Daley îl făcuse să se răzgândească. Lisa Baring era cheia. Dacă afla cine era Lisa, avea o şansă să descopere *unde* se afla. Iar dacă o găsea pe Lisa – Danny McGuire era sigur de asta –, avea să-l găsească şi pe ucigaş.

În cealaltă parte a oraşului, la câţiva kilometri distanţă, şi Matt Daley era în pat, privind ecranul unui laptop. Dar nu era computerul lui. Era al Lisei.

În această dimineaţă, se gândise în treacăt să i-l dea lui McGuire. Poate că echipa de experţi de la Interpol a lui Danny ar fi putut descoperi ceva care lui îi scăpase.

Dar adevărul era că, oricât de mult îi plăcea de omul acesta, Matt nu mai avea deplină încredere în Danny McGuire. Era un tip cumsecade și sufletist, dar nu era convins de nevinovăția Lisei. Nu spusese direct că o suspecta. Însă Matt simțise asta din întrebările puse, din expresiile faciale, din toate lucrurile pe care nu le zisese.

Treaba lui Danny McGuire era să-l găsească pe ucigaș și să obțină o condamnare. Și Matt Daley voia asta, dar acesta nu mai era scopul lui principal. Scopul principal era s-o salveze pe Lisa.

De când reușise să-i aducă laptopul din Asia, deja căutase în fiecare locșor, de la e-mailuri vechi la fotografii și documente Word, sperând că va găsi ceva, orice care să-i spună cine era acest individ. Amantul Lisei. Cel pe care ea îl proteja. Cel care i-o furase. Singura pistă pe care o avea Matt era o poză de vacanță, o fotografie de amator care o înfățișa pe Lisa mână în mână cu un bărbat. Chipul Lisei sugera că poza era relativ recentă, fiind făcută poate cu un an sau doi în urmă, dar nu mai mulți. Era exact așa cum și-o imagina Matt în fiecare noapte. Dar chipul bărbatului era ascuns de o lumină orbitoare. Soare foarte strălucitor sau, poate, reflexia blitzului unui aparat foto. Amândoi erau îmbrăcați în șorturi și tricouri și se aflau în fața străvechiului perete de piatră al unui port.

Deschizând fotografia, Matt o examină din nou. Zidul părea european. „Europa în perioada verii." Un panou aflat în colțul din stânga-sus îi atrase atenția. Mări poza, așteptă ca imaginea să se clarifice, apoi o mări din nou. În cele din urmă, văzu un singur cuvânt, literele cursive fiind pictate de mână: „GELATO".

„Italia. Au fost în Italia. Un port italian. Undeva pe coastă."

Cu o tresărire, gândurile lui Matt se întoarseră în Bali. Pe veranda de la Mirage, cu Lisa... privind focul... urmărind dansul flăcărilor în noaptea în care făcuseră dragoste pentru prima dată... Ce spusese ea?

Am avut „un șemineu de genul ăsta în Positano. Lui Miles îi plăcea atât de mult..."

Bărbatul din fotografie nu era Miles Baring. Dar poate că fusese făcută cu ocazia aceleiași excursii pe coasta Amalfi.

„Acolo l-a întâlnit? Acolo a început coșmarul, acolo a căzut cumva în cursa lui?"

Matt Daley îi promisese lui Danny McGuire că nu va face nici o prostie. Să încalce promisiunile făcute lui Danny McGuire începea să devină un obicei rău. Închizând calculatorul cu mâini tremurătoare, începu să-și facă bagajul.

capitolul 21

David Ishag privea pe fereastra biroului său de la etajul 23 al unei clădiri aflate în cartierul central de afaceri din Mumbai, rânjind ca un idiot.

Dar David Ishag nu era idiot. Născut dintr-o mamă indiancă și un tată englez cu origini evreiești, David Raj Osman Kapiri Ishag era unul dintre cei mai respectați antreprenori ai generației sale. Avea diplome în inginerie atât de la Oxford, cât și de la MIT, și era fondatorul și directorul general al companiei Ishag Electronics, exportatorul de componente hardware cu dezvoltarea cea mai rapidă din India. La 48 de ani, deși arăta mult mai tânăr, cu pielea fină și cafenie a mamei sale și puternicele trăsături de patrician ale tatălui său, David Ishag era frumos, extraordinar de deștept și obscen de bogat. Cu toate că se considera indian – Ishag Electronics avea birouri în toată lumea, dar turnul Mumbai, care se înălța mai sus decât toate clădirile din Nariman Point, avea să fie pentru totdeauna cartierul său general –, David Ishag era de fapt un adevărat cetățean global. Crescut în India, educat în Anglia și în America, cunoscând influența nu a una sau două, ci a *trei* religii – creștinismul mamei, iudaismul tatălui și hinduismul țării natale –, David se putea simți ca acasă aproape oriunde. Mai mult chiar decât excelența academică, perspectiva lui globală și abilitatea de a relaționa cu oameni din toate

culturile și de toate nivelurile sociale îl transformaseră pe David într-un fenomen în materie de afaceri.

Totuși, în această dimineață, faimoasa lui perspicacitate comercială era în stand-by. În această dimineață, David Ishag nu se putea gândi decât la chipul frumos al unei femei.

Se cunoscuseră cu două luni în urmă, la un eveniment caritabil. Una dintre acele adunări plictisitoare, exagerate, cu ținute oficiale, de la Oberoi, unde oameni care de ocupau cu fonduri de hedging și de produse de capital privat licitau ostentativ mii de dolari pentru premii neinteresante la o tombolă al cărei scop era să „strângă bani pentru copiii străzii", dar de fapt o făceau ca să se dea mari în fața iubitelor. În mod normal, David fugea de asemenea lucruri ca de ciumă. Cheltuia o mulțime de bani în scopuri caritabile, anonim și prin transfer bancar, ca oricare om normal și cu bun-simț, și nu-l interesa absolut deloc să fie hăituit printr-o sală de bal de indivizi din lumea bună frenetici și ahtiați după bani. Femeile de la aceste evenimente erau chiar mai rele decât bărbații, hrăpărețe nerușinate cu chipurile injectate cu botox și fără absolut nimic în cap. Îți miroseau efectiv averea din cealaltă parte a camerei, la fel cum câinii polițiști antrenați adulmecă drogurile ascunse. Îl înspăimântau.

Din păcate, fiind un membru proeminent al comunității de afaceri din Mumbai, era obligat ca, ocazional, să-și facă apariția la asemenea evenimente caritabile. În această seară anume, pentru prima dată, era fericit că venise.

O văzu la o masă dintr-un colț, părând la fel de plictisită ca și el. Nu plictiseala arogantă, afectată, a fotomodelelor care îl reperaseră pe David când intrase, atât de intoxicate de propria frumusețe, încât considerau pe oricine altcineva sub nivelul lor. Ci plictiseala sinceră, profundă a unei persoane inteligente, țintuită la o masă unde trebuie să facă o conversație banală cu niște măgari care rag.

Era îmbrăcată într-o rochie neagră, simplă, însă frumusețea ei nu avea nevoie de podoabe. Cu pomeți înalți, tenul palid și ochi inteligenți căprui-închis, scoși în evidență de părul negru tuns în stil Cleopatra, avea o prezență, aproape o aură care îl atrase pe David. Surprinzându-l privind-o, se uită la el și zâmbi.

Numele ei era Sarah Jane Hughes. Era profesoară și lucra pentru o instituție caritabilă care se ocupa de educația copiilor săraci de pe tot subcontinentul. Era irlandeză, avea cu doar câțiva ani mai puțin decât David, și era extrem de amuzantă. Imitarea bancherilor plictisitori de la masa ei îl făcu pe David să râdă incontrolabil zile întregi după aceea, iar chipul ei îl bântui, făcându-l să termine mai repede ședințele pentru a verifica dacă ea nu-l sunase pentru a accepta o întâlnire cu el.

Nu-l sunase. David Ishag mai avusese de-a face cu femei care făceau pe inabordabilele. Cele deștepte știau că era prea puțin probabil ca burlacul cel mai convenabil, dar și cel mai convins din Mumbai, să fie impresionat de lipsa de atenție. Însă Sarah Jane nu se juca. Era pur și simplu ocupată cu copiii de la școală, cu predatul, cu viața ei. Când se cunoscuseră, nu avusese habar cine era David, iar când aflase, nu-i păsase.

David Ishag știa deja că era îndrăgostit. Pentru el, fusese ceva instantaneu. Dar, după ce Sarah Jane fusese de acord să iasă cu el, îi luase o săptămână s-o convingă că și ea simțea același lucru. Tocmai când începuse să creadă că asta nu avea să i se întâmple niciodată, că tabloidele aveau dreptate când spuneau că pur și simplu nu era genul care să se însoare, David o găsise pe femeia visurilor sale. Era sublim, ridicol de fericit.

Interfonul bâzâi.

– E cineva aici care vrea să vă vadă, domnule Ishag. O tânără doamnă.

Inima lui David crescu de fericire. „Sarah Jane." Stabiliseră să se vadă abia la cina din acea seară. După ce, cu o săptămână în urmă, acceptase cererea lui în căsătorie – David dorise să meargă cu avionul în cel mai perfect loc romantic, Mauritius sau măcar Goa, pentru a-i pune întrebarea, însă Sarah Jane refuzase categoric

să-și ia liber de la serviciu, așa că, până la urmă, fusese nevoit să-i ofere inelul cu ocazia unei cine la Schwan –, aveau multe de discutat. Dar David știa că, dacă mai trebuia să aștepte încă șase ore până s-o vadă, nu va putea să lucreze absolut deloc în ziua aceea. Era încântat că ea se ostenise să bată tot drumul până la el, părăsindu-și iubita sală de clasă.

Însă, când ușa biroului se deschise, inima lui David se strânse. „Nu e Sarah Jane. E Elizabeth Cameron. Avocata mea." Uitase complet de întâlnirea lor.

– Mulțumesc că m-ai primit atât de repede, zise Elizabeth Cameron, zâmbind.

David încercă să-și păstreze atitudinea profesională, însă dezamăgirea i se citea pe chip.

– Pentru puțin, Elizabeth. Ce pot face pentru tine?

Elizabeth Cameron era blondă, atrăgătoare și ambițioasă. Fiind o tânără avocată cu un viitor promițător înainte, știa foarte bine cât de important era pentru firmă un client ca David Ishag, cu atât mai mult pentru cariera ei. „Te rog, te rog, fă să nu-l împuște pe mesager!"

– Mă tem că n-am vești bune. Domnișoara Hughes ne-a returnat documentele. Nesemnate.

– O!

Dacă David Ishag părea surprins, asta era pentru că așa se simțea. Documentele în chestiune erau un contract prenupțial standard. Sarah Jane fusese cea care dorise o căsătorie rapidă, într-un loc discret și fără tam-tam, fără pregătiri elaborate. „De îndată ce rezolvi aspectele legale" fuseseră cuvintele ei exacte.

– Ești sigură că a înțeles exact la ce se referă documentele?

Elizabeth Cameron se foi stânjenită pe scaun.

– Chiar foarte sigură. Le-a citit cu atenție. Eu însămi i le-am dat. Răspunsul ei a fost... ei bine, a fost... „Ferm... hotărât..."

Își scotoci mintea pentru a găsi un cuvânt potrivit.

– Spune odată, fato! rosti David cu o furie care nu-i era caracteristică. Ce-a zis? Exact.

Avocata înghiți în sec.

– Ei bine... exact... a spus că nu s-ar mărita cu tine nici dacă ai fi ultimul bărbat de pe pământ. A zis că pot să-ți dau înapoi mizeria de contract împreună cu asta. Întinzând mâna, puse în palma lui David un minunat inel de logodnă Bombay cu safire și diamante. Ca să fiu complet sinceră, a sugerat apoi că poate vrei să-ți vâri atât inelul, cât și documentele în...

– Da, da, am priceput ideea. David era deja în picioare. Unde era când te-ai întâlnit cu ea? La școală?

Elizabeth Cameron dădu posomorâtă din cap.

– Totuși, nu sunt sigură că, în locul tău, m-aș grăbi să mă duc acolo. Era foarte, *foarte* furioasă. Îți spun ca femeie acum, nu ca avocată... poate că ar fi mai bine s-o lași să se calmeze.

– Sunt sigur că este un sfat bun, rosti David punându-și haina. Din păcate, sunt complet incapabil să-i dau ascultare. Vezi tu, domnișoară Cameron, necazul este că o iubesc pe această femeie. Iar dacă ea nu se mărită cu mine, voi fi nevoit să mă arunc de la etaj. Te superi dacă nu te conduc?

Colegii lui Sarah Jane nu o văzuseră niciodată atât de furioasă. De fapt, n-o văzuseră niciodată furioasă.

Sinead, asistent pedagog, spuse:

– Probabil că e doar o neînțelegere.

Rachel, directoarea, rosti:

– Dacă ai nevoie, ia-ți liber restul zilei Sarah. Du-te și lămurește lucrurile.

Însă Sarah Jane nu voia să-și ia liber. Voia să ia o daltă de spart gheața și s-o înfigă în capul lui David Ishag. Da, povestea lor de dragoste fusese ca un vârtej. Și, da, în multe privințe încă abia se cunoșteau unul pe altul. Dar dacă David credea, *visa* că ea avea să-și înceapă căsătoria semnând o oribilă poliță de asigurare legală, era clar că n-o cunoștea absolut deloc.

Școala la care preda Sarah Jane era o clădire cu o singură încăpere, doar cu puțin mai mare decât un șopron, și care se afla în inima mahalalelor Dharavi. Peste un milion de oameni locuiau în această rețea fetidă de alei, în adăposturi improvizate, care se întindeau

pe vreun kilometru și jumătate între Mahim, în partea de est a orașului Mumbai, și Sion, la vest. Două treimi din aceștia erau copii, iar mai puțin de cinci la sută dintre ei aveau parte de educație. Cei 200 de micuți care se înghesuiau zilnic în școala lui Sarah Jane erau cei puțini aleși, încântați să se afle acolo, dornici să învețe și, în multe cazuri, remarcabil de inteligenți. În ciuda lipsei de condiții și a celor peste 40 de grade din atmosfera în care munceau, Sarah Jane și colegii ei considerau că aveau slujbe de vis.

Faptul că îl întâlnise pe David nu schimbase asta. Viața lui cotidiană era cât se poate de diferită de a ei. Dar acesta era unul dintre lucrurile pe care Sarah Jane le îndrăgea la India. Era un loc al extremelor, un loc unde o poveste de dragoste ca a lor chiar putea avea șanse. Desigur, probabil că ei îi era mai ușor să aibă o imagine optimistă privind de jos în sus, decât îi era lui David, care avea lumea la picioare. Poate că avea pielea oacheșă, iar al doilea nume îi era Raj, însă când era vorba să trăiască și să muncească printre oameni săraci și fără locuințe, Sarah Jane era deja mult mai indiancă decât el. David o vizitase doar o dată la școală. Cu acea ocazie, teama de pe chipul lui în timp ce străbăteau cartierul Dharavi o amuzase enorm pe Sarah Jane.

Aceasta era a doua lui vizită. Intrând în înghesuita sală de clasă, el păru chiar mai îngrozit decât fusese prima oară, dar dintr-un motiv foarte diferit.

– Putem vorbi?

200 de copii care flecăreau tăcură la unison. Iubitul domnișoarei Hughes era de pe altă planetă, bogat și frumos, și purtând un costum pe care nici unul dintre părinții lor nu și l-ar fi permis nici dacă ar fi muncit o viață întreagă.

– Nu.

– Te rog, Sarah. E important. Nu știu ce ți-a spus Elizabeth, dar...

– Nu da vina pe avocata ta! replică Sarah Jane. Tu ai trimis-o.

– Da, eu am trimis-o. Dar dă-mi voie să-ți explic.

– Acum, predau.

– Bine. Speriat că o va pierde, David Ishag nu ceda ușor. Trăgând un scaun de lemn de lângă una dintre băncile din spatele încăperii, se așeză și își încrucișă brațele. O să aștept.

Fu o așteptare lungă. O oră. Două. Trei. Căldura era insuportabilă. David își scoase haina și cravata, iar în cele din urmă, și pantofii. Tânjea să-și scoată și sobra cămașă îmbibată de sudoare, însă avea impresia că un striptease total improvizat era posibil să nu-i fie de ajutor în relația cu Sarah Jane. Și așa profesoara avea dificultăți în a-și menține elevii atenți. Un lucru le plăcea tinerilor indieni, fie că locuiau în palate, fie în bordeie, și acela era o telenovelă bună. În această după-amiază, directorul de la Ishag Electronics tocmai le furniza una, așteptând ca un școlar obraznic să-i dea explicații profesoarei.

În cele din urmă, copiii fură lăsați să plece. Sinéad și Rachel dispărură și ele. Îndrăgostiții rămaseră singuri.

– De ce ai venit aici, David? Ce vrei?

Furia încă licărea în ochii lui Sarah Jane. David își alese cuvintele cu grijă.

– Pe tine. Te vreau pe tine.

– Dar în condițiile tale.

Sarah Jane își strânse cărțile și începu să le îndese furioasă în servietă.

David puse o mână pe brațul ei.

– N-am de gând să te pierd din cauza unei neînțelegeri stupide. Te vreau pe tine, Sarah Jane. În orice condiții.

Pentru o clipă, o expresie de tristețe adevărată se ivi pe chipul ei.

– Nici măcar nu mă cunoști.

David se retrase îndurerat.

– Cum poți spune asta?

„Pentru că este adevărat. Pentru că, uneori, abia dacă mă cunosc eu însămi. Este ca și cum aș juca un rol, rolul principal în viața mea, dar cumva am primit scenariul doar pe jumătate."

– Dacă m-ai cunoaște cu adevărat, ai ști că mă doare-n cot de banii tăi nenorociți.

– *Știu* asta, protestă David.

– Atunci, de ce ai nevoie de un contract prenupțial? Puteai la fel de bine să-mi scrii o scrisoare în care să spui: „N-am încredere în tine“.

David își trecu frustrat mâna prin păr.

– Am aproape un miliard de dolari, Sarah Jane. Indiferent că-ți place sau nu, atâția bani aduc complicații. Administratori, acționari, implicații fiscale. Nu pot pur și simplu să dau fuga să mă însor fără să iau în calcul responsabilitățile pe care le am.

– Ei bine, nu trebuie să-ți mai faci griji în privința asta acum, nu-i așa? Pentru că noi *n-o* să ne căsătorim!

De la iubita lui din colegiu, Anastasia, David nu mai avusese de-a face cu o femeie atât de irațional de încăpățânată. În mod ironic, Anastasia era singura fată de care mai fusese îndrăgostit. Însă, când rămăsese însărcinată cu copilul lui, nu numai că refuzase să se mărite cu el, dar refuzase să mai aibă de-a face cu el, susținând că era „prea imatur“ pentru a fi tată. După ce se întorsese la părinții ei, în Moscova, pentru a da naștere unei fetițe, rupsese orice legătură cu el. Până când David își revenise suficient pentru a lua un avion spre Rusia și a insista să-și vadă fiica, Anastasia dispăruse cu totul. Fără o scrisoare, fără o adresă unde să-i fie trimise scrisorile, fără nimic.

Nu avea de gând să îngăduie ca istoria să se repete.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sarah Jane! Trăgând-o spre el, refuză să renunțe. Am crezut că la asta te-ai referit când mi-ai spus să „rezolv problemele legale“. Nici prin cap nu mi-a trecut că te vei supăra atât de tare.

– Ai crezut că m-am referit la un contract prenupțial?

– Documentele pe care Elizabeth ți le-a adus azi nu sunt deloc ieșite din comun. Nu pentru un om aflat în poziția mea. Dar, dacă am făcut o greșeală, îmi pare rău. Am totală încredere în tine. Și vreau să fii soția mea.

O sărută. Fără voie, Sarah Jane se topi în îmbrățișarea lui. Era un om atât de bun. Atât de decent. Atât de atrăgător. Atât de puternic. Îi amintea de cineva, de cineva pe care trebuia să-l uite. Totul era atât de confuz, era atât de dificil să separi binele de rău.

David îi şopti la ureche.
– Te rog, spune că te vei mărita cu mine.
– Fără contract prenupţial? şopti Sarah Jane.
– Fără contract prenupţial.

Matt Daley şedea pe zidul portului din Positano, Italia, rupând bucăţi dintr-o pâine proaspăt coaptă şi mâncându-le încet. Pâinea era delicioasă, aromată cu rozmarin şi sare de mare, moale şi îndestulătoare sub crusta tare, presărată cu seminţe. Matt ar fi înfulecat-o cu plăcere pe toată, dar ştia că trebuia să păstreze şi pentru mai târziu.

Se afla în Italia de zece zile, iar banii i se epuizau într-un ritm alarmant. Ceea ce îi lăsase Raquel abia dacă acoperea preţul unei ciocolate Hershey. Puţinul pe care îl mai avea el nu avea cum să-i ajungă multă vreme într-o ţară în care trebuia să dai 2 euro ca să foloseşti o toaletă publică şi unde benzina părea să coste cât platina lichidă. Restaurantele îi erau total inaccesibile. În ultimele două zile, Matt supravieţuise mâncând sendvişuri cu salam şi bând apă de la ţâşnitori, dar deja carnea sub orice formă devenea un lux, aşa că, la prânz, se mulţumi doar cu pâine. Renunţase la camera modestă dintr-o casă de oaspeţi locală pentru un hostel, care costa pe jumătate, dar arăta şi se simţea acolo ca într-o închisoare, mai ales din cauza duşurilor comune, a paturilor supraetajate şi a strictei stingeri la miezul nopţii. Şi, peste toate astea, era la fel de departe de găsirea misteriosului iubit al Lisei cum fusese atunci când sosise.

Partea bună era că măcar coşmarurile încetaseră. Dacă Matt s-ar fi trezit la două noaptea strigând numele Lisei, cu siguranţă ar fi fost dat afară din hostel. „Asta pentru că fac ceva. Nu zac plângând, ci mă aflu aici, încercând să-l găsesc pe acest ticălos, încercând s-o salvez." Nu că Matt nu s-ar fi gândit întruna la Lisa. Dar învăţase să izoleze cele mai cumplite chinuri. Fiecare oră petrecută torturându-se cu ce era posibil să i se fi întâmplat sau cu ce i se putea întâmpla *chiar acum* era o oră irosită. „Dacă eu mă prăbuşesc, ea n-o să mai aibă pe nimeni."

Înarmat cu imaginea scoasă la imprimantă din computerul Lisei, Matt vizitase fiecare hotel din oraş, de la amărâta Pensione Casa Guillermo, la palatul care era hotelul San Pietro.

– Toate rezervările sunt confidenţiale, spusese înfumuratul recepţioner de la San Pietro.

– N-am văzut-o niciodată, zisese funcţionarul plictisit de la Casa Guillermo.

– Nu cred. Dar 50 de euro mi-ar putea stimula memoria, rosti managerul gras de la Britannia Guesthouse, frecându-şi mâinile plin de speranţă.

Matt renunţă. Era clar că idiotul cu vestă slinoasă nu o recunoscuse pe Lisa. În plus, Matt nu şi-o putea imagina pe Lisa cazându-se vreodată într-o maghernită precum Britannia, indiferent cât de falită era.

Învelind cu grijă restul de pâine într-o pungă de plastic şi îndesându-l în rucsac, Matt se îndreptă din nou spre oraşul vechi. Dacă nu găsea nimic, avea să plece din Positano, poate pentru a se întoarce la Hong Kong, să vadă dacă nu descoperă ceva acolo.

Primise informaţia de la o cameristă care lucra la San Pietro. Fiind martoră la respingerea tăioasă a lui Matt de către cei de la recepţie, i se făcuse milă de el şi îl urmase în parcare.

– Dacă sunteţi în căutare de bârfe despre clienţi, ar trebui să vorbiţi cu Michele, îi spuse ea. Michele a văzut totul. A auzit toate secretele.

Se dovedi că Michele lucrase ca barman la cel mai mare hotel din Positano, până aproape de sfârşitul anului trecut, când fusese concediat pentru furt. Rămas fără serviciu de atunci, avea o serioasă problemă cu băutura şi o ură majoră împotriva conducerii de la San Pietro, ceea ce nu-l făcea o sursă de mare încredere. Dar cerşetorii nu pot face nazuri, iar în clipa aceea, Matt Daley era categoric un cerşetor şi la propriu, şi la figurat.

Michele locuia în oraş, într-un apartament prăpădit, aflat deasupra unui magazin de peşte. Matt găsi cu uşurinţă locul. Chiar şi fără îndrumarea cameristei de la San Pietro, probabil că ar fi găsit locul după miros. Duhoarea de macrouri şi sardine amestecată cu cea

de transpirație și urină de pe aleea de lângă clădire era atât de cumplită, încât îi veni să vomite.

– Intră. Valeria mi-a spus că vii.

Omul care deschise ușa era mai tânăr decât se aștepta Matt și considerabil mai atrăgător. Se așteptase să vadă un bețiv de vârstă mijlocie șleampăt, dar, în afară de umbra bărbii crescute peste zi și de ochii ușor injectați, Michele Danieli părea să fie în formă bună.

– Am auzit că ești în căutarea cuiva.

– Da.

În apartament, dovezile vieții dezordonate erau mai evidente. Cutii de mâncare adusă acasă acopereau podeaua, alături de sticle de bere goale și de ziare. O sticlă de scotch pe jumătate goală se vedea alături de chiuveta din bucătărie. „Cum de l-a părăsit atât de tare norocul pe un puști atât de bine făcut și de frumos ca ăsta?“ Matt se pomeni că-i pare rău pentru Michele.

Îi dădu fotografia Lisei. Reacția barmanului fu instantanee.

– Da. Îi cunosc. Au stat cinci zile sau cam așa ceva.

– Când? întrebă Matt cu răsuflarea tăiată.

– Acum doi ani, spre sfârșitul verii.

„În vara de dinainte de a se mărita cu Miles Baring.“

– Ești sigur?

– Absolut, spuse Michele. Scoase o țigară dintr-un pachet de pe măsuța de cafea și o aprinse, suflând fumul în fața lui Matt. Nu uit niciodată pe cineva cu care am făcut dragoste.

Matt trase brusc aer în piept. Se simțea de parcă fusese lovit în cap cu o bâtă de baseball.

– Ați făcut dragoste?

Michele dădu din cap.

– Doar o dată.

Era clar că existau multe în trecutul Lisei despre care Matt nu știa. Acceptase acest lucru cu mult timp în urmă. Dar gândul că ea se dusese în Italia cu un bărbat, iar apoi sărise în patul primului barman arătos care îi făcuse avansuri... asta durea. Nu aceasta era Lisa pe care și-o amintea.

– Tipul era o mare jigodie, continuă Michele. Violent. Depravat. A doua zi, am fost atât de plin de răni, că nu m-am putut duce la muncă.

Avu nevoie de câteva secunde pentru a pricepe semnificația cuvintelor.

– Vrei să spui... cu *bărbatul* te-ai culcat?

Michele râse.

– Desigur! Nu mă culc cu femei, scumpule. Nu-ți dai seama? Îi făcu semn cu ochiul lui Matt, dar, câteva clipe mai târziu, se posomorî. Sunt sigur că el s-a plâns la hotel că-i lipseau butonii. De parcă m-aș fi atins de bijuteriile alea împuțite, după felul cum s-a purtat cu mine.

– Hai să ne lămurim. Zici că bărbatul din poză era homosexual?

– Da, dragă.

– Dar s-a cazat la hotel cu *această* femeie? Ca un cuplu?

– Îhî. Căsătorit. Nu fi atât de șocat. Michele râse. Se întâmplă mereu.

Matt se lăsă să cadă pe canapeaua împuțită, plină de gunoaie. După zece zile în care nu aflase nimic, în două minute petrecute cu Michele Danieli se alesese cu mai mult decât ceruse. Dacă Danieli spunea adevărul, iar „iubitul" misterios al Lisei era de fapt gay, atunci nu putea fi ucigașul Azrael. Cel care îi omorâse pe bătrâni le violase soțiile. Ejacula când făcea sex cu femeile.

– Îți amintești numele lor, ale celor doi?

– El mi-a zis că-l cheamă Luca. Totuși, soția lui i-a spus altfel. Franco, Francesco... ceva italian. N-am știut niciodată numele de familie, dar trebuie să fie înregistrat la hotel.

„Nu că mie mi l-ar spune, amice." Cu toate astea, Interpolului probabil că i-ar fi ușor să-l afle, dacă Matt se decidea să mărturisească și să-i împărtășească această nouă informație lui Danny McGuire. Echipa lui Danny avea și banii necesari pentru a urmări noua pistă, ceva ce lui Danny îi lipsea. Însă McGuire recunoscuse că acum coopera cu inspectorul Liu, iar inspectorul Liu voia să-i pună Lisei crima în cârcă. Din motive practice, asta îl făcea primejdios. Îl făcea să fie dușmanul.

– De ce te interesează tipul ăsta? vorbi Michele. Dacă nu te superi că întreb.

– Femeia este cea care mă interesează mai mult, spuse Matt. Am motive să cred... Mi-e teamă că s-ar putea să fie în primejdie.

– Dacă încă mai este cu Luca, aş zice că este în pericol cu siguranţă. Michele îşi aprinse o altă ţigară, iar Matt observă că mâna îi tremura. Tipul era ciudat. Înfricoşător, de fapt. Când i-am văzut la bar, am avut impresia că era intimidată de el, dar abia după ce m-am culcat cu individul mi-am dat seama de ce. Am crezut sincer că era posibil să mă ucidă în acea noapte.

– Îţi mai aminteşti ceva legat de cei doi, orice m-ar putea ajuta să-l găsesc pe acest om? Ţi-a vorbit despre casa lui, despre prieteni, despre serviciul lui? Ea a spus ceva?

Michele clătină din cap.

– Îmi pare rău, omule. Nu-mi vine nimic în minte.

Matt se ridică să plece. Când ajunse la uşă, Michele rosti:

– A! A fost ceva. Totuşi, probabil că nu-i important.

– Spune-mi.

– Femeia, nevasta lui Luca. Cred că se simţea singură. În orice caz, a devenit prietenoasă cu alt oaspete, mai ales în ultimele zile petrecute acolo. Un tip bătrân, extraordinar de bogat, care venise singur. În sfârşit, îmi amintesc că erau la piscină, iar bătrânul a întrebat-o de unde e familia ei. Iar ea a zis că din Maroc.

Matt încremeni.

– Maroc?

– Da. Ceea ce era ciudat pentru că fata era la fel de americancă precum o plăcintă cu mere. Adică, dacă ea era din nordul Africii, eu sunt din Noua Scoţie.

– L-ai recunoaşte pe bătrân dacă ţi-aş arăta o poză? întrebă Matt cu voce tremurândă.

– N-am nevoie de o poză, spuse Michele. A fost tipul care mi-a dat bacşişurile cele mai babane din viaţa mea, aşa că-mi amintesc numele lui. Era Baring. Miles Baring.

capitolul 22

Danny McGuire își strânse mai tare geaca groasă în jurul trupului și se strădui să facă față frigului în vreme ce străbătea străzile aglomerate din Queens. Era abia sfârșitul lunii septembrie, dar în New York își făcuse simțită prezența primul val de frig al toamnei. Deasupra capului lui Danny, frunze ruginii cu vârfurile acoperite de gheață tremurau în vântul rece de nord-est. La colțul străzii, trei vagabonzi stăteau înghesuiți lângă un bidon în care ardea ulei, încălzindu-și degetele înmănușate deasupra flăcărilor. Cei de la FBI fuseseră generoși cu timpul lor, dându-se peste cap pentru a-l ajuta pe Danny să facă săpături în legătură cu copilăria Lisei Baring. Însă era ca și cum ar fi căutat proverbialul ac în carul cu fân. Tot ce aveau era ce le dăduse Danny – fotografia Lisei, grupa sanguină, vârsta estimată (pe baza datei de naștere din pașaport) și perioadele în care ar fi putut locui în oraș copil fiind.

– Știi ceva despre familia ei?

Danny clătină din cap.

– Credem că a avut o soră, dar nu cunoaștem detalii. Și că părinții sunt morți. Asta-i tot.

Directorul-asistent ridică din umeri.

– Nu e mare lucru.

– Știu. Îmi pare rău.

– Dă-mi două zile, să văd ce pot găsi.

În vreme ce FBI-ul își vedea de treabă, Danny își petrecu următoarele 48 de ore ricoșând prin Manhattan ca un fluture de badminton. Dădu în total 116 telefoane la diverse licee, pentru care fu răsplătit doar cu 116 răspunsuri de genul: „Îmi pare rău, nu avem acest nume în baza de date". Se dusese în persoană la DMV, o filială a administrației asigurărilor sociale, la birourile centrale a șase bănci și la numeroase birouri administrative din opt spitale importante. Trimisese prin e-mail fotografia Lisei la *Times*, *Daily News* și *Post*, în speranța că cineva își va aminti ceva și făcu o cercetare completă a articolelor locale despre surori orfane și/sau orice referiri la Maroc și copii. Nu găsi absolut nimic.

Deprimat şi înfrânt, se întoarse la sediul FBI doar pentru a-l găsi pe agentul cu care lucra în aceeaşi stare mohorâtă în care era şi el.

– Îmi pare rău, dar, după cum am spus, e un oraş mare, locuit de *muuulte* Lisa. Asta presupunând că Lisa este numele ei adevărat. Vorbeşti despre un copil anonim care se poate să fi locuit aici cu 20 de ani în urmă.

Danny suspină.

– Mulţumesc oricum că ai încercat.

– Singura altă pistă la care mă pot gândi sunt părinţii ei. Dacă au murit când ea era mică şi nu avea alte rude, e posibil să fi ajuns într-un orfelinat. Sistemul de protecţie al copiilor de obicei nu-i separă pe fraţi, dacă au de ales, aşa că, dacă avea o soră, probabil că au ajuns acolo împreună. Vrei numerele de telefon ale birourilor de asistenţă socială pentru copii şi familie din New York?

Asta se întâmplase cu o seară în urmă. După o noapte lungă în care îşi lăsase degetele să umble, astăzi Danny bătea străzile îngheţate, pentru a vizita personal adăposturile pentru copii. Aplecându-şi zgribulit capul, verifică GPS-ul telefonului. „Aproape am ajuns." The Beeches[1] era ultima instituţie de pe lista lui. Cu atât de multe cămine care se închiseseră din lipsă de fonduri şi cu o modificare, în anii '90, a politicii de stat care prefera varianta asistenţilor maternali pentru a-i ţine pe orfani în familii, nu în instituţii, mai rămăseseră de fapt doar douăsprezece cămine dintre cele care funcţionaseră la începutul anilor '90. Patru dintre ele nu primeau decât băieţi. Din celelalte opt, Danny vizitase şapte. Două dintre ele nu ţineau deloc evidenţe. În unul se aflase o Lisa, numele de familie Bennington, dar în clipa aceasta ispăşea o pedeapsă de 30 de ani, pentru jaf armat, într-un penitenciar din Louisiana. Altă fundătură.

The Beeches din Queens era cea mai mare instituţie pentru adolescenţii fără adăpost din oraş. Majoritatea caselor de copii încetau să aibă grijă de ei după

[1] Fagii

ce împlineau 13 ani, iar aceştia erau aruncaţi în stradă sau în şcoli de reeducare ori în casele unor asistenţi maternali. O clădire victoriană urâtă, din cărămidă roşie, cu geamuri mici şi cu o uşă neagră, respingătoare, The Beeches îi aminti lui Danny de un roman de Dickens. Totuşi, de îndată ce intră, decorul deveni surprinzător de vesel. Un artist în devenire pictase o friză viu colorată, în stil graffiti pe pereţii recepţiei. Prin uşa dublă de sticlă de la capătul coridorului, Danny văzu un grup de bărbaţi tineri adunaţi în jurul unei mese de foosball, în vreme ce un grup de femei, mai mare, urmărea o reluare a emisiunii *American Idol* la un televizor, strigând cu putere, dar într-o atmosferă relaxată, spre ecran.

„Am văzut şi locuri mai rele în care să creşti", se gândi Danny amintindu-şi de străzile din estul L.A.-ului, unde lucrase la 20 de ani, sau chiar cartierele sărace ale Lyonului. „Poate că aceşti copii sunt cei norocoşi."

– Domnul McGuire? Sunt Carole Bingham, directoarea de-aici. Vreţi să luăm loc la mine în birou?

Având puţin peste 40 de ani, cu părul blond tuns scurt, mai degrabă o femeie frumoasă decât un chip convenţional de drăguţ, şi cu o siluetă elegantă, înveşmântată într-un taior de lână Ann Taylor, Carole Bingham avea un aspect profesionist şi organizat. Era limpede că înclina mai degrabă spre genul de femeie-administrator decât cel de mamă grijulie, dar poate că de-asta aveau nevoie copiii de-acolo.

Danny o lămuri ce anume dorea. Îşi dădu osteneala să-i explice că femeia pe care o căuta nu era neapărat suspectă de crimă, sau de vreo crimă, ci era legătura între patru crime deosebit de îngrozitoare.

Carole Bingham trase un greu sertar de metal al unui mare fişet demodat, aflat într-un colţ.

– Ne-am informatizat din 1999 încoace, explică ea. Pentru anii despre care vorbiţi, toate informaţiile pe care le avem se află aici.

– N-aţi cerut niciodată nimănui să introducă aceste date în fişiere electronice? întrebă Danny privind

deznădăjduit muntele de documente dezorganizate, cu colțurile îndoite.

Carole Bingham zâmbi dulce.

– Vă oferiți să faceți treaba asta? Uitați ce este, aveți dreptate, desigur. Ar trebui să ne punem la punct arhiva veche. Dar adevărul este că nu avem nici bugetul, nici timpul necesare. Se uită la ceasul de pe perete. În zece minute, am o întâlnire cu niște birocrați din Albany, în holul principal. Vă deranjează dacă vă las să răsfoiți singur toate astea?

– Nu, deloc, rosti Danny recunoscător. Sper să nu vă stau prea mult pe cap.

Se dovedi a fi o speranță zadarnică. Era uimitor cât de multă hârtie putea fi vârâtă, îndesată, împăturită și boțită într-un singur sertar metalic. Certificate de naștere, dosare medicale, rapoarte ale poliției și ale asistentului social de caz zăceau alături de scrisori personale, desene ale copiilor și chiar ambalaje de bomboane. Nimic nu era etichetat și, cu toate că unele documente oficiale erau datate, nu se vedea că cineva ar fi făcut vreodată chiar și cea mai mică încercare de a pune lucrurile într-o ordine oarecare.

După două ore disperate, intră un puști și îi întinse lui Danny o mult dorită cană cu cafea. Avea în jur de 16 ani, era deșirat și stângaci, iar acneea îl pedepsea acoperindu-i peste o treime din față. Dar îl privi pe Danny în ochi când vorbi – ceea ce era întotdeauna un semn bun – și îți dădeai seama după osatura feței că va deveni un tânăr frumos.

– Domnișoara Bingham a spus să vă întreb dacă aveți nevoie de ajutor.

Danny își ridică privirea din munții de hârtii.

– Nu, e-n regulă. Dacă aș ști ce caut, poate. Dar n-are rost să ne pierdem amândoi timpul.

– Toate sunt din anii ’80, nu-i așa? rosti băiatul.

Danny dădu din cap.

– Ați văzut vechile albume anuale? Dacă nu altceva, măcar o să vă facă să zâmbiți. Hainele arătau tragic.

Trăgând un scaun, băiatul se urcă pe el și ajunse la raftul de sus al unui dulap înalt, de unde scoase

un teanc de albume negre pe care le lăsă să cadă pe dușumea, lângă Danny, cu o bufnitură puternică.

– Astea sunt ținute separat?

– Da, spuse băiatul părând puțin rușinat. Nu e oficial. Bănuiesc că e cam trist, dar uneori le folosim ca să jucăm „mișto sau nu". Știți site-ul acela pe care îți pui poza, iar copiii pot vota cât de atrăgător ești? E un fel de versiune jalnică a sa. În sfârșit, astea sunt cele din anii '80.

Băiatul plecă, iar Danny începu să răsfoiască noua lui comoară. Nu că s-ar fi așteptat cu adevărat ca vreo fotografie a Lisei Baring în adolescență să-i cadă în brațe. Șansele de a se întâmpla așa ceva erau de o mie la unu. Dar măcar erau fotografii cu nume, fotografii ale unor copii reali.

Lipseau mulți ani. Albumele săreau de la intervalul 1983–1987 la 1989–1992. Abia când ajunse la al nouălea album, o văzu.

Fotografia era datată, iar moda de atunci nu era deloc avantajoasă, după cum îl avertizase băiatul. Chipul care se uita fix la Danny era mai tânăr decât și-l amintea, desigur, și mai puțin stilat. Dinții nu îi erau foarte drepți, iar părul lung era lăsat liber. Dar era o față pe care Danny McGuire nu avea s-o uite niciodată. Nasul lung și acvilin. Arcuirea regală a buzelor. Scânteia arogantă din ochii azurii. Sub poză, o mână de femeie din deceniul următor scrisese cuvântul „mișto" cu câteva semne de exclamare.

„Era mișto chiar și atunci. Și nu numai el știa asta."

Explicația foto era „Frances Mancini – cel mai probabil va da lovitura la Hollywood!" Însă Danny McGuire îl cunoștea sub alt nume. „Lyle Renalto."

Claire Michaels se gândi de două ori înainte de a lua telefonul. Se simțea vinovată, dar trebuia să facă totuși ceva. Era îngrijorată de moarte din cauza fratelui ei și nu știa la cine altcineva să apeleze. Formă numărul.

– Alo?

Danny McGuire părea extrem de vesel. Dintr-un anumit motiv, asta o debusolă pe Claire.

– Da, alo, se bâlbâi ea. Sunt eu. Claire Michaels. Sora lui Matt Daley... știi. Ne-am cunoscut.

– În L.A., desigur. Ești sora lui Matt, rosti Danny cu amabilitate.

– Da. Ai vești de la el?

Cuvintele ei îl făcură pe Danny să tacă brusc. De ce îi pune Claire o astfel de întrebare? Nu locuia Matt la ea acasă?

Sincer vorbind, ultimul lucru la care Danny McGuire dorea să se gândească în clipa aceea era Matt Daley. După ce dăduse peste fotografia lui Lyle Renalto – a lui Frankie Mancini – în anuarul de la The Beeches, o căutase extrem de entuziasmat pe Carole Bingham. Directoarea îl prezentase lui Marian Waites, o femeie din personalul de la bucătărie și singura care lucrase acolo pe vremea lui Mancini.

Danny nu se așteptase la prea multe de la doamna Waites, dar se dovedise că bătrâna doamnă avea o memorie enciclopedică și reușise să aleagă un alt chip din anuar, chip care aparținea cuiva care îl cunoscuse bine pe Mancini. „Ăștia doi erau prieteni la cataramă." Numele lui era Victor Dublenko. O verificare rapidă la NYPD relevă că *ei* îl cunoșteau bine pe Dublenko, acesta fiind proxenet și, ocazional, dealer, încă în viață, acum eliberat din închisoare și locuind în Queens, la nici șase străzi de The Beeches, unde se afla Danny în clipa aceea. Danny tocmai era pe cale să pornească spre apartamentul lui Dublenko atunci când Claire îl sunase.

Nemulțumit, își îndreptă din nou atenția spre Matt Daley.

– Nu, n-am mai vorbit cu el de când ne-am văzut la dumneata acasă. Nu e acolo?

– Dacă era cu mine, nu te sunam, nu-i așa? se răsti Claire. Îmi pare rău. N-am vrut să mă descarc pe dumneata. Dar îmi fac griji pentru el. Seara trecută, mi-a lăsat un mesaj vocal care pur și simplu n-are nici un sens.

– Ți-a spus unde este?

– Mda. E în Italia.

– În Italia?

– Îhî. Pe coasta Amalfi. A zis că are o pistă legată de bărbatul care e posibil s-o fi răpit pe Lisa. Sinceră să fiu, mă mir că a avut bani pentru biletul de avion. Dumnezeu știe cum supraviețuiește acolo.

Lui Danny i se strânse inima. Matt îi jurase că va renunța, că nu-l va mai urmări singur pe acest maniac. Acum, că șefii de la Interpol susțineau oficial Operațiunea Azrael, ultimul lucru de care Danny avea nevoie era ca Matt Daley, instabil psihic, să tropăie prin cazul lui ca un elefant furios, având de-a face cu potențiali martori și, din câte bănuia el, ascunzând probe-cheie. Nu pomenise de nici o „pistă" italiană când se întâlnise cu Danny.

– A mai spus și altceva?

– A spus o mulțime de lucruri, dar, după cum am zis, bătea câmpii. A spus că iubitul Lisei nu era iubitul ei. Că era homosexual. A zis că îl cunoștea de dinainte de a se întâlni cu Miles, lucru pe care, dintr-un anumit motiv, îl considera important, dar că el *nu putea fi Azrael,* că dumneata și ceilalți ofițeri vă aflați pe o pistă greșită. Cine dracu' e Azrael?

– Nimeni, rosti Danny. Este un nume de cod. Nu-ți face griji despre asta. Dar și el își făcea griji pentru Matt, atât personal, cât și profesional. Apreciez că m-ai sunat, îi spuse el lui Claire. În clipa asta, sunt în drum spre o întâlnire importantă, dar, după aceea, o să încerc iarăși să iau legătura cu fratele tău. Între timp, dacă mai afli ceva, orice...

– O să-ți transmit. Nu este... nu este în primejdie, nu-i așa?

Danny îi desluși îngrijorarea din voce.

– Nu, minți el. Nu cred. O să sun totuși la poliția din Amalfi, pentru orice eventualitate. Să le cer celor de-acolo să-l supravegheze.

Se gândea la conversația cu Claire Michaels. Oare Matt Daley chiar dăduse peste o pistă utilă referitoare la iubitul Lisei? Fără a sta de vorbă cu el, îi era imposibil să-și dea seama cât de mult din cele comunicate surorii lui era real și cât de mult era scorneala imaginației sale febrile, chinuite de sentimentul adânc de deprimare.

Până să ajungă la apartamentul lui Dublenko, gândurile lui Danny se învârtejeau fără speranță.

„Lyle Renalto. Frankie Mancini." Ce legătură putea avea băiatul din albumul foto cu Italia și cu Lisa Baring? Ce căuta Danny aici?

Cinci minute mai târziu, Victor Dublenko părea să-și pună aceeași întrebare, privindu-l pe Danny din soiosul său fotoliu La-Z-Boy din vinil.

– N-am nimic de spus.

Livingul lui Dublenko era o cocină dezgustătoare, fetidă, plină cu perne pătate, ace, plante de marijuana moarte și farfurii cu mâncare consumată pe jumătate. Cele două dormitoare aflate pe coridor erau mai curate. Clienții se așteptau la un anumit standard de igienă, iar Victor Dublenko avea grijă să li-l asigure. Dormitoarele erau pentru afaceri. Însă în ceea ce-l privea, Victor era foarte mulțumit să trăiască în rahat.

– Nu-mi plac polițiștii.

Danny McGuire ridică prietenos din umeri.

– Nici mie nu-mi plac proxeneții. Dar ce putem face? Fiecare reprezintă un risc profesional pentru celălalt.

Victor Dublenko râse, un sunet gros, gutural care se transformă rapid într-o tuse urâtă. Scoțând o batistă din buzunar, scuipă ceva scârbos în ea și o îndesă înapoi în buzunar.

– Deci, nu ne plăcem unul pe altul. Dar putem face afaceri, nu? Tu plătești, eu vorbesc.

Exact atunci, o fată foarte tânără, foarte slabă, purtând un șort și o vestă intră în cameră, părând dezorientată. Victor Dublenko mârâi la ea, iar aceasta fugi ca un cărăbuș speriat. „Sărmana copilă", se gândi Danny. Nu avea mai mult de 15 ani. Gunoaie ca Dublenko îi întorceau stomacul pe dos. Dar își aminti de ce se afla acolo, câte vieți era posibil să depindă de informațiile lui Dublenko, așa că își mușcă limba. Scoțând un teanc de bancnote de 50 de dolari, își linse degetele și le numără ostentativ înainte de a le vârî cu grijă înapoi în buzunar.

– Prefer: „Tu vorbești, eu plătesc", dacă e în regulă pentru tine, domnule Dublenko.

Fără să-şi ia ochii de la buzunarul în care se aflau banii, proxenetul spuse sec:

– Ce vrei să ştii?

Danny îi dădu anuarul.

– Ţi-l aminteşti pe tipul ăsta?

– Iisuse! Dublenko zâmbi dezvăluind o colecţie strâmbă de dinţi, majoritatea din aur. Frankie Mancini, omule. De unde naiba ai asta?

Danny McGuire aşteptă ca Victor să-şi cureţe plămânii distruşi de tabac, făcând eforturi să respire, ca un peşte ajuns pe uscat.

– De la The Beeches. Am fost acolo mai devreme. Doamna Waites mi-a spus că tu şi Frankie aţi locuit în acel cămin între 1986 şi 1988 şi că eraţi apropiaţi. Aşa este?

Ochii verzi ai lui Victor Dublenko se îngustară.

– Doamna Waites. Căţeaua aia bătrână mai trăieşte?

– Aşa este, domnule Dublenko?

Victor dădu din cap.

– Ştii multe despre trecutul meu, dom' detectiv. Mă simt flatat.

Danny nu se osteni să-şi ascundă dispreţul.

– Sincer să fiu, nu mă interesează trecutul tău. Mă interesează Frankie Mancini. Când l-ai văzut ultima dată?

Dublenko clătină din cap.

– Cu mult timp în urmă, omule. Cu ani în urmă, cu foarte mulţi ani. Poate 20?

– Unde?

– Chiar aici, în New York. A fost transferat la un alt cămin în anul următor după ce a fost făcută fotografia asta, iar pentru o vreme am păstrat legătura. Dar, după aceea, a căpătat o slujbă în Vest şi asta a fost tot.

„În Vest. Los Angeles... Unde a devenit Lyle Renalto şi a întâlnit-o pe Angela Jakes... Unde a început totul."

– N-ai mai auzit niciodată de el?

– Nici unul din noi nu era genul care să scrie scrisori, rânji Dublenko. De ce îl cauţi? A făcut ceva rău? A jefuit o bancă?

– Te-ar surprinde dacă ar fi făcut-o?

Dublenko reflectă câteva clipe.

– Da, de fapt da. Mi-am închipuit mereu că se va descurca bine.

– De ce ţi-ai închipuit asta?

– Ei bine, în primul rând era deştept. Vorbea limbi străine, ştia matematică, nu era nimic ce puştiul ăla să nu poată face. Şi în al doilea rând, uită-te la el. Cu o faţă ca asta, viaţa e uşoară.

Cuvintele ar fi putut să fie interpretate ca amare, dar nu era nici urmă de resentiment în tonul lui Dublenko. În realitate, era invers. Erau pline de admiraţie. Nostalgice. Drăgăstoase chiar.

– În ce fel uşoară? Vrei să spui că avea succes la fete?

Un rânjet se întinse pe trăsăturile ca de broască ale lui Dublenko.

– Pe Frankie nu-l interesau fetele, dom' detectiv. Nu aia era echipa lui, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Un fior străbătu şira spinării lui Danny. Ce-i zisese Claire Michaels despre ce aflase de la Matt Daley care sunase din Italia? „Iubitul Lisei nu era iubitul ei. Era homosexual. Nu putea fi Azrael. Vă aflaţi pe o pistă greşită."

– Asta nu înseamnă că femeile nu erau interesate de el. Căţelele erau pe el ca muştele. Şi, după cum am zis, Frankie era deştept. A folosit puterea asta în avantajul lui.

Danny se gândi la Lyle Renalto, la modul cum se insinuase în viaţa Angelei Jakes, cum o făcuse să aibă încredere în el şi poate cum o ademenise spre moarte.

– În ce fel o folosea?

– O, ştii tu. Le convingea pe fete să facă diverse lucruri pentru el, să-i dea cadouri, să-l acopere când nu respecta ora de stingere. Prostioare din astea. Dar niciodată nu se dădea cu adevărat la femei, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Danny începea să se sature de eufemismele deloc subtile ale lui Dublenko.

– Înţeleg, Dublenko. Frankie era gay.

– Mda, era gay, dar nu era doar atât. Simţea ceva pentru femei... repulsie. Nu doar sexual, ci şi ca oameni. Cu excepţia prinţesei, desigur.

– Prinţesa?

Expresia de pe chipul lui Dublenko deveni acră.

– Frankie era total obsedat de ea. Prinţesa Sofia. Aşa îi spunea el. Dracu' ştie care era numele ei adevărat.

– Îţi displăcea prietenia lor?

– A, nu conta. Dublenko îşi flutură nepăsător o mână. Era o prostie, atât tot. Îmi amintesc că Frankie mi-a zis că descindea dintr-o familie regală marocană. Bătea câmpii. De-aia a ajuns pe străzile din Brooklyn, nu-i aşa?

Danny ezită. Ceva din spusele lui Dublenko îi aminti un lucru, dar nu-şi putu da seama ce anume.

– Am plecat de la The Beeches înainte ca Sofia să vină acolo, dar am întâlnit-o o dată, chiar înainte ca Frankie să plece din oraş, şi ce mai căţea grozavă era. Am auzi că, înainte de a-l cunoaşte pe Frankie, bărbaţii de la căminul de dinainte şi-o treceau unul altuia ca pe una dintre păpuşile alea gonflabile. I-o trăgeau în posterorul ei regal. Victor Dublenko râse libidinos aducându-şi aminte. Era doar o altă târâtură, târfă de consum, dar Frankie nici nu voia să audă. „Prinţesa mea", aşa îi spunea. Parcă îl vrăjise cumva.

După ce se convinse că Dublenko îi zisese tot ce ştia, Danny îl plăti şi luă un taxi până la hotel. Afară era întuneric deja şi amarnic de frig. Retrăgându-se în coconul cald al camerei sale, încuie uşa, aruncă pe pat notiţele, reportofonul şi servieta, iar apoi îşi verifică mesajele. Nimic interesant. După un scurt telefon dat lui Céline – era a treia seară la rând când Danny îi spunea căsuţei vocale a soţiei lui cât de mult o iubea şi cât de dor îi era de ea – şi o altă încercare eşuată de a da de Matt Daley, formă numărul lui Claire Michaels.

– Tipul ăla de care a pomenit Matt, iubitul Lisei. Ţi-a spus cum îl cheamă?

– Nu cred, zise Claire. A, stai! E posibil să fi spus ceva în treacăt. Franco? Francesco? E posibil?

După ce închise telefonul, Danny se dezbrăcă de hainele ude şi se vârî sub duş. Loviturile jeturilor de apă fierbinte aveau ceva care mereu îl ajutase să gândească. Simţea că în ziua aceea pusese mâna pe mai multe piese

din puzzle. Dacă și-ar da seama cum să le combine, poate că ar afla soluția acestei ghicitori. Problema o reprezenta faptul că nu erau piesele pe care le căutase.

Venise la New York pentru a căuta informații despre trecutul Lisei Baring. În schimb, aflase multe despre copilăria lui Lyle Renalto. Doar că nu exista nici un Lyle Renalto, ci numai acest Frankie Mancini. Frankie Mancini... care e homosexual... așa că nu putea fi Azrael, violatorul ucigaș, nu?... Dar care se pare că avea o legătură cu Lisa Baring. Cu toate că nu ca iubit al ei. La fel cum Frankie nu fusese iubitul „prințesei Sofia", oricine o fi fost ea. La fel cum Lyle Renalto nu fusese iubitul Angelei Jakes. Totul era legat, dar fiecare legătură părea a închide un cerc, în loc să se unească de altele.

„Lisa... Lyle... Frankie. Lisa... Angela... Sofia. Ce nu pricep?"

Nu era vorba doar de oamenii care se înscriau într-un cerc, ci și de locuri. New York, L.A., Hong Kong, Italia, New York. Și Maroc. „Asta e! Dublenko a spus că prințesa Sofia a lui Frankie pretindea că era din Maroc. Acolo aveau de gând să fugă Matt Daley și Lisa înainte ca Lisa să dispară."

Era important Marocul, sau era doar o coincidență? Pe Danny începu să-l doară capul.

După ce se șterse, se așeză pe pat și se uită din nou la fotografia lui Frankie Mancini din anuarul de la The Beeches. Lyle Renalto îi zâmbi batjocoritor. Frankie era mai tânăr decât Lyle, chipul îi era mai cărnos și mai rotund. Totuși, în ciuda diferențelor, era, în mod clar, aceeași persoană.

Instinctiv, fără să știe cu adevărat de ce, Danny își porni computerul și deschise poza Lisei Baring, pe care i-o furnizase inspectorul Liu și pe care el o trimisese la NYPD și diverselor agenții și organizații din oraș, dar cu prea puțin succes. Se uită vreme îndelungată la chipul Lisei, aproape ca și cum se aștepta ca ea să-i vorbească, să-i dezvăluie secretele. În cele din urmă, mări zona ochilor, ochii care îl vrăjiseră pe Matt Daley – și, probabil, și pe Miles Baring înainte de el –, transformându-l într-o umbră a celui care fusese înainte. Îi amintiră lui

Danny de alţi ochi pe care îi văzuse. Ochi pe care îi văzuse altundeva. Ochi pe care îi văzuse demult.

Dintr-odată, iată-i! Pur şi simplu privindu-l în ochi!

Cu inima bubuind, Danny McGuire luă telefonul. „Cum de-am putut fi atât de orb?"

capitolul 23

Inspectorul Liu se uită scârbit la managerul hotelului. Bărbatul era chel, aparent needucat şi morbid de obez, grăsimea de balenă fiind îndesată într-un costum de poliester gri, cu două numere prea mic pentru el şi atât de strălucitor, încât parcă era de argint. Cu toate astea, părea să conducă unul dintre cele mai scumpe hoteluri din Sydney, de cinci stele, aflat chiar în port şi printre clienţii căruia se numărau staruri rock şi politicieni. Nu exista nici o dreptate pe lumea asta.

– Eşti sigur că era ea?

– Uite ce e, amice, gâfâi managerul înapoindu-i fotografia Lisei Baring. N-oi fi eu afurisitul de Stephen Hawkins, dar sunt în stare să recunosc o faţă. Mai ales una atât de superbă. Face parte din slujba mea. Se scărpină la subsuoară fără să-şi dea seama ce face. Au trecut două luni de-atunci. Stacey, de la etaj, o să-ţi dea datele exacte. S-a cazat împreună cu un tip, un individ arătos, dar ea a plătit nota. Sunt aproape sigur că au făcut rezervarea pe numele „Smith".

– Nu verificaţi paşapoartele oaspeţilor?

Managerul pufni dispreţuitor.

– Nu suntem nenorocitul de FBI, domnule Liu.

– *Inspector* Liu, rosti Liu cu răceală.

– Şi, fără supărare, dar nu suntem nici poliţia chineză, continuă australianul cel gras, ignorându-l. Dacă mă apucam să-i verific pe fiecare domn şi doamnă Smith care s-au cazat aici, aş fi dat repede faliment, dă-mi voie să-ţi spun.

– Cine a achitat nota de plată?

– Ea a plătit, femeia. În numerar.

– Dar n-au lăsat nici o adresă unde să le trimiteți mai departe corespondența, n-aveți nici o adresă de facturare, nimic?

– După cum am spus, nu cred, dar verifică la Stacey. Ea e ochii și urechile acestui loc, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Stacey era ca un șoricel blajin, o femeie la 60 și ceva de ani care confirmă tot ce șeful ei îi spusese deja inspectorului. Doamna Smith plătise cash. Nu, nu pomenise nimic despre planurile ei de viitor, cel puțin nu la recepție. Domnul Smith era „tăcut" și „atrăgător". Stacey nu se hazardă să-și dea cu presupusul în privința vârstei lui.

– Aș vrea să văd camera lor.

Apartamentul era enorm chiar și după standardele înalte ale hotelului. „Doamna Smith" probabil că avusese nevoie de un cărucior cu bani gheață pentru a plăti cazarea o săptămână aici. Dar Lisa Baring își permitea, banii bătrânului ei soț arzându-i buzunarele de hoață și escroacă. El și oamenii lui parcurseseră încăperile, căutând amprente, fire de păr sau alte probe criminalistice, dar, după două luni și numai Dumnezeu știa câți alți ocupanți ulteriori – plus că se făcea curățenie de două ori pe zi –, nu existau prea mari speranțe.

Toate cameristele fură interogate, la fel și portarii, personalul de la bar și de la restaurant și cineva pe nume Liana, de la spa-ul unde doamna Smith se bucurase de masajul cu pietre fierbinți pentru care hotelul era renumit.

– Părea puțin cam deprimată, ca să fiu sinceră, își aminti Liana dând din grelele gene false spre inspectorul Liu și aproape asfixiindu-l cu o boare de parfum CK One. Îmi amintesc că era înlăcrimată în timpul tratamentului. Dar oaspeții sunt adesea așa. *Atât* de multe tensiuni sunt eliberate când atingi cu adevărat acele meridiane, dacă știți ce vreau să spun.

– A zis ceva despre motivul supărării ei? Orice informație ne-ar putea fi de ajutor.

Liana se gândi.

– N-a spus. Dar aş zice că avea necazuri legate de un bărbat. I-am văzut pe ea şi pe soţul ei în hol, de vreo două ori, iar el o ţinea mereu de mână sau se agita în jurul ei, dar ei nu părea să-i pese. Îl tot îndepărta.

Până la sfârşitul zilei, inspectorul Liu ajunse să se simtă frustrat. Venise personal la Sydney deoarece faptul că fusese văzută în Australia reprezenta prima probă solidă pe care reuşise s-o obţină, după a doua încercare a doamnei Baring de a dispărea. Deci femeia era (a) în viaţă şi (b) liberă, nu întemniţată în vreun donjon al unui agresor sexual, cum păreau să creadă anumite părţi implicate cu inima însângerată. Dar călătoria fusese un fiasco. Nu descoperise nimic în plus faţă de ce ar fi putut afla în urma unui apel telefonic de zece minute, dat din Hong Kong.

Lăsând trei oameni să termine de prelevat probele fizice, plecă de-acolo.

– Unul dintre şoferii noştri te poate duce la aeroport, îi propuse mărinimos managerul cel gras. Dacă tot pleci din Sydney, măcar poţi s-o faci cu stil.

Şezând în spate, pe bancheta cu tapiţerie pluşată a limuzinei cu aerul condiţionat pornit, Liu se gândi cu amărăciune la faptul că Lisa Baring şi amantul ei păreau mereu să fie cu un pas în faţa lui. Putea paria pe ultimul dolar de Hong Kong că *ei* plecaseră din Sydney cu stil. Brusc, îi veni un gând. Bătu în geamul care îi despărţea pe pasageri de şofer, geam care fu coborât cu promptitudine.

– Există un buton de apel, dacă doriţi. Vedeţi consola din stânga?

Însă pe inspectorul Liu nu-l interesau butoanele şi consolele.

– Câţi şoferi are hotelul?

– Suntem şase.

– Şi aveţi o evidenţă a drumurilor făcute? Unde sunt duşi oaspeţii?

– Există un registru, da. E la birou.

– Întoarce.

– Dar... avionul dumneavoastră. Am crezut că aţi spus că ultimul zbor spre Hong Kong...

– Întoarce!

Stacey fu surprinsă să-l vadă pe morocănosul polițist chinez întorcându-se atât de repede.

– Domnule inspector. Credeam că ați spus că...

– Am nevoie de registrul cu drumurile șoferilor, zise Liu. Îi spuse datele. Vreau să știu cine i-a dus pe cei doi Smith la aeroport.

– Nu toți oaspeții noștri folosesc mașinile, îl avertiză femeia. Majoritatea pleacă singuri.

Însă Liu n-o asculta. Iată! „Smith, 10.20 a.m. Marco."

– Trebuie să vorbesc cu Marco. Imediat.

– Mă tem că nu va fi posibil, rosti Stacey agitată. Marco e în concediu de doliu. Mama lui a murit cu o săptămână în urmă.

Inspectorului Liu nici că-i putea păsa mai puțin de mama lui Marco.

– Vreau adresa lui.

Marco Brunelli era încă în chiloți și un maiou pătat când polițistul chinez bătu la ușa lui. De fapt, nu prea erau bătăi, ci bubuituri.

– Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

Marco înghiți în sec, încordat, gândindu-se la iarba aflată la vedere pe noptieră, la faptul că nu plătise impozitele pe anul trecut și la un incident cu o dansatoare la bară, care se petrecuse la clubul de noapte Blushes, cu o lună în urmă. Nu că ultimul ar fi fost din vina lui.

– Lucrezi ca șofer la Huxley Hotel?

– Da. Sunt în concediu. E vorba de mama. Ea a...

– Sâmbătă, în data de 16, dimineață, ai dus la aeroport un cuplu pe nume Smith. Îți amintești?

– Smith. Marco se încruntă. Smith, Smith, Smith.

Polițistul îi dădu fotografia unei femei brunete foarte atrăgătoare.

– A, *ea!* Da, îmi amintesc de ea. Și de soțul ei. Da, așa e, i-am dus la aeroport. De ce?

– Știi încotro s-au dus?

– Știți, a fost ceva ciudat, spuse Marco mult mai relaxat, dându-și seama că poliția era interesată de acești străini, și nu de el. În mod normal, clienții vorbesc mult

în spate, mai ales americanii. Vor să discute despre cât de grozav a fost sejurul aici, unde se duc mai departe, toate prostiile astea. Dar ăia doi erau tăcuţi ca un mormânt. N-au scos o vorbă.

Inspectorul Liu simţi cum îi piere speranţa.

– Dar, după ce i-am lăsat acolo, pe drumul de întoarcere în oraş, am observat că tipul îşi lăsase servieta în maşină. Aşa că, fireşte, m-am grăbit să mă întorc la aeroport şi am luat-o la fugă spre terminal. Tipul a fost atât de fericit când m-a văzut, că m-a îmbrăţişat cu putere şi mi-a dat un bacşiş de 200 de dolari. Tocmai se pregăteau de îmbarcare. Acesta-i motivul pentru care îmi amintesc unde se duceau.

Marco zâmbi larg. Inspectorul Liu simţi că nu mai suportă suspansul.

– Mumbai, India, anunţă şoferul cu mândrie. Asta-i tot ce-aţi vrut să ştiţi?

Claude Demartin petrecea o după-amiază neobişnuit de plăcută la serviciu. Biroul echipei Azrael, aflat adânc în măruntaiele sediului Interpolului, fusese la început un separeu fără geamuri. Dar, mulţumită lui Danny McGuire, evoluase, devenind ceva ce semăna cu un fericit cuibuşor de burlac, completat cu canapele moi, o tablă de darts şi un minifrigider plin cu mâncare americană ieftină şi plină de calorii, de care Claude nu avea voie să se atingă acasă.

Ba mai mult, astăzi, Claude era singur în fort. Caraghiosul Richard Sturi se distra cu nişte statistici pe undeva, şeful era încă plecat în călătorie, iar cei trei detectivi juniori erau la Londra, încercând ceea ce Danny McGuire descrisese cu optimism drept o „ofensivă a şarmului" împotriva celor de la Scotland Yard, pentru a-i determina să le ofere mai multe informaţii despre cazul Piers Henley.

Până acum, după o sumară completare a bazei de date şi un telefon scurt la banca din Paris a lui Didier Anjou, pentru a lămuri nişte lucruri, Claude se bătuse singur de trei ori la darts, se bucurase de o sesiune satisfăcătoare de World of Warcraft şi mâncase două pungi mari

de Cheetos, ceea ce probabil că era în mod oficial o crimă în anumite părţi ale Franţei. Aşa că, atunci când sună telefonul, răspunse binedispus.

– Interpol, biroul Azrael. Cu ce vă pot fi de folos?

– Faceţi-mi legătura cu McGuire.

Claude Demartin recunoscu vocea inspectorului Liu. Lipsit de veselie ca de obicei, în glasul lui era o nerăbdare – în parte, entuziasm, în parte, supărare – pe care Claude n-o mai desluşise până atunci.

– E urgent.

– Mă tem că domnul director secund McGuire nu este la birou săptămâna asta. E plecat într-o călătorie. Pot să vă ajut eu? Sunt ofiţerul Claude Demartin.

– Nu.

– Eventual să-i transmit un mesaj. Sunteţi inspectorul Liu, nu-i aşa? Din Hong Kong?

Liu rămase tăcut. Nu voia să facă schimb de amabilităţi cu acest maimuţoi francez. Voia să stea de vorbă flaşnetarul. Pe de altă parte, avea informaţii vitale de transmis.

– Aţi aflat ceva în Australia? îl presă Demartin. Vă asigur că, în clipa în care iau legătura cu McGuire, o să insist să vă contacteze. Dar e ceva ce echipa ar trebui să ştie? Putem să vă ajutăm cu ceva?

– Spuneţi-i lui McGuire că ei sunt în India, spuse Liu succint. Dacă vrea să afle mai multe, să pună naibii mâna pe telefon.

Convorbirea se întrerupse.

„India." Singurul lucru la care Demartin se putu gândi fu cât de bine se potrivea vestea cu teoria lui Richard Sturi despre locul următor unde avea să lovească Azrael. Iar neamţul era şi-aşa suficient de înfumurat. Când va auzi, va fi insuportabil. Înainte de a apuca să ridice telefonul pentru a-l apela pe McGuire, acesta sună din nou.

– Azrael, rosti Demartin pe un ton mai oficial de această dată.

– Salut, Claude. Sunt eu.

– Şefu'. Grozavă sincronizare. Tocmai am primit un telefon de la Liu.

- Lasă asta, îl repezi Danny McGuire. Vreau să-mi trimiţi prin e-mail cele mai clare fotografii ale văduvelor. Numai feţele.

- Sigur, pot face asta. Dar în legătură cu Liu. Vrea să-l suni imediat. A...

- Acum, Claude! Aştept în faţa laptopului.

Danny McGuire închise.

Care era treaba cu toţi detectivii ăştia care se dădeau mari? Nu mai avea nimeni timp să te lase să termini o propoziţie?

Pe patul din camera lui de hotel din New York, Danny verifică e-mailul.

„Un minut. Cinci minute. Zece. Ce dracu'?!" Cât dura să descarci şi să trimiţi câteva jpeg-uri amărâte?

Când, în cele din urmă, auzi mult aşteptatul „ping" care vestea sosirea unui mesaj în folderul codat Azrael, inima lui Danny începu să bată mai tare, dar se opri când văzu că nu avea nici un fişier ataşat.

Pozele urmează. Şi apropo, mesajul inspectorului Liu era: „Ei sunt în India". Trebuie să-l suni imediat.

„India!" Chiar că era o veste bună. La fel şi faptul că Demartin folosise cuvântul „ei". Asta însemna că Lisa Baring era încă în viaţă şi că mai era încă însoţită de... cine? De Frankie Mancini? Danny avea să-l sune pe Liu într-o clipă şi va afla toată povestea. În cele din urmă, după ceea ce îi păru un mileniu, dar de fapt nu era decât un minut şi jumătate, un fişier mare intră în căsuţa de e-mail. Subiectul era: „Văduve".

Danny îl deschise cu o mână tremurătoare. Iată-le, zâmbindu-i peste ani, cu chipurile înşirându-se pe ecran de la stânga la dreapta, în ordinea cronologică a faptelor.

„Angela Jakes... Lady Tracey Henley... Irina Anjou... Lisa Baring."

La început, nu fu evident. Din cauza diferenţelor superficiale: culoarea şi lungimea părului, schimbări subtile de machiaj, plus că unele poze, mai ales ale Irinei,

erau pătate şi neclare. Vârsta le pedepsise cu obişnuita ei magie neagră, aşternând o reţea de linii fine pe pielea cândva netedă. Greutatea crescuse şi coborâse, făcând ca unele feţe să fie supte în vreme ce altele păreau înfloritoare, cu obraji ca de veveriţă. Apoi, existau şi schimbări mai importante. Chipul Angelei Jakes era cel mai încântător dintre toate, tânăr şi inocent, neatins de trecerea timpului. Pe de altă parte, Tracey Henley, roşcata, părea mai dură şi mai artificială. Cu toate că încă era incontestabil frumoasă, Danny văzu că nasul ei era neobişnuit de îngust la vârf, aproape ca şi cum şi-ar fi făcut o operaţie estetică. Lisa Baring avea acelaşi nas mic, dar al ei părea mai natural. Totuşi, fruntea îi era mai înaltă şi mai netedă.

Ceea ce însă ieşea în evidenţă pe ecran erau ochii celor patru femei. Căprui-închis, precum ciocolata topită. Trişti. Arzători. Fascinanţi.

Danny McGuire îi văzuse prima dată atunci când o dezlegase pe Angela Jakes de cadavrul soţului ei. Pierzându-şi şi recăpătându-şi cunoştinţa, Angela deschisese acei ochi şi se uitase la el. Şi viaţa lui Danny se schimbase pentru totdeauna.

Ani mai târziu, aceiaşi ochi îl ademeniseră pe Sir Piers Henley spre moarte. Îl hipnotizaseră pe Didier Anjou. Îl vrăjiseră pe Miles Baring. Îl transformaseră într-un nebun abrutizat pe Matt Daley. Îşi bătuseră joc de inspectorul Liu.

Chipurile femeilor erau diferite. Dar ochii le trădau.

„Azrael nu este un el. Este o ea. Toate sunt una şi aceeaşi femeie."

capitolul 24

Bărbatul îşi iuţi pasul. Aleea era întunecată şi mirosea a condimente şi a fecale de om. „Şofran, chimen şi excremente: parfumul Indiei." Bărbatul râse de propria glumă, dar era un râs nervos, aproape isteric. Era urmărit din nou.

Croindu-şi drum printre ricşe şi trupuri oacheşe agitate, se ghemui în spatele chioşcului unui brutar. Un pasaj îngust se deschidea printr-o arcadă de piatră şi dădea într-o curte unde se coceau în cuptoare lipii *naan* şi *paratha*. Curioşi, copii pe jumătate goi mişunau în jurul lui, atraşi de chipul său străin, alb. Cu inima bubuindu-i în piept, el îi goni. Singura ieşire din curte era cea pe unde intrase. Dacă urmăritorul lui îl văzuse ascunzându-se în spatele chioşcului de pâine, avea să-l prindă cu siguranţă. Să-l prindă şi să-l ucidă. Bărbatul nu se aştepta la nici un fel de milă.

La început, se gândise că urmăritorii lui erau poliţişti, dar acum nu mai credea asta. Umbrele care pândeau în spatele lui erau mult mai sinistre. Oriunde se ducea în oraş, le simţea prezenţa, rece şi ameninţătoare ca a unei fantome rele. Era cu nervii la pământ. Devenea tot mai greu să ia decizii.

Totuşi, de data asta se părea că îi pierduseră urma. Nimeni nu-l urmase în curtea brutăriei. Probabil că îi păcălise.

Precaut, reveni pe alee. Câteva străzi mai departe, ieşi pe un drum principal unde ricşele omniprezente făceau loc mai modernelor taxiuri galbene. „Aproape ca în New York."

Întinse o mână.

– Taj Mahal Palace, vă rog. *Jaldi karna!*[1]

Bărbatul stătuse la barurile celor mai luxoase hoteluri din lume. Chateau Marmont în Los Angeles, San Pietro în Positano, Peninsula în Hong Kong. Dar, în privinţa opulenţei pure, nimic nu putea întrece hotelul Taj Mahal Palace din Mumbai. Un amestec somptuos de stil maur, oriental şi florentin, era maiestuoasa casă departe de casă pe care orice maharajah şi-o putea dori. La bar se ajungea din holul principal, o sală vastă, cu podele de marmură şi tavane din alabastru boltite. Un arc complicat sculptat, susţinut de două coloane de onix dădea spre barul mai întunecat, luminat de lumânări.

[1] Repede (în hindi, în orig.)

Atmosfera era mult mai intimă, dar la fel de luxoasă, cu canapele tapițate cu catifea de culoarea vinului roșu și atât de moi încât simțeai că stai pe nori, dar și covoare persane antice, țesute în toate culorile imaginabile. Pretutindeni în jur, cupluri îmbrăcate în haine scumpe râdeau, paharele lor de cristal scânteind precum diamantele, în vreme ce sorbeau cocktailuri caipirinha sau ceaiuri Long Island cu gheață. Rege pentru o zi.

Se așeză la locul lui obișnuit, în cel mai retras alcov, și ceru o cola dietetică și niște pui cu chimen la grătar, pe care îl serveau ca gustare la bar. Nu-i era foame, dar trebuia să mănânce. Îl aștepta o lungă noapte în care trebuia să supravegheze cu răbdare.

Sarah Jane Hughes nu-l observă pe americanul care se așezase în colț. Era prea agitată pentru a se gândi la altceva decât la David. Nu-i stătea în fire să întârzie.

„Poate că s-a răzgândit după toate mizeriile pe care i le-am făcut."

Nu-și dădea seama dacă posibilitatea ca el să renunțe la căsătoria lor o înspăimânta sau o făcea să se simtă ușurată. Presiunea era insuportabilă uneori.

„Am aproape un miliard de dolari, Sarah Jane. Indiferent că-ți place sau nu, atâția bani aduc complicații."

„Complicații." Era puțin spus. Scoțând din geantă o mică oglinjoară neagră, Sarah Jane își corectă machiajul și își aranjă părul așa cum știa că îi plăcea lui David. După ce își netezi fusta lungă până la genunchi, își descheie partea de sus a bluzei doar cât să se întrezărească formele superbe de sub ea. Ca majorității bărbaților, lui David Ishag îi plăceau ținutele serioase. Îl făceau să se simtă în siguranță. Să știe că minunile trupului lui Sarah Jane erau doar pentru ochii lui. Ceea ce era adevărat, desigur.

„Până când moartea ne va despărți."

Și iată-l, îndreptându-se spre ea, luminând încăperea așa cum numai el era în stare s-o facă, o flacără umană de charismă. Atât de frumos. Atât de încântător.

„Nu pot face asta." Se sili să respire adânc pentru a se calma.

– Draga mea. Iartă-mă c-am întârziat.

– Ai întârziat foarte mult. Îl sărută pe buze, trecându-și mâna prin strălucitorul păr negru, doar vag argintat la tâmple. Începeam să-mi fac griji.

Ochii invidioși ai femeilor o sfredeleau. Sarah Jane îi orbi cu o fluturare orbitoare a inelului ei de logodnă cu safire și diamante.

David Ishag o sărută la rându-i.

– Prostuțo. Nu trebuie să-ți faci griji niciodată. Nici acum, nici altă dată. Nu atâta vreme cât eu am grijă de tine.

Bărbatul din colț începu să tremure. Nu suporta să-i privească pe Sarah Jane și pe David. Era prea dureros. Totuși, nu-și putea dezlipi privirile.

O chelneriță îl întrebă:

– Vă simțiți bine, domnule? Pot să vă aduc ceva?

„Sănătatea mintală, te rog. Dacă nu mai aveți, o să iau niște prozac cu gheață și puțină clorpromazină."

– Un bourbon. Simplu.

Din cealaltă parte a barului, un alt bărbat privea. Acesta observă totul: paloarea străinului, tremurul mâinii când sorbi din paharul cu băutură. Îl urmărise pe bărbatul caucazian de câteva zile deja și aproape că ajunsese să se gândească la el ca la un vechi prieten.

„Sărmanul om. Inima lui nu poate accepta adevărul pe care ochii îl văd. Există oare pe lumea asta nebunie mai mare decât nebunia din dragoste?"

Inima bărbatului se strânse de compasiune, de milă pentru sufletul rătăcit al unui om. Era cu adevărat păcat că trebuia să-l ucidă.

capitolul 25

– Nu putem aștepta până după nuntă. Nici nu se pune problema. Trebuie să intervenim acum.

Rajit Kapiri, ofițer senior în divizia de elită IB (Intelligence Bureau – Biroul de Spionaj) a Indiei, își încrucișă

brațele la piept, parcă pentru a indica faptul că subiectul era închis. Ședea în biroul Interpolului din Mumbai, de partea cealaltă a mesei la care se afla și Danny McGuire, care avea un limbaj al trupului la fel de încăpățânat și de refractar la compromisuri.

– Nu putem, repetă Danny. Trebuie să-l prindem pe Azrael asupra faptului. Este singurul mod în care putem fi siguri că vom obține o condamnare.

– Dar cu ce preț? se repezi Kapiri. Al vieții domnului Ishag? Îmi pare rău, McGuire. N-o să stau să mă uit cum joci ruleta rusească acum cu viața unuia dintre cei mai bogați și mai de vază cetățeni din Mumbai.

Danny McGuire își stăpâni frustrarea. Nu-și permitea să se certe cu ofițerul IB. Dacă se plângea Kapiri șefilor lui Danny de la Interpol că membrii echipei Azrael pretindeau să se ocupe de problemă cum îi tăia capul și nesocoteau factorii de decizie locali, Henri Frémeaux avea să dizolve forța de intervenție mai repede decât puteai rosti „birocrat fără coloană vertebrală". Însă Danny avea nevoie de cooperarea lui Rajit Kapiri și din alte motive. IB-ul avea efectivele necesare, plus neprețuitele legături locale utile pentru obținerea de informații. Ei fuseseră cei care furnizaseră echipei Azrael lista scurtă a posibilelor ținte – bărbați mai în vârstă, foarte bogați, necăsătoriți, care locuiau în Mumbai și fără legături de familie cunoscute. În mod ironic, David Ishag abia dacă se încadrase, fiind mult mai tânăr decât celelalte victime. Dar, când se descoperise că magnatul electronicelor tocmai începuse să-și facă brusc planuri de căsătorie și că viitoarea mireasă era relativ nou-venită în oraș, echipa de supraveghere a lui McGuire intervenise. Nu trecuse mult până o găsiseră pe logodnica lui Ishag, o femeie care își spunea Sarah Jane Hughes. În ciuda extensiilor de păr mai deschis la culoare, a hainelor de proastă calitate și a noii identități de profesoară irlandeză, pozele făcute arătau că Sarah Jane semăna nefiresc de mult cu Lisa Baring.

– Dacă îl omoară în timpul lunii de miere? întrebă Kapiri.

– Nici unul dintre atacuri nu a avut loc în timpul lunii de miere. Toate s-au petrecut în casele victimelor. Acolo, ea cunoaşte teritoriul. În plus, să nu uităm că nu face asta singură. Are nevoie de complicele ei, iar el nu merge în luna de miere.

Rajit Kapiri tot părea nemulţumit. O căsătorie şi o lună de miere însemnau ca suspecta să iasă de sub jurisdicţia lui, de sub controlul lui. Patru forţe poliţieneşti făcuseră deja acea greşeală.

– Îţi înţeleg preocuparea. O împărtăşesc şi eu, crede-mă. Ai impresia că nu mă tentează s-o ridic acum? insistă McGuire.

– Atunci, de ce n-o faci?

– Ţi-am explicat de ce. Pentru că e cea mai bună şansă a noastră, singura noastră şansă s-o prindem asupra faptului şi să-l prindem şi pe complicele ei. Dacă acţionăm acum, o să punem mâna pe ea, dar el va fugi.

Lucrul care îl deranja cel mai tare pe Danny în legătură cu operaţiunea de supraveghere a lui Sarah Jane Hughes era că, până acum, nu văzuseră nici urmă de al treilea om. Dacă Frankie Mancini/Lyle Renalto era în Mumbai, atunci stătea foarte retras.

– O să fim pe urmele lor la fiecare pas pe care îl fac în luna de miere. Nu uita că avem o reţea globală de agenţi. Cu asta ne ocupăm.

– Hm.

Rajit Kapiri nu părea prea liniştit.

– De îndată ce se întorc în India, o să ne ducem împreună la domnul Ishag şi o să-i explicăm despre ce-i vorba. Nimic nu se va face fără consimţământul lui. Desigur, adăugă Danny cu viclenie, ea, în clipa asta, n-a comis nici o infracţiune pe teritoriul indian. Oricum, nimic care să poată fi dovedit. Va trebui s-o extrădaţi, probabil la Hong Kong, aşa că autorităţile chineze vor avea parte de toată gloria. Dar asta e decizia dumitale.

Ochii lui Rajit Kapiri se îngustară. Ştia că era manipulat şi nu-i plăcea asta. Pe de altă parte, dacă se întâmpla ceva în timpul lunii de miere a domnului Ishag, el avea înregistrarea şedinţei de astăzi, aşa că putea să dea vina pe Interpol.

– Bine, spuse el. Dar vreau să fiu informat asupra mișcărilor pe care le fac în toată perioada cât vor fi plecați.

– Vei fi. Îți dau cuvântul meu.

Danny întinse mâna peste masă. Indianul i-o strânse în silă.

– Vreau să te mai rog ceva. E posibil ca băiatul nostru să apară în timp ce cuplul e plecat. N-am destui oameni pentru a supraveghea permanent casa și biroul lui Ishag, precum și școala, și apartamentul lui Sarah Jane. Crezi că ne-ai putea ajuta cu asta?

Americanul avea obrazul ca tovalul. Dar până și Rajit Kapiri trebuia să-i admire tupeul.

– O să văd ce pot face, domnule director secund McGuire. Dumneata ai grijă ca David Ishag să rămână întreg.

La mai puțin de 8 kilometri de clădirea în care echipa Azrael avea ședință, o femeie se uită la trupul ei gol din oglindă.

Își trecu degetele lungi peste mâini și picioare, mângâind cicatricele și vânătăile. Erau singurele părți din ea care i se păreau familiare, pe care le simțea reale. Zări pe chip semnele slabe ale vârstei mijlocii, care începuseră să-i apară în ultimele luni: evantaiul de linii din jurul ochilor și al buzelor, umbrele tot mai vinetii de sub ochi, adânciturile tot mai pronunțate care coborau de la colțurile nasului. Îi veni să plângă. Nu pentru că îmbătrânea. Ci pentru că fața din oglindă era a unei străine.

Îi venea să plângă, dar nu putea s-o facă, nu trebuia. Trebuia să rămână puternică pentru sora ei. Sora ei avea nevoie de ea. Femeia se agăță cu disperare de această nevoie, ca o maimuță nou-născută atârnându-se de mama ei. Pur și simplu numai pentru asta trăia.

– De ce ești atât de tristă?

Bărbatul veni în spatele ei, sărutându-i gâtul și umerii. Gestul ar fi trebuit să fie tandru, dar nu era. Era posesiv. Înfiorător. Se cutremură.

– N-am nimic. Sunt doar obosită.

– Încearcă să dormi, îngerule.

Ea se schimbase atât de mult de la prima lor întâlnire, dar la el abia dacă se modificase ceva - pe dinăuntru sau pe dinafară. În spatele ei, în oglindă, încă era superb, frumusețea lui fiind la fel de constantă ca soarele, la fel de inevitabilă ca moartea. Cu câteva luni în urmă, visase că va evada. Acum, știa cât de proastă fusese. Acum, nu mai avea speranțe decât pentru sora ei.

În curând - așa îi promisese el -, sora ei avea să fie liberă.

capitolul 26

- Bună dimineața, domnule Ishag. Bine ați revenit!

David Ishag îi zâmbi secretarei lui.

- Mulțumesc, Sasha. Mă bucur că m-am întors.

În mod ciudat, *chiar* se bucura că s-a întors. Indiferent cât de perfectă era viața lui acum, David Ishag era pregătit să se întoarcă la normalitate.

Luna lui de miere cu Sarah Jane fusese cu totul magică. După o ceremonie religioasă foarte intimă și restrânsă la capela catolică de pe Vidyanagara - participaseră doar cavalerul de onoare al lui David, Kavi, și Rachel, colega lui Sarah Jane -, fericitul cuplu luase un avion spre Anglia, pentru a-i da vestea bătrânei mame a lui David, înainte de a începe un mare tur european.

- Crezi că va accepta vreodată asta?

Sarah Jane se întoarse spre David în vreme ce vizitau bazilica San Marco din Veneția.

- Cine? Ce să accepte? Trebuie să încetezi să mai fii atât de criptică, draga mea. Mă simt ca și cum m-aș fi însurat cu un creator de rebusuri pentru *Times*.

- Mama ta. Crezi că va accepta vreodată faptul că te-ai însurat cu o catolică? Și tocmai cu una atât de inferioară.

Danny se opri și cuprinse în palme perfectul chip de înger al lui Sarah Jane.

- Inferioară? Îmi ești atât de superioară, încât mă apucă amețeala numai când mă uit la tine. O sărută,

apoi se dădu îndărăt, apucându-se cu mâinile de cap. Vezi? Deja am ameţit.

Sarah Jane chicoti.

– Prostuţule!

David Ishag nu se prostise niciodată şi nici nu se maimuţărise pentru vreo femeie. Dar era nebun după noua lui soţie şi voia ca lumea să ştie asta. O dusese pe Sarah Jane la cele mai bune hoteluri din cele mai romantice oraşe – George al V-lea în Paris, Hassler în Roma, Dorchester în Londra, Danieli la Veneţia. Făcu dragoste cu ea în penthouse-uri, în proaspăt renovatul avion Lear şi pe puntea superiahtului său, *Clotilde*, în vreme ce navigau împreună pe Mediterana. Dar, indiferent cât de plăcută fusese călătoria, întoarcerea acasă, în Mumbai, era la fel de specială, pentru că însemna începutul vieţii lor adevărate împreună.

David se aşteptase ca ei să înceapă imediat să încerce să facă un copil. Sarah Jane avea peste 40 de ani, aşa că n-aveau timp de pierdut, dar, în mod surprinzător, ea ezita, insistând să se întoarcă la slujba ei de la şcoală şi să ia lucrurile pe rând. Cu toate că David îi adora spiritul independent şi faptul că ea în mod clar nu fusese transformată de imensa lui bogăţie, o parte din el îşi dorea s-o închidă în castelul său şi s-o păstreze doar pentru el.

– Trebuie să te întorci la cealaltă dragoste a ta: munca, îi spusese Sarah Jane.

Ca de obicei, avea dreptate. În această dimineaţă, intrând în birourile de la Ishag Electronics, David simţise o fervoare şi o motivaţie reînnoite. Avea iarăşi energia unui adolescent, ceea ce nu putea să însemne decât vremuri bune pentru afacere.

„Ar fi trebuit să mă însor cu ani în urmă."

– Deci, îşi întrebă secretara, ce avem pe ordinea de zi?

Ca de obicei, avea un program aglomerat. După o oră în care să răspundă la cele mai presante dintre miile de e-mailuri primite între timp, David avea o şedinţă de consiliu la 9, o prezentare a evoluţiei afacerii la 10.15, prânzul cu directorul executiv de la Zenon Technology,

unul dintre clienţii Ishag Electronics, la ora 1, apoi o analiză a cifrelor de vânzări pentru produsele noi, cu şeful de la Componente, Johnathan Wray. O altă şedinţă de consiliu la sfârşitul zilei însemna că David avea să fie norocos dacă ajungea acasă, la Sarah Jane, înainte de ora 8 în acea seară.

Aşezându-se la birou, porni computerul şi imediat o apelă pe Sasha.

– Rezervă-mi o masă pentru două persoane la Jamavar, pentru ora 8 şi jumătate în seara asta. Ceva izolat, lângă foc dacă se poate.

– Da, domnule Ishag. Apropo, a venit un domn care doreşte să vă vadă.

– Cine?

– N-a vrut să-mi spună numele şi nici nu are programare. Dezaprobarea din vocea Sashei era inconfundabilă. I-am cerut să plece, dar refuză. Zice că trebuie să vă vadă personal. Să chem paza?

David ezită. „Un mister!" Avusese el un presentiment că ziua urma să fie interesantă. De când se căsătorise cu Sarah Jane – de fapt, din ziua în care o cunoscuse –, viaţa lui devenise o lungă serie de evenimente neaşteptate.

– Nu, e-n regulă. E-mailurile pot aştepta câteva minute. Trimite-l înăuntru.

Câteva momente mai târziu, uşa biroului lui David Ishag se deschise. El se ridică şi zâmbi larg.

– Salut! Eu sunt David. Dumneata cine eşti?

Zâmbetul îi pieri de pe buze când văzu arma.

capitolul 27

– Cine eşti? Ce vrei?

Spaima se năpusti în trupul lui David Ishag. Cu un an în urmă, ideea morţii nu l-ar fi şocat. Dacă îi venise vremea, îi venise vremea. Dar acum, că o avea pe Sarah Jane, totul era altfel. Gândul de a fi smuls de lângă ea atât de curând după ce se găsiseră îl umplu de teroare pură.

Pistolul se ițea din buzunarul interior al hainei bărbatului. Acesta duse mâna spre ea. David închise ochii, întărindu-se în așteptarea loviturii. În loc de asta, auzi o voce americană politicoasă întrebându-l:

– Vă simțiți bine, domnule Ishag? Nu arătați prea grozav.

David deschise ochii. Bărbatul avea în mână insigna de la Interpol și un act de identitate. Probabil că se aflaseră în buzunarul în care ținea pistolul.

Ușurarea fu atât de copleșitoare, încât David se simți amețit. Se sprijini de birou.

– Iisuse Hristoase! Aproape că mi-ați provocat un atac de inimă. De ce n-ați spus că sunteți polițist?

Danny McGuire rămase perplex.

– N-am prea avut ocazia.

David se cufundă în fotoliul lui. Întinse o mână tremurătoare pentru a-și lua un pahar cu apă.

– Am crezut că vreți să mă împușcați.

– Cei care vă vizitează la birou încearcă adesea să vă împuște?

– Nu, dar de obicei nici nu sunt înarmați. În buzunarul din interiorul hainei?

– *Ooooo!* Scoțându-și pistolul Glock 22 din toc, Danny McGuire îl așeză pe birou. Îmi pare rău pentru asta. E arma standard. Jumătate din timp, uit c-o am la mine. Sunt Danny McGuire, de la Interpol.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile. Acum, că ritmul inimii i se apropiase oarecum de normal, David Ishag întrebă:

– Cu ce vă pot fi de folos?

Danny McGuire se încruntă. Avea să fie dificil. Dar învățase cu mult timp în urmă că, atunci când aveai de dat vești proaste, era mai bine s-o n-o iei pe după vișin.

– Mă tem că e vorba despre soția dumneavoastră.

Cele opt cuvinte îl sfâșiară pe David Ishag mai rău decât orice glonț.

– Sarah Jane? rosti el speriat. Ce-i cu ea?

Danny McGuire trase adânc aer în piept.

– Ca să spunem lucrurilor pe nume, domnule Ishag, noi credem că plănuiește să vă omoare.

*

În ciuda relatării clare şi fără înflorituri a lui Danny McGuire, tot fu necesară peste o oră ca să-l pună pe David la curent cu lunga şi complicata poveste a crimelor lui Azrael. O oră în care David ascultă cu atenţie, căutând fisuri în gândirea lui McGuire, motive pentru a *nu* crede că în toată povestea asta era ceva care să aibă de-a face cu Sarah Jane, soţia lui şi singura femeie de pe pământ alături de care el credea că putea fi cu adevărat fericit.

După ce McGuire termină, David rămase tăcut vreme îndelungată. N-avea de gând să cadă pe spate şi să accepte pur şi simplu că mariajul lui, întreaga relaţie cu Sarah Jane fuseseră o înşelătorie doar pentru că aşa îi spunea un ofiţer de poliţie necunoscut. În cele din urmă spuse:

– Aş vrea să văd fotografiile celorlalte femei.

– Desigur. Puteţi veni cu mine la sediu, ca să le vedeţi, sau pot cere să vă fie trimise prin e-mail.

– Să zicem că aveţi dreptate. Să zicem că Sarah Jane a minţit în privinţa numelui şi a trecutului ei.

– Măcar ăsta e un fapt care poate fi dovedit.

– Aşa e. Dar asta n-o face ucigaşă, nu-i aşa?

Lui McGuire îi păru rău pentru acest bărbat. Nu voia să creadă că soţia lui era o ucigaşă, tot aşa cum Matt Daley nu voia să accepte că Lisa Baring conspirase la uciderea lui Miles, sau cum el, Danny, nu dorise s-o învinovăţească pe Angela Jakes pentru moartea soţului ei, cu atâţia ani în urmă. Chiar şi acum, în ciuda a ceea ce ştia, lui Danny McGuire partea aceea i se părea cel mai greu de acceptat. Faptul că Angela Jakes pe care şi-o amintea, acel înger de femeie dulce, bun şi inocent, nu existase de fapt niciodată. Era un personaj, un rol,o carapace. O identitate asumată pentru un scop – un scop letal –, la fel cum Tracey Henley era un rol, şi Irina Anjou, şi Lisa Baring, şi acum Sarah Jane Ishag.

Cuvintele rostite de Angela Jakes în noaptea primei crime îi veniră în minte.

„Eu n-am nici o viaţă."

Ce bine ar fi fost dacă și-ar fi dat seama atunci ce voia să spună. Angela nu avea nici o viață. Nu a existat, nu existase niciodată. Și nici Sarah Jane.

– O face complice la mai multe crime, rosti Danny direct. Și o face mincinoasă.

David dori să sară și să apere onoarea lui Sarah Jane, dar ce putea să spună? În orice caz, pe el îl mințise. Se agăță de speranța că fotografiile trimise de McGuire, ale celorlalte văduve Azrael, aveau s-o exonereze cumva, dar în sinea lui știa că n-o vor face. Interpolul n-ar fi trimis un director important pentru a se întâlni cu el dacă s-ar fi bazat doar pe presupuneri.

Dar, chiar și așa, părea atât de cumplit, atât de imposibil de crezut.

McGuire continuă:

– Evident, nu acționează singură. După cum am spus, există un element sexual la toate crimele lui Azrael, fiecare dintre „soții" fiind găsită aparent violată și bătută la locul faptei. Am probe criminalistice clare că un bărbat a fost prezent la fiecare crimă. Nu știm dacă violurile au fost plănuite ca acoperire, pentru a ne trimite pe o pistă falsă, ori dacă sexul violent e parte din motiv. Această femeie, oricine ar fi în realitate, poate că se excită când e vorba de sadomasochism.

David gemu. „Nu, nu Sarah a mea. Ea mă iubește." Durerea era atât de intensă, încât o simțea fizic, ca și cum cineva îi injecta acid în vene.

– Cu certitudine, banii nu par să fie motivul principal. În ciuda faptului că toate celelalte patru victime anterioare și că testamentele lor erau în favoarea soțiilor, majoritatea banilor au ajuns la instituții caritabile pentru copii. Pot să vă întreb dacă dumneavoastră și Sarah Jane ați semnat un contract prenupțial?

David privi posomorât pe fereastră.

– În nici un caz, răspunse el obosit. Nu avem contract prenupțial.

Vocea lui Sarah Jane îi răsună în minte: „Puteai la fel de bine să-mi scrii o scrisoare în care să spui: «N-am încredere în tine»".

– Dar testamentul dumneavoastră?

David își sprijini capul în palme. Începuse cu o glumă între ei. Într-o noapte, la Paris, în patul din apartamentul nupțial de la George al V-lea, Sarah Jane îl tachinase pentru că nu voia să facă dragoste.

– Asta mă așteaptă pentru că m-am măritat cu un bărbat atât de bătrân? Lungi nopți de singurătate?

– E din cauza vinului pe care l-am băut la cină, protestă David. Și acel Chateau d'Yquem la desert. M-au terminat.

Sarah Jane clătină din cap cu o dezamăgire prefăcută.

– Știam eu că ar fi trebuit să-mi iau un bărbat mai tânăr. Data viitoare, o să-mi iau un amant tânăr.

– Data viitoare?

– Când îmi voi trăi viața de văduvă veselă.

David rânji și se rostogoli deasupra ei.

– O să trec o clauză în testament. La cel mai mic semn al existenței vreunui amant tânăr, vei rămâne fără un ban.

Sarah Jane râse, scoase acel hohot sexy care făcea libidoul lui David să se aprindă ca o lampă de sudură. Până la urmă, în noaptea acea făcu dragoste cu mai multă pasiune decât simțise vreodată. În dimineața următoare, gândindu-se la zeflemelele lor, își dădu seama cu vinovăție: „La naiba. Nici măcar n-am trecut-o în testament. Mai bine îl schimb înainte să-mi reproșeze iarăși că n-am încredere în ea în privința banilor". În ziua următoare, îi trimisese prin fax avocatului noile dispoziții.

Danny McGuire îl întrebă cu blândețe:

– Este singura beneficiară?

David Ishag dădu din cap. Părea atât de afectat, încât, pentru un moment cumplit, Danny McGuire avu impresia că va izbucni în lacrimi.

– Înțeleg cât de greu este pentru dumneavoastră, domnule Ishag, credeți-mă. Îmi pare sincer rău.

„Greu." Moderația cuvântului era atât de ilară, încât David aproape că izbucni în râs.

– Dar avem nevoie de ajutorul dumneavoastră dacă vrem să-i prindem pe această femeie și pe bărbatul care o ajută. Am ajuns la timp la dumneavoastră. Însă, dacă

Sarah Jane își dă seama că ați descoperit-o și dispare, următoarea ei victimă s-ar putea să nu fie la fel de norocoasă.

David Ishag închise ochii. Pe un ton abătut, monoton și lipsit de viață, întrebă:

– Ce vreți să fac?

Afară, în căldura aprigă din Mumbai, Danny își scoase telefonul BlackBerry și trimise un e-mail criptat. Le era adresat lui Rajit Kapiri, de la IB-ul indian, și tuturor celor cinci membri ai echipei Azrael, cu Henri Frémeaux, care se afla în Lyon, în CC.

Mesajul era simplu: „Ishag cooperează. Operațiunea Azrael este inițiată".

capitolul 28

– Întârzii în seara asta, dragule?

Sarah Jane se aplecă peste masa la care luau micul dejun, pentru a-și săruta soțul. Danny fusese neobișnuit de distras în ultima vreme. Nu mai făcuseră dragoste de săptămâni întregi.

Fără să-și ridice privirea din *Wall Street Journal*, David spuse:

– Hm? Dacă întârzii? A, nu. N-aș crede.

Sarah Jane îi studie capul frumos, cu părul bogat, strălucind negru ca tușul și tenul având aceeași nuanță de cappuccino ca halatul ei de mătase La Perla. Îi privi degetele urmărind cuvintele articolului din ziar în vreme ce citea. Totul la el părea atât de vital, de însuflețit. Pentru câteva clipe, o cuprinse panica, însă o alungă repede.

– Bine. Mă gândeam că poate ne culcăm devreme. O să-ți fac acea oribilă supă de pui care îți place, cu gogoșele.

David își ridică privirea. Era deconcertant felul în care se uita la ea, ca și cum îi vedea chipul pentru prima oară.

– Cu găluște din pască, rosti el plictisit.

– Scuze. Cu găluşte din pască. Se înroşi. Nu prea sunt o bună nevastă evreică, nu-i aşa?

Cu câteva săptămâni mai devreme, în luna de miere, David ar fi râs la auzul acestor cuvinte. Ar fi glumit că fetele catolice sunt o catastrofă în bucătărie, dar experte în dormitor. Acum, el nu spuse nimic. Doar şedea acolo, uitându-se la ea. „Ceva s-a schimbat."

În sinea ei, era îngrijorată, dar avu grijă ca nimic din neliniştea ei să nu i se desluşească în voce.

– Deci, dacă cina e gata la 8, vei fi acasă?

– Voi fi acasă.

David Ishag o sărută pe obraz şi plecă la serviciu.

Zece minute mai târziu, la volanul unui Range Rover Evoque, David porni mp3 playerul şi ascultă din nou înregistrarea pe care Danny McGuire i-o dăduse cu o zi în urmă.

Vocea lui Sarah Jane: „Nu putem, nu încă. Nu sunt pregătită".

Vocea distorsionată electronic a unui bărbat: „Haide, îngerule! Am mai trecut prin asta. Trecem de fiecare dată. Zeii şi-au cerut sacrificiul. Acum e momentul".

Sarah Jane din nou. Furioasă acum: „Pentru tine e foarte uşor s-o spui, dar eu sunt cea care are de suferit. Eu sunt cea care suferă mereu".

„O să fiu blând de data asta."

Un sunet gâtuit, pe jumătate estompat. Era un hohot de râs? Apoi, iarăşi vocea lui Sarah Jane: „El este altfel decât ceilalţi. Nu ştiu dacă pot s-o fac".

„Altfel? Cum altfel?"

„E mai tânăr."

Exista o notă de disperare în vocea ei, de milă chiar. David Ishag simţi cum i se strânge inima. „Are atât de multe motive pentru care să trăiască."

Vocea distorsionată deveni mai dură: „Şi sora ta are multe motive pentru care să trăiască, nu-i aşa?"

Se auziră pârâituri, iar semnalul audio se pierdu. Ascultase înregistrarea de 50, de 100 de ori deja, căutând disperat o altă semnificaţie decât cea evidentă: că soţia lui şi un amant necunoscut complotau asasinarea lui.

De fiecare dată când ajungea în acest punct, se ruga ca replica următoare să fie diferită. Se ruga să audă vocea lui Sarah Jane spunând: „Nu, nu pot, nu vreau s-o fac. David este soțul meu și îl iubesc. Lasă-mă în pace!“ Dar coșmarul se repeta de fiecare dată exact ca înainte.

„Da, da. Vineri noapte.“

„Te iubesc, îngerule.“

„Și eu te iubesc.“

Cu ajutorul lui David, Danny McGuire și echipa lui reușiseră în sfârșit să pună un microfon în telefonul mobil al lui Sarah Jane și în cele două telefoane publice din Dharavi pe care oamenii lui observaseră că le folosește. Încă nu descoperiseră identitatea bărbatului. Era evident că folosea un dispozitiv profesionist de distorsionare a vocii și un software sofisticat pentru a împiedica pe oricine să-i depisteze numărul. Dar reședința Ishag se afla sub supraveghere permanentă. Oricare bărbat neidentificat care se apropia la mai puțin de 150 de metri era fotografiat și, în caz că era necesar, era oprit și percheziționat.

– Sunteți în perfectă siguranță, îi spuse Danny McGuire lui David. Dacă o să încerce ceva, vom fi acolo într-o clipită.

Însă David Ishag nu se simțea în siguranță. Nu numai pentru că sosirea Interpolului „într-o clipită“ putea să nu fie suficient de repede. Putea dura mai puțin de „o clipită“ ca un glonț să-i intre în cap, sau ca un cuțit de bucătărie să-i secționeze aorta. Ci pentru că adevărata tragedie din toate astea, lucrul de care se temea cel mai tare, se întâmplase deja. O pierduse pe Sarah Jane. Mai rău chiar, nici n-o avusese vreodată cu adevărat. Sarah Jane, Sarah Jane a lui, nu exista.

Nici chiar acum, în fața copleșitoarei dovezi a vinovăției sale – și dacă n-ar fi existat înregistrările audio, David Ishag văzuse fotografiile celorlalte văduve, iar asemănările erau prea izbitoare pentru a le ignora –, nu putea crede pe deplin. Sarah Jane arătase atât de extraordinar de sexy în acea dimineață, în acel neglijeu. Păruse atât de vulnerabilă când el nu putuse să râdă la glumele ei sau să o privească așa cum trebuia atunci

când ea îi vorbise. O parte din el, o mare parte, încă își dorea să-i trimită la naiba pe Danny McGuire și Interpolul. S-o bage pe Sarah Jane în pat, să facă dragoste cu ea ca înainte, iar apoi, s-o întrebe pur și simplu ce-i cu bărbatul din înregistrare și cu minciunile pe care i le zisese. Să-i ceară o explicație rațională.

Iar ea avea să-i explice și să-i ceară scuze, după care David o va ierta fiindcă altcineva va fi comis acele oribile crime, nu Sarah Jane, iar ei aveau să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți.

Telefonul din mașină sună, spulberându-i fantezia.

– Deci, a rămas pentru ora 8 în seara asta. Danny McGuire părea aproape entuziasmat, ca și cum vorbea despre lovitura de începere a unui meci de fotbal, nu despre un atentat la viața lui David. N-au apărut schimbări de ultimă oră. Asta-i bine.

– Înseamnă că ați auzit totul, nu? La micul dejun.

– Limpede precum cristalul.

David se gândi: „Măcar microfoanele funcționează așa cum trebuie". Singurul lucru mai îngrozitor decât a respecta planul din seara aceea era să-l respecte în condiții de sincope tehnice.

– Încercați să vă relaxați. Știu că nu asta simțiți, dar sunteți în perfectă siguranță acolo. Vă ținem spatele, adăugă Danny McGuire.

– O să încerc să-mi amintesc asta diseară, când amantul soției mele se va repezi la jugulara mea cu o macetă ascuțită, râse slab David.

– Faceți ceea ce trebuie. Până mâine-dimineață povestea asta se va sfârși.

David Ishag închise telefonul și înghiți nodul din gât. Știa că dacă își îngăduia să plângă o dată, lacrimile nu i se vor mai opri niciodată.

„Povestea asta se va sfârși. Nu, nu se va sfârși."

Pentru David Ishag, durerea trădării lui Sarah Jane nu se va sfârși niciodată. Fără ea, putea foarte bine să și moară.

La 6 p.m., Danny McGuire ședea în partea din spate a dubei, atenția fiindu-i împărțită între ecranul din fața

lui și cuvintele încrucișate din *London Times*, de pe iPad. Richard Sturi, statisticianul, fusese cel care îi stârnise pasiunea pentru rebusuri, iar Danny devenise repede dependent. Îl ajutau să diminueze stresul și singurătatea pe care le simțea conducând Operațiunea Azrael, îl ajutau să uite cât de tare îi era dor de casă și de Céline, îl ajutau să blocheze temerea legată de situația în care va fi căsătoria lui la finalul acestei misiuni.

Rebusul din *London Times* era de obicei cel mai provocator, mult mai bun decât cele din *New York Times* și *Le Figaro*, dar autorul celui de astăzi nu părea să fi fost în formă. Unu orizontal: „Picată din cer".

Era ilar de ușor. În vreme ce Danny tastă răspunsul „p-l-o-a-i-e", mintea lui începu să rătăcească. Când îl plouase ultima dată? Cu o lună în urmă? Mai mult? Ploua mult în Lyon. Aici, în Mumbai, soarele era necruțător, încingând orașul lipicios și umed din zori și până la apus.

– Domnule. Ajay Jassal, unul dintre agenții participanți la supraveghere împrumutați de la indieni, îl bătu pe Danny pe umăr. Furgoneta de la catering. Nu e șoferul obișnuit.

Danny deveni atent instantaneu.

– Mărește imaginea.

Jassal avea ochi de vultur. Nici de aproape nu era ușor să deslușești trăsăturile șoferului pe ecranul verde neclar. Iar faptul că purta o șapcă și că își acoperea cu o mână partea de jos a feței, în timp ce aștepta ca porțile de serviciu să se deschidă, îngreuna și mai mult lucrurile.

– Ești foarte sigur că e alt șofer?

Tânărul indian se uită plin de curiozitate la Danny, de parcă acesta ar fi fost orb.

– Da, domnule. Foarte sigur. Priviți-i brațele. Acela este un bărbat alb.

Pulsul lui Danny deveni mai accelerat. Ajay Jassal avea dreptate. Brațul care atârna la geamul șoferului era clar mai deschis la culoare decât al paznicului de la poarta din spate, care îi făcea semn să intre pe domeniu.

„Oare el este? Acesta este ucigaşul? Oare chipul de sub şapcă este al lui Lyle Renalto, alias Frankie Mancini? Am pus în sfârşit mâna pe el?“

Bariera se ridică. Pornind maşina, şoferul îşi puse ambele mâini pe volan şi viră încet. Pentru prima dată, Danny îi văzu bine faţa.

– Nu pot să cred, şopti el.

– Domnule?

– *Nu* pot să cred.

– Îl cunoaşteţi pe bărbat, domnule? L-aţi mai văzut?

– O, da. Danny dădu din cap. Îl cunosc pe bărbat.

Nu era Lyle Renalto.

capitolul 29

David Ishag opri maşina în garajul lui subteran. Ceasul din bord arăta 7.30 p.m.

„În cinci minute, o s-o văd pe Sarah Jane. Peste o jumătate de oră, vom lua cina împreună. Până la miezul nopţii, va fi încercat să mă omoare.“

Nimic din toate astea nu i se prea real, cu excepţia stării de nervozitate. Nodul dureros din stomac, sudoarea care i se prelingea pe spinare. Revăzu planul în minte. Avea să intre şi să se poarte cât mai firesc posibil în preajma lui Sarah Jane. Urmau să ia cina. Până la ora 9, David se va putea duce în siguranţă la culcare. La un moment dat, Sarah Jane avea să i se alăture, iar curând după aceea, misteriosul ei complice probabil că va da năvală înăuntru. Treaba lui David era să simuleze un atac de cord, derutându-i pentru scurt timp pe cei care voiau să-l ucidă şi oferindu-le – era de sperat – suficient timp lui McGuire şi oamenilor lui pentru a-i aresta.

Raj, valetul lui David, îl salută la fel de calm ca de obicei:

– Bună seara, domnule. Cum a fost ziua de azi?

Pentru siguranţa sa, nimeni din personalul casei nu ştia ce se petrece. David avea încredere totală în Raj, însă Danny McGuire insistase asupra păstrării secretului.

– A fost foarte bine, mulţumesc, Raj. Doamna Ishag este acasă?

„Te rog, spune că nu. A ieşit. S-a răzgândit. N-a putut să meargă până la capăt."

– Este în salon, domnule. Vă aşteaptă.

Când David intră, Sarah Jane era la fereastră, cu spatele la el. Purta o rochie lungă de jerseu stacojiu, cu spatele decoltat, pe care David i-o cumpărase la Paris, în luna de miere. Părul îi era strâns în creştetul capului, în bucle lejere. Arăta superb.

– Te-ai îmbrăcat elegant.

Ea se răsuci şi îi zâmbi cu timiditate.

– M-am gândit ca măcar o dată să fac un efort. Îţi place?

Lui David i se uscă gâtul.

– Arăţi incredibil.

Apropiindu-se de el, Sarah Jane îşi petrecu braţele pe după gâtul lui.

– Mulţumesc.

Îl sărută cu tandreţe pe buze, iar David simţi cum îi slăbeşte hotărârea. Încercă să se gândească la fotografiile celorlalte văduve, alter ego-urile lui Sarah Jane, la vocea ei din înregistrarea poliţiei în care se auzea cum îi punea moartea la cale. Dar erau un vis fără nici o legătură cu *adevărata* Sarah Jane, Sarah Jane ale cărei buze moi erau lipite de ale lui.

Era posibil să iubeşti pe cineva despre care ştiai că va încerca să te ucidă?

– Mâncăm?

În duba de supraveghere, mintea lui Danny McGuire funcţiona cu viteza fulgerului.

„Noul" şofer de la firma de catering nu era Lyle Renalto, aşa cum sperase, cum se aşteptase.

Noul şofer era Matt Daley.

Gândurile lui Danny oscilau cu sălbăticie între trecut şi prezent, punând totul la îndoială. Chiar era posibil ca Daley să fie implicat? Putea fi el complicele lui Azrael?

Toate instinctele îi spuneau că nu era posibil. Matt Daley n-o cunoscuse pe femeia care îşi zicea acum Sarah

Jane Ishag decât cu ocazia încarnării ei precedente, ca Lisa Baring. Iar întâlnirea lor avusese loc *după* uciderea lui Miles Baring, o crimă pe care Matt n-ar fi putut-o comite deoarece se afla în L.A. la vremea respectivă.

Şi totuşi...

Ce ştia de fapt Danny McGuire despre Matthew Daley? Doar ceea ce Matt alesese să-i spună. Că era un scriitor din Los Angeles, că avea o soră pe nume Claire şi o fostă nevastă pe nume Raquel şi că era fiul biologic al lui Andrew Jakes. Sora era clar reală. Danny o cunoscuse. Cât privea restul poveştii, McGuire avusese încredere îl el. Dar dacă era o minciună?

Făcând un efort să se calmeze, Danny încercă să analizeze raţional lucrurile.

„Să zicem că tot ce mi-a spus e adevărat. Să zicem că este cu adevărat fiul lui Jakes."

După spusele lui Daley, Jakes îi abandonase pe el, pe mama şi pe sora lui, aparent lăsându-i fără nici un ban. Era acesta un motiv suficient pentru crimă? „Sigur că da." Matt ar fi avut vreo 25 de ani când Jakes fusese omorât, deci ar fi putut pune la cale şi comite o crimă. „Şi dacă nu l-a cunoscut pe Azrael în persoana Lisei Baring? Dacă deja îl cunoştea ca Angela Jakes, a doua soţie a tatălui său? Iar mai târziu, ca Tracey Henley şi Irina Anjou, şi acum ca Sarah Jane Ishag?"

Dar, dacă aşa stăteau lucrurile, cum se potrivea în combinaţie Lyle/Frankie? Şi, mai important, de ce ar fi venit Matt Daley în Lyon ca să-l vadă pe Danny McGuire? De ce să-i arate lui Danny legăturile dintre crimele lui Azrael şi să-l convingă să redeschidă cazul? Cu certitudine, dacă Matt era implicat în asta, n-ar fi avut nici un sens.

„Doar dacă nu vrea să fie prins."

Nu aşa gândea un psihopat? Că nu avea nici un sens să comiţi crima perfectă dacă lumea nu afla cât de genial eşti? Danny şi-l imagină pe Matt Daley, mai întâi în L.A., apoi în Londra şi în sudul Franţei, aşteptând sirenele poliţiei, pedeapsa, bătaia în uşă care niciodată nu veniseră. Poate că anonimatul ajunsese de neîndurat.

– Camera trei, domnule! Vocea lui Ajay Jassal îl aduse pe Danny înapoi la realitate. Daley pleacă.

– *Pleacă?*

Danny era acum şi mai derutat decât înainte. Nu era plănuită uciderea lui Ishag pentru seara asta? Dacă da, de ce naiba pleca Matt Daley, şi încă de parcă ar fi fost gonit de diavoli? Furgoneta aia probabil că avea o viteză de peste 100 de kilometri la oră.

Se uită la ceas. 7.55. Cina avea să dureze cel puţin o oră. David nu urma să se ducă la culcare decât după ora 9.

– Unde este Ishag în clipa asta?

– Încă e în salon, domnule. Transmisia audio e clară. E teafăr.

Danny McGuire luă instantaneu o decizie.

– Bine. Urmăreşte-l pe Daley. Du-te după furgonetă.

Ajay Jassal ezită.

– Sunteţi sigur, domnule? Dacă se petrece ceva neprevăzut în casă, iar noi nu ne întoarcem la timp...

– O să ne întoarcem la timp. Vreau să ştiu încotro se îndreaptă ticălosul ăla atât de grăbit. Danny luă aparatul de emisie-recepţie pentru a vorbi cu oamenii din a doua maşină de supraveghere, parcată în faţa casei. Eu şi Jassal pornim în urmărirea unui posibil suspect. Voi rămâneţi pe poziţie şi daţi-ne de veste dacă trebui să intraţi mai devreme sau dacă se întâmplă ceva.

– Da, domnule.

Danny se răsuci spre Ajay Jassal.

– Ce aştepţi, omule? ţipă el. Porneşte!

Încolăcit ca un şarpe în dulapul din dormitorul principal al lui David Ishag, bărbatul îşi apăsă ţeava pistolului pe obraz, închizând ochii de parcă ar fi fost mângâierea cuiva drag. La picioarele lui, lama de 15 centimetri a unui cuţit de vânătoare scânteie în întuneric.

Era incomod să stea ghemuit în ascunzătoarea lui, dar durerea sâcâitoare din coapse era un preţ mult prea mic de plătit pentru răzbunare. Peste o oră, totul se va isprăvi.

*

– Cum e supa?

– Foarte bună. Mulţumesc.

– Eu am făcut-o.

„Serios? Stăm şi discutăm fleacuri?" David luă ultima bucăţică de găluşcă de pe fundul bolului. Îşi făcuse griji toată ziua că va fi prea nervos pentru a putea mânca seara. Danny McGuire îl stresase în privinţa importanţei unui comportament firesc în preajma lui Sarah Jane, dar dacă David nu putea? Dacă vomita sau leşina, sau îi scăpa accidental la desert „De ce încerci să mă ucizi?" Însă se dovedi că era surprinzător de înfometat pentru un condamnat la moarte care îşi mânca ultima cină. Iar supa *era* bună.

– Ce-i atât de amuzant? întrebă Sarah Jane.

David îşi dădu seama că, pierdut în gânduri, rânjea ca un idiot.

– Nimic. Încercă să-şi recompună o expresie neutră. Ce avem la desert?

„Death by chocolate?[1]"

– Îngheţată. Eşti sigur că te simţi bine, David?

N-avea nici un rost să mai încerce să se controleze. Râdea vizibil acum, incapabil să împiedice lacrimile de veselie să i se rostogolească pe faţă. Nu se mai simţise aşa din scurta perioadă de la Oxford când consumase marijuana. „Probabil că devin isteric."

– Vrei să te duci sus, să te întinzi?

„Sus." Cuvântul îl făcu să-şi vină în fire instantaneu, ca un pahar cu apă rece ca gheaţa aruncat în faţă. „Deci, vrea s-o facă acum, nu-i aşa? Să termine odată? De ce nu?"

Planul iniţial fusese să aştepte până după cină înainte de a se duce la etaj, pe la 9.15. Dar, dacă Sarah Jane era gata acum, atunci şi el era. Se gândi la echipa SWAT care ţinea casa sub observaţie şi îşi aminti cuvintele lui Danny McGuire din acea dimineaţă: „Sunteţi în perfectă siguranţă. Dacă o să încerce ceva, vom fi acolo într-o clipită".

[1] *Death by chocolate* este numele unei prăjituri. (n.tr.)

Se întoarse spre Sarah Jane.

– Cred că da, dacă nu te superi. Brusc, nu mă simt prea bine.

Furgoneta firmei de catering croşetă traficul marilor străzi din Marathi cu viteza şi agilitatea unui şoarece. Ajay Jassal se ţinu pe urmele ei, străduindu-se să păstreze controlul asupra uriaşului vehicul de supraveghere în vreme ce de obicei ponderatul Danny McGuire ţipa la el:

– Ţine pasul! Nu-l pierde!

Jassal cunoştea bine străzile. Dar dubele de supraveghere nu erau proiectate pentru urmăriri în viteză. Erau menite să stea parcate lungi ore plictisitoare şi să se piardă în fundal. Era meritul lui Ajay că reuşea să menţină mai mica maşină în raza vizuală, hurducându-se pe caldarâm şi luând periculos de repede virajele, adesea intrând pe străzi neluminate. Dumnezeu ştia în ce hal afecta această cursă echipamentele lor scumpe.

Furgoneta îi ducea într-un tur prin sudul oraşului Mumbai, în general cartiere rezidenţiale: Walkeshwar Road, Peddar Road, Breach Candy, toate remarcându-se prin arhitectura lor britanică. Şoferul evită zonele comerciale gen Cuffe Parade ori Carmichael Road, preferând să se piardă pe străzile mai liniştite. Era clar că îşi dăduse seama că era urmărit.

După 20 de minute, în mare parte petrecute mergând în cercuri, furgoneta se îndreptă spre nord, către stadionul de crichet Wankhede. Pe măsură ce se apropiau, străzile erau tot mai pline cu mulţimi de bărbaţi tineri. Luminile strălucitoare ale stadionului se puteau vedea de la câţiva kilometri distanţă.

– Probabil că e meci în seara asta, spuse Ajay Jassal. Mă îndoiesc că o să mai putem înainta mult. Nu cu maşina.

Danny McGuire abia mai putea zări furgoneta prin mulţimea de trupuri cu piele închisă la culoare. Oare Matt Daley plănuia să scape aici? Danny se uită la ceas. „8.45.“ David Ishag avea să-şi termine curând cina. Trebuiau să se întoarcă la locuinţa acestuia.

Fără să stea pe gânduri, McGuire deschise uşa vehiculului de supraveghere şi începu să-şi croiască drum prin mulţime strigând „Poliţia!“ şi înşfăcând cămăşi şi geci fără discriminare, în vreme ce pur şi simplu îi azvârlea pe oameni din calea sa.

În câteva secunde, ajunse la furgoneta lui Matt. Era goală, abandonată la numai câţiva metri de porţile terenului de crichet. Disperat, McGuire se uită în jur, cercetând mulţimea în căutarea chicii blonde a lui Matt. „Nimic.“

Apoi, brusc, îl văzu chiar la intrarea în stadion, la 20 de metri distanţă. Până să ajungă Danny acolo, Matt avea să intre, să se piardă în mulţime. Să dispară. Instinctiv, degetele lui Danny se strânseră în jurul armei, dar ştia că n-o poate folosi. Un foc tras aici ar fi declanşat un haos general. Tocmai când disperarea începu să-l copleşească, Danny îl văzu pe Ajay Jassal sprintând pe lângă el, despărţind mulţimea cum despărţise Moise apele Mării Roşii, cu picioarele lui lungi gonind pe solul dur ca un ghepard. Urmă un ţipăt şi o încăierare. Danny îşi deschise drum fluturându-şi insigna de la Interpol ca pe o funie de usturoi împotriva unui vampir.

Jassal plonjase, trântindu-l pe Daley şi ţintuindu-l la pământ.

– L-am reţinut pe suspect, domnule, gâfâi el.

Danny McGuire, respirând anevoie, rosti în spatele lui:

– Bună treabă, Jassal. Matt Daley, te arestez pentru tentativă...

Se opri în mijlocul propoziţiei. Bărbatul de pe jos îşi întoarse faţa spre el. Obrazul lui era lovit rău, iar ochii căprui îi erau larg deschişi de confuzie şi panică. Era la fel de indian ca maiestuosul Taj Mahal.

David Ishag se privi în oglinda din baie, încleştându-şi mâinile pe chiuveta din marmură, pentru a se sprijini.

„Asta este. În orice clipă, ea o să-l lase să intre. Pe ucigaşul meu.“

Se stropi cu apă rece pe faţă, dorindu-şi ca ameţeala să-i treacă. „Aminteşte-ţi ce-a spus McGuire. E afară. Tot ce trebuie să fac este să mă prăbuşesc, simulând dureri în piept în clipa în care intră individul. E uşor."

– David? Dragul meu? Sarah Jane se legăna în pragul uşii. Te simţi bine? Ai nevoie de un doctor?

„Se leagănă? Ciudat. De ce se leagănă?"

Puncte începură să joace în faţa ochilor lui Danny.

– Eu... nu mă simt bine.

Acum, toată încăperea se clătina, ca o navă în furtună. Brusc, îl cuprinse un violent val de greaţă. Nu mai era nevoie să se prefacă. În clipa asta, era pe cale să facă un atac de cord adevărat.

Apoi, brusc, îşi dădu seama.

„«Îţi place supa? Eu am făcut-o.» M-a otrăvit! Căţeaua mi-a pus ceva în supă!"

Încercă să se uite la Sarah Jane, dar cel puţin şase versiuni identice ale ei se aplecară asupra lui, în vreme ce el căzu pe duşumea, apucându-se cu mâinile de stomac.

– De ce...? icni el. De ce faci asta?

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Este în regulă. Nu intra în panică. O să chem o ambulanţă.

Compătimirea din vocea ei părea atât de *reală*. Dar el nu-şi putea îngădui s-o creadă, nu-şi putea îngădui să leşine. Trebuia să rămână treaz, să fie atent. Microfoanele lui McGuire erau toate în dormitor. Trebuia să ajungă acolo, pentru ca echipa SWAT de afară să afle ce i se întâmplă. Cu ultimele fărâme de putere, strigă:

– În pat!

Îşi simţea muşchii gâtului umflându-se, respiraţia scurtându-se. În curând, nu avea să mai poată vorbi deloc.

– Trebuie să mă întind. Te rog!

– Desigur, iubitule, desigur.

Sarah Jane îl ajută să intre în dormitor, pe chipul ei citindu-se o profundă îngrijorare. „De ce mai continuă şarada?" gândi David. „Nu are nici un sens." Căzând pe spate în pat, îşi încleştă mâna pe cravată. Trebuia s-o slăbească! Nu putea respira! Îi făcu disperat semne lui

Sarah Jane să-l ajute, dar ea se întorsese cu spatele la el și se îndrepta spre telefon.

– Sun la numărul de urgență. Rezistă, David. Ajutoarele sunt pe drum.

În duba de supraveghere, Danny McGuire verifică să fie bine prinsă centura și se apucă de mânerul de deasupra portierei. Jassal gonea pe un drum liber și drept, cu sirena urlând. Probabil că aveau cel puțin 150 de kilometri la oră.

Danny se uită la ceas: 9 p.m. Se simțea ca un idiot colosal. Matt Daley, desigur, încă se afla în casa lui Ishag. Știuse tot timpul că Danny se afla acolo și îl ademenise să plece cu momeala și schimbul clasice.

O făcuseră deja? Îl uciseseră el și Sarah Jane – Azrael – pe David Ishag?

Pe locul de lângă Danny, inginerul de sunet se lupta cu complexul echipament radio din dubă. Trebuiau să ia legătura cu ceilalți membri ai echipei, să intre în casă înainte de a fi prea târziu.

Danny strigă la el, încercând să se facă auzit peste zgomotul sirenelor.

– Ai reușit ceva?

Bărbatul clătină din cap.

– Suntem în raza de acoperire, dar nu pot prinde semnalul.

Luminile din Marathi licăriră la distanță. În curând se zări reședința Ishag.

– Continuă să încerci.

Sarah Jane lăsă jos telefonul.

– Sunt pe drum.

David își pierdea și își recăpăta cunoștința în mod repetat. „Ce trebuia să fac? Ceva cu dureri în piept?" Era atât de greu să-și dea seama ce era real și ce nu. Oare Sarah Jane chiar îl ținea de mână? Îi ștergea fruntea? Sau era un vis. Părea atât de iubitoare... dar nu plănuia ea oare să-l ucidă? Închise din nou ochii.

Când îi deschise iarăși, lângă pat se afla un bărbat. Era mascat și îmbrăcat în negru din cap până în picioare,

ca o personificare a morţii. În mână, strălucind argintiu pe fundalul pantalonilor negri, avea un cuţit.

David se gândi să ţipe, dar laringele părea să i se fi blocat şi, în orice caz, nu îi era atât de teamă cum crezuse că-i va fi. Era doar foarte, foarte obosit. „Probabil că visez. O să dispară într-o clipă." Închise ochii şi îşi pierdu cunoştinţa.

– Le aud vocile, domnule. Cred ca sunt în dormitorul principal.

Danny McGuire răsuflă uşurat.

– Şi ceilalţi?

– Da, domnule, am stabilit legătura.

– Demartin, Kapiri, mă auziţi?

Vocea furioasă a poliţistului indian fu prima care răspunse.

– McGuire? Unde naiba ai fost?

– Lasă asta. Intraţi în casă, acum! Sunt în dormitor. Scoateţi-l pe Ishag de-acolo.

După ce închise, Danny se întoarse spre inginerul de sunet.

– Îl auzi pe Ishag? Trăieşte?

Inginerul de sunet îşi apăsă căştile şi închise ochii concentrându-se.

– Nu sunt sigur. O aud pe femeie. Ea...

Brusc, bărbatul îşi smulse căştile de pe urechi. Danny McGuire nu avea nevoie să-l întrebe de ce.

Toată lumea din dubă auzise ţipătul lui Sarah Jane Ishag.

În dormitorul lui David Ishag, bărbatul în negru îşi scoase masca şi zâmbi.

– Ce s-a întâmplat, îngerule? întrebă el. Aşteptai pe altcineva?

capitolul 30

Din ascunzătoarea lui, îi putea vedea perfect. Pe bărbatul în negru şi pe femeia care îşi spunea acum Sarah

Jane Ishag. Dar ea putea să-și zică oricum dorea. *El* știa cine era. Și *a cui* era. Era a lui. Iubirea lui. Femeia lui.

Nevoia de a ieși din ascunzătoare chiar în clipa aceea și de a o înșfăca era copleșitoare. Dar așteptase prea mult acest moment, investise prea mult timp și efort. Trebuia să vadă cum se derula scena.

Bărbatul în negru arătă spre David Ishag.

– E mort?

David zăcea pe spate în pat, nemișcat ca o stâncă. Sarah Jane se apleca spre el.

– Nu. Încă respiră.

– Nu m-am așteptat să se prăbușească atât de repede. Probabil că i-ai pus prea mult.

– Nu da vina pe mine! rosti ea furioasă. Ți-am urmat întocmai instrucțiunile. Ți-am spus că n-ar trebui să-l drogăm întâi. Dacă are un atac de cord? Dacă poliția îi găsește substanța în organism?

– Taci!

Bărbatul o lovi cu putere în față. Din ascunzătoarea lui din dulap, el auzi sunetul cumplit al osului care se frânse în obraz în vreme ce Sarah Jane se prăbuși scâncind pe podea. Îl privi pe bărbatul în negru apucând-o de păr și ridicând-o.

– Cine ești *tu* să-mi spui *mie* ce-ar trebui și ce n-ar trebui să facem? Ești un nimeni, asta ești. Spune-o! SPUNE-O!

– Sunt un nimeni, suspină Sarah Jane.

– N-ai nici o viață.

Vocea ei era acum o șoaptă abia audibilă.

– N-am nici o viață.

S-o audă recitând cuvintele păru să-l calmeze puțin pe bărbat. Dădu drumul părului ei.

– A trebuit să-l drogăm pentru că altfel s-ar fi luptat. Ceilalți erau prea bătrâni ca să se apere. Ridică pumnalul în lumină. Dând disprețuitor din cap spre David, spuse: O să ne ocupăm de el mai târziu. Întâi, este rândul tău.

Sarah Jane se trase îndărăt, târându-se pe podeaua dormitorului în mâini și în genunchi, ca un crab înspăimântat.

– Nu! Te rog! Nu trebuie să faci asta!

– Sigur că trebuie s-o fac. Toate celelalte au fost pedepsite, nu-i așa? Angela, Tracey, Irina, Lisa. De ce ar scăpa micuța escroacă Sarah Jane?

– Te rog, îl imploră Sarah Jane. Teroarea din vocea ei era inconfundabilă. Am făcut tot ce mi-ai cerut... Ai zis că n-o să-mi faci rău.

Însă bărbatul în negru părea neimpresionat de rugămințile și de lacrimile ei. Nu era deloc om. Era un animal. Cu un mârâit sălbatic, se năpusti asupra lui Sarah Jane țintuind-o pe dușumea. Cu o mână, trase de haine, în vreme ce cealaltă îi apăsa cu putere cuțitul pe gât. Instinctiv ea se zbătu, dând în zadar din picioare sub greutatea lui. El îi ridică poalele rochiei, desfăcându-i coapsele cu genunchiul.

Bărbatul din dulap nu mai putu aștepta. Năvălind în cameră, se repezi asupra omului în negru, lovindu-l în mod repetat cu patul armei în ceafă. Sângele țâșni cald și lipicios, și vital. În câteva secunde, mâna rea a animalului, care se înfipsese între picioarele lui Sarah Jane, căzu inertă.

Sarah Jane închise strâns ochii, neîndrăznind să respire. Oare chiar se terminase? Oare chiar era mort? Următorul lucru pe care îl conștientiză fu că trupul greu era îndepărtat de pe ea. Cineva, salvatorul ei, rostogoli corpul bărbatului în negru, care căzu pe podea cu o bufnitură, ca un sac cu pământ.

Era David, dragul, sărmanul David care scăpase de efectele narcoticului, loial și protector până la sfârșit? Sau poliția își dăduse seama în cele din urmă, venind în sfârșit să-i aresteze și să pună capăt tuturor acestor ani de nebunie? Să le salveze pe ea și pe sora ei. Să oprească totul.

Se răsuci și se pomeni privind în doi ochi familiari și iubitori.

– E-n regulă, Lisa, șopti Matt Daley. E-n regulă, iubita mea. Ești în siguranță acum.

Matt îi atinse chipul, trecându-și cu afecțiune degetul peste fiecare trăsătură. Obrazul ei drept se umflase

ca o prună răscoaptă, acolo unde ticălosul o lovise. N-avea s-o mai lovească niciodată.

– Lisa... Matt Daley începu să plângă. Sărmana mea Lisa.

Ea deschise gura ca să spună ceva, dar focul de armă fu atât de puternic, încât îi curmă vorbele. Vreme de o clipă, pe chipul lui Matt Daley se citi ceva. Nu era durere. Ci mai degrabă surprindere extremă. Apoi, lumea se întunecă încet.

capitolul 31

Rajit Kapiri se afla în casă. Câteva secunde mai târziu, Claude Demartin și cei trei oameni ai lui i se alăturară, urmați de Danny McGuire cu răsuflarea tăiată.

– Unde sunt servitorii? vru Danny să știe.

– În bucătărie, spuse Kapiri. Am șase ofițeri înarmați care stau cu ei. Au baricadat ușile.

– Bine. Tu și Demartin urcați pe scara principală. Eu o să urc pe cea a servitorilor.

– Ce-ai zice să iei doi oameni de-ai mei ca să te acopere, rosti Kapiri.

Era o afirmație nu o întrebare, însă Danny nu obiectă. Nu aveau vreme de lupte pentru putere, nu acum.

Răsună o împușcătură. Cei trei bărbați se uitară unul la altul și o luară la goană pe scări.

– Cum ai putut?

– Cum am putut *eu*? Bărbatul în negru își duse mâna la rana de la ceafă. Încă se simțea amețit, de parcă ar fi putut leșina în orice clipă. A vrut să mă omoare, Sofia, în caz că n-ai băgat de seamă.

Ochii Sofiei Basta se umplură de lacrimi.

– Mă proteja pe mine! Dumnezeule, Frankie. N-aveai de ce să-l omori.

Frankie Mancini se încruntă. Era păcat că fusese silit să-l împuște pe Daley. La urma urmelor, omul era fiul lui Andrew Jakes. Practic, asta îl făcea să fie unul dintre copii. Una dintre victimele pentru răzbunarea cărora

Frankie își dedicase întreaga viață. Chiar și mai păcat era că amortizorul armei sale nu funcționase. Cineva din personalul casei putea veni în orice moment. Poliția putea fi deja pe drum. Nu aveau prea mult timp.

– Zăvorăște ușa, se răsti el.

Însă Sofia rămase pe loc, privind cum sângele lui Matt se îmbiba în covor.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sofia, rosti Frankie încercând să se apere. Am încercat să-l fac să plece din Mumbai. Am făcut tot posibilul. N-ar fi trebuit să se afle aici.

– A venit aici pentru mine. Pentru că m-a iubit, suspină Sofia. El m-a iubit pe mine, iar eu l-am iubit pe el!

– Te-a iubit? spuse Frankie Mancini cu cruzime pe un ton batjocoritor. Fată dragă. Nici măcar nu știa cine ești. El a iubit-o pe Lisa Baring. Și cine era ea? Nimeni, asta era, un personaj pe care *eu* l-am inventat, o născocire a imaginației *mele*. Dacă Matt Daley a iubit pe cineva, acela am fost eu, nu tu. Acum, zăvorăște afurisita aia de ușă.

Sofia Basta făcu ce i se ceruse. Văzu nebunia strălucind în ochii lui Frankie. „Sărmanul, sărmanul Matt! De ce a venit după mine? De ce n-a fugit, de ce nu s-a eliberat cât a avut ocazia?“

– Nu merita să moară, Frankie.

– Taci! țipă Mancini fluturându-și amenințător pistolul în aer. *Eu* decid cine trăiește și cine moare! *Eu* dețin puterea! Tu ești soția mea. Și vei face așa cum îți poruncesc sau, jur pe viața mea, Sofia, sora ta va urma. Înțelegi?

Sofia dădu din cap. Înțelegea. Teama și supunerea erau tot ce înțelegea. Tot ce cunoscuse vreodată. Pentru câteva luni scurte și pline de bucurie ale vieții ei ca Lisa Baring, în Bali, cu Matt Daley, întrezărise o altă cale, o altă viață. Dar nu a fost să fie.

– POLIȚIA!

Vocea lui Danny McGuire urlă ca o sirenă. Pași care tropăiau urcând scările se auzeau din spatele lui. O a doua salvare.

Ochii lui Mancini se lărgiră panicați. Îi dădu Sofiei cuțitul.

– Fă-o!

– Ce să fac? O, nu! Frankie, nu!

Ochii ei se uitară în direcția în care privea el. În toată drama cu Matt, uitase chiar că David Ishag era în cameră, dar acum îl vedea mișcându-se, efectele drogului pe care i-l dăduse mai devreme începând să dispară.

– Acesta este sfârșitul, îngeraș. Ultima noastră crimă. Sacrificiul care va salva viața surorii tale.

– POLIȚIA!

Pumni bubuiră în ușă.

– E drept ca tu s-o comiți. Fă-o!

– Frankie, nu pot.

– Fă-o! Mancini țipa, urlând ca un câine nebun. Taie-i gâtul sau vă împușc pe amândoi. Fă-o!

Imagini fulgerară prin mintea Sofiei, una câte una.

Citind „Cartea“ împreună cu Frankie, la orfelinat. Cât de frumos era el atunci și cât de bun. „Ești o prințesă, Sofia. Ceilalți sunt geloși.“

Andrew Jakes, primul om ucis de ei, cu sângele izbucnind din gâtul lui ca o apă roșie și groasă dintr-o țâșnitoare.

Piers Henley, amuzantul, cerebralul Piers, care se luptase până când ei îl împușcaseră în cap, împrăștiind creierul lui strălucit pe pereții dormitorului.

Didier Anjou, implorând să-i fie cruțată viața în timp ce lama pumnalului se cufunda în carnea lui iarăși, și iarăși, și iarăși.

Miles Baring, prăbușindu-se instantaneu când cuțitul îi străpunsese inima.

Matt Daley, sigurul cu adevărat inocent dintre ei toți. Matt, care o iubise, care îi oferise speranța. Matt, care zăcea mort și rece la picioarele ei.

Se gândi la cei vii. La sora ei, carne din carnea ei, aflată cine știe unde. David Ishag, mișcându-se amețit, revenind la viață în pat.

– TAIE-I GÂTUL!

Vocea lui Frankie era excitată, stârnită ca întotdeauna de sânge, și de moarte, și de răzbunare.

– POLIŢIA!

Baroase loviră în uşă, spărgând lemnul.

– Nu pot, rosti Sofia calmă, neauzind zarva şi urletul în timp ce lăsă cuţitul să-i cadă la picioare. Trage dacă vrei, Frankie. Dar eu nu pot s-o fac. Nu mai pot.

În cele din urmă, uşa cedă. Bărbaţi înarmaţi năvăliră în cameră.

– Poliţia! Sus mâinile!

David Ishag deschise ochii tocmai la vreme pentru a-l zări pe Danny McGuire, cu arma scoasă, gâfâind în pragul uşii.

– Cu siguranţă, nu te-ai grăbit deloc, murmură el slab.

Apoi, cineva trase un foc de armă. Şi totul se termină.

Partea a patra

capitolul 32

Un an mai târziu...

Judecătorul Federico Muñoz de la Curtea Superioară de Justiție din Los Angeles nu se afla pentru prima dată pe prima pagină a ziarelor când era vorba de crime. Cu doi ani în urmă, chiar în această sală de judecată, sala 306, de la etajul doi al Tribunalului din Beverly Hills, un juriu o găsise vinovată pe o foarte îndrăgită actriță de uciderea violentului ei iubit, după mulți ani de abuzuri. Judecătorul Muñoz o condamnase pe actriță la moarte, spre revolta fanilor, a familiei și a multora din mass-media națională de știri. Nu mult după aceea, primise prima dintre amenințările cu moartea de care avea să aibă parte periodic, tot restul vieții sale. Era încântat.

Amenințările cu moartea fuseseră motivul care îi permisese judecătorului Federico Muñoz să ceară o escortă permanentă pe drumul către și de la serviciu. Faptul că, în fiecare zi, sosea la impozantul tribunal cu coloane albe, de pe Burton Way 9355 înconjurat de un grup de gărzi înarmate îl făcea pe judecătorul Muñoz să se simtă extraordinar de important, la fel cum o făcea și faptul că presa era interesată de viața lui. Desigur, în public denunța acest interes ca fiind indecent și rău-voitor, fiind supărat în special de cei de la *L.A. Times*, care îl porecliseră „Judecătorul Groază". În particular însă, era încântat la culme. Judecătorul Federico Muñoz era deja faimos în Los Angeles. Acum, mulțumită procesului Azrael, devenea faimos în toată lumea.

Procesul care se desfășura deja de două săptămâni – atât durase ca acuzarea să-și prezinte cazul, din cauza muntelui uriaș de probe – nici că ar fi putut să fie mai senzațional. Patru bărbați bogați uciși cu brutalitate

în aceleaşi condiţii, pe tot globul. Acuzaţii, un cuplu căsătorit, la peste 40 de ani, amândoi binecuvântaţi cu înfăţişări de vedete de cinema, fuseseră prinşi la locul faptei, în timp ce încercau să comită a cincea crimă. Toate victimele în vârstă fuseseră ademenite să se însoare cu femeia care era acuzată, cunoscută presei drept „Îngerul Morţii". Totuşi, această femeie fusese supusă unor atacuri sexuale violente, sadice, cu ocazia fiecărei crime, de către acuzat. Cu acceptul ei, dacă era să se dea crezare acuzării.

Nici unul dintre inculpaţi nu negase crimele, dar fiecare pretindea că a fost silit, indicându-l pe celălalt ca fiind instigatorul. Odată cu inserarea în telenovelă a motivului „Robin Hood" – toate milioanele victimelor fuseseră donate unor instituţii caritabile care se ocupau de copii –, tabloidele nici că ar fi putut pretinde mai mult.

Dar căpătară mai mult. Căpătară o acuzată care îşi asumase cu succes o altă identitate de fiecare dată când ademenise o nouă victimă în patul conjugal, şi care se pare că suferise numeroase operaţii estetice pentru a-şi schimba înfăţişarea de-a lungul ultimului deceniu, dar care rămăsese absolut superbă. Rămânând pasivă în timpul prezentării probelor, doar ocazional vărsând o lacrimă când fotografiile trupurilor torturate ale soţilor ei sau pozele rănilor ei erau arătate juriului, femeia care şedea la capătul mesei din sala 306 părea la fel de pură şi de neîntinată ca un nou-născut, şi la fel de strălucitoare ca un înger. Presa nu se mai sătura de ea.

În capătul opus stătea celălalt acuzat, Frances Mancini. Cei doi se întâlniseră într-un orfelinat din New York, pe vremea când amândoi erau adolescenţi. Lui Mancini îi lipsea strălucirea soţiei lui, aura de seninătate şi de bunătate care părea să emane ca o lumină din ea, în ciuda oribilelor crime pe care mărturisise că le-a comis. Cu toate astea, era un bărbat irezistibil de atrăgător, cu părul lui negru, maxilarele puternice şi trăsăturile arogante într-o manieră furioasă. Mancini fusese împuşcat în timp ce se opunea arestării, în India, şi încă avea dificultăţi în a se ridica şi a se aşeza, tresărind

de durere de fiecare dată când se mişca. Totuşi, când stătea, buzele subţiri ale lui Mancini erau arcuite într-un permanent zâmbet atotcunoscător, ca şi cum tot spectacolul sistemului american de justiţie fusese născocit doar pentru amuzamentul lui. Nici el, nici soţia lui nu se opuseseră extrădării în SUA, în ciuda faptului că în Franţa sau în Anglia, unde ar fi putut la fel de bine să fie judecaţi, nu exista pedeapsa cu moartea. Aici, în California, ambii acuzaţi riscau condamnarea la moarte de către un juriu ostil şi cel mai dur judecător de la Curtea Superioară de Justiţie din L.A. Cu toate astea, Frankie Mancini părea să privească la cele ce se întâmplau astăzi ca la o piesă de teatru, o melodramă, dacă nu chiar o farsă bulevardieră, la care soarta decisese cu generozitate să-i ofere un loc în primul rând.

Poate că asta avea o legătură cu procurorul William Boyce. Înalt, costeliv, la puţin peste 50 de ani, cu părul cenuşiu tuns scurt şi cu o pasiune pentru costumele ieftine, de culoare gri cărbune, Boyce, care era renumit pentru discursul lui egal, măsurat, era antiteza procurorului renumit pe care te-ai fi aşteptat să-l vezi ocupându-se de un caz atât de important. Era proverbiala „mână sigură", competent, profesionist şi atât de dureros de banal, încât se spunea adesea că singurul lucru remarcabil la William Boyce era cât de puţin remarcabil era. De ce îl alesese procuratura pe Boyce să se ocupe de un astfel de caz era un mister aproape la fel de mare ca şi asasinatele. Poate că puterile decizionale hotărâseră că, având asemenea dovezi copleşitoare, şi o maimuţă ar fi reuşit să obţină condamnarea la moarte a celor doi ucigaşi din cazul Azrael... iar William Boyce se apropia cel mai tare de o maimuţă.

În orice caz, era chiar o realizare să reuşeşti a plictisi un juriu cu un caz atât de senzaţional ca acesta, însă, de-a lungul ultimelor două săptămâni, William Boyce tocmai asta izbutise să facă, recitând faptele legate de cele patru crime cu o monotonie care pur şi simplu ştirbise impactul lor emoţional. Îşi petrecuse o zi întreagă împotmolindu-se în complexul acord internaţional prin care autorităţile britanice, franceze şi chineze din

Hong Kong consimţiseră ca probele să fie prezentate în California. Martorii lui mai însufleţiseră puţin lucrurile. Menajera spaniolă a lui Andrew Jakes mai ales, icnind şi suspinând de-a lungul declaraţiei hidos de grafice, care, în dimineaţa următoare, apăru pe prima pagină a tuturor tabloidelor. Dar, una peste alta, judecătorul Muñoz văzu că acuzarea îşi atrăsese dispreţul lui Frankie Mancini. Asemenea tuturor celorlalţi din sala 306 şi a celor care urmăreau procesul pretutindeni în lume, abia aştepta să audă prezentarea apărării. Astăzi, sosise în sfârşit clipa.

Pentru că fiecare acuzat pretinsese că fusese silit de celălalt, aleseseră să fie reprezentaţi separat. Avocatul lui Frankie, Alvin Dubray, era un bărbat scund şi gras, cu cămaşa permanent ieşită din pantaloni şi cu un păr de savant nebun. Dubray sosi în sala de judecată 306 pierzând pe drum hârtii din vraful pe care-l ţinea sub braţ, arătând pentru toată lumea ca un bunic bătrân şi confuz care se rătăcise în drum spre bibliotecă. În realitate, după cum judecătorul Muñoz ştia foarte bine, mintea lui Dubray era atât de ascuţită, iar memoria lui, atât de prodigioasă, încât nu avea nevoie de nici un fel de notiţe. Dar rolul de bufon bătrân şi năuc stârnise dragostea multor jurii, iar el n-avea de gând să-l abandoneze tocmai acum. Cu un client atât de rece şi de antipatic ca Frankie Mancini, Alvin Dubray trebuia să se folosească de tot ce putea pentru a atrage juriul de azi de partea sa.

În privinţa aceasta, avocata Îngerului Morţii avea o treabă mai uşoară. Ellen Watts era tânără şi relativ neexperimentată. Acesta era abia al doilea proces de crimă pe care îl avea. Dar deja îşi făcuse la tribunalul superior renumele de a fi o avocată pledantă perspicace şi talentată, manipulând probele cu măiestria şi uşurinţa cu care un olar modelează lutul. Cu părul blond tuns bob şi trăsături de spiriduş, Ellen Watts era de obicei considerată o frumuseţe. Cu toate astea, alături de clienta ei, pălea ca blitzul unui aparat foto îndreptat către soare.

– Toată lumea să se ridice!

În ultimele două săptămâni, judecătorul Federico Muñoz interzisese accesul presei în sala lui. (Nu dădea bine să pară prea însetat de publicitate, iar William Boyce era atât de plictisitor, încât i-ar fi făcut pe spectatori să renunțe.) Totuși, astăzi, cedase, permițând unui grup ales, de la știri, să ocupe câteva locuri la galerie. Camerele lor, ca și ochii celorlalți din încăpere, treceau de la acuzați la cei trei bărbați care ședeau unul lângă altul în primul rând. De acum, numele lor erau cunoscute în toate casele din America.

Danny McGuire, detectivul de la LAPD care devenise erou la Interpol și care, mai mult de două treimi din cariera lui, se ocupase de ucigașii Azrael, ajutând chiar și la orchestrarea operațiunii indiene ce dusese, în cele din urmă, la prinderea lor.

David Ishag, adoratul magnat indian care fusese ales drept următoarea victimă a lui Azrael și pe care McGuire și oamenii lui îl smulseseră din ghearele unei morți sigure.

Și, la capătul rândului, într-un scaun cu rotile, silueta tragică a lui Matt Daley.

Daley era scriitor, fiul primei victime a lui Azrael, Andrew Jakes, și, la un moment dat, un informator-cheie al Interpolului. Și el fusese prezent în seara arestării acuzaților, și fusese norocos să supraviețuiască glonțului tras de pistolul lui Mancini, care i se înfipsese la baza șirei spinării. În ciuda acestui fapt, Matt Daley refuzase să depună mărturie împotriva acuzatei, femeia pe care el încă o numea „Lisa". Zvonul era că sărmanul om ajunsese în pragul nebuniei din pricina iubirii pentru ea. Urmărindu-l cum o privea acum, cu ochii înfundați în orbite, o versiune pipernicită a bărbatului plin de viață care fusese cândva, era ușor de crezut.

– Domnișoară Watts. Judecătorul Federico Muñoz făcu o pauză suficient de lungă pentru a se asigura că toți ochii – și toate camerele – erau ațintiți asupra lui. Înțeleg că dumneavoastră începeți pledoaria de deschidere a apărării.

– Așa este, domnule judecător.

Ellen Watts şi Alvin Dubray se înţeleseseră ca Ellen să fie prima. Planul era ca fiecare să termine repede cu prezentarea negativă a clientului celuilalt pentru a putea să încheie cu aspectele comune: slăbiciunile şi ezitările acuzării şi abuzurile suferite de ambii acuzaţi în copilărie. Dacă reuşeau să creeze în mintea juriului dubii legate de cine a corupt pe cine şi să-i prezinte ca având probleme psihice, aveau o şansă să-i scape pe amândoi de injecţia letală. În mod realist, acesta era cel mai bun lucru la care puteau să spere.

Ellen Watts se apropie de juriu, privindu-i în ochi pe fiecare bărbat şi femeie din grupul de 12 oameni.

– De-a lungul ultimelor două săptămâni, începu ea, acuzarea v-a prezentat nişte probe extrem de oribile. Domnul Boyce v-a familiarizat în mod elocvent cu faptele legate de cele patru crime brutale. Iar eu folosesc intenţionat acest cuvânt – „fapte" – pentru că *sunt* fapte în acest caz, fapte cumplite, fapte pe care nici eu, nici clienta mea nu încercăm să le negăm. Andrew Jakes, Sir Piers Henley, Didier Anjou şi Miles Baring şi-au pierdut cu toţii vieţile în circumstanţe violente, sângeroase, terifiante. Rudele şi prietenii unora dintre aceşti bărbaţi se află astăzi în această sală. Şi ei au auzit prezentarea făcută de domnul Boyce, şi ştiu că nu e nimeni dintre noi care să nu aibă inima îndurerată pentru ei.

Ellen Watts se răsuci pentru efect şi dădu din cap cu cea mai mare compasiune spre cele două foste soţii ale lui Didier, care veniseră să asiste la proces, şi spre silueta gârbovită, dar demnă a fratelui vitreg în vârstă de 80 de ani al lui Sir Piers Henley, Maximilian. În spatele lui, două femei care se apropiau de 60 de ani, foste iubite ale lui Miles Baring cu care păstrase legătura după ce se căsătorise, se uitară cu dezgust la Ellen Watts, dar expresia îndurerată a avocatei rămase la locul ei.

– Nu mă aflu aici pentru a discuta faptele, doamnelor şi domnilor. A face asta ar fi o prostie, ca să nu mai spun că ar fi o gravă lipsă de respect faţă de victime şi de familiile lor.

– Aşa este! strigă una dintre iubitele lui Miles Baring, de la galerie, atrăgându-şi o privire urâtă din partea

judecătorului Federico Muñoz şi un murmur aprobator din partea celorlalţi.

– Treaba mea este să mă *limitez* la fapte. Să pun capăt speculaţiilor şi zvonurilor legate de clienta mea şi să vă prezint adevărul. Adevărul despre ce a făcut şi ce nu a făcut ea. Adevărul despre relaţia ei cu celălalt acuzat, Frankie Mancini. Şi adevărul despre cine este ea în realitate. Ellen Watts se apropie de masa acuzaţilor, invitând juriul s-o urmeze cu privirea, să se uite la femeia a cărei viaţă era în mâinile lor. A fost numită Îngerul Morţii. Prinţesă. Vrăjitoare. Monstru. Nici unul dintre aceste epitete nu este adevărat. Numele ei este Sofia Basta. Este o fiinţa umană, o femeie în carne şi oase a cărei viaţă a fost un lung şir de abuzuri şi suferinţe. Ellen Watts trase adânc aer în piept. Intenţionez să vă arăt că doamna Basta a fost victimă în aceste crime la fel ca şi bărbaţii care şi-au pierdut vieţile.

Majoritatea membrilor juriului se încruntară, cu o expresie de dezaprobare. Cuvântul „ruşine" se auzi strigat din diverse părţi ale sălii, determinându-l pe judecătorul Muñoz să ceară linişte.

Ellen Watts continuă:

– Adevărul poate să nu fie acceptabil, doamnelor şi domnilor. Poate să nu fie plăcut şi poate să nu fie ceea ce vrem să auzim. Dar revelarea adevărului este sarcina mea în această sală de judecată, iar în zilele următoare, vi-l voi dezvălui în toată urâţenia lui. Aprigă şi pătimaşă, se răsuci şi arătă acuzatoare spre Frankie Mancini. *Acest om*, nu clienta mea, a plănuit şi a comis aceste crime. Ştiind că Sofia era vulnerabilă, că era instabilă psihic, că era singură, Frankie Mancini a manipulat-o cu cinism, transformând-o într-o armă pe care s-o poată folosi în crimele lui pline de ură. A o condamna pe Sofia Basta nu are mai mult sens decât a condamna cuţitul, arma sau funia. Asta-i tot ce vă cer astăzi: să auziţi adevărul. Să ascultaţi adevărul. Nimic nu-i va aduce înapoi pe Andrew Jakes, Piers Henley, Didier Anjou şi Miles Baring. Dar s-ar putea ca, în cele din urmă, adevărul să le îngăduie a se odihni în pace.

Ellen Watts se aşeză într-o tăcere atât de grea, încât aproape că o puteai auzi. Unii dintre membrii juriului dezaprobau clar cele spuse de ea. Alţii păreau surprinşi. Dar, spre deosebire de William Boyce, Ellen Watts se aşeză ştiind că le-a captat întreaga atenţie.

Judecătorul Federico Muñoz se întoarse spre celălalt avocat al apărării.

– Domnule Dubray. Dacă doriţi să vă adresaţi curţii...

Alvin Dubray se ridică şi se îndreptă respirând anevoie şi cu mers clătinat spre locul din faţa boxei juriului pe care Ellen Watts tocmai îl părăsise. În această dimineaţă părea mai ciufulit decât de obicei, părul cenuşiu şi sârmos fiind zburlit haotic pe o parte a capului, iar ochelarii în formă de semilună aşezaţi strâmb în mod comic. După ce murmură: „Prea bine, domnule judecător", se întoarse spre juriu.

– Doamnelor şi domnilor, o să fiu scurt. Admir respectul domnişoarei Watts pentru adevăr. Sincer, îl susţin din toată inima. Totuşi, din păcate pentru domnişoara Watts, adevărul nu-i exonerează clienta. Sofia Basta a fost manipulatoarea cinică. Ea, nu domnul Mancini, a prins în cursă patru bărbaţi inocenţi şi i-a condus spre moarte. Şi să nu uităm că erau printre cei mai de succes şi mai inteligenţi bărbaţi din lume. Dacă doamna Basta a fost în stare să-i zăpăcească pe *aceşti* oameni, ca să nu mai vorbim de ofiţeri de poliţie de pe tot globul şi chiar de unul dintre *copiii* victimelor ei – se uită la silueta frântă a lui Matt Daley, prăbuşită în scaunul cu rotile aflat în primul rând –, cât de uşor trebuie să-i fi fost să-l controleze pe clientul meu, un schizofrenic cu acte în regulă, care are un istoric de-o viaţă plin de probleme emoţionale şi psihologice? Adevărul, doamnelor şi domnilor, este că doamna Basta este ucigaşul cu sânge-rece de-aici, nu domnul Mancini. Mulţumesc.

Alvin Dubray se întoarse cu mers târşâit la locul lui. Danny McGuire îl privi îndepărtându-se. Danny observase că, în tot timpul cât vorbise, Alvin Dubray nu se uitase nici măcar o dată la clientul său şi nici nu invitase juriul să o facă. „Probabil pentru că tipul arată atât

de diabolic, iar ea încă pare un mielușel rătăcit în pădure." Danny și-i aminti pe ea și pe Frankie sub forma încarnărilor anterioare ca Angela Jakes și Lyle Renalto. Astăzi, în vreme ce se uita la ei în sala de judecată, impresiile pe care le avea în privința celor doi erau remarcabil de similare cu cele pe care le avusese cu atât de mulți ani în urmă. Ea încă părea inocentă și blândă. El încă emana aroganță și falsitate. Alvin Dubray avusese absolută dreptate într-o privință. Sofia Basta îl „zăpăcise". De fapt, acel cuvânt era o exprimare delicată a ceea ce îi făcuse ea. Ca Angela Jakes, ea îl vrăjise pe fostul detectiv. Și, într-un fel, încă îl vrăjea.

Judecătorul Muñoz dădu o pauză de 20 de minute înainte ca echipele apărării să cheme martorii la bară. Pe coridor, Danny McGuire se apropie de Matt Daley.

– Te simți bine?

Danny încă își mai făcea procese de conștiință pentru că-l suspectase pe Matt că ar fi fost ucigașul Azrael, în acea seară fatidică din Mumbai. Uitându-se acum la el și văzându-l atât de slăbit și de dărâmat, nu doar fizic, ci și sufletește, ideea că i-ar fi putut omorî pe acei oameni părea absurdă. Matt Daley nu putea face rău nici măcar unei muște. Singura consolare a lui Danny era că Matt nu aflase de suspiciunile sale. După arestarea celor implicați în crimele Azrael, cei doi bărbați deveniseră iarăși prieteni.

Danny și Céline chiar locuiseră în casa surorii lui Matt, Claire, și a soțului ei, Doug, când veniseră în vacanță în L.A., iar cele două familii deveniseră apropiate.

– Mă simt bine. Totuși, îmi fac griji pentru ea.

– Pentru cine?

– Pentru Lisa, desigur.

Chiar și acum, la un an după evenimentele din India, Matt Daley încă o numea „Lisa" pe Sofia Basta și vorbea despre ea cu afecțiune. În privința procesului, Matt Daley era cu totul de partea lui Ellen Watts. Mancini era tipul cel rău, iar „Lisa", victima lui confuză, păcălită.

– Dubray e un ticălos dur. O să-i facă mai mult rău decât fraierul ăla de Boyce de la Procuratură. Cum poate să spună asemenea lucruri?

– Îşi face meseria, rosti Danny McGuire cu blândeţe. Nici unul dintre noi nu cunoaşte adevărul încă. Şi n-o să-l ştim până nu auzim declaraţiile martorilor.

Matt se uită nedumerit la el.

– *Eu* ştiu adevărul, spuse el simplu.

Apoi, se răsuci cu tot cu scaun şi se îndepărtă.

capitolul 33

David Ishag se uită nerăbdător la ceasul lui, Richard Mille, de jumătate de milion de dolari. Până acum, procesul însemnase o tortură permanentă. Şezând la doar câţiva metri de femeia despre care cândva crezuse că-i va fi alături pentru totdeauna, nu numai că trebuise să asculte descrierea probelor zdrobitoare împotriva ei, dar chiar contribuise la crearea lor, mărturisind curţii cum fusese ademenit de către această seducătoare letală să se însoare cu ea şi să-şi modifice testamentul.

Nici măcar o dată în tot acest timp, Sarah Jane, aşa cum David încă se mai gândea la ea, nu se uitase în ochii lui. Nici măcar o dată nu căutase, cu o privire sau cu un gest, să dea o explicaţie. Dar acum, în cele din urmă, David Ishag avea s-o audă vorbind. Îi era ruşine să recunoască, însă o parte din el tot mai tânjea s-o vadă deschizând gura şi dovedindu-şi nevinovăţia. Dovedind că adevărul pe care îl ştia el nu era adevărat. Făcând acest coşmar să se sfârşească şi întorcându-se acasă alături de el. Desigur, din punct de vedere raţional era conştient că asta era calea spre nebunie. Doar o linie foarte subţire îl despărţea de sărmanul Matt Daley, şi era o linie pe care David Ishag n-avea nici cea mai vagă intenţie s-o treacă. Totuşi, chiar şi aşa, perspectiva ca Ellen Watts s-o cheme pe Sofia Basta ca primă martoră, după cum era de aşteptat s-o facă, îi crease o stare de anxietate aproape insuportabilă.

– Apărarea o chemă pe Rose Darcy.

Groaza lui David Ishag avu drept ecou un murmur general de dezamăgire în sala 306. Spectatorii aşteptaseră săptămâni întregi s-o audă pe frumoasa femeie de pe banca acuzaţilor vorbind în apărarea ei despre cumplitele crime. În loc de asta, o bătrână fragilă şi gârbovită intră în boxa martorilor, ajutată de un grefier. Rose Darcy mergea ajutându-se de un baston din lemn aproape cât ea de înalt, dar, în ciuda vârstei şi a aparentei stări de decrepitudine, avea un aer hotărât. Părul ei argintiu era strâns îngrijit şi ferm într-un coc, iar ochii albaştri încă scânteiau strălucitori pe chipul ei ridat.

Dar cei din sală nu fură cu totul dezamăgiţi. Pentru prima dată de la începerea procesului, Sofia Basta păru să fie copleşită de emoţii. Scoţând un suspin înăbuşit, îşi încleştă mâinile de marginea mesei.

– Doamnă Darcy, puteţi să-mi confirmaţi numele pentru instanţă?

– Rose Frances Darcy. Vocea bătrânei femei era puternică şi limpede. Şi e „domnişoară". N-am fost măritată niciodată.

– Îmi cer scuze. *Domnişoară* Darcy, îl cunoaşteţi pe vreunul dintre acuzaţii din acest caz?

– Da. Pe tânăra doamnă.

Bătrâna se uită la acuzată, ochii ei umplându-se cu lacrimi de afecţiune.

– Înţeleg, rosti Ellen Watts. Şi când aţi întâlnit-o prima oară pe Sofia Basta?

– N-am întâlnit-o niciodată pe Sofia Basta.

Membrii juriului se încruntară nedumeriţi, uitându-se unul la altul. Pentru o clipă, Ellen Watts păru la fel de perplexă. Ce noroc avea să descopere că prima sa martoră îşi pierduse minţile.

– Domnişoară Darcy, tocmai aţi spus instanţei că o cunoaşteţi pe acuzată. Dar acum ziceţi că n-aţi întâlnit-o niciodată?

– Nu, răspunse bătrâna pe un ton iritat. N-am spus niciodată asta. Pe *ea* – arătă spre masa apărării –, o cunosc din ziua în care s-a născut. Ce am zis este că n-am întâlnit-o niciodată pe Sofia Basta.

– Dar, domnişoară Darcy...

– Aceea nu este Sofia Basta. Rose Darcy își pierdu în cele din urmă răbdarea. Sofia Basta nu există.

Judecătorul Muñoz avu nevoie de câteva secunde pentru a face ordine în sală. După ce icnetele se stinseră, bătrâna femeie continuă:

– Numele ei adevărat este Sophie. Sophie Smith. Nu știu de unde a apărut prostia asta cu „Basta", dar nu acest nume l-a avut la naștere.

Ellen Watts spuse:

– Ați zis că o cunoașteți pe Sofia – Sophie – de când s-a născut. Ați cunoscut-o pe mama ei?

– Nu, doamnă. Eu sunt asistentă socială. Mama ei a abandonat-o la naștere, într-o maternitate din Harlem. S-a întâmplat ca eu să lucrez la clinică în acea noapte, așa că am văzut-o curând după ce s-a născut. Era atât de micuță, dar chiar și atunci era o luptătoare. Și-a petrecut primele trei săptămâni luptându-se cu dependența de heroină. Probabil că mama s-a drogat în timpul sarcinii. A avut noroc că a supraviețuit. Cei care lucrau la clinică au numit-o Sophie. Se răsuci și se uită la chipul îndurerat de la masa apărării. Pentru mine, ea va fi întotdeauna Sophie.

– Ce legături ați avut cu Sophie după acea noapte?

Rose Darcy zâmbi cu tristețe.

– Nu atât de multe cum mi-aș fi dorit. Totuși, de-a lungul copilăriei sale, probabil că eu am avut mai multe legături cu ea decât oricine altcineva. A fost o fetiță dulce, foarte iubitoare, foarte sensibilă. Dar a avut probleme de la început.

– Probleme psihologice?

William Boyce se ridică stângaci.

– Obiecție! O îndrumă pe martoră.

– Se admite obiecția. Fiți atentă, domnișoară Watts.

– Da, domnule judecător. Domnișoară Darcy, ce fel de probleme ați spune că avea acuzata?

– Psihiatrii ei pot să vă ofere o opinie avizată. Dar, din observațiile mele, era retrasă, nu socializa cu copiii din grupa ei de vârstă, era înclinată spre fantezie și autoamăgire. Serviciile de asistență socială pentru copii știau

că era un caz-problemă. A fost mutată în mod repetat de la un cămin la altul.

– De ce anume?

Domnişoara Darcy se întoarse spre fosta copilă pe care o avusese în grijă şi rosti pe un ton afectuos:

– Pentru că nimeni nu putea să se descurce cu ea, de aia. Nimeni n-o înţelegea.

– Dar dumneavoastră aţi înţeles-o?

– N-aş spune asta, nu. După ce a împlinit 13 ani, le-a spus asistenţilor care se ocupau de ea că nu vrea să mă mai vadă niciodată, aşa că am pierdut legătura. N-am ştiut niciodată de ce.

Sofia Basta plângea făţiş acum, toate camerele TV fiind aţintite asupra chipului ei frumos, şiroind de lacrimi.

– Trebuie să fi fost greu pentru dumneavoastră.

– A fost, rosti Rose Darcy cu simplitate. Am iubit-o.

Următoarea martoră a lui Ellen Watts, Janet Hooper, lucrase la The Beeches, căminul unde Sophie locuise la sfârşitul adolescenţei. Janet Hooper era o femeie masivă, cu umerii aplecaţi şi pungi grele sub ochi, care sugerau că era posibil să fie deprimată cronic, şi deveni repede clar că nu manifesta nimic din afecţiunea bătrânei domnişoare Darcy faţă de acuzată.

– Era dificilă. Nepoliticoasă. Retrasă. Cam îngâmfată faţă de mine şi colegele mele.

– Mi se pare că descrieţi o adolescentă tipică.

– Nu. Janet Hooper clătină din cap. Era mai mult de-atât. Profita de înfăţişarea ei într-un mod cinic, rece. Consemnările de la fostul cămin spuneau acelaşi lucru. După ce a ajuns la pubertate, băieţii erau toţi călare pe ea, după cum vă puteţi imagina. Dar ea nu îi descuraja. Profita de asta.

Ellen Watts se încruntă.

– A devenit promiscuă?

– Foarte.

Ochii bătrâni şi apoşi ai lui Alvin Dubray clipiră în direcţia lui Ellen, parcă vrând să spună: „Ce naiba crezi că faci?“ Să cheme martori care s-o zugrăvească pe clienta ei ca fiind o târfă calculată nu era deloc cea mai

evidentă modalitate de a câştiga afecţiunea unui juriu. S-o ponegrească pe „Sophie" era treaba lui.

Dar Ellen Watts continuă:

– Pricep. Şi cât timp a durat acest comportament?

– Cam până pe la 16 ani, cred. Până când ea şi Frankie au devenit apropiaţi.

Janet Hooper se răsuci spre Frankie Mancini, care o privi cu obişnuitul dispreţ nimicitor.

– Frankie Mancini a schimbat-o pe Sophie Smith în bine?

Lui Alvin Dubray nu-i venea să-şi creadă urechilor. Ellen Watts îi făcea toată treaba.

– Frankie Mancini a schimbat-o pe Sophie Smith complet. A devenit o nouă persoană după ce l-a cunoscut. Era complet sub controlul lui.

– Sub... *controlul* lui?

Primul semnal de alarmă răsună în mintea lui Dubray. Janet Hooper dădu din cap.

– Da. Ca monstrul lui Frankenstein.

„O, Dumnezeule!"

– Venera pământul pe care călca Frankie. Făcea tot ce-i spunea el.

Ellen Watts îi zâmbi cu superioritate lui Alvin Dubray.

– Puteţi să ne daţi câteva exemple, doamnă Hooper?

– Ei bine, în primul rând schimbarea numelui. Frankie a fost cel care a început povestea cu „Sofia Basta". A convins-o că era o prinţesă marocană sau o prostie de genul ăsta. Că a avut o soră geamănă de care a fost despărţită la naştere. El i-a creat acest trecut, această identitate. Cred că a luat povestea dintr-un roman. În orice caz, Sophie a început să se poarte ca şi cum ar fi fost adevărat. Şi-a pierdut minţile.

– Cer să nu se consemneze, rosti cu glas monoton William Boyce. Martora nu este expertă şi nici nu e calificată să comenteze sănătatea psihică a acuzatei.

– Se admite. Judecătorul Muñoz se împăună în faţa camerelor de filmat, netezindu-şi spre spate părul negru, proaspăt vopsit. Unde vreţi să ajungeţi cu asta, domnişoară Watts?

– Domnule judecător, relația dintre domnul Mancini și clienta mea reprezintă cheia acestui caz. Intenționez să arăt că domnul Mancini a început s-o pregătească pe clienta mea cu cinism și în mod calculat încă de la o vârstă fragedă. Că a fost o victimă a domnului Mancini, precum bărbații pe care acesta i-a ucis. Să nu uităm că, în timpul fiecăruia dintre brutalele atacuri, clienta mea a fost violată de domnul Mancini.

– Obiecție! urlă Alvin Dubray. Era excitată de crime! Sexul a fost consimțit.

– Cu rănile alea? replică Ellen Watts. Toate rapoartele poliției spun că a fost viol.

– Poliția nu a știut că e implicată!

Să vadă cum membrii „echipei" apărării se repezeau unul la gâtul celuilalt era aur curat pentru televiziuni. După două săptămâni de discursuri monotone ale lui William Boyce din partea acuzării, judecătorul Federico Muñoz avea în sfârșit procesul spectaculos pe care simțea că-l merită, plus un balcon plin cu echipe de televiziune și reporteri de știri care salivau. Mâine, numele lui avea să fie pe buzele tuturor.

– O să vă permit să demonstrați acest lucru, spuse el binevoitor, dar sper că aveți niște psihiatri experți pentru noi, domnișoară Watts. Juriul nu este interesat de opiniile amatorilor.

Ellen Watts dădu din cap cu o mină serioasă și o lăsă pe Janet Hooper să plece, după care își chemă următorul martor.

– Apărarea îl cheamă pe doctorul George Petridis.

Un bărbat frumos, pe la 50 de ani, purtând un costum din trei piese, cu un ceas de buzunar vintage, din argint, doctorul Petridis era șeful Secției de psihiatrie de la Mass General Hospital din Boston. Radia autoritate, iar Alvin Dubray și William Boyce observară alarmați felul în care membrii juriului își concentrară atenția asupra lui când vorbi. Până și Frankie Mancini păru interesat de cele pe care le avea de spus stimatul doctor. Cât dură mărturia lui, ai fi putut auzi căderea unui ac pe podea.

– Domnule doctor Petridis, care este relaţia dumneavoastră cu acuzaţii din acest caz? întrebă Ellen Watts.

– I-am tratat pe amândoi în ultima parte a anilor '80, când erau adolescenţi. La vremea aceea, lucram ca psiholog pentru Serviciile de asistenţă socială pentru copii din New York şi aveam de-a face aproape exclusiv cu adolescenţi.

– Înainte ca aceste crime să fie scoase la lumină, vă mai aduceaţi aminte de aceşti pacienţi? 20 de ani înseamnă o perioadă lungă de timp. Probabil că, de atunci, aţi consiliat sute de copii.

Doctorul zâmbi.

– Mii. Dar pe aceştia doi nu i-am uitat. În plus, păstrez notiţe meticuloase, aşa că am putut să-mi verific amintirile comparându-le cu însemnările pe care le-am făcut la vremea respectivă.

– Şi ce vă amintiţi despre inculpaţi?

– Îmi amintesc o relaţie de dependenţă reciprocă intensă, simbiotică. Ea era un copil drăguţ, cu multe probleme. Suferea clar de psihoză. Încă de la prima şedinţă, i-am prescris risperdal, dar ea a respins cu totul ideea de a lua medicamente. Băiatul nu era de acord.

– Ce formă avea psihoza ei?

– Ei bine, fantaza. În cel mai bun caz, avea o conştiinţă foarte fluidă a sinelui. În cel mai rău caz, nu avea nici o identitate conştientă, cel puţin nici una care să se apropie cât de cât de realitate. Bănuiesc că un consum prenatal de droguri al mamei a reprezentat factorul major. Copila era ca o carapace goală, o matriţă aşteptând să fie umplută cu conştiinţa altcuiva. Într-un sens foarte real, băiatul a „creat-o".

În primul rând al sălii 306, Danny McGuire se cutremură. „Eu nu am nici o viaţă."

– Schimbarea numelui a fost probabil cea mai clară manifestare externă a bolii ei. Sofia era numele alter ego-ului ei exotic, marocan. Era un comportament psihotic inspirat dintr-un roman de dragoste pe care una dintre asistente i-l dăduse pe vremea când era copil. Frankie şi-a dat seama de ataşamentul ei faţă de această povestire şi de nevoia ei de a avea un trecut,

o identitate. De fapt, el nu a făcut decât să combine cele două lucruri.

Ellen făcu pe avocatul diavolului.

– Chiar este un băiat de 17 ani capabil de o asemenea manipulare sofisticată?

– În mod normal, nu. Dar în cazul acestui băiat, categoric. Era extrem de inteligent, extrem de manipulator, un individ perfect adaptabil şi capabil. De fapt, era absolut uimitor.

Doctorul Petridis se uită la Frankie Mancini ca un zoolog care privea un specimen deosebit dintr-o specie neobişnuită.

– După părerea dumneavoastră, Frances Mancini suferea de vreo psihoză?

– Nu. Nu avea nici o psihoză.

– Aţi prescris vreun medicament psihiatric pentru Mancini în timp ce îl trataţi?

Doctorul clătină din cap.

– Nu există nici o pastilă care să fi vindecat problemele lui Frankie. Am încercat terapia prin discuţii, dar era foarte refractar. Ştia bine ce face – cu Sophie şi cu tot restul. N-avea nici un interes să se schimbe.

– Corectaţi-mă dacă greşesc, domnule doctor Petridis. Vreţi să spuneţi că Frances Mancini era mai degrabă „rău" decât „nebun"? Că a făcut deliberat şi conştient tot ceea ce a făcut, ştiind că era rău, că era diabolic?

Doctorul Petridis se încruntă.

– „Rău" şi „diabolic" sunt termeni morali. Eu sunt psihiatru, nu judecător. Pot să vă spun că Frankie cu siguranţă nu era „nebun" în sensul de „dement". Precum cei mai mulţi dintre noi, ca şi Sophie, era produsul copilăriei sale.

– V-a vorbit despre asta?

– O, da, rosti Petridis solemn. A vorbit.

În următoarele 15 minute, doctorul George Petridis schiţă povestea copilăriei lui Frankie Mancini. În timp ce vorbea, cel puţin două femei din juriu izbucniră în lacrimi. În primul rând, trioul format din Matt Daley, Danny McGuire şi David Ishag asculta cu atenţie, sorbind fiecare cuvânt al doctorului. Pentru Danny

McGuire mai ales, era ca și cum afla în sfârșit răspunsurile la un careu nerezolvat de ani întregi. Cu fiecare cuvânt, crimele Azrael începeau să capete tot mai mult sens, într-un mod bolnav, dement.

– Frances Lyle Mancini a fost întotdeauna un copil frumos, explică Petridis. De mic copil, avea același păr negru, aceiași ochi albaștri, ten măsliniu și fizic atletic pe care le vedeți astăzi, în această sală de tribunal – aceleași chip și trup care aveau să-l facă atât de atrăgător în mod fatal ca adult. Dar înfățișarea frumoasă a lui Frankie a fost blestemul lui.

– Cum așa?

Doctorul făcu o pauză înainte de a răspunde. Explică faptul că primii opt ani ai vieții lui Frankie fuseseră fericiți. Apoi, într-o zi, cu câteva săptămâni înainte de aniversarea a nouă ani, tatăl lui Frankie, un ofițer naval egoist și atras de femei – ale cărui înfățișare frumoasă și apetit pentru risc Frankie le moștenise în mod evident –, o abandonase pe mama lui, Lucia, și pe cei trei copii ai lor, ridicând pânzele spre alte zări și stabilindu-se în Filipine, cu o femeie mult mai tânără. Mama, pe care Frankie o adora, a fost distrusă de această trădare și nu și-a mai recăpătat niciodată stima de sine, n-a mai râs niciodată. In ședințele cu doctorul Petridis, Frankie descrisese cum fusese silit să vadă această dezintegrare.

– Lucia Mancini a sfârșit prin a se recăsători cu un bărbat mult mai în vârstă, continuă Petridis. Numele lui era Tony Renalto. După spusele lui Frankie, ea a sperat că Renalto avea să asigure securitate financiară și stabilitate tinerei ei familii.

– Și a făcut-o?

– Da, a făcut-o, dar cu un preț teribil, rosti doctorul Petridis încruntat, iar apoi, istorisi curții cum, pe lângă faptul că o tiraniza și o insulta pe mama lui, tatăl vitreg al băiatului își făcuse o rutină din a-l abuza psihic și sexual pe Frankie.

Când Frankie se plânse mamei sale, aceasta nu-l crezu. Abuzul sexual încetă când, la vârsta de 14 ani,

Frankie îl ucise pe tatăl său vitreg lovindu-l cu o veioză în cap.

– În timpul şedinţelor noastre, mi-a spus cum a fugit de la locul faptei şi nu şi-a mai văzut niciodată familia. A trăit pe străzi vreme de un an, până când poliţia l-a ridicat şi l-a trimis la The Beeches. Acolo, a cunoscut-o pe Sophie.

Ellen Watts întrebă:

– Aţi raportat autorităţilor această crimă, uciderea tatălui vitreg?

– Fireşte că am făcut-o.

– Şi ce s-a întâmplat?

– Nimic. Poliţia l-a interogat simbolic. Frankie a negat. Cazul fusese închis cu doi ani în urmă, raportul arătând că Renalto fusese victima unui jaf care se terminase prost.

„Asemenea lui Andrew Jakes", se gândi Danny.

– Nimeni n-a vrut să se lege la cap deschizând din nou acel caz. Se pare că nimănui nu prea îi păsa de Renalto, iar în afară de declaraţia legată de Frankie, nu aveau nici o dovadă.

La masa apărării, Frankie Mancini se lăsă pe spate şi zâmbi ca un om care aflase că investiţia lui se dublase pe o piaţă în scădere.

– Probabil că, de atunci, Frankie a încetat să aibă încredere în dumneavoastră ca psiholog, nu-i aşa? întrebă Ellen Watts. După ce a aflat că l-aţi turnat la poliţie.

– De fapt, nu. A continuat şedinţele săptămânale. Doar că s-a asigurat că nimic nu era înregistrat.

Un chicotit amuzat se răspândi în sală. Era remarcabil de uşor să fii impresionat sau amuzat de Mancini, să te îndrăgosteşti de înfăţişarea şi de farmecul lui. Cumva, zâmbind şi pozând pe banca acuzaţilor, părea să nu aibă nici o legătură cu groaznicele crime care îi aduseseră acolo pe el şi pe Sofia Basta.

– Lui Frankie îi plăcea să vorbească, reluă doctorul Petridis. Era unul dintre lucrurile care îl lega de Sophie şi de mine. Noi doi eram un auditoriu captivat. Desigur, el deja avea 17 ani şi era rău perturbat. Era

homosexual, dar avea prea puţin sau nici un fel de apetit sexual.

Doctorul lăsă să cadă această bombă cu naturaleţe, de parcă ar fi descris ce gusturi avea Frankie în materie de cămăşi, sau care era echipa lui de baseball favorită. Gura primului jurat se căscă pur şi simplu, ca a unui personaj consternat dintr-o carte comică. Totuşi, Ellen Watts era pregătită pentru răspunsul psihiatrului.

– Asta este foarte important, domnule doctor Petridis, spuse ea pe un ton serios. După cum ştiţi, există dovezi criminalistice clare care arată că a avut loc activitate sexuală la toate cele patru locuri ale faptei. Activitate sexuală violentă. Şansele ca sperma prelevată să nu-i aparţină lui Frankie Mancini este de două milioane la unu.

Petridis dădu din cap.

– Asta se potriveşte cu ce am văzut. În timpul vieţii normale, libidoul lui Frankie era scăzut. Ceea ce-l excită pe el nu sunt bărbaţii sau femeile. Ci controlul asupra persoanelor de ambele sexe – pentru că a crescut fără aşa ceva. Frankie manifestă o ură adâncă faţă de bărbaţii care îşi abandonează soţiile şi familiile, aşa cum a făcut tatăl său biologic... şi faţă de bărbaţii bătrâni şi bogaţi, cum a fost tatăl lui vitreg, pe care îi vede ca pe nişte abuzatori. Îmi imaginez că aceştia au fost factorii motivanţi din spatele violenţei şi sexului la aceste crime.

– Mulţumesc. Ellen Watts îi zâmbi lui Alvin Dubray. Nu mai am alte întrebări.

Spre surprinderea tuturor, şi nu în ultimul rând a judecătorului Federico Muñoz, William Boyce se ridică în picioare. Până acum, nu considerase necesar să-i chestioneze pe ceilalţi martori ai apărării, apreciind că avea un caz suficient de solid pentru a nu mai insista. Dar mărturia lui Petridis fusese atât de convingătoare, încât simţea clar că era nevoie s-o submineze semnificativ.

– Domnule doctor Petridis, spuneţi că, în şedinţele pe care le-aţi avut, domnul Mancini a manifestat o „ură profundă“ faţă de bărbaţii în vârstă.

– Aşa este.

- Totuşi, nu l-aţi descrie ca având manifestări patologice? Nu era o „ură patologică"?

- În vorbirea comună, aţi putea-o numi astfel. Dar, clinic vorbind, nu.

- Înţeleg. Şi aţi descris-o pe doamna Basta ca fiind precum o „carapace goală", un vas în care Mancini a putut să toarne propriile cunoştinţe şi opinii.

- Aşa este.

- Cu toate astea, când doamna Basta şi-a exprimat această ură, când şi-a asumat-o ca fiind a ei, spuneţi că a fost patologică.

- Da, dar e ceva diferit.

- Cum aşa, domnule doctor?

- Ei bine, în cazul ei a fost un transfer. Se comporta *ca* altcineva, *pentru* altcineva.

- Dar el nu făcea acelaşi lucru? Conform mărturiei dumneavoastră, nu se purta el în funcţie de fanteziile unui băieţel dereglat, abuzat? Nu transfera el ura pe care o simţea faţă de Tony Renalto şi tatăl său către victimele pe care le-a măcelărit?

- Daaa, acceptă nemulţumit doctorul Petridis. Asta făcea. Dar, din punct de vedere clinic, acest lucru n-ar fi suficient pentru a-l exonera în temeiul unei boli psihice. Ştia ce făcea.

- Sunt întru totul de acord. Ştia că bărbaţii pe care i-a ucis nu erau tatăl sau tatăl lui vitreg.

- Desigur.

- Şi la fel stau lucrurile şi în cazul Sofiei Basta.

- Ei bine, da. Ea ar fi înţeles asta. Dar...

- Nu mai am alte întrebări.

David Ishag nu dormi absolut deloc în acea noapte, foindu-se şi răsucindu-se în apartamentul lui de la Beverly Wilshire. Nici Matt Daley nu reuşi să doarmă în camera de la parterul casei surorii sale, pe care Claire o transformase în dormitor pentru ca lui să-i fie uşor să vină şi să plece în scaunul său cu rotile. Şi nici Danny McGuire nu dormi în camera singuratică de la motelul aflat la câţiva kilometri est de tribunal.

Până acum, Ellen Watts făcuse o treabă bună prezentându-și clienta, cel puțin parțial, drept victimă. În ciuda încercărilor acuzării de a submina mărturia binevoitoare a doctorului Petridis, ea tot mai era percepută ca o fetiță cu tulburări psihice atrasă într-o rețea de ură, fantezie și violență, de către depravatul Mancini. Dar numai dovezile de a doua zi urmau să decidă soarta femeii la care fiecare bărbat se gândea numind-o altfel, și pe care, în ciuda celor petrecute, fiecare bărbat o voia scăpată de execuție. Adânc în sinea lor, cu toții doreau s-o salveze.

A doua zi, acea femeie avea să vorbească în sfârșit în apărarea ei. Avea să răspundă la ceea ce, pentru David Ishag, Matt Daley și Danny McGuire, devenise cea mai importantă întrebare dintre toate: „Cine ești?"

capitolul 34

Echipele de televiziune erau aliniate pe Burton Way, în drum spre tribunal, de parcă ar fi prezentat o nuntă regală. Astăzi era ziua în care Îngerul Morții avea să depună mărturie în procesul crimelor Azrael, iar entuziasmul și senzația de anticipare din atmosferă erau aproape palpabile. Se părea că oamenii aveau o stare de spirit de carnaval, zâmbind și glumind unul cu celălalt, ovaționând când apăru Cadillacul blindat al judecătorului Muñoz și huiduind când duba la fel de blindată care îi aducea pe Basta și pe Mancini trecu de bariera de securitate și coborî în parcarea subterană păzită.

– Pentru ei e doar un joc, nu-i așa? Matt Daley privi disperat din mașina LAPD. În fiecare dimineață, el și Danny McGuire soseau la proces împreună, mașina de patrulă fiind o atenție din partea unui vechi prieten al lui Danny de pe vremea când lucra împreună cu criminaliștii. Nu-și dau seama că sunt niște vieți în joc? Nu le pasă?

Danny dori să-i răspundă că poate le păsa mai mult de cele patru vieți deja curmate decât de soarta a doi criminali deja confirmați. Dar își mușcă limba. Avea

să fie o zi grea pentru toţi trei, dar cel mai dificil urma să-i fie lui Matt. Dacă Sofia – Lisa – se incrimina în boxa martorilor, condamnarea la moarte era o certitudine. Nimeni, nici măcar Matt Daley, nu va mai putea s-o salveze.

În sala 306, se aşezară la locurile lor obişnuite, ignorând privirile curioase pe care spectatorii de la galerie le îndreptau spre ei. David Ishag deja se aşezase. Era greu pentru un indian să fie palid, însă, în această dimineaţă, David reuşise. Stând drept şi rigid pe scaunul său, impecabil îmbrăcat, ca de obicei, într-un costum Ozwald Boateng şi cu o cravată Gucci de mătase, sărmanul om arăta ca şi cum el era pe cale să înfrunte plutonul de execuţie.

– Vă simţiţi bine? îl întrebă Danny McGuire.

Ishag dădu politicos din cap. Nu avură vreme pentru alte politeţuri. Înfoindu-se ca un păun hispanic îndesat, judecătorul Federico Muñoz intră în sala de tribunal savurând scurtul moment în lumina reflectoarelor şi rumoarea de care avea mereu parte când o încăpere plină de oameni se ridica în picioare pentru a saluta sosirea lui. Totuşi, sincer vorbind, în această dimineaţă nimeni nu dădea doi bani pe Judecătorul Groază, după cum nu dădea nici pe discursul de deschidere al lui Ellen Watts. Se stârni un oarecare interes când Alvin Dubray anunţă pe un ton firesc că Frankie Mancini, clientul său, alesese să nu depună mărturie, semn clar că avocatul lui urmărea o strategie a apărării care să stabilească o responsabilitate diminuată ca urmare a incapacităţii mentale. Dar chiar şi manevrele legale ale echipei apărării lui Mancini erau prea puţin interesante pentru cei adunaţi astăzi în sala 306. Abia când fu rostit numele Sofiei Basta, iar femeia subţire de la masa apărării fu escortată spre boxa martorilor, încăperea se însufleţi.

– Vă rog să vă declaraţi numele complet, oficial, în faţa instanţei.

– Sofia Miriam Basta Mancini.

Vocea ei nu era nici puternică, nici pierdută, ci profundă şi suavă, emanând o aură de pace şi calm. David Ishag, Danny McGuire şi Matt Daley îşi aminteau

cu toţii acea voce, şi fiecare îşi simţi inima zvâcnind când o auzi.

Ellen Watts începu cu blândeţe:

– Doamnă Basta, vă rog să începeţi prin a ne spune, cu propriile cuvinte, cum l-aţi cunoscut pe domnul Mancini şi să descrieţi relaţia cu el.

– Aveam 14 ani. Locuiam într-o casă de copii din New York, în Queens, iar Frankie a fost transferat acolo de la un alt cămin.

– Şi voi doi aţi devenit prieteni?

– Da. Mai mult decât prieteni. Îl iubeam.

Toţi ca unul, cei din sală se întoarseră să vadă dacă Mancini manifesta vreo reacţie la această declaraţie, însă chipul său avea aceeaşi impasibilitate regală ca de obicei.

Sofia continuă:

– La început, el a fost altfel. Vreau să zic, era la fel de frumos, de deştept şi de charismatic. Dar se purta altfel cu mine.

– În ce fel?

– Vorbea cu mine. Mă asculta. Şi mă respecta. Nu a încercat niciodată să mă atingă.

– Adică, sexual?

Sofia dădu din cap.

– Ceilalţi băieţi din cămin şi bărbaţii de-acolo, membrii personalului... cu toţii mă violau.

Matt Daley îşi muşcă buza cu atâta putere, încât îi dădu sângele.

– Dar nu şi Frankie. El era altfel şi îi ţinea departe de mine.

Ellen Watts făcu o pauză pentru a îngădui ca impactul mărturiei Sofiei să fie deplin, mai ales asupra femeilor din juriu.

– Spuneţi că aţi suferit abuzuri sexuale cât aţi stat în această casă de copii?

Sofia dădu din cap şi rămase cu el aplecat.

– La vremea respectivă, nu ştiam că asta era. Credeam că... aşa se întâmpla. Dar Frankie m-a făcut să văd lucrurile altfel. Mi-a spus că sunt frumoasă, că sunt specială. Aveam o carte, despre o prinţesă din Maroc. Obişnuiam

să o citim împreună. Mi-a zis că prinţesa era bunica mea, că el descoperise asta cumva. Ştia lucruri despre trecutul meu – ce se întâmplase cu mama şi cu sora mea. Aveam o soră geamănă. Şi am fost despărţite.

Pe măsură ce se cufunda în trecut, ceva ciudat începu să se întâmple cu chipul Sofiei. Ochii ei deveniră distanţi, cu o privire împăienjenită, de parcă ar fi fost hipnotizată.

– Ceilalţi nu credeau că provin dintr-o familie importantă. Erau geloşi. Dar Frankie înţelegea. Ştia. Mă iubea.

Cu mare blândeţe, Ellen Watts rosti:

– Sofia, acum înţelegi că asta nu este adevărat, nu-i aşa? Că a fost doar o poveste. Şi că scrisoarea de la avocat despre „sora geamănă“, Ella, a fost doar o născocire a ta şi a lui Frankie, aşa-i?

Pentru o clipă, panica pură se oglindi pe trăsăturile Sofiei. Apoi, ca o persoană care ieşea din transă, spuse încet:

– Da. Acum ştiu asta. Nu a fost real.

– Dar, la vremea aceea, credeai că este. Atunci, ţi-ai schimbat legal numele în Sofia Basta, nu-i aşa? Basta era numele familiei marocane din poveste.

– Mi-au spus asta mai târziu. Da. Cred că da.

Părea atât de confuză şi de oropsită, încât Matt Daley nu mai putea suporta. Chiar şi lui Danny McGuire îi venea greu să creadă că un asemenea grad de confuzie mentală putea fi simulat.

– Deci, odată ce ai devenit Sofia, cum au evoluat lucrurile între tine şi Frankie? Când a devenit fizică relaţia dintre voi?

– Abia după ce ne-am căsătorit. Şi chiar şi atunci, se întâmpla rar, pentru că noi... el nu-şi dorea cu adevărat.

– Nu voia să aveţi relaţii sexuale?

– Nu.

– Ai bănuit că era posibil să fie homosexual?

– Nu, niciodată. Mă iubea, îşi exprima pasiunea în alte moduri. Trebuie să înţelegeţi că eu... eu n-am avut nici o viaţă, iar Frankie mi-a dăruit una. M-a salvat. Nu

mi-am pus întrebări în legătură cu asta. M-am bucurat mult.

– Aşa că voi doi v-aţi căsătorit şi v-aţi mutat în California.

– Da. Frankie era foarte inteligent, putea să se ducă oriunde, să facă orice. Dar i s-a oferit o slujbă la un cabinet de avocatură din L.A., aşa că ne-am dus acolo. Era o viaţă nouă pentru noi, prin urmare, el ne-a dat nume noi. El a devenit Lyle. Iar eu eram Angela. Am fost foarte fericiţi... la început.

– Ca Angela, l-ai cunoscut pe Andrew Jakes?

Sofia îşi răsuci mâinile de parcă frământa o minge invizibilă de aluat.

– Da. Angela l-a cunoscut pe Andrew. Lyle a pus asta la cale.

Deveni o a treia persoană atât de firesc, încât, la început, oamenii abia dacă băgară de seamă. Dar, pe măsură ce profunzimile schizofreniei sale ieşeau la iveală, începură să se audă icnete prin sală, spectatorii dându-şi seama, unul după altul, despre ce era vorba.

– Sărmana Angela. N-a vrut să se mărite cu el. Nici măcar nu-l suporta în preajma ei... era atât de *bătrân*. Sofia se cutremură. Îi era greaţă ori de câte ori o atingea.

– Pe ea? puse Ellen Watts întrebarea care era pe buzele tuturor. Nu pe *tine*, Sofia?

– Nu! Pe Angela. Îţi povestesc de Angela, mai ştii? Te rog, nu mă deruta. Este atât de greu să-mi amintesc. Îşi apăsă tâmplele cu mâinile. Angela n-a vrut să se mărite cu Andrew Jakes. Angela era o fată atât de drăguţă. Dar Frankie a pus-o să se mărite. A zis că Andrew trebuie pedepsit pentru ce făcuse şi că Angela fusese creată pentru a-l pedepsi. Nu exista nici o cale de ieşire.

– Şi ce făcuse Andrew Jakes? întrebă Ellen Watts. De ce trebuia să-l pedepsească? Era un om rău?

– Andrew... rău...? Nu faţă de Angela, nu. De fapt, a fost foarte drăguţ. Grijuliu. Ea a ajuns să ţină la el. Dar el făcuse acelaşi lucru ca toţi ceilalţi. Îşi abandonase familia. Copiii... Acesta era motivul pentru care trebuia să moară.

Danny McGuire își văzu viața derulându-se prin fața ochilor. „E oare posibil să fi fost atât de simplă legătura dintre victimele lui Azrael? Toate își părăsiseră copiii, la fel cum tatăl lui Frankie Mancini îl părăsise pe el?"

– De asta au trebuit să moară cu toții. Andrew, Piers, Didier, Miles. Pentru copii. Copiii trebuiau răzbunați.

Puteai auzi căderea unui ac când Ellen Watts puse următoarea întrebare:

– Cine l-a ucis pe Andrew Jakes, Sofia? Angela ori Frankie? Ori au făcut-o împreună?

Sofia răspunse fără să ezite:

– Frankie.

Izbucni în hohote de plâns.

– Asta-i o minciună! Mancini sări în picioare. E vrăjeală, joacă teatru. *Ea* l-a ales pe Jakes să fie prima victimă. *Ea* l-a ales, nu eu!

Judecătorul Muñoz ceru cu asprime să se facă liniște, iar gardienii din sală îl apucară pe Frankie și îl făcură să se așeze la loc. Sofia încă vorbea, în transă, aparent incapabilă să se oprească:

– I-a tăiat gâtul lui Andrew. A fost cumplit! Era sânge pretutindeni... Nu mai văzusem niciodată atât de mult sânge. Apoi, a violat-o pe sărmana Angela... ea îl implora să se oprească, dar el nu voia, continua întruna s-o rănească. Apoi... apoi, i-a legat împreună și a plecat.

– Și tu unde erai în timp ce se întâmplau toate astea, Sofia? întrebă Ellen Watts. Îți amintești?

– Desigur. Sofia păru surprinsă de întrebare. Eram acolo unde eram mereu... Priveam.

Ellen Watts își chestionă clienta încă o oră înainte ca judecătorul Muñoz să dea o pauză de două ore. Oficial, motivul era să le îngăduie celorlalți avocați să-și pregătească întrebările contrainterogatoriului. În realitate, pauza prelungită avea să îngăduie numeroșilor oameni de presă să se dedea la o orgie de comentarii și speculații legate de extraordinarul spectacol dat de Sofia Basta în boxa martorilor, obținând o expunere maximă pentru procesul Azrael și garantându-i poziția de știre principală a jurnalelor de prânz de pe Coasta de Est.

Şi a doua oră a mărturiei Sofiei continuase cu același dramatism ca şi prima. Avea episoade de perfectă luciditate, când părea deplin conştientă de cine era şi de ce răspundea la întrebările puse. În timpul acestor perioade, părea calmă, inteligentă, coerentă şi plină de remuşcări faţă de rolul ei în aceste crime. Dar, când i se cerea să îşi amintească nopţile respective, devenea inevitabil a treia persoană, vorbind despre fiecare dintre alter ego-urile ei – Angela, Tracey, Irina, Lisa şi Sarah Jane – ca şi cum ar fi fost femei adevărate pe care le cunoscuse, disociind complet experienţele lor de ale ei. În mintea ei confuză, iubirea lui Tracey pentru Piers şi a Lisei pentru Miles Baring nu erau prefăcătorii. Iubirea, durerea pe care le simţiseră soţiile erau sentimente reale. Pentru fiecare crimă, mesajul era acelaşi: Frankie aranjase, orchestrase şi comisese crimele, mânat de dorinţa lui de „răzbunare". El „crease" soţiile care îl ajutaseră. Iar apoi le făcuse rău – în timp ce biata Sofia privea.

Întrebarea care se punea acum era dacă aparenta ei nebunie era o prefăcătorie, după cum Frankie Mancini insistase cu vehemenţă, o şaradă menită să-l trimită pe el la moarte, în vreme ce ea avea să-şi trăiască restul zilelor în vreo clinică psihiatrică confortabilă. Sau era adevărată?

Smuls din obişnuita toropeală de efectul hipnotic pe care mărturia ei părea să-l fi avut asupra juriului, mai ales asupra femeilor, William Boyce începu agresiv şedinţa de după pauză, repezindu-se direct la jugulară.

– Doamnă Basta, când v-aţi asumat diferite identităţi cu scopul expres de a vă căsători şi de a ucide bătrâni neajutoraţi...

– Obiectez! ţipă Ellen Watts.

– Pe ce temei, domnule judecător? A recunoscut asta sub jurământ.

– Se admite. Puteţi termina întrebarea, domnule Boyce.

– Când v-aţi asumat aceste identităţi, a fost probabil nevoie de multe pregătiri, nu-i aşa?

– Nu înţeleg.

– O, ba cred că înțelegeți. Înaintea fiecărei crime, a trebuit să vă schimbați înfățișarea, să inventați și să învățați un trecut complet nou pentru fiecare „personaj". A trebuit să exersați accentele, să vă găsiți de lucru, să vă faceți noi prieteni. Să stabiliți o bază de unde să puneți la cale întâlnirea cu ținta vizată, iar apoi, să începeți seducerea sa.

Ellen Watts se ridică din nou în picioare.

– Există vreo întrebare aici?

– Da, există. Cât timp v-a luat? Să deveniți Angela, sau Tracey, sau oricare dintre ele?

Sofia păru stânjenită.

– Depinde. Uneori, luni întregi. Alteori, ani.

– Deci, ați petrecut luni sau chiar *ani* antrenându-vă, pregătindu-vă pentru următoarea crimă?

– N-a fost așa.

– O? Dar cum *a fost?*

– Frankie mă ducea departe pentru o vreme, după...

Vocea i se stinse.

– După crime?

Ea dădu din cap.

– Trebuia să ne ducem s-o vizităm pe sora mea. Urma să ne ducem împreună la ea. Dar sfârșeam prin a pleca din nou. Noile nume trebuiau să însemne un nou început. Nu făceau parte din vreun plan.

– Firește că făceau parte dintr-un plan, doamnă Basta! Știați sau nu, atunci când l-ați cunoscut pe Sir Piers Henley, că intenționați să vă măritați cu el?

– Tracey s-a măritat cu el.

– Dumneavoastră *erați* Tracey, doamnă Basta. Știa „Tracey" că soțul ei adevărat, Frances Mancini, intenționa să-l ucidă pe domnule Piers?

– Eu... nu știu.

Sofia privi panicată în jur, ca un pui de vulpe înconjurat de o haită de copoi plini de bale. Matt Daley nu suporta s-o vadă așa. „Lăsați-o în pace! N-o mai terorizați!"

– *Știți*, doamnă Basta. Știți foarte bine. Tracey l-a ajutat pe Mancini să intre în casa din Chester Square. Ea a oprit alarma pentru el, nu-i așa?

– Da. Vocea Sofiei era mai slabă decât o șoaptă. Dar nu înțelegeți. Nu a avut de ales. A trebuit s-o facă. Frankie...

– Da, da, știm. Frankie „a pus-o" s-o facă. Doamnă Basta, nu este adevărat de fapt că ați participat de bunăvoie și activ la toate aceste crime?

– Nu.

– Că dumneavoastră și Mancini le-ați plănuit împreună, cu luni sau chiar ani înainte?

– V-am spus, nu a fost așa.

– Ce era mai excitant pentru dumneavoastră, doamnă Basta? Fantezia violului? Sau să priviți cum bărbații nevinovați pe care i-ați prins în capcană erau măcelăriți fără milă?

– Obiectez!

– Se respinge. Judecătorul Muñoz începea să se distreze. Așteptase mult timp ca acuzarea s-o pună pe jar pe cățeaua asta și n-avea de gând s-o lase să scape tocmai acum. Răspundeți la întrebare, doamnă Basta.

Pentru prima dată și pe neașteptate, Sofia se înfurie.

– Nu eram *excitată*, domnule Boyce, țipă ea. Am fost violată și bătută. Am fost silită. Mi-a spus că, dacă nu fac ce-mi cere, îi va face același lucru surorii mele. Că o va viola, o va tortura și o va ucide. Dacă aveți impresia că asta îmi făcea *plăcere*, atunci dumneavoastră sunteți cel bolnav, nu eu.

Ellen Watts își lăsă capul în mâini. William Boyce își îngădui o jumătate de zâmbet.

– Doamnă Basta, mă simt obligat să vă amintesc că *nu* aveți nici o soră. Dar apreciez mult faptul că v-ați referit la dumneavoastră. Nu mai am alte întrebări.

Toată lumea fu de acord că interogatoriul luat de William Boyce fusese devastator pentru apărarea Sofiei Basta. *L.A. Times* o spuse cel mai succint: „Niciodată în istoria justiției, un mod de exprimare nu a mai avut un impact atât de profund asupra unui caz". Într-o izbucnire de furie, Sofia transformase îndoielile și bunăvoința cultivate cu atâta grijă de avocata ei în zilele precedente într-o certitudine fermă: „confuzia de identitate"

a Îngerului Morții nu era decât o prefăcătorie. Și dacă asta era un fals, în ce măsură apărarea bazată pe nebunie era și ea un fals?

Ellen Watts făcu tot ce-i stătea în putință pentru a limita pagubele, chemându-l la bară pe actualul ei psihiatru, cel al închisorii, pentru a prezenta o evaluare a stării ei psihice. Doctorița Lucy Pennino era o martoră serioasă, iar declarația ei fu lipsită de echivoc: „Fără îndoială", Basta suferea de schizofrenie paranoidă. Ca în cazul majorității schizofrenicilor, boala ei era ciclică – apărând și dispărând –, iar în starea ei psihică de acum, din timpul procesului, era aproape sigur mult mai lucidă decât fusese în timpul crimelor, când nu lua medicamentele stabilizatoare de dispoziție pe care le lua acum.

– O persoană suferind de boala ei este foarte susceptibilă la influența celorlalți, fie ea bună sau rea. De exemplu, Matt Daley pare să fi avut un efect pozitiv profund asupra Sofiei, atunci când aceasta l-a cunoscut ca Lisa Baring. În timpul ședințelor cu doamna Basta, ea a descris relația dintre ei ca fiind iubire adevărată. Dacă l-ar fi cunoscut pe domnul Daley înainte de prima crimă, și nu după a patra, părerea mea profesionistă este că asasinatele Azrael n-ar mai fi avut loc niciodată.

A fost o mărturie bună, cu atât mai bună cu cât Matt Daley plânse fățiș și din belșug în scaunul său cu rotile din primul rând. Dar o singură privire aruncată chipurilor împietrite ale juraților spuse oricui că depoziția lui Pennino era prea puțin și venea prea târziu.

În mod inevitabil, concluzia judecătorului Muñoz fu pe cât de seacă și de lipsită de compasiune era legal posibil.

– Întrebarea care vi se prezintă astăzi, le spuse el juraților, nu este dacă Frances Mancini ori Sofia Basta au avut copilării nefericite. Și nici nu aveți de ce să vă întrebați dacă inculpații au sau au avut probleme psihice. Nu aveți de ce să le înțelegeți motivele, relația sau altceva din modul de funcționare al minților lor dereglate. Singura întrebare la care trebuie să răspundeți este:

I-au ucis deliberat pe acei patru bărbaţi? Dacă sunteţi de părere că da, atunci trebuie să-i condamnaţi.

Ştim deja că, împreună, Frances Mancini şi Sofia Basta au săvârşit aceste oribile crime şi că au fost prinşi în timp ce se pregăteau să o comită pe a cincea. Nu vă lăsaţi înşelaţi. Dacă *nu* ar fi fost prinşi, domnul Ishag n-ar fi fost astăzi în viaţă. Şi, în ciuda rugăminţilor sale pline de pasiune pentru iertarea doamnei Basta, adevărul este că şi domnul Daley a avut noroc să scape viu din mrejele ei. Dacă *nu* ar fi fost prinşi, mulţumită hotărârii înverşunate a directorului secund Danny McGuire, crimele lor ar fi continuat, poate vreme de alţi zece ani. Şi alţi bărbaţi nevinovaţi şi-ar fi pierdut vieţile în cele mai cumplite circumstanţe imaginabile, trădaţi şi măcelăriţi de o femeie iubită şi despre care ar fi crezut că îi iubeşte. Această instanţă nu a auzit nici o exprimare convingătoare a remuşcării din partea vreunuia dintre acuzaţi.

S-a tot vorbit despre starea psihică a acuzaţilor, în special a doamnei Basta. Având în vedere acest lucru, sunt obligat să vă amintesc că, legal, nu contează dacă ea se credea altcineva în timp ce a comis aceste crime. Tot ce contează este dacă a intenţionat să ucidă. Acelaşi lucru este valabil şi pentru domnul Mancini. Dacă sunteţi de părere că a existat intenţie, trebuie să-i condamnaţi. Vă puteţi retrage pentru a stabili verdictul. Toată lumea să se ridice.

După ce acuzaţii fură luaţi de-acolo, spectatorii începură să se risipească. Danny McGuire se întoarse spre David Ishag şi spre Matt Daley.

– Pot să vă invit la masă?

Ishag părea obosit, însă Matt părea grav bolnav, fiind alb ca o coală de hârtie şi tremurând.

– Ar trebui să ieşim din Beverly Hills înainte ca reporterii să tabere pe noi.

– Mulţumesc, dar nu pot, spuse David adunându-şi notiţele şi vârându-le în servietă. În seara asta, iau un avion spre India.

Matt păru surprins.

– Înainte de anunţarea verdictului?

– Trebuie. Juriul va sta multe zile să analizeze, iar eu am o afacere de condus.

– Chiar credeţi că va avea nevoie de multe zile? întrebă Matt plin de speranţă. Credeţi că sunt atât de nesiguri?

– Cred că sunt foarte siguri, rosti David. Doar că trebuie să respecte indicaţiile şi să cântărească toate probele, asta-i tot. Numai să citească notele de subsol ale lui Boyce le va lua o săptămână. Făcând un efort să-şi stăpânească emoţiile, strânse mâna lui Danny McGuire. Mulţumesc. Ce a zis Muñoz este adevărat. Aş fi fost mort acum dacă nu eraţi dumneavoastră.

– Cu plăcere. Sunteţi sigur că nu mai vreţi să rămâneţi, măcar ca să luăm prânzul?

– Foarte sigur. La revedere, Matt. Mult noroc!

Şi, cu asta, David Ishag ieşi din sala de tribunal şi intră în limuzina cu geamuri negre care îl aştepta, alungând întrebările strigate de reporteri ca un gigant care goneşte un roi de ţânţari.

Cu o expresie de stupefacţie pe chip, Matt Daley îl privi plecând. După toţi anii petrecuţi în poliţie şi având de-a face cu victimele crimelor violente, Danny McGuire cunoştea foarte bine această expresie. Matt era în stare de şoc. Procesul, care era întotdeauna o povară, se dovedise în cele din urmă prea mult pentru el.

Danny împinse scaunul cu rotile al lui Matt spre ieşirea privată a poliţiştilor.

– Haide, omule. Să te scoatem de-aici.

Luară prânzul într-un mic local evreiesc cu delicatese din Silverlake, la doar 10 kilometri distanţă de tribunal, dar la o lume distanţă de telenovela Azrael. Danny comandă un sendviş cu piept de pui şi insistă ca Matt să ia o supă de pui cu tăieţei şi o cană cu cafea fierbinte şi dulce.

– O s-o execute, nu-i aşa?

Danny lăsă jos sendvişul.

– Probabil. Da. Îmi pare rău, Matt.

– E vina mea. Lacrimi începură să curgă pe obrajii lui Matt, căzând în supă. Dacă nu m-aş fi apucat

de documentarul ăsta idiot, dacă nu te-aş fi implicat, n-ar fi găsit-o niciodată.

Danny fu şocat.

– Nu se poate să vorbeşti serios. Dacă n-ai fi făcut asta, ar fi murit oameni, Matt. Oameni nevinovaţi. Femeia aia trebuia oprită.

– Aş fi putut s-o opresc. Ai auzit-o pe psihiatră. Dacă eu şi Lisa am fi fugit, aşa cum plănuiserăm. Dacă am fi ajuns în Maroc şi am fi dispărut. Frankie n-ar fi putut continua să ucidă fără ea... iar ea n-ar fi făcut rău nici măcar unei muşte dacă n-ar fi fost el.

– Poate, rosti Danny. Sau poate că nu. Nu uita că, pe vremea aceea, habar n-aveai că Lisa era implicată în vreuna dintre crime. Cum crezi că ai fi reacţionat dacă ai fi ştiut?

Matt nu ezită nici o clipă.

– Aş fi iertat-o. Aş fi înţeles.

– Ea ţi-a ucis tatăl, Matt. *De aia* te-ai implicat în treaba asta. Pentru că Andrew Jakes nu merita să moară în felul acela. Îţi aminteşti? Nimeni nu merită să moară în felul acela.

– Nu, spuse Matt cu încăpăţânare. Mancini l-a omorât pe tata. Lisa nu ştia ce face. Credea că o protejează pe sora ei. N-a vrut să se întâmple nimic din toate astea.

Era evident că nu avea nici un rost să discute cu el. Nu putea să-l facă pe Matt să-şi schimbe părerea, iar subiectul îi crea prietenului său o stare de agitaţie intensă, adică exact ceea ce Danny sperase să evite când îl scosese la masă. Schimbă subiectul.

– Ce mai face Claire?

– Bine. Bănuiesc că s-a săturat să stau în casa lor. Nu e uşor să ai un frate infirm prin preajmă, când ai deja doi copii şi un soţ de care să te ocupi.

– Ar face orice pentru tine, rosti Danny. Până şi eu pot vedea asta. Eşti norocos.

„Mda", se gândi Matt. „Sunt norocos de nu mai pot."

– Crede că ar trebui să consult un psihiatru.

– Dar tu ce crezi?

Matt ridică din umeri.

– N-o să schimbe cu nimic lucrurile. Dacă Lisa... Dacă ei...

Amuţi brusc şi fu incapabil să continue, însă Danny ghici restul propoziţiei. „Dacă ei o execută pe Lisa, el crede că nu mai are pentru ce să trăiască." Poate că juriul nu ştia asta, dar decidea soarta a trei vieţi, nu a două.

– Poate că ar trebui să te apuci din nou de treabă, Matt. Să termini acest afurisit de documentar al tău. Dumnezeu ştie că ai suficient material şi nimeni nu e mai apropiat de acest caz decât tine. În clipa asta, oamenii nu se mai satură de povestea aceasta. Ai putea face o avere.

– Nu vreau o avere, zise Matt cu sinceritate. Nu dacă nu pot cumpăra libertatea Lisei cu ea.

– Totuşi, vrei să spui adevărul, nu-i aşa?

– Ce vrei să zici?

– Vreau să zic că doreşti ca oamenii să ştie ce s-a întâmplat cu adevărat. Ei bine, ce modalitate mai bună ai decât să faci un film? Să transmiţi mesajul astfel încât milioane de oameni să-l înţeleagă. Acesta este modul în care încă o *poţi* ajuta.

Pentru prima dată, ceva asemănător speranţei păru să înflorească pe chipul lui Matt Daley. Îi datora Lisei să spună adevărul. O datora tuturor. Intenţionat sau nu, Danny McGuire tocmai îi aruncase un colac de salvare.

Tocmai atunci, telefonul lui Danny sună. Era Lou Angelastro, un vechi prieten al lui Danny de la LAPD.

– Ce mai faci, Lou? Sunt la prânz cu un prieten, luăm o pauză. Pot să te sun în zece minute?

Matt Daley văzu cum expresia de pe faţa lui Danny McGuire deveni din surprinsă... neîncrezătoare... panicată.

– N-o să reuşim să ajungem la timp... Silverlake... poţi trimite o maşină? Da, ţi le dau.

După ce îi zise numele şi adresa localului unde se aflau, Danny închise telefonul.

– E totul în regulă? întrebă Matt.

– Mda... Nu... Nu chiar. Scoţând două bancnote de 20 de dolari, Danny le puse pe masă, apoi se grăbi să se ridice. Juriul s-a întors deja. A stabilit verdictul.

În sala 306, domnea haosul. În vreme ce oamenii se înghesuiau să ocupe cele mai bune locuri, echipele de cameramani se luptau una cu alta să intre în galeria rezervată pentru presă, folosindu-şi grelele aparate pe post de arme. Câteva dintre cele mai importante echipe de ştiri plecaseră din imediata vecinătate a tribunalului. Nimeni nu se aştepta să se dea un verdict atât de curând. Dar, când se duse vestea că juriul era deja gata să se întoarcă şi că judecătorul Federico Muñoz era de aşteptat să reia şedinţa în câteva minute, cu toţii dădură fuga înapoi în Beverly Hills, apăsând claxoanele ca nişte şoferi de curse nerăbdători. În curând, Burton Way era la fel de ticsită ca o şosea intens circulată la oră de vârf. Chiar şi trotuarele erau pline, trecători şi pasionaţi de procesul Azrael înghesuindu-se în faţa celor două ecrane gigantice de afară, pentru a putea urmări în direct citirea verdictului.

Pentru un caz de o asemenea amploare internaţională, era uimitor ce instinct de proprietate dezvoltaseră locuitorii din Los Angeles faţă de inculpaţi, de parcă Sofia Basta şi înfiorător de frumosul Frankie Mancini le aparţineau. Brusc, tuturor le păsa de Andrew Jakes, bogatul şi vârstnicul dealer de artă pe care cei doi îl uciseseră la începutul seriei de crime. Ucigaşii Azrael debutaseră în L.A. În ceea ce-i privea pe locuitorii oraşului, era cât se poate de firesc ca drama să se încheie tot aici. Nicicând de la procesul lui O.J. încoace, atenţia întregii lumi nu mai fusese aţintită cu un asemenea interes asupra sistemului de justiţie de aici. Era important pentru oamenii din Los Angeles ca, de această dată, vinovaţii să capete ceea ce meritau. Cu toate că încetaseră repede să le ceară capetele făţiş, mulţimea aştepta într-o stare de spirit funestă, ştiind că Judecătorului Groază nimic nu-i plăcea mai mult decât să dea sentinţe de condamnare la moarte. Astăzi, măcar o dată, erau de partea lui.

Matt Daley strânse mânerul portierei în maşina de poliţie. Deasupra lui, sirena urla, luminile se aprindeau strălucitoare, albastre şi albe, în vreme ce goneau spre tribunal, iar Matt se chinuia să respire.

– Nu mai durează mult, spuse Danny în timp ce maşinile din trafic se dădeau în silă la o parte, pentru a-i lăsa să treacă. Cred că o să reuşim.

Judecătorul Muñoz intră cu un mers maiestuos în sala de tribunal. Toţi avocaţii, inculpaţii şi spectatorii se ridicară. Ajungând lângă fotoliul său, Muñoz se opri pentru a crea un efect dramatic – regele cercetându-şi regatul. Erau prezenţi avocaţii:

William Boyce, care aproape că îi plictisise de moarte pe toţi cu prezentarea lipsită de sare şi piper din primele două săptămâni, dar ale cărui contrainterogatorii fascinaseră lumea şi schimbaseră cursul procesului.

Alvin Dubray, avocatul lui Mancini, bătrânelul „senil" care vorbise cel mai puţin, dar care probabil obţinuse cel mai mult pentru clientul său neîngăduindu-i să vorbească şi oferindu-i suficientă funie Sofiei Basta pentru a se spânzura singură.

Ellen Watts, drăguţă, deşteaptă, dar care, în cele din urmă, se dovedise prea neexperimentată pentru a-şi controla clienta. Watts avusese cel mai dificil rol de jucat, încercând să prezinte o criminală diabolică drept victimă, o intrigantă inteligentă drept o persoană confuză şi bolnavă psihic, o sadomasochistă rapace drept o fetiţă rătăcită. Şi aproape că ar fi reuşit dacă firea Sofiei Basta n-ar fi trădat ce era mai rău în ea.

În stânga judecătorului se aflau acuzaţii. Mancini îşi afişa, ca de obicei, sinele amuzat, diabolic şi dereglat. Sofia Basta era de nepătruns. Privind drept în faţă, cu braţele pe lângă corp, expresia de pe chipul ei nu putea fi descrisă decât ca impenetrabilă. Nu era nervoasă, nici optimistă, nici furioasă, nici nerăbdătoare, nici disperată. Era ca un panou, aşteptând ca următorul capitol al îngrozitoarei sale vieţi să fie scris pentru ea. De data aceasta, cu puţin ajutor din partea juriului, judecătorul Federico Muñoz avea să scrie acel capitol. Ultimul.

La dreapta lui Muñoz, chiar în fața sălii de judecată, trei scaune erau remarcabil de goale. David Ishag, Matt Daley și Danny McGuire lipseau cu toții.

„La naiba!“ se gândi Muñoz. Dacă ar fi știut, ar fi așteptat... ar fi inventat o scuză pentru a le îngădui celor trei actori-cheie din această dramă să fie prezenți la deznodământul ei. Dar era prea târziu acum. În cele din urmă, judecătorul se așeză. Toți cei din sala 306 îl imitară recunoscători, cufundându-se în scaunele lor, dar întinzându-și gâturile pentru a-i vedea în continuare pe Basta și pe Mancini.

Unul după altul, membrii juriului intrară în boxa lor.

La bariera care fusese instalată în fața tribunalului, șoferul lor se certa cu un gardian.

– Cum adică „vehiculele nu mai au acces“? Acesta este directorul secund Danny McGuire de la Interpol. Are acces peste tot.

– Nu contează, se opuse gardianul. Am primit ordine. Odată ce curtea e în ședință, nici un vehicul nu mai vine și nu mai pleacă.

Danny McGuire ieși din mașină. Apropiindu-și fața la câțiva centimetri de a gardianului, încât simți mirosul de usturoi al respirației omului, rosti:

– Fie ridici bariera și ne lași să trecem *în clipa asta*, fie voi avea grijă personal nu doar să fii concediat din această slujbă, dar să nu-ți mai găsești niciodată de lucru în acest oraș. Dacă ai impresia că glumesc, dă-i drumul, fă-ne să ne întoarcem. Dar ai exact trei secunde să te hotărăști.

– Unu.

– Doi...

Gardianul observă sclipirea de oțel din ochii lui Danny McGuire și se hotărî.

– Domnule prim jurat, ați stabilit verdictul?

Negrul solid, la vreo 55 de ani, dădu din cap, serios.

– L-am stabilit, domnule judecător.

– Și ați stabilit acest verdict în unanimitate?

– Da.

Afară, mulţimea urmărea în tăcere deplină ecranele gigantice. Unul îl înfăţişa pe primul jurat în picioare, ceilalţi membri ai juriului fiind aşezaţi în spatele lui. Cu toţii erau sobri, aşa cum se şi cuvenea, având în vedere îngrozitoarele crime pe care fuseseră chemaţi să le judece.

Pe celălalt se vedeau cei doi inculpaţi. Stând la circa un metru unul de altul, în boxa acuzaţilor, păreau a nu avea absolut nici o legătură unul cu celălalt. Era imposibil să-ţi imaginezi că se cunoscuseră din copilărie, darămite că acţionaseră împreună ca o echipă letală şi că fuseseră căsătoriţi timp de zeci de ani.

– Aţi stabilit verdictul?

– L-am stabilit, domnule judecător.

Danny McGuire gâfâia în vreme ce alerga pe coridor împingând greul cărucior cu rotile al lui Matt Daley. Uşile duble ale sălii 306 se iviră în faţa lor ca porţile raiului. Sau ale iadului.

– Îmi pare rău, domnule, începu gardianul de la LAPD. Instanţa şi-a început şedinţa. Judecătorul Muñoz... Lăsă propoziţia neterminată când văzu legitimaţia de la Interpol a lui Danny. Puteţi intra, domnule. Dar prietenului dumneavoastră nu-i pot îngădui să intre.

Ignorându-l, Danny împinse scaunul lui Matt în sală. În încăpere domnea tăcerea, iar zgomotul fu atât de neaşteptat, încât, pentru o clipă, sute de capete se răsuciră în direcţia lor. Însă doar o privire o atrase pe a lui Matt. Pentru prima dată de la începerea procesului, ea se uita la el. Direct la el. Rosti pe muteşte: „Lisa". Ea zâmbi. Judecătorul Muñoz vorbea:

– La acuzaţia de crimă cu premeditare în cazul asasinării lui Andrew Jakes, cum îl consideraţi pe primul inculpat, Frances Mancini?

– Vinovat.

Cuvântul reverberă prin încăpere ca un foc de armă.

– Dar pe cel de-al doilea inculpat, Sofia Basta?

Păru să treacă o oră până când primul jurat rosti:

– Nevinovată.

Rumoarea din sala de tribunal se auzi în toată lumea. Afară, pe Burton Way, mulţimea scoase un strigăt atât de puternic, încât se auzi slab chiar şi prin zidurile groase ale tribunalului. De îndată ce cameramanii îşi dădură seama de cele întâmplate, îşi îndreptară obiectivele spre chipul Sofiei. Dar, indiferent ce reacţie avusese în fracţiunea de secundă de după ce primul jurat anunţase verdictul, acum aceasta fusese înlocuită de obişnuita ei impasibilitate senină. Matt Daley închise ochii şi se cufundă în scaun de parcă fusese lovit în plex. Chiar şi judecătorul Muñoz, faimosul Judecător Groază însuşi, avu nevoie de o pauză de câteva secunde pentru a-şi recăpăta cumpătul. Primul jurat continuă:

– Totuşi, în cazul uciderii lui Andrew Jakes, o considerăm pe inculpata Sofia Basta vinovată de omor cu circumstanţe atenuante ca urmare a responsabilităţii diminuate.

Judecătorul Muñoz îşi drese glasul.

– În cazul lui Sir Piers Henley...

Din nou, verdictele veniră ca nişte lovituri de pumnal în inima judecătorului.

„Vinovat. Nevinovată. Responsabilitate diminuată."

Acelaşi lucru şi pentru celelalte două victime. Numai în cazul tentativei de crimă asupra lui David Ishag, amândoi inculpaţii fură găsiţi vinovaţi.

Faptul că nimănui nu-i venea să creadă părea palpabil. Până şi de obicei imperturbabilul Mancini părea şocat, chipul lui măsliniu devenind palid în mod evident. Fratele lui Sir Piers Henley clătina din cap, bătând surprins în aparatul auditiv. Vârstnicele prietene ale lui Miles Baring izbucniră în hohote de plâns zgomotoase şi mai multe voci de la galerie strigară: „Nu!"

În ceea ce-l privea, Danny McGuire nu împărtăşea senzaţia de revoltă generală. Sincer vorbind, simţea o pace adâncă.

Sofia Basta avea să rămână în siguranţă după gratii. Nimeni altcineva nu va mai trebui să moară de mâna lui Azrael, sacrificat pe altarul dorinţei de răzbunare

nebuneşti a lui Frankie Mancini. Dar încântătoarea Angela Jakes, aşa cum fusese ea cândva, avea să fie cruţată de acul călăului.

Poate că nu exista nici o justiţie în asta. Ci doar o finalitate. Danny McGuire era în sfârşit liber.

capitolul 35

Patru ani mai târziu

– Îmi pare rău, domnule. Dacă nu aveţi permis, nu vă pot da voie să intraţi.

Poate era surprinzător, dar gardianul de la spitalul Altacito State chiar arăta ca şi cum i-ar fi părut rău. Era o slujbă dură, singuratică, să le păzeşti pe deţinutele din singura închisoare-spital psihiatric pentru femei din California, şi nu mulţi dintre angajaţii prost plătiţi de aici erau cunoscuţi pentru compasiunea lor. La aproximativ 65 de ani, gardianul părea chiar mai vârstnic, pielea lui bătucită fiind la fel de crăpată şi de uscată ca albia unui râu secat, din cauza numeroşilor ani petrecuţi sub soarele aprig al deşertului. Dar în ochii lui se citea bunătate în timp ce se uita la bărbatul slab, blond şi plin de speranţă, care se sprijinea într-un baston, pledându-şi cauza la porţile spitalului.

Nu era prima oară când gardianul îl vedea pe acest om. Şi nici a doua oară. Nici măcar a treia. În ziua de vizită a fiecărei luni, bărbatul apărea şi cerea politicos să i se îngăduie s-o vadă pe cea mai celebră prizonieră de la spitalul Altacito State. Dar, în fiecare lună, doamna refuza să primească vizitatori.

Cruţată de pedeapsa cu moartea la proces printr-o decizie controversată, Îngerul Morţii, cum încă era numită de tabloide, se bucura de o viaţă relativ uşoară în acest spital, cu toate că era o viaţă izolată, dusă în spatele gratiilor. Avea propria cameră, cu o fereastră care dădea, peste grădina îngrijită a spitalului, spre deşertul Mojave. Zilele ei aveau un program, dar nu era dificil, cu ore petrecute muncind, făcând exerciţii, odihnindu-se

şi urmând tratamente psihiatrice care însemnau orice, de la hipnoză la şedinţe de terapie în grup.

Din păcate, Matt Daley nu ştia nimic din toate astea. Era constant îngrijorat în privinţa Lisei – pentru el, ea avea să fie întotdeauna Lisa –, temându-se să nu fi căzut pradă brutalităţii celorlalte deţinute, din cauza notorietăţii ei. Matt îi scrisese nenumărate e-mailuri psihiatrului-şef, implorându-l să-i dea veşti despre starea ei. Mânca? Era deprimată? Putea măcar să-i confirme că primea scrisorile pe care el i le scria cu religiozitate în fiecare duminică, punând-o la curent cu viaţa lui şi cu succesul internaţional de care se bucura apreciatul, dar controversatul documentar *Azrael: Secrete şi minciuni...*, scrisori la care Matt încă nu primise nici măcar un singur răspuns. Ştia măcar că el încerca să ia legătura cu ea? Că măcar un prieten n-o abandonase în cea mai disperată perioadă a vieţii sale?

Răspunsurile la e-mailuri erau mereu la fel. Politicoase. Succinte. Directe: Matt Daley nu îi era rudă. Nu avea dreptul să obţină informaţii despre pacientă decât dacă pacienta permitea în mod expres acest lucru. Sofia Basta nu făcuse acest lucru.

– Ştiu că, dacă m-ar vedea, s-ar răzgândi, îi spuse Matt gardianului pentru a suta oară. Dacă m-aţi lăsa în sala vizitatorilor măcar pentru câteva secunde... Am bătut cale lungă.

– Apreciez asta, domnule. Sincer. Dar mă tem că va trebui să vă întoarceţi acasă.

Sofia citi scrisoarea din nou, trecându-şi cu drag mâinile peste hârtie şi gândindu-se că mâinile lui Matt o atinseseră la fel cum o atinseseră şi pe ea cândva.

Iubita mea Lisa...

Citirea numelui era partea ei favorită. Se simţea bine când citea numele. I se părea corect. Ori de câte ori citea scrisorile lui Matt Daley, ori de câte ori se gândea la el, *era* Lisa. Iar Lisa era cea mai bună parte din ea. După proces, se gândise să-şi schimbe numele oficial.

„Lisa. Lisa Daley." Avea o sonoritate minunată. Dar, pe măsură ce zilele și săptămânile trecură, iar ea percepu realitatea sentinței – puteau s-o prezinte cum doreau, să numească închisoarea ei „spital", iar pedeapsa „tratament", dar tot izolare pe viață și fără posibilitate de eliberare condiționată era –, se răzgândi. Ce rost avea un nume nou aici? Nu exista o a doua șansă și nici un nou început. Acesta era sfârșitul.

Dar nu și pentru Matt. Pentru Matt, exista o șansă. Un viitor. Cine era ea să i-l distrugă dându-i speranțe? Făcându-l să creadă, chiar și pentru o clipă, că putea exista vreo revenire la ce avuseseră... Pentru ca Matt Daley să trăiască, Lisa trebuia să moară. Era foarte simplu.

Era atât de greu să vezi adevărul. Să separi realitatea de fantezie. Trăise în minciună atât de mult timp. Dar încercase să nu-l mintă pe Matt. Când îi spusese că îl iubește, vorbise serios. Dacă l-ar fi cunoscut mai devreme, mult mai devreme, înainte de Frankie și de carte, înainte de Sofia Basta, înainte de a nu mai ști cine este, lucrurile poate că ar fi stat cu totul altfel. Însă așa, ea avea să-și petreacă restul zilelor captivă ca un animal, înconjurată de garduri electrificate și de sălbăticia deșertului. Scrisorile lui Matt însemnau totul pentru ea. Dar îi era datoare să nu-i răspundă. Să-l lase să plece.

Continuă să citească.

Nici măcar nu știu dacă primești aceste scrisori, iubita mea. În clipa asta, bănuiesc că le scriu nu numai pentru tine, ci și pentru mine. Dar nu mă pot opri. Nu mă voi opri, Lisa, nu până când nu vei ști că te iubesc, că te iert, că nu voi renunța niciodată la tine, indiferent de câte ori mă vor alunga gardienii.

O mișcă faptul că el încă zicea „gardienii" și nu „tu". Dragul de Matt. Încă dorea s-o absolve de orice vină.

Nu pot suporta gândul că te afli în locul acela cumplit. Te rog, iubita mea, dacă se poartă rău cu tine, trebuie să spui cuiva. Dacă nu mie, atunci avocaților

sau chiar guvernatorului. Chiar şi Danny McGuire te-ar putea ajuta.

„Danny McGuire." Era amuzant că, de câte ori se gândea la Matt, se simţea Lisa, iar când se gândea la Danny, era Angela Jakes. Sărmana Angela. Atât de frumoasă, atât de tânără. Până să devină Tracey şi Irina, sau chiar Lisa, ajunsese mai puternică, întărită de şirul de orori, năucită de durere. Însă Danny McGuire o cunoscuse la început, când încă era vulnerabilă, fragedă. O cunoscuse pe Angela şi, în felul lui, bănuia Sofia, o iubise. Citindu-i numele aşternut cu scrisul aparte, cursiv, al lui Matt, aproape că se simţi nostalgică.

Poate că ar trebui să-i trimită lui Matt un soi de mesaj anonim prin care să-i transmită că era în regulă. Dincolo de durerea pierderii libertăţii, rutina de la spital îi convenea Sofiei. Jumătate din viaţă şi-o petrecuse în instituţii, iar cealaltă jumătate, pe fugă, nu doar de poliţie, ci şi de propriii demoni. În spital, zilele ei erau previzibile într-un mod plăcut. Găsise în rutina spitalului o alinare.

Iar cât privea hărţuirea din partea celorlalte paciente... era exact pe dos. În lumea de afară, femeile aveau tendinţa de a fi prea invidioase pe marile frumuseţi pentru a le aprecia din punct de vedere estetic. Dar aici, în spital, pentru că nu existau bărbaţi pentru care să fie în competiţie, cu excepţia câtorva gardieni, şi pentru că aveau parte de prea puţină frumuseţe, sub orice fel de formă, splendoarea Sofiei era un paşaport spre popularitate. Celelalte femei voiau să fie în preajma ei, în ciuda faptului că era departe de a fi sociabilă, preferând să mănânce singură la orele de masă şi refuzând orice activitate de grup, de la serile de film până la evenimentele sportive care se organizau acolo. Dar niciodată nu ieşea din cameră fără să atragă priviri admirative. Uneori sentimentele din priviri treceau de la admiraţie la dorinţă pură, dar, spre deosebire de închisori, aici nu existau multe lesbiene bătăuşe, aşa că Sofia nu se simţise niciodată ameninţată.

Dar frumusețea nu era singurul ei avantaj. Fără nici un fel de efort sau dorință din partea ei, Sofia devenise un soi de celebritate în spital. Multe dintre celelalte femei o admirau, considerându-le pe victimele lui Azrael bătrâni bogați și murdari care își abandonaseră cu cruzime copiii și care primiseră ceea ce meritaseră. Sofia avea grijă să nu fie de acord cu această părere. Amintirile crimelor încă îi provocau coșmaruri cumplite și, dacă vorbea despre ele, risca să aibă atacuri acute de anxietate. Singura parte a trecutului la care se gândea era Matt Daley.

– Astăzi, a venit din nou.

Vocea asistentului o aduse pe Sofia înapoi în prezent. Fără nici o tragere de inimă, își ridică privirea de pe scrisoarea lui Matt.

– Tot nu vrei să-l vezi?

Sofia clătină din cap.

– Sunt obosită. Simt nevoia să dorm.

Asistentul plecă, dar se uită prin geamul ușii cum ea se întinse pe pat și închise ochii. „Oare e posibil ca o femeie să devină tot mai frumoasă pe zi ce trece?"

Numele asistentului era Carlos Hernandez și era unul dintre puținii bărbați din personalul de la Secția de psihiatrie a spitalului. Prietenii lui din Fresno îl tachinaseră pe Carlos când își găsise „slujba de vis". „Bun venit în Altacito, glumiseră ei. Populație: 2 000. 1 999 de cățele nebune... și *tu!*" Dar adevărul era că, făcând această slujbă, Carlos se simțea mai singur decât se simțise vreodată în toată viața lui. Da, era înconjurat de femei, dar nu exista nici măcar una de care să se poată apropia, darămite cu care să se împrietenească sau să aibă o relație. Pacientele erau clar excluse, iar vârsta medie a colegelor asistente era de 42 de ani, greutatea medie fiind probabil în jur de 80 de kilograme. Nu era ca și cum avea de unde alege. Pentru o instituție în care se aflau peste 2 000 de femei, era uimitor cât de puține dintre ele erau atrăgătoare.

„Apă, apă peste tot, dar nici o picătură de băut."

Sofia Basta, pe de altă parte... era excepția de la regulă. O anomalie. O apariție bizară. Era și ea mai

în vârstă, la puţin peste 40 de ani, conform certificatului de naştere, dar arăta cu cel puţin un deceniu mai tânără şi infinit mai atrăgătoare decât oricare femeie pe care Carlos Hernandez o întâlnise vreodată. Pielea ei fină, trăsăturile perfecte şi trupul zvelt, mlădios ar fi oferit mai mult combustibil decât era necesar pentru fanteziile tânărului asistent. Dar Sofia avea mai mult decât atât – un calm interior, un fel de *bunătate* care emana din ea ca o lumină. Desigur, Carlos Hernandez ştia despre boala ei psihică. Dacă nu-şi mai lua medicamentele, o putea lua razna în orice clipă, devenind din nou o psihopată confuză şi extrem de primejdioasă, capabilă de crimă. Dar, când vorbeai cu ea, era atât de greu de crezut. Sofia părea cea mai zdravănă, cea mai încântătoare, cea mai cumsecade fiinţă de pe pământ.

Prin geam, îi văzu umerii cutremurându-se. Era împotriva regulamentului, dar nu se putu abţine. Intră înapoi în cameră şi se aşeză pe patul ei.

– Nu plânge, rosti el cu blândeţe. Nu trebuie să vezi pe nimeni dacă nu vrei. Multor paciente de-aici le e greu să păstreze legătura cu cei de-afară.

Sofia se răsuci şi se uită la el cu acei minunaţi ochi de culoarea ciocolatei lichide. Carlos îşi simţi stomacul răsucit ca o clătită.

– Devine mai uşor? Pe măsură ce trece timpul?

Nu devenea mai uşor. Devenea tot mai apăsător şi mai sufocant cu fiecare zi care trecea, cu fiecare oră, cu fiecare minut. Carlos Hernandez văzuse birul pe care viaţa într-o astfel de instituţie îl lua de la o fiinţă omenească. Lipsa de speranţă, disperarea de a şti că nu vei ieşi niciodată, că aceasta urma să fie lumea ta până când îţi dădeai ultima suflare. Era deprimant. Dar nu fu în stare să-i spună asta Sofiei Basta.

– Sigur că da.

– L-aş fi văzut, rosti Sofia fără să se gândească, dacă ar fi fost să ies vreodată de-aici. Dacă aş fi avut un viitor, ceva ce să-i ofer. Dar, din moment ce n-am, pare o cruzime. Trebuie să mă uite.

– Încearcă să te odihnești, spuse Carlos trăgând pătura în jurul ei și mângâindu-i cu blândețe părul înainte de a ieși din încăpere.

Se uită într-o parte și-n alta pe coridor, verificând dacă îl văzuse cineva, dar nu era nimeni. Aripa D era pustie, ca de obicei în zilele de vizită.

Carlos Hernandez nu-l întâlnise niciodată pe Matt Daley. Dar un lucru știa cu siguranță despre el: nu avea niciodată s-o „uite" pe Sofia. Sofia era de neuitat.

Matt Daley porni spre șoseaua interstatală, noul lui Range Rover personalizat fiind singura mașină de pe drum. Deșertul arid se întindea pretutindeni în jurul lui, un ocean de pustietate și praf. „Așa cum e și viața mea. Goală."

Lumea credea că Matt Daley își schimbase viața. Și chiar o făcuse, la suprafață. După ani întregi de terapie fizică istovitoare, învățase să meargă din nou, în ciuda tuturor pronosticurilor, iar acum, se folosea doar de un baston pentru a se sprijini. Zilele acestea, numele lui era foarte rar menționat în public fără ca epitetul „supraviețuitor" să nu apară pe undeva. Documentarul lui despre cazul Azrael, realizat cu dragoste și cu un buget minim, pentru că Matt refuzase să cedeze controlul editorial, beneficiase de o atenție critică largă, ba chiar de aplauze. Matt nu făcea nici un secret din faptul că era un apologet al Sofiei Basta, punând povara vinei pentru crimele Azrael categoric și exclusiv pe umerii lui Frankie Mancini. În ciuda faptului că jurații de la proces făcuseră același lucru, asta era inacceptabil pentru mulți oameni, inclusiv pentru Nancy Grace de la televiziunea de știri HLN. Grace dorise capul Sofiei pe o tavă încă din ziua în care aceasta fusese arestată. În mod ironic, condamnarea acerbă din documentarul intitulat *Azrael: Adevăr și minciuni* realizat de cei de la Fox News fusese ceea ce determinase o audiență mult mai largă decât ar fi putut spera Matt altminteri. Distribuit în Asia și pe subcontinentul indian, dar și în Europa și Statele Unite, filmul său devenise un răsunător succes comercial.

Matt Daley era mai mult decât un supravieţuitor. Era un om bogat, un învingător, un succes.

Nimic din toate astea nu conta. Nu se aşteptase ca Lisa să-l vadă astăzi. După patru ani, se resemnase cu respingerea ei. Dar sperase. Speranţa avea să fie moartea lui.

Intră pe autostradă. Acum, că era singur, dădu frâu liber durerii, iar lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji. Uneori, se opunea durerii. Îşi spunea cu fermitate că trebuia să facă totuşi ceva, să ia deprimarea de coarne şi s-o pună la pământ, s-o înfrângă. Însă, în cea mai mare parte a timpului, ştia.

Într-o zi, avea să fie prea mult. Într-o zi, se va îndrepta spre marginea unei prăpastii şi pur şi simplu nu se va opri. Îşi va da jos povara. Va fi liber. Într-o zi...

capitolul 36

În colţ, la o masă din Le Pain Quotidien din Brentwood, Claire Michaels sorbi din cafea simţindu-se perfect mulţumită. Era o superbă zi de iunie, la nouă luni de la ultima vizită fără izbândă a fratelui ei la Altacito, şi în sfârşit lucrurile păreau să fi luat o altă turnură în vieţile lor. Claire venise în San Vicente cu noul ei Mercedes decapotabil pe care Matt i-l cumpărase de ziua ei, cu o lună în urmă, îmbătându-se de cer albastru şi de soare, bucurându-şi ochii cu priveliştea salcâmilor înfloriţi care mărgineau largul drum şerpuit. Până şi natura părea să sărbătorească astăzi, izbucnind într-un tumult de culori, de parfumuri şi de veselie în onoarea marii veşti date de fratele ei.

Totul era atât de departe de acea cumplită zi din octombrie. Şi-o amintea de parcă ar fi fost ieri. Matt care-o suna de la un popas de pe I-5, plângând în hohote incontrolabile, abia fiind capabil să vorbească, să-i spună unde se afla. Căderea lui nervoasă fusese totală şi catastrofală. Claire îl dusese direct la Wildwood, un centru de reabilitare din Toluca Lake, şi semnase hârtiile

de internare ca rudă. Până ca ea să plece, Matt nici măcar nu-şi mai amintea cum îl chema.

Dar, în mod miraculos, căderea nervoasă îl ajutase să-şi revină, sau mai degrabă să redevină Matt Daley. După doar zece zile petrecute la Wildwood, se simţea suficient de bine pentru a primi vizitatori. În opt săptămâni, depresia care îl chinuise mai mult de cinci ani – din ziua în care Sofia Basta, pozând ca Lisa Baring, îl drogase şi îl părăsise într-o cameră de hotel din Hong Kong – părea în sfârşit să fi dispărut.

Claire plânsese prima dată când îl văzuse râzând, şi nu doar râzând cu gura, ci şi cu ochii cu toată făptura, aşa cum făcea odinioară. Se îngrăşase cu cele 10 kilograme de care avusese mare nevoie, se apucase să facă regulat exerciţii şi începuse să vorbească despre viitor. Şi, cel mai important, încetase să vorbească despre Lisa sau Sofia, sau Andrew Jakes, sau orice altceva legat de crimele Azrael. Era un miracol.

Şi aveau să mai urmeze şi alte miracole. Matt cunoscuse o femeie la centrul de reabilitare, o femeie divorţată şi o alcoolică în curs de vindecare, pe nume Cassie. Între cei doi se crease o legătură instantanee şi, în ciuda rezervelor iniţiale ale lui Claire, când ea şi soţul ei făcuseră cunoştinţă cu Cassie, descoperiseră că era caldă, blândă şi amuzantă, aşa cum Matt o descrisese. Cu o săptămână în urmă, după o curtare rapidă, dar surprinzător de fericită şi de lipsită de drame – mult prea potolită pentru a fi numită o „iubire tumultuoasă" –, Matt şi Cassie îşi anunţaseră logodna.

– Bună, surioară. Îmi pare rău c-am întârziat.

Croindu-şi drum printre mese, zâmbind larg, într-un şort kaki şi cu un tricou albastru UCLA, Matt arăta ca imaginea vie a sănătăţii şi a fericirii.

– Bună. Claire îi zâmbi şi ea. Cassie nu e cu tine?

– Tocmai am lăsat-o la ora de pilates. De ce, eu nu sunt suficient de bun pentru tine?

– O să te descurci.

Rânjind, Claire împinse pe masă un pacheţel ambalat în hârtie aurie. Matt ridică din sprânceană.

– Pentru mine?

– Hei, să știi că și eu pot oferi cadouri. Este un dar de logodnă. Totuși, nu te entuziasma prea tare, nu este mare lucru.

Matt despachetă cutia. Înăuntru se afla un ceas vechi, elegant, dar simplu, cu o curea din piele și din aur roz. Pe spate erau gravate inițialele înterpătrunse M și C și data logodnei lor.

– Nu e mare lucru? Dumnezeule, Claire, e superb. Trebuie să fi costat o avere.

– Nu chiar, minți Claire. Doar că sunt atât de fericită că tu ești fericit. O meriți, Matt. Meriți cu adevărat.

Matt era fericit. Nu era euforia avântată, fiorul pe care îl simțise în Bali, cu Lisa. Dar, în felul său, își spuse el, ce avea cu Cassie era la fel de prețios. Ea nu dădea două parale pe banii lui, nu-i semăna absolut deloc lui Raquel – și nu îi pusese niciodată întrebări despre trecut. Să o iubească pe Cassie era o alegere pe care Matt o făcuse, ceva rațional și bun pe care el decisese să-l facă. Iubirea pentru Lisa fusese un impuls, atracția irezistibilă dată de un drog puternic și primejdios. Matt nu avea să uite niciodată extazul pe care îl simțise atunci. Dar știa că acel drog aproape îl ucisese. Nu avea să mai treacă prin asta niciodată.

Matt comandă pentru el două ouă moi și un sendviș cu somon pe o felie de pâine, iar pentru Claire, panini cu piept de rață, în vreme ce ea îl bombarda cu întrebări despre nuntă. Stabiliseră deja o dată? Rezervaseră un loc? Cine se afla pe lista de oaspeți? Veneau Danny și Céline McGuire din Franța? De fapt, Matt mai ținuse legătura cu Danny?

Matt răspunse la toate întrebările cu amabilitate, îndemnând-o pe sora sa s-o întrebe pe Cassie despre toate detaliile legate de mireasă, tort și flori. Dar elementele de bază erau simple. Avea să fie o nuntă mică, în grădina noii case în stil Nantucket a lui Matt, din Brentwood Park. Soții McGuire fuseseră invitați, dar nu era de așteptat să vină. După proces, reușiseră cumva să aibă trei copii – trei! –, iar bebelușul era prea mic pentru a putea călători, însă din e-mailurile lui Danny reieșea că erau

fericiţi. Fantoma Angelei Jakes îşi găsise odihna în cele din urmă.

David Ishag îi trimisese lui Matt o ladă cu şampanie când apăruse documentarul despre Azrael şi îi scrisese o scrisoare foarte amabilă în timp ce se afla la Wildwood. Dar, în afară de asta, Matt rupsese deliberat toate punţile cu oricine avea legătură cu cazul sau cu Sofia Basta. Căsătoria cu Cassie marca începutul unui capitol nou şi mai fericit al vieţii lui. Vechea carte era închisă.

20 de minute mai târziu, din nou la volanul automobilului Range Rover, Matt porni radioul. De la postul de ştiri NPR din Washington, în maşină răsună familiara voce cântată a lui Lakshmi Singh. Primele două ştiri îl lăsară rece pe Matt. Cifre în creştere de la Banca Centrală a Statelor Unite şi ceva despre încălzirea globală de la National Science Foundation, de care ar fi trebuit să-i pese, dar nu-i păsa. Se gândea la Cassie, la cât de drăguţă era mereu după pilates, transpirată toată şi plină de energie, convinsă că arăta groaznic fără machiaj, când de fapt era mai naturală şi mai sexy decât oricând. Virând pe Montana, frână brusc, în scrâşnet de roţi, abia reuşind să nu se izbească de SUV-ul din faţa lui.

„O ştire de ultimă oră“, spunea Lakshmi Singh. „Frankie Mancini, cunoscut publicului drept unul din cei doi ucigaşi Azrael, şi-a luat viaţa în timp ce îşi aştepta execuţia în închisoarea San Quentin, în centrul Californiei. Mancini a fost condamnat la moarte pentru rolul avut în uciderea a patru bărbaţi între 1996 şi 2006, iar după numeroase recursuri pe care le-a făcut, era de aşteptat să fie executat mai târziu în cursul acestui an. Se pare că Mancini a fost găsit spânzurat în celula sa, la primele ore ale acestei dimineţi.“

Femeia din SUV ţipa la Matt, agitându-şi pumnul pe geam. În spatele lui, vehiculele care claxonau începură să-l ocolească. Matt habar n-avea ce se petrecea în jurul lui.

Mancini era mort.

Matt se agăţase vreme îndelungată de ura lui faţă de Frankie Mancini. Dar acum, că Frankie chiar murise, Matt nu simţea deloc satisfacţia, sentimentul de finalitate şi de justiţie pe care se aşteptase să le simtă. În loc de asta, se simţea... jefuit. Pentru documentarul său, intervievase pe toată lumea care avusese vreo legătură cu crimele Azrael, iar în timpul procesului, ascultase povestea spusă din perspectiva Lisei – Sofiei. Dar persoana care ştia cel mai mult despre cele întâmplate în acele cumplite nopţi şi *de ce* se petrecuseră toate nu rostise niciodată o vorbă despre asasinatele comise de el. Oricare fuseseră motivele şi sentimentele lui, Frankie Mancini le luase cu el în mormânt. Până şi propria moarte avusese loc în condiţiile alese de el.

Când Cassie urcă în maşină, ea deja auzise ştirea. Televizorul din vestiar era dat pe CNN.

– Te simţi bine? îl întrebă pe Matt.

– Sigur, răspunse el, dar tot mai părea năucit.

– Mă întreb cum s-a întâmplat. Adică, deţinuţii condamnaţi la moarte n-ar trebui să fie supravegheaţi permanent tocmai pentru a preveni sinuciderile?

Matt dădu absent din cap. Nu se gândea la Frankie Mancini sau la modul cum reuşise să păcălească autorităţile de la San Quentin şi să-şi ia viaţa. Se gândea la prizoniera aflată în spatele altor ziduri, la doar câteva sute de kilometri nord de locul unde vorbeau el şi Cassie. Prizoniera la care nu se mai gândise de mult, mult timp. Prizoniera pe care învăţase s-o uite.

Jelea? Suferea? Gândul la nefericirea şi la singurătatea ei străpunseră inima lui Matt ca un sfredel. Se crispă de durere.

– Eşti sigur că te simţi bine? Chipul lui Cassie se întunecă de îngrijorare. Dacă vrei, ne putem întâlni cu organizatorul nunţii altă dată.

„Organizatorul nunţii. Rahat!" Uitase complet. Ca pe o greutate fizică, îşi scoase din minte gândurile despre Lisa. „Nunta noastră. Viitorul nostru."

– Da. Sunt sigur. Se sili să zâmbească. Hai să ne ducem să alegem tortul ăla.

capitolul 37

Ziua nunţii lui Matt şi Cassie Daley fu o splendoare. Grădina din Brentwood era o explozie de flori, soarele strălucea, iar mireasa şi mirele păreau cât de poate de fericiţi şi de îndrăgostiţi. Micul grup al rudelor şi prietenilor care veniseră să sărbătorească unirea lor cu punci de fructe fără alcool – Matt renunţase să bea pentru a o susţine pe Cassie, iar jumătate dintre prietenii lor erau alcoolici în curs de vindecare – fu întru totul de acord că intima, discreta ceremonie era o reflectare perfectă a relaţiei acestui cuplu adorabil, căci fiecare din ei trecuse prin atât de multe. Nu era un sfârşit fericit pentru ei. Era un început fericit.

Luna de miere petrecută în Tahiti fu idilică, fără nimic altceva de făcut decât să doarmă, să practice snorkelingul şi să se iubească sub stele. Ocazional, amintirile unui alt loc paradiziac, cel din Indonezia, reveneau în mintea lui Matt. Dar le alunga cu fermitate, rostind în gând mantrele învăţate la Wildwood, mici enunţuri pe care ajunsese să le creadă şi care pur şi simplu îi salvaseră viaţa.

„Mintea îmi aparţine. O pot controla. Trecutul este trecut."

Doar prezentul era real. Doar prezentul conta. Iar prezentul îi aparţinea lui Cassie. La început, lui Matt îi fu greu să fie atât de total rupt de lume. Atolul proprietate particulară pe care stăteau era ultimul răcnet în materie de lux izolat, dar, prin concepţie, vila în care îşi petrecură luna de miere nu avea acces la internet, televizor sau telefon. Cassie glumea pe seama nervozităţii lui Matt („Jur pe Dumnezeu, eşti ca un dependent. Este *chiar* atât de greu să stai două săptămâni fără Anderson Cooper sau o căsuţă de e-mail în care îţi intră numai prostii?"), dar, după câteva zile, el începu să se relaxeze aşa cum nu mai reuşise s-o facă de ani întregi. Poate că era imaginaţia lui, dar simţea că până şi durerea din spate şi din picior se diminua. Înota în fiecare zi în apele calde şi de un albastru calm, iar adesea se plimba de la casă până la plajă şi înapoi fără să se ajute de baston.

În toate modurile posibile, căsătoria cu Cassie îl vindeca. Matt se simţea profund recunoscător.

Abia când se întoarseră în L.A., mariajul lor fu supus la primul mare test. Claire Michaels veni să-i întâmpine la aeroport. Atât Matt, cât şi Cassie îşi dădură seama instantaneu că era ceva în neregulă atunci când văzură că sora lui Matt şi soţul ei, Doug, erau însoţiţi de doi poliţişti în uniformă. La vamă, fură poftiţi într-o încăpere retrasă.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Cassie panicată. Brandon? E teafăr?

– Fiul dumneavoastră n-a păţit nimic, doamnă, o asigură poliţistul mai în vârstă. N-aveţi de ce să vă faceţi griji. Suntem aici doar din politeţe. În caz că aveţi întrebări.

– Întrebări în legătură cu ce? rosti Matt.

Claire îl luă de mână pe fratele ei.

– Matt... Sofia Basta a murit în timp ce voi eraţi plecaţi. S-a întâmplat miercurea trecută, dar nu am avut cum să vă dăm de veste.

– A *murit*? Matt nu fu în stare să admită. Ce vrei să spui? Cum?

– A fost un accident, zise poliţistul. Nu s-a dat publicităţii, dar, în ultimele şase luni, i se îngăduiseră nişte libertăţi la Altacito, pentru că starea ei psihică se îmbunătăţea şi nu mai era un pericol pentru societate.

Matt dădu absent din cap.

– Se afla într-o excursie la munte, continuă poliţistul. Era cu alte două paciente şi cu patru membri ai personalului atunci când s-a întâmplat.

Claire preluă povestirea.

– Se pare că a alunecat şi a căzut într-o râpă adâncă. Ceilalţi au sunat la 911 şi au trimis elicoptere s-o caute şi s-o salveze, dar acolo unde a căzut ea era ca o crevasă incredibil de îngustă de mii de metri adâncime. Nu i-au recuperat trupul. Dar, Matt, probabil că a murit când a căzut. Nu a suferit.

Matt o privi cu ochi goi pe sora lui.

– Sunt siguri că e moartă?

– Foarte siguri. Unul dintre gardieni și o pacientă erau cu ea când a căzut. Era imposibil să supraviețuiască cineva în urma acelei căzături. Elicopterele au venit doar pentru a încerca să scoată cadavrul.

– Matt... scumpule. Cassie cuprinse protectoare cu un braț talia soțului ei. Vrei să te așezi?

– Știu că este un șoc enorm, spuse Claire. Dar am vrut să aflați înainte de a ajunge în sala aeroportului. După cum vă puteți imagina, presa a mediatizat din plin povestea. Știau că sosiți astăzi, așa că afară se află o hoardă întreagă de fotografi și de reporteri care vor să afle reacția voastră.

Cassie păru îngrozită. După luna de miere perfectă, urma oroarea asta. Nu era cinstit. Polițistul văzu privirea ei tulburată.

– Nu vă faceți griji, doamnă Daley. O să vă escortăm afară. Avem o mașină care vă așteaptă.

Cuvintele „doamnă Daley" îl treziră pe Matt din starea de prostrație. În primul rând, trebuia să se gândească la ea, nu la el.

– Sunt în regulă, spuse el pe un ton liniștitor, cuprinzând-o în brațe. Doar că a fost un șoc, atâta tot. Dar mă simt bine. Și poate... Ezită s-o spună, însă se sili să continue: Poate că e cel mai bine așa.

Atât Cassie, cât și Claire îl priviră cu ochii măriți.

– Nu că aș fi dorit să se întâmple asta. Dar, dacă n-a suferit, poate că e mai bine să te duci așa decât să îmbătrânești în spatele gratiilor fără să ai nimic altceva de făcut decât să te gândești cu amărăciune la trecut. Înțelegeți?

Cassie dădu din cap. Înțelegea. Matt o sărută închizându-și ochii și trăgând în piept parfumul ei, căutând alinare, siguranță, dragoste.

– Și pentru noi toți poate că e mai bine. Este cumplit și e tragic. Dar trage o linie finală. Trecutul este definitiv încheiat acum.

Cassie Daley își ridică privirea spre soțul ei și izbucni în lacrimi de ușurare. În sfârșit, slavă Domnului, coșmarul se încheiase! O dată pentru totdeauna.

capitolul 38

Un an şi jumătate mai târziu...

Femeia intră neobservată la Starbucks. Exista deja o coadă lungă. Era 9 dimineaţa, exact după începerea orelor la şcoală, iar locul era ticsit de mamele care îşi conduseseră copiii, iar acum, îşi luau caffé latte cu gheaţă în drum spre sala de gimnastică. Femeia purta aceeaşi „uniformă" ca a tuturor mamelor: pantaloni de yoga Hard Tail, încălţăminte Nike şi un tricou Stella McCartney for Adidas suficient de strâmt pentru a-i scoate în evidenţă sânii obraznici şi abdomenul plat, dar nu ostentativ. Chipul ei frumos era ascuns în spatele unei perechi de ochelari Chloé în stil aviator, iar părul blond, lung până la umeri era strâns într-o coadă.

Matt Daley nu-şi ridică privirea de la laptopul său. Ar fi trebuit să lucreze, să pregătească o primă ciornă pentru un articol despre filmele de comedie de la Hollywood, care urma să apară în *Vanity Fair.* După ce lăsase în urmă povestea cu Azrael, Matt revenise la primele lui iubiri, comedia şi scrisul, iar acum, se bucura de o renaştere a carierei sale. Totuşi, în dimineaţa aceasta, îşi pierdea vremea căutând online haine drăguţe pentru bebeluşi, de la Marie Chantal. Aflaseră cu câteva zile în urmă, pe neaşteptate, că soţia lui era însărcinată. Euforic, Matt era convins că bebeluşul avea să fie fetiţă.

– Locul acesta e ocupat?

Femeia se afla lângă el, ţinând cafeaua în mână.

– A, nu. Vă rog...

Matt se trase politicos într-o parte, pentru a-i face loc să se aşeze. Ea îşi puse cafeaua pe masă şi luă loc. Ceva din aspectul mâinii ei şi modul lipsit de vlagă în care îşi mişcă braţul îi atraseră atenţia. Îi aminti de cineva, dar, la început, nu-şi dădu seama de cine.

– Nu vă deranjez, nu? Dar e atâta aglomeraţie, că...

„Vocea." Matt simţi cum i se ridică părul pe braţe. Conştientă că se holba la ea, femeia îşi scoase ochelarii de soare.

– Ce s-a-ntâmplat? zâmbi. Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă.

Telefonul suna. Cassie Daley se târî din baie, unde tocmai vărsase a doua oară în acea dimineaţă, în bucătărie.

– Alo? Alo?

Tipic. În clipa în care răspunse, apelul fu închis. Sprijinindu-se de blatul din bucătărie, Cassie îşi umplu un pahar înalt cu apă filtrată şi o sorbi încet, ronţăind dintr-o felie de pâine prăjită. Uitase de greţurile de dimineaţă şi de cât de rău te făceau să te simţi. Trecuse atât de mult de când îl născuse pe Brandon, şi aproape trei ani de la ultima mahmureală. Starea de rău i se părea o noutate.

Pe de altă parte, telefonul care suna îi era amarnic de familiar, sunetul de fundal al căsătoriei lui Cassie cu Matt încă de când se întorseseră din Tahiti. Avertizarea lui Claire de la aeroport în legătură cu circul mediatic ca urmare a morţii Sofiei Basta se dovedise deprimant de profetică. Intraseră în holul casei lor şi dăduseră peste vacarmul telefoanelor care sunau, fixul, cel din birou şi mobilul, toate luându-se la întrecere pentru a avea parte de atenţia lui Matt. Până şi faxul bâzâia insistent, ca o furioasă albină captivă.

– Domnul Daley? Sunt de la CBS News. Aveţi vreun comentariu legat de moartea Sofiei Basta...?

– Domnule Daley, credeţi verdictul legistului că a fost moarte accidentală...?

– Matt, salut, sunt Piers Morgan. Sunt sigur că eşti copleşit de oferte în clipa asta, dar am vrut să te sun personal, să văd dacă te pot convinge să vorbeşti cu noi mai întâi.

Unii dintre cei care sunau erau insistenţi, alţii, respectuoşi. Totuşi, cei care sunau din partea revistelor erau cei mai răi. Căţeaua de la *Star* chiar dăduse de înţeles că, dacă nu accepta să le dea un interviu în exclusivitate, plănuiau să publice o povestire despre întâlnirile „romantice“ dintre Matt şi Sofia din zilele când i se îngăduia să părăsească spitalul.

– Soția dumneavoastră ar fi șocată să citească lucrurile pe care ni le-au dezvăluit sursele noastre, avu nesimțirea să spună reportera. Aveți acum ocazia să spuneți cum a fost.

După ce Matt îi zise unde să-și bage sursele, femeia se ținu de cuvânt și publică oricum povestea, o absurdă amestecătură de fotografii granulate, flagrant trucate în Photoshop și o absurdă teorie a conspirației. Fu numărul cel mai bine vândut din acel an al revistei *Star*.

Cassie se înfurie.

– Dă-i în judecată! Dă-i în judecată pentru calomnie. Silește-i să publice o retractare.

Însă Matt o convinse că să te legi la cap cu idioții de la tabloide nu însemna decât să pui și mai mult gaz pe foc. Că, până la urmă, dacă aveau să păstreze în continuare o tăcere demnă, povestea va fi uitată. Se dovedi că avea dreptate. Doi gardieni de la Altacito își pierdură slujbele, iar directorul spitalului fu silit să demisioneze. Cum dorința de răzbunare a publicului era cel puțin parțial satisfăcută, iar alte revelații picante nu mai apărură, apelurile telefonice încetară în sfârșit. Dar nu înainte ca ea să dezvolte o puternică aversiune față de telefoanele care sunau.

Lumina mesageriei licărea. Apăsând butonul de pornire, Cassie zâmbi când auzi vocea lui Matt:

> *Bună, iubito. Sunt doar eu. Ascultă, s-a întâmplat ceva cu povestea cu Vanity Fair. Eu... trebuie să mă duc să mă întâlnesc cu cineva. În sfârșit, s-ar putea să întârzii diseară, așa că nu-ți face griji și nu găti pentru mine. În regulă, ne vedem mai târziu.*

„Minte groaznic de prost“, se gândi ea cu afecțiune. Se întrebă ce surpriză punea la cale de data asta, care era secretul pe care nu voia ca ea să-l știe. „Probabil, ceva legat de copil. Sau cercei care să se asorteze cu colierul pe care mi l-a dăruit săptămâna trecută. Sau poate că, în cele din urmă, a făcut rezervări pentru călătoria pe care o plănuiam, «luna de miere a bebelușului».“ Întotdeauna generos, Matt pur și simplu dăduse în mania

cadourilor de când Cassie rămăsese însărcinată. Începuse prin a-l răsfăța pe Brandon cu un telefon mobil (la nouă ani!) și cu un grozav ceas subacvatic de 1 000 de dolari.

„O să vorbesc cu el când ajunge acasă. Trebuie să înceteze cu cheltuielile. Copilul este o binecuvântare suficientă."

Cu mâna tremurând, Matt închise ușa în urma lor. Hotelul era scump, exclusivist și discret, exact genul de loc unde bărbații bogați își aduc amantele.

„Asta sunt? Un bărbat bogat și excitat?"

Sofia Basta se așeză pe pat. Erau atât de multe de spus, de explicat. Se gândise la aceste momente de mii de ori, dar acum, că le trăia, habar nu avea cu ce să înceapă.

– Știu că ești căsătorit acum, rosti ea cu voce ezitantă. N-am venit să stric nimic. Să-ți distrug viața din nou.

– Nu mi-ai distrus niciodată viața, spuse Matt. Am făcut-o singur.

– Dar trebuia să te văd, să-ți explic... Am vrut ca tu să știi... Începu să plângă. N-am putut să stau în locul acela. N-am putut. Mă îngropau de vie!

– Șșșt. Matt se așeză lângă ea și îi cuprinse umerii cu un braț. E-n regulă.

Arăta atât de diferit. Operația estetică pe care și-o făcuse la față era radicală de data aceasta. Dar s-o țină în brațe era la fel. Valul de dor aproape că îl înecă. Încercă să se gândească la Cassie, să-și imagineze chipul ei, însă imaginea ei fu alungată de năvala dorinței.

– Am un pașaport nou, o nouă identitate, murmură ea printre suspine. Mi-am schimbat numele... evident. Uite.

Scotoci prin geanta lăsată lângă pat și îi dădu lui Matt un permis de conducere californian. Aceiași ochi fascinanți, de culoarea ciocolatei topite de uitau la el. Citi numele de sub poză... „Lisa Daley."

– Sper că nu ești supărat pe mine. Așa mi s-a părut că e corect.

Lăsând permisul să-i cadă din mână, Matt o împinse în pat şi o sărută cu atâta forţă, încât ea abia mai putu respira. Îi simţi greutatea trupului, puterea, pasiunea. Disperat, el îi sfâşie hainele şi le smulse pe ale lui, muşcând şi strângând-o ca un om posedat. Dezbrăcat în cele din urmă, o pătrunse cu un strigăt care era pe jumătate de agonie, pe jumătate de extaz.

– Lisa!

Nu era un bărbat care făcea dragoste. Era un bărbat care se lupta pentru viaţa lui. O consuma, o inhala, o respira aşa cum un om pe jumătate înecat ieşea în sfârşit la suprafaţă şi trăgea disperat aer în piept. Nu doar Lisa revenise din morţi. Ci şi vechiul Matt Daley, bărbatul pe care Matt credea că îl distrusese la Wildwood şi îl îngropase în ziua nunţii sale.

– Matt! Îl cuprinse cu picioarele şi îi luă chipul în mâini, încercând să-l liniştească. Ea era cea care alina acum, legănându-l ca pe un copil, calmându-l cu căldura şi umezeala trupului ei, trăgându-l în ea. Te iubesc! Îmi pare rău. Te iubesc atât de mult.

Matt ajunse la orgasm înşfăcând-o de şolduri şi penetrând-o atât de adânc, încât Lisa simţi că era posibil să-i străpungă trupul şi să iasă pe partea cealaltă, ca şi cum ea era cu adevărat o fantomă. Dar sudoarea, şi fierbinţeala, şi lacrimile nu erau umbre. Această împreunare a cărnii era reală. O agonizantă celebrare a vieţii, precum naşterea unui copil. După aceea, Matt plânse ca un copil.

– Nu mă părăsi. Nu mă părăsi, Lisa, te rog! O să fac orice.

Iar ea ştiu că el spunea adevărul.

Făcură dragoste din nou, alte câteva ore, apoi dormiră până la amurg. Când se treziră, Matt sună la room-service şi ceru doi cheeseburgeri mari şi cartofi prăjiţi, şi mâncară până simţiră că-i durea burta. În cele din urmă, pe la 7, Lisa începu să vorbească. Îi povesti despre boala ei. Cum, după mulţi ani, izbutise în sfârşit să se elibereze din mrejele ei şi nu mai lua medicamente.

– La început, am fost speriată când n-am mai luat medicamente. Dar, când le luam, mă simțeam ca în ceață. Acum, pentru prima dată de când îmi pot aminti, mă simt eu însămi.

Îi spuse cum un „om drăguț", pe nume Carlos Hernandez, unul dintre asistenții de la psihiatrie, o ajutase să înscenze accidentul, instalând în munți o capcană pentru animale ca să pară că a alunecat în crevasă, când de fapt ea era ascunsă într-o grotă aflată la doar câțiva metri sub buza prăpastiei. Dat fiind faptul că singura martoră a căderii ei fusese o fată de 19 ani impresionabilă care era tratată, printre alte, pentru halucinații acute, fusese ușor pentru Carlos să-i ducă pe ceilalți membri ai grupului înapoi în tabără, oferindu-i Lisei suficient timp pentru a urca din grotă și a coborî spre o cabană de vânătoare izolată pe care Carlos o pregătise pentru ea.

– Ați fost iubiți? se auzi Matt întrebând, rușinat.

– Nuuu. Lisa se încruntă. Cred că i-ar fi plăcut să fim. Dar nu. A fost prietenul meu. Și-a riscat gâtul ajutându-mă și și-a pierdut slujba, sărmanul om. Dar știa că, psihic, sunt din nou sănătoasă și că ei nu mi-ar fi dat drumul nici într-un milion de ani. Mai ales după ce Frankie... știi tu. Aveau nevoie de un țap ispășitor pe care să-l pedepsească pentru moartea acelor sărmani bărbați. Și eu eram acela.

– Dar ai locuit cu Carlos?

Ea clătină din nou din cap.

– Nu. Ar fi fost prea primejdios. El mi-a dat bani să mă duc în America de Sud și să-mi fac o operație estetică. Este amuzant cât de ușor este să te strecori peste graniță când vii dinspre SUA. Am stat în Brazilia opt luni pentru a mă reface, iar apoi, am lucrat. Până m-am întors, Carlos se mutase.

– Așa că te-ai întors în California pentru a fi cu el?

Lisa râse.

– Dumnezeule, Matt. Ce-i cu gelozia asta? Da, m-am întors pentru el. Ca să-i dau înapoi banii datorați și ca să-i mulțumesc. Dar știam, de asemenea, că trebuia să te văd. Era un risc, un mare risc. Însă, după cum am spus, trebuia să te văd.

– Știu asta acum.

Matt se ridică și se îndreptă spre fereastră. Peisajul L.A.-ului, atât de familiar pentru el toată viața, părea cumva ciudat și amenințător în seara asta, ca și cum nu l-ar mai fi văzut niciodată.

La doar câțiva kilometri distanță, într-o casă sigură și fericită, Cassie îl aștepta. Cassie și Brandon, și bebelușul lor. Așteptând. Având încredere în el. Scumpa, dulcea Cassie.

– Te gândești la soția ta?

Matt dădu din cap.

– E însărcinată.

Cuvintele îi ieșiră pe gură înainte de a ști măcar că avea să le rostească.

– O!

Durerea se ivi pe chipul Lisei. Nu se simțise vinovată să fie cu Matt azi. Ce se întâmplase – era sigură de asta – fusese menit să se întâmple. Iubirea dintre ei, legătura, era prea prețioasă pentru a nu ține cont de ea. Iar ea fusese atât de mult departe de el, atât de mult timp – oare nu merita asta, acest trecător moment de fericire adevărată?

Dar un copil...? Asta era altceva. Ce fel de femeie i-ar fi cerut unui bărbat să-și abandoneze copilul? Și ce fel de bărbat și-ar fi abandonat familia? În nici un caz, Matt Daley. Asta era sigur. Matt era mai bun de-atât. Asta iubea Lisa la el.

– Trebuie să te întorci acasă.

Matt se răsuci, prea epuizat ca să mai plângă, însă chipul lui trăda dezolarea. Nici măcar lui nu-i venea să creadă ce spunea, ce făcea.

– Da, Lisa, șopti el. Trebuie să mă întorc. Îmi pare rău... E timpul să ne luăm rămas-bun.

capitolul 39

Toată lumea era de acord că doamna și domnul Daley formau un cuplu adorabil. Burtica ei era atât

de mică, încât abia se vedea, dar el i-o mângâia mereu cu afecțiune, conducând-o cu infinită grijă prin hol sau în curtea însorită, pentru a lua ceaiul. Uneori, el ședea și scria acolo. Alteori, cei doi studiau listele cu case oferite de agenții imobiliari locali. Aidoma multor cupluri care veniseră în vacanță aici, soții Daley se îndrăgostiseră de acest oraș. Cine știe, poate că, într-o zi, copilul lor nenăscut avea să ajungă să numească acest loc „acasă".

Matt își ridică privirea din carte, în vreme ce soția lui se apropia de el. Fusese o decizie dificilă să-și ia rămas-bun și să-și lase vechea viață în urmă. Unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată. Dar, privind-o pe femeia iubită traversând într-un caftan alb, care cădea grațios pe podeaua de mozaic, cu chipul luminat de bucurie și de promisiunea maternității iminente, știu că luase decizia corectă.

– Vrei să mergem să ne plimbăm? întrebă Lisa. Putem privi apusul soarelui peste bazar.

Matt Daley voia. Voia foarte mult.

Marocul era un vis, o poveste cu zâne. Era locul unde trebuiau să se afle. Matt luase foarte puțini bani când plecase din State. Dorise ca ea, Cassie, și copilul să aibă totul. Măcar atâta putea face pentru ei după ce plecase așa cum plecase, fără nici o explicație, ci doar cu un sărut de adio. Se simțea vinovat. Firește că se simțea. Ultimul lucru pe are și-l dorea pe lumea asta era s-o facă pe scumpa Cassie să sufere. Dar adevărul era că bărbatul cu care se măritase ea murise în ziua în care Lisa intrase în acea cafenea. Bărbatul cu care se măritase ea nu mai exista. Cel mai bun lucru pe are Matt îl putu face pentru ea fu să o lase cu o situație financiară bună, cu un bebeluș mult dorit, care să-i amintească de el, și cu fiul ei care s-o aline. Asta, și să dispară fără urmă.

Avea să le fie mai greu lui Claire și mamei lor, desigur. Lui Matt îi părea tare rău de asta, atât de mult, încât aproape că fu tentat să-i spună lui Claire adevărul înainte de a pleca. Dar știa că, dacă face asta, o pune pe Lisa în primejdie. Indiferent ce altceva avea să facă

în viața lui, Matt nu avea s-o pună absolut niciodată pe Lisa în primejdie. Ea era familia lui acum. Destinul lui.

În orice caz, nu costa mult să locuiești în Marrakech. Lisa avea ceva bani pe care îi pusese deoparte în Brazilia și amândoi munceau – Matt scria anonim, ca freelancer, iar Lisa preda engleza la o școală locală și, ocazional, își vindea câte unul dintre deosebitele ei tablouri turiștilor americani bogați care frecventau hoteluri ca acesta, Palais Kasim, unde Matt luase o modestă cameră dublă până își găseau o casă care să le placă.

Plimbându-se prin bazar, așa cum făceau în fiecare seară, se îmbătară cu parfumurile pieței. Tarabele cu fructe emanau mirosuri bogate și dulci, resturile rămase la sfârșitul zile începând să putrezească acum, în căldura după-amiezii târzii. Miros de praf și sudoare, aroma miilor de trupuri în mișcare, strâns lipite, amestecată cu cea florală a mierii sălbatice și a bogăției de nuci de la tarabele cu baclavale peste care bâzâiau albinele.

Pentru Lisa, priveliștea, sunetele și mirosurile evocau o amintire care nu era o amintire, dar care i se părea la fel de reală precum aerul din plămâni sau precum copilul care încă nu dădea din piciorușe în pântecul ei. Aceasta era lumea lui Miriam, lumea din carte, lumea copilăriei pe care n-o avusese niciodată, dar pe care și-o dorise atât de mult, încât aproape că îi putuse simți gustul. Iar acum, ea se afla aici, trăind de-adevăratelea în ea, îndeplinindu-și în cele din urmă destinul. Nu versiunea dementă, criminală a destinului ei, ci versiunea bună, povestea cu zâne, sfârșitul fericit în care ea ajunsese să se mărite cu bărbatul iubit – Matt. Matt, care îi rămăsese alături când nimeni altcineva n-o făcuse. Matt, care știa totul despre ea... ei bine, aproape totul... dar care, cu toate astea, o iubea.

Pentru Matt, farmecul bazarului și plăcerile sale erau chiar mai simple. Era un labirint, un stup zumzăitor de omenire anonimă în care puteai să te pierzi, să dispari ca un fir de ambră cenușie în praf. Era plin de viață și de căldură, și de bucurie, și de bogăție umană, cel mai vesel exil imaginabil. Și totuși, *era* un exil. Se simțea

în siguranță aici, ca într-un cocon format de mulțime și învăluit în iubirea Lisei.

– Ia-mă de mână. Vreau să-ți arăt ceva.

Zâmbind peste umăr, Lisa îl conduse pe o alee îngustă, pietruită, spre niște trepte de piatră. Acestea se roteau într-o spirală amețitoare, terminându-se până la urmă într-o altă stradă îngustă. La stânga se afla un șir de curți străvechi ale brutarilor, apoi alte tarabe din lemn fin sculptat, similare celor pe lângă care trecuseră jos. La dreapta era o fundătură unde se afla un *riad* dărăpănat, o casă marocană tradițională, cu două etaje, străjuind semeț aleea de dedesubt.

– Ce părere ai? Știu că pare ridicol, nebunesc chiar. Dar este exact așa cum mi-am imaginat casa unchiului Sulaiman.

Matt se încruntă indulgent.

– Nu era bogat unchiul Sulaiman? Casa asta pare a se dărâma dacă strănuți spre ea.

Lisa ridică din umeri.

– Nu s-a prăbușit vreme de 600 de ani. Aparențele pot fi înșelătoare, să știi.

Amândoi zâmbiră.

– E de vânzare măcar?

– Nu știu. Dar n-ar fi amuzant să ne interesăm? se entuziasmă Lisa. Am putea s-o renovăm împreună, s-o facem casa noastră. Trebuie să recunoști că e o casă romantică. Gândește-te cât de fericiți am fi aici!

Matt se gândi cât de fericiți vor fi acolo... și rosti o scurtă rugăciune de mulțumire.

Poate că nu merita această fericire. Poate că nici unul din ei n-o merita. Dar aceasta era cartea *lor* acum, povestea lor. Împreună, Matt Daley știa, aveau să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți.

epilog

Ofițerul de la LAPD intră în cameră și simți că-i vine să verse. Apoi, ieși în fugă și vomită până când în stomacul lui nu mai rămase nimic.

Era sânge pretutindeni. *Pretutindeni.* Dar nu era sânge proaspăt. Era învechit, și coagulat, și întunecat, și puțind. Iar în centru zăcea ceea ce cândva trebuia să fi fost un corp, dar acum era o masă de mâzgă cenușiu-verzuie, fetidă, plină de scurgeri și colcăind de viermi. Numai oasele care apăreau ici și colo din mizerie indicau că acesta fusese cândva o ființă omenească.

Acoperindu-și gura și nasul, polițistul intră din nou.

– De când este... așa? îl întrebă pe patolog.

Acesta clătină din cap.

– E imposibil de spus. De două sau trei luni. Posibil, mai mult. O să facem niște teste pe larve. Asta s-ar putea să ne ajute să ne face o idee.

Auzind cuvântul „larve“, polițistului îi veni din nou să vomite, dar se sili să rămână unde se afla.

– Bărbat? Femeie? Vârstă?

– Bărbat. 32 de ani. Ar fi făcut 33 în iunie.

Detectivul fu impresionat.

– Ți-ai dat seama de toate astea din... *asta?*

Se uită dezgustat la cadavrul putrezit, umflat.

– Nu. Locotenentul tău mi-a spus. A semnat un contract de închiriere cu trei luni în urmă. Toate datele lui personale sunt acolo.

Imediat, locotenentul îi întinse șefului său o foaie de hârtie. Era xeroxată și puțin pătată, dar numele din partea de sus era clar. Detectivul se uită gânditor la el. Nu putea scăpa de impresia că mai întâlnise undeva acest nume. Dar gândul dispăru în cele din urmă, precum carnea de pe oasele sărmanului ticălos. Numele de pe contractul de închiriere era Carlos Hernandez.